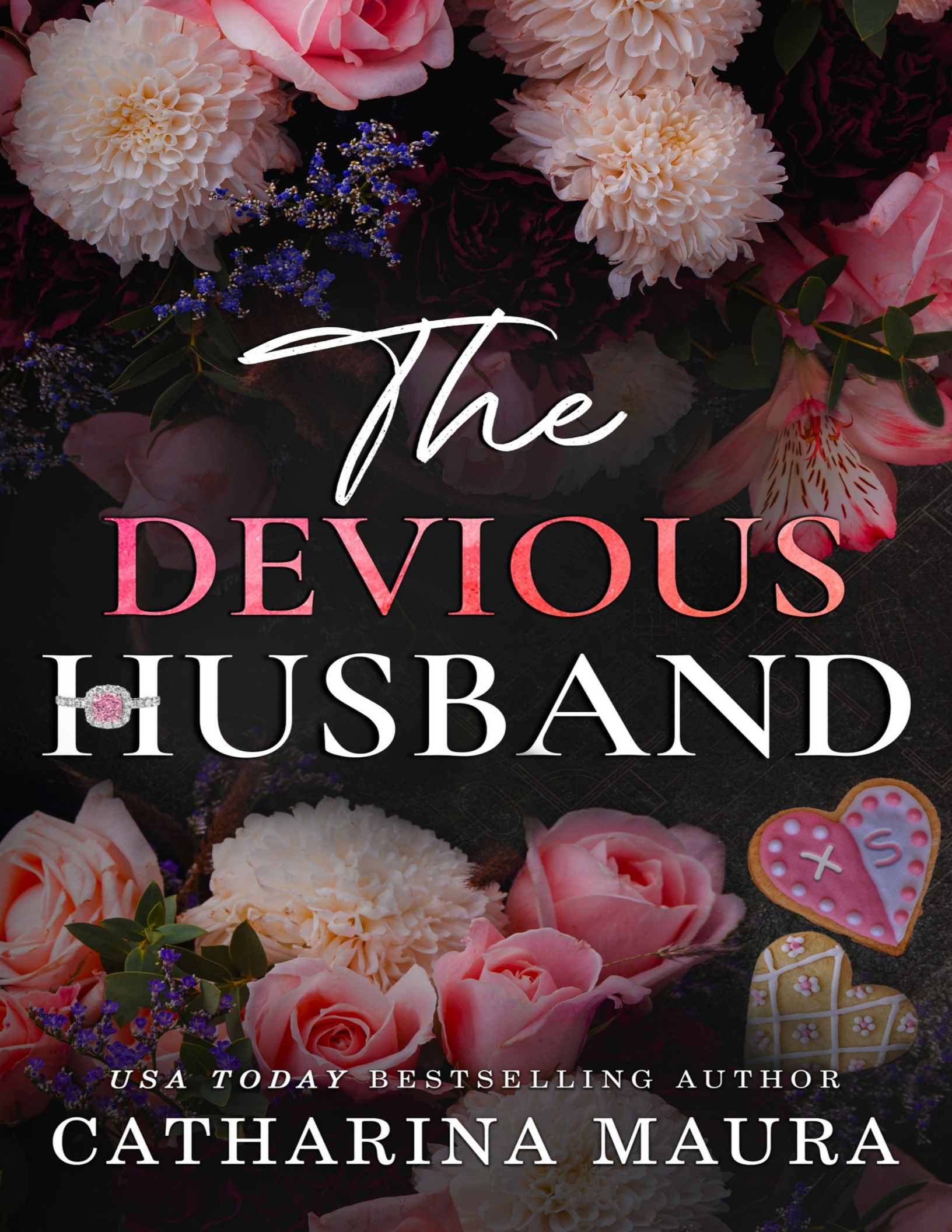

The
DEVIOUS
HUSBAND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sinsi Koca

SIERRA & XAVIER'İN

HİKAYESİ WINDSORS

CATHARINA MAURA

Bu, kelimeler silah olarak kullanılabilse de,
bıraktığımız şeylerin bir silah olduğunu zor yoldan
öğrenenler için.
söylenmeyenler daha derin yaralar bırakabilir.

Şansını dene. Kalbinin

sesini dinle.

sizi hayal bile edemeyeceğiniz kadar iyi bir hayata
götürebilir.

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
72. Epilog İçerik Uyarıları

Bir

SIERRA

En iyi arkadaşımın ofisine hışımla girerken, "Bu pisliğe inanamıyorum," diye bağırıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve masasındaki çizim tabletinden yavaşça başını kaldırıyor, kalemi hâlâ elinde.

"Dur tahmin edeyim," diyor en iyi arkadaşım ve baldızım Raven. "Xavier Kingston bu hafta ikinci kez tamamen affedilemez bir şey mi yaptı?"

Otururken kollarımı kavuşturup ona kaşlarımı çatıyorum, gözlerim yarattığı güzel stüdyoda geziniyor, desenler ve kumaşlar etrafa saçılmış. Dağınıklığı bile sanatsal görünüyor ve bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Bilgisayarımı hackledi ve yeni tiyatrosu için tasarım planlarımı çaldı," diye anlatmaya başlıyorum, düşmanımın iğrençliğinin bir başka hikayesiyle onu eğlendirerek. "Onları değiştirmeye bile çalışmadı - her ayrıntıyı tasarladığım gibi bıraktı, sanki benimle alay ediyor, fikirlerimi çalmak istiyorsa bu konuda yapabileceğim tek bir şey olmadığını söylüyor."

Telefonumu yüzüne doğru tutup Xavier'in *The Herald* gazetesine verdiği röportajı tekrar izlettiğimde Raven'ın gözleri açılıyor. Xavier yeni tiyatrosunun tasarımını gururla sergilerken "*Vay* canına," diye mırıldanıyor, gözleri kocaman.

Son yirmi dört saat içinde üç farklı sabah programında ve akla gelebilecek her gazetede çalışmamı *kendisininmiş* gibi gösterdiğini gördüm ve aptal sırıtışını her gördüğümde öfkem biraz daha alevleniyor.

"Bu... Sierra, bu tasarımlar üzerinde *aylarca* çalıştın. Onları nasıl ele geçirmiş olabilir ki?"

İçimi çekiyorum ve bir elimi uzun, siyah saçlarımda gezdiriyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla yenilmiş hissederek. "Silas tüm güvenlik önlemlerimizi gözden geçirdi ve fiziksel olarak içeri girmesinin imkânı yok. Aslında siber güvenlik ihlali olduğuna dair bir kanıt da bulamadık ama başka nasıl yapmış olabilir ki? Bir şekilde bilgisayarıma girmiş."

Raven bazen yaptığı gibi bana bakıyor, sanki aklında bir şey varmış gibi, ama düşüncelerini dile getirmesi gerektiğinden emin değil. "Ne?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Sadece neden aniden sizin tasarım planlarınızı çaldığını anlamaya çalışıyorum. İkinizin de aranızdaki kavgayı geride bıraktığınız izlenimine kapılmıştım - yanılıyor muyum?"

İçimi çekiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Ağabeyim Dion beni en iyi arkadaşı Xavier ile tanıştırdığı andan itibaren ondan hoşlanmamıştım. Bu hoşnutsuzluk, yıllar içinde iş konusunda rakip olmamızla birlikte tam bir nefrete dönüştü. Xavier'e olan nefretim, aldığım her önemli iş kararına müdahale etme girişimleriyle daha da körüklendi ve çoğu zaman Dion'un yokluğunda bana göz kulak olma kisvesi altında beni sabote etti. Dion'un bunu nasıl görmediğini anlamıyorum. Xavier Kingston

kılık değiştirmiş bir şeytan, ama her nasılsa, tatlı ağabeyim onun dünyasını düşünüyor.

Raven'a, "En son herhangi bir konuda gerçekten kafa kafaya vermeyeli üç yıldan fazla oldu," diyorum, midem alışık olmadığım bir şekilde bulanıyor. Xavier, Dion Londra'dan eve döndüğünde benimle eskisi kadar uğraşmayı bıraktı ama aramızdaki geçici barışın uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

"Peki neden şimdi?" Raven düşünür. "Bu tasarımların sana ait olduğu çok açık. Onları çizerken seni bizzat izledim. Neredeyse -"

"-Sanki beni kışkırtıyor," diye çıkışıyorum. "O lanet olası pislik beni kışkırtıyor, benim tasarımlarımla canlı yayına çıkıyor, onları kendisininmiş gibi sahipleniyor ve bunu yaparken de övgü yağmuruna tutuluyor. Tam da kendime bir tiyatro edinmek üzereyken tiyatrosunun açılışını duyurması yeterince kötüydü, şimdi de söz konusu tiyatro için tasarımlarımı pervasızca çalıyor? Bir süredir birbirimize medeni bir şekilde davranmamızın, işlediği cinayetlerin bir anda yanına kar kalacağı anlamına geldiğini düşünüyor gibi görünüyor. Yanılıyor."

Raven uzun siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözleri parlayarak gülümsüyor. "Sanki seni *özlüyor* gibi olduğunu söyleyecektim. Onun katılacağını bildiğin hiçbir etkinliğe katılmıyorsun ve son altı aydır onun ilgilendiğini iddia ettiği her projeden çekiliyorsun. Bir zamanlar sadece toplantı odalarında bile olsa birbirinizi görmeden bir hafta geçirmezdiniz."

Sığ bir nefes alıyorum, hain kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Saçmalama," diye uyarıyorum, ses tonum istediğimden daha zayıf. Xavier'in beni *özlediğini* düşünmek bile kendimi biraz komik hissetmeme neden oluyor. "*Valeria*'yla o kadar meşgul ki bana bir saniye bile ayırmıyor, bu yüzden son hareketleriyle ilgili kafam karıştı." İsmi söylerken sesimden küçümseme damlıyor.

Valeria yıllar önce onun kolunda belirdi ve o zamandan beri sayısız etkinliğe artı biri olarak katıldı. O zamana kadar onu bir kadınla hiç görmemiştim ve ondan sonra da başka kimse olmadı. Onun üzerine titreme şekli mide bulandırıcı. Ben her zaman onun en kötü yanlarına maruz kalırken, onun Valeria'ya yönelttiği tek şey saf bir hayranlık, sanki onun her sözüne asılmış gibi. Xavier Valeria'ya hiç yanlış yapamazmış gibi bakıyor ve söylediği bir şey onu her güldürdüğünde, kendimi ona bakarken buluyorum ve neden onun yanında tamamen farklı bir insan gibi göründüğünü merak ediyorum.

"Ona Sierra hakkında soru sorulduğunda yorum yapmayı hep reddetti ve ben onunla çıktığına inanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, bunu söylerdi. Ayrıca, ikisinin samimi olarak tanımlanabilecek herhangi bir şekilde hareket ettiklerini hiç görmedim."

Saflığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "*Herald*'ın Laurier'den on farklı mücevher parçası sipariş ettiğine dair yayınladığı makaleyi görmedin mi?" Tam olarak tanımlayamadığım bir duygu midemi bulandırarak soruyorum. "Görünüşe göre, sadece değerli taşlar ve elmaslar toplamda yirmi milyon değerinde. Böyle bir şeyi herhangi bir kadın için yapmazsın." Ayağa kalkıyorum ve duygularım karmakarışık bir halde adım atmaya başlıyorum. "Laurier'le konuşmayı nasıl başardığını bile anlamıyorum. Şöhreti ve parası ne olursa olsun, Laurier onun erişebileceğini düşünmediğim birkaç kişiden biriydi. Para randevu almak için yeterli değil, peki ben Laurier'e yılda bir tane bile yaptıramazken o nasıl *on* parça satın aldı?"

Raven sol omzunun üzerinden bakıyor ve boğazını temizliyor. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi biraz titriyor. "Belki de bir iyilik istemiştir? Kim bilir?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, aniden bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. "Kim şeytanla anlaşma yapacak kadar aptal olabilir ki?"

Muhteşem en iyi arkadaşım gülüyor, tüm yüzü aydınlanıyor. "Kim, gerçekten," diyor gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Biliyor musun? Xavier Kingston'dan nefret ettiğini iddia eden biri olarak, parasını nasıl harcadığı ve zamanını kiminle geçirdiğiyle fazlasıyla ilgileniyorsun. Daha iyi bilmesem, kıskanç olduğunu söylerdim. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki, onu bu kızla görmemek için katılacağını bildiğin etkinliklere gitmeyi bıraktığını bile söyleyebilirim."

İnkâr etmek için dudaklarımı aralıyorum, içimden saf bir öfke fışkırıyor. "Şirket casusluğu için zamanı olmasına şaşırdım," diye karşılık veriyorum, elimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdirerek. "Daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum ve bunu sen de biliyorsun, Rave. Onun saçmalıklarına tepki vermemek için elimden geleni yaptım ama *bunun* peşini asla bırakmayacağımı biliyor olmalıydı. O tasarımlar benim için çok şey ifade ediyordu."

Raven başını sallar, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardır. "Evet, eminim ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Dişlerimi sıkıyorum ve diğer baldızım Celeste'in bana özel olarak yaptırdığı kırmızı tırnaklarıma bakıyorum. "O lanet olası pislik," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bu sabah haberlerde tasarımlarımı sergilerken yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi düşündükçe kanım kaynıyor. "Çizimlerime baktığı için onu çok pişman edeceğim. Eğer savaş istiyorsa, savaşı ona vereceğim."

İki

SIERRA

Arabamı Kingston yerleşkesinin arka tarafındaki tenha bir alana, araziyi çevreleyen kalın çitlerdeki küçük bir boşluğa park ederken kalbim göğsümde çarpıyor. Yıllardır, Xavier'in evine girebilmek için Kingston'ların güvenlik önlemlerindeki bu küçük zayıflığı kullanıyorum ve buraya her park ettiğimde, gevşek güvenliklerini düzelttiklerinden emin oluyorum, ancak düzeltmediklerini fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Tamamen siyah olan kıyafetime bakarken kendi kendime sırıtıyorum - bir çift siyah tayt, siyah bir tişört, siyah deri çizmeler ve tabii ki siyah eldivenler. Ne de olsa parmak izi bırakacak kadar aptal değilim.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi, mümkün olduğunca sessiz kalarak çitteki boşluktan geçmeye çalışmadan önce derin bir nefes alıyorum. Sinir bozuculuğu hiç azalmıyor ve bunu her yaptığımda Xavier'i ya da kardeşlerinden birini diğer uçta bulacağımdan eminim. Ya da daha kötüsü - güvenliği

beni kesinlikle alıkoyacak olan personel. Bazı çılgınca şeyler yaptım. boyunca ve yıllar, içinde benim birçok girişimleri sabote etmek Xavier, ve I Biliyorum gelen deneyim o Eğer haneye tecavüzden tutuklanırsam kardeşlerim beni seve seve hapse atarlar, bu sadece bana bir ders vermek için olsa bile. Fark edilmeden geçmeyi başardığımda kendi kendime sırıtıyorum, bakışlarım önümdeki geniş arazide geziniyor. Tıpkı benim ailem gibi Kingstonlar da büyük bir arazi üzerinde yaşıyor ve her kardeşin kendine ait ayrı bir bölümü var. İçinden girdiğim çit beni Xavier'in arka bahçesinin yakınına yerleştiriyor ve hedeflediğim binaya doğru yavaşça ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor Bu gece, onun garajında.

Xavier'in kendini beğenmişlikte üstüne yoktur ve biraz da şans eseri, geçmişte ara sıra yaptığı gibi garajını kilitlemeden bırakmıştır. Kapsamlı bir güvenliğe ihtiyaç duymayacak kadar dokunulmaz olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve çoğunlukla bu doğru. Kingston'lar sadece milyarder değiller, aynı zamanda siyaset ve kolluk kuvvetlerine de derinlemesine yerleşmiş durumdalar. Paranın satın alamadığını bağlantıları satın alıyor. Benden başka hiç kimse bir Kingston mülküne girecek kadar çılgın olamaz ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü bu geceki görev aksi takdirde neredeyse imkansız olurdu.

Devasa cam yapıya doğru koşarken omzumun üzerinden kaçamak bakışlar atıyorum, kameralara ya da diğer güvenlik önlemlerine dikkat etmek için elimden geleni yapıyorum ama hiçbirini bulamıyorum. Parmaklarım soğuk metal kapı koluna dolandığında kalbim çılgınca çarpıyor ve bir an nefesimi tutuyorum. Kapı kolaylıkla açılıyor ve ben şaşkınlıkla ofluyorum. "Ne *aptalım*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kapıyı dikkatlice içeri girecek kadar açarken.

Girişte duraklıyorum, gözlerim gülünç derecede pahalı ve nadir bulunan süper arabaların sonsuz sıraları üzerinde geziniyor. Xavier'in her fırsatta sinirimi bozmak dışında önemsediği pek bir şey yok ama arabaları

bayıldığı şeyler listesinde kesinlikle üst sıralarda yer alır. Kimsenin onlarla oynamasından hoşlanmayacaktır.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor, yarın sabah içeri girdiğinde çok sevdiği arabalarından hiçbirini kullanamadığını fark ettiğinde yüzünde belirecek ekşi ifadeyi hayal ederken saf bir neşe ruh halimi aydınlatıyor. Özellikle bu gece için bilediğim çakıyı elime alıp bana en yakın arabanın lastiklerinin yanına diz çöktüğümde kıkırdamadan edemiyorum.

Hava lastiği yavaşça terk ederken ve lastik sönerken yumuşak bir tıslama odayı dolduruyor. Xavier'in fazlasıyla parası var ve lastiklerini değiştirmenin maliyeti onun için kayıtlara bile geçmeyecek, ancak yapmak üzere olduğum tüm hasarı düzeltmek için çalıştırmak zorunda kalacağı sayısız araba tamir merkezini olumlu yönde etkileyecek.

Normalde kısasa kısas yaklaşımını seçerdim ve kaybettiğime karşılık onun projelerinden ya da tasarımlarından birini çalmaya çalışırdım ama nedense bu çok daha tatmin edici geliyor. Bu sefer çok daha tedirginim ve nedenini tam olarak söyleyemiyorum.

Birbirimizin boğazına bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman olduğu için mi? Bunu aştığımızı ve birbirimize medeni bir şekilde davranabileceğimizi düşündüğüm için mi? Yoksa başka bir şey mi? Neden bu kadar *incindiğimi* anlayamıyorum. İkimiz de birbirimizin tasarımını ya da projesini ilk kez çalmıyoruz, ama bu kez, geçmişte yaptığım gibi bunu hak edecek bir şey yapmadım. Belki de hepsi kafamın içinde, ama Xavier'in bana sıkı çalışmamı veya duygularımı umursamadığını söylediğini hissetmekten kendimi alamıyorum - aslında bunu yüzüme söyleme zahmetine girmiyor çünkü ikinci bir düşünceye değmiyorum.

Arabalarının arasından geçerken dudağımı ısırıyorum, Kalbim acıyor. Kolunda Valeria'yla bir yardım etkinliğinde ortaya çıkana kadar aramızdaki çekişme *eğlenceli* sayılırdı. Birbirimizi sabote etme girişimlerimizde çoğu zaman çok ileri gidiyorduk, ama bir tür karşılıklı saygı vardı. İkimiz de bunu kabul etmiyorduk ama ikimiz de bir çetele tutuyor ve birbirimize boyun

eğiyorduk

Bu da ikimizin de uğruna savaştığımız projelerin yarısına sahip olmasıyla sonuçlandı. Bu sefer farklı hissediyorum.

En son gizlice girdiğimde burada olmayan yuvarlak bir platform üzerine yerleştirilmiş olan son arabaya doğru ilerlerken iç geçiriyorum. Xavier'in bu arabayı kullandığını daha önce hiç görmemiştim ve markasını tanıyamayınca kaşlarımı çatıyorum. Ismarlama ve inanılmaz pahalı olduğu belli ve bıçağımı arka lastiğe saplamadan önce bir an tereddüt ediyorum.

Anında bir alarm çalıyor ve tüm ışıklar yanarak şok içinde sıçramama neden oluyor. Pencerelerin dışındaki metal bariyerler kapanmaya başlayıp beni neredeyse içeride hapsederken etrafımda dönüyorum ve midem bulanarak çıkışa doğru koşuyorum.

Tam kapıya ulaştığımda alarm kesiliyor ve ışıklar aniden tekrar kararıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışırken zor nefes alıyorum, gözlerim kapının yanındaki yanıp sönen ekrana odaklanıyor. *Bayan Kingston Protokolü* yazıyor ve dakikalar sonra metal bariyer yükselmeye başlıyor, odayı ben alarmı çalıştırmadan önceki haline bırakıyor.

Düşüncelerim karmakarışık bir halde dışarı fırlamadan önce bir saniye daha ekrana bakıyorum. *Bayan* Kingston. Bu kelimelerin Xavier'in evindeki bir güvenlik cihazında yanıp sönmesinin tek bir nedeni olabilir ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Kimsenin haberi olmadan Xavier Kingston *evlendi* ve yeni karısı benim kurduğum alarmları devre dışı bıraktı.

Üç

SIERRA

Telefonumu elime alıp masamdaki sandalyeye yaslandım ve baldızım Faye'in bu sabah gönderdiği makaleye baktım. *Xavier Kingston henüz piyasaya sürülmemiş bir Windsor Motors süper arabasını kullanırken görülmüş.* Videoya tıkladığımda kanım kaynıyor, Xavier'in rahatsız edici derecede yakışıklı yüzü ekranımı dolduruyor.

"Daha önce hiç Windsor Motors arabası kullanmadınız Bay Kingston," diyor The Herald muhabiri, ona gülümserken sinir bozucu bir şekilde telaşlı görünüyor.

Sırıtıyor ve omzunun üzerinden bakıyor, muhabire tekrar dönmeden önce parmağının ucuyla yeni arabasının kaputunu okşamak için bir an alıyor. Gözleri eğlence ve kışkırtmanın karışımıyla dolu - her zaman *benim* için ayırdığı eşsiz bir karışım. "Başka seçeneğim yoktu," diye açıklıyor, dudaklarından baştan çıkarıcı bir kıkırdama dökülüyor. "Tatlı kediciğim pençelerini diğer tüm arabalarıma geçirdi, ben de

dokunmadan bırakabileceğini düşündüğüm bir araba almaktan başka çarem yoktu."

Muhabirin gözleri açılıyor. "Windsor Motors arabaları kesinlikle sağlam" diyor, bariz kafa karışıklığını gizlemeye çalışarak.

"Kesinlikle öyle," diyor gözleri parlayarak. "Lexington Windsor'ın arabanın resmi çıkış tarihinden birkaç hafta önce bana emanet etmesinden onur duydum. Sevgili kediciğimin bu araba hakkında ne düşüneceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum, çünkü diğer arabalarımdan hoşlanmamış gibi görünüyordu."

"Küçük, sevimli bir kedi yavrusu sahibi olma düşüncesi inanılmaz derecede sevimli Bay Kingston. Kesinlikle böyle bir şey beklemezdim."

"Yavru kedimi tanımlamak için sevimli kelimesinin doğru olduğundan emin değilim," diyor ve bu sabah en sevdiği oyuncaklarının hepsinin hasar gördüğünü gören bir adam için fazla neşeli bir şekilde gülüyor. "Vahşi, belki. Güzel, kesinlikle."

"Pislik herif," diyorum dişlerimi sıkarak ve öfkeyle makaleyi kaldırırken. Haklı olmasından da nefret ediyorum - bir Windsor Motors arabasına asla zarar vermezdim. Pencereden dışarı bakarken, zihnim durmadan ulusal televizyonda benden tatlı kediciği olarak bahsetmesini tekrarlıyor. Akli dengesi yerinde değil, bu kesin. Zıvanadan çıkmış ve inandırıcı değil.

O aptal lakaptan nefret ettiğimi biliyor.

neden kullanmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Gerçi bugüne kadar hiç kimsenin duyabileceği şekilde kullanmamıştı. Sekiz yıl önce bir yardım galasında onunla dans ettiğimde neredeyse ıskaladığı bir fısıltı olarak başladı ve boş koridorlarda ve toplantı odalarında bir sataşmaya dönüştü. "Kedicik," diye tekrarlıyorum sessiz ofisimde. Benim küçük ve önemsiz, asi bir evcil hayvan olduğumu düşünüyor.

Windsor'un CEO'su olan kardeşimi aradığımda kırmızı görüyorum.

Motorlar. Aramamı anında reddetti, ki bu beni hiç şaşırtmadı. Xavier Kingston'a araba satarsa çok kızacağımı biliyor olmalıydı ve bunu yaptı.

Her neyse. Tüm kardeşlerim Xavier'e katlanamadığımı biliyor, haklı olarak. Beni sabote etme girişimlerinden yüksek sesle şikayet etmeye özen gösterdim, ancak bir şekilde, her zaman bunu hak ettiğimi biliyor gibiler. Ne olursa olsun, iyi kardeşler olarak her zaman arkamı kollarlar, peki Xavier o arabayı nasıl ele geçirdi?

Sierra: Beni hemen ara, yoksa onun yerine Raya'yı arayacağım.

Kardeşimin mesajımı okuduğunu fark ettiğimde kendi kendime sırıtıyorum. Erkek kardeşlerimin her biri eşleri için tam bir enayi ve ne yazık ki onlar için kayınbiraderlerimin hepsi beni çok seviyor. Kardeşlerime, sinirlerimi bozduklarında eşlerini arayacağımı söylemekten daha işe yarar bir tehdit yok.

Lex mesajımı okuduktan bir dakika sonra beni aradığında kıkırdıyorum, belli ki olasılıkları hesaplamış ve doğrudan benimle yüzleşmesinin daha iyi olacağına karar vermiş. "Alo?" diyor, tavrı her zaman sakin ve şakacı olmasına rağmen sesi şaşırtıcı derecede gergin çıkıyor.

"Nasıl yaparsın?" Şak diye söyledim.

"Özür dilerim," diyor Lex hemen, neyse ki numara yapma zahmetine girmiyor. "Ona bir iyilik borcum vardı Sierra. Dürüst olmak gerekirse, bu şekilde tahsil etmesine şaşırdım. Tek istediği arabayı erkenden *almaktı*. Bedava olmasını bile istemedi. Hayır demem için hiçbir neden yoktu."

"Ona bir iyilik borcun mu vardı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Tatlı ağabeyimin o şeytana neden bir iyilik borcu olsun ki? Kardeşlerimin kendi başlarına başaramayacakları pek bir şey yok, o halde neden Xavier'in yardımına ihtiyaç duysun ki?

"Yine de hayır demeliydin," diye karşı çıkıyorum. "Şimdi Windsor'lar ve Kingston'lar birbirleriyle dost gibi görünüyor ve kim bilir bundan nasıl yararlanmayı planlıyor? Ona güven olmaz."

Lexington gülüyor, yaptığı hatanın ne kadar vahim olduğunu anlamadığı belli. "Sorun yok, kardeşim. Söz veriyorum."

Ben daha onun sözlerini yalanlayamadan ofisimin kapısı açıldı ve tanıdık görünümlü bir adam içeri girdi, asistanım da peşindeydi. "Unut gitsin. Seninle sonra konuşuruz," diyorum Lex'e, aramayı sonlandırmadan önce.

Xavier'in asistanı Sam'e kaşlarımı kaldırıyorum. Sanki ofisime zorla girmemiş gibi, hiç istifini bozmadan bana sırıtıyor. "Bayan Windsor," diyor başını eğerek. "Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."

"Hislerimin karşılıklı olduğunu söyleyebilirim ama ikimiz de yalan söylemiş olacağımı biliyoruz," diye cevap verdikten sonra asistanım Claire'e güven verici bir gülümseme atıyorum. Xavier tarafından bir göreve gönderildiğinde Sam'i durdurmanın mümkün olmadığını bilse de perişan görünüyor. Ne de olsa ofisime ilk kez habersiz ve davetsiz gelmiyor.

"Beni yaraladınız Bayan Windsor," diyor Sam, elini dramatik bir şekilde göğsünün üzerine atarak.

İçimi çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Seni buraya getiren nedir Sam?" Gözleri parlamaya başlıyor ve ben de elimi kaldırıyorum. "Ve lütfen bana bu tiyatroyu yapma."

Sam'in gülümsemesi azalıyor ve üzerinde altın mühür olan siyah bir zarf uzatıyor. Xavier'in el yazısıyla altın harflerle yazılmış adımı fark ettiğimde kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. "Bay Kingston bunu size teslim etmemi istedi, Bayan Windsor."

Mektubu ondan alıyorum ama daha kâğıt öğütücümden geçirmeye fırsat bulamadan Sam geriliyor ve ifadesi değişiyor. "Ayrıca mektubunu okumanı sağlamazsam beni kovacağını da söyledi."

"*Ne*?" Zarfı parçalayıcının bir santim üzerinde tutarken tereddüt ederek soruyorum. "Seni asla kovmaz," diye söze başlıyorum ama doğrusu o kadar da emin değilim. Ne de olsa Xavier dengesiz biri.

"Bana merhamet edin, Bayan Windsor. Okuduktan sonra parçalamayı tercih ederseniz, öyle olsun, ama lütfen... lütfen işimi korumama yardım edin."

Lanet olsun ona. Mektup açacağımı kapıp mektubu açarken dişlerimi sıkıyorum, tasarımlarımı çaldığı tiyatronun - Artemis'in - büyük açılışına davetiye olduğunu fark ettiğimde içimden saf bir öfke yayılıyor. "Ciddi olamaz."

Sam ayaklarına bakıyor ama bir anlığına yüzünde bir gülümseme belirtisi gördüğüme yemin edebilirim. "Dahası da var Bayan Windsor," diyor yalvaran bir ses tonuyla. O kadar öfkeliyim ki, el yazısıyla yazılmış mektuba uzanırken titriyorum, siyah sayfada altın mürekkep parıldıyor.

Benim tatlı kediciğim,

Değerli araba koleksiyonuma zarar vermenin yanına kâr kalacağını düşünmedin herhalde? Sen, beni bundan daha iyi tanıyorsun.

Verdiğin zarara karşılık senden bir şey aldım. Bu gece benimle dans edersen, onu geri vermeyi düşünürüm. Açıkça ve bilerek ayağıma basmana bile aldırmayacağım - ne de olsa, beni ayak parmaklarımın üzerinde tutmanı çok özledim.

Seninkiler,

XK

Eminim şaka yapıyordur? Tasarımlarımı çaldı ama yine de hatalı olanın ben olduğumu mu iddia ediyor? "Hayal görüyor," diye fısıldıyorum, ne almış olabileceğini merak etmeye başladığımda. Söz konusu o olduğunda olasılıklar sonsuzdur. "Tamamen ve tamamen aklını kaçırmış."

Sam gülümser. "Korkarım öyle, Bayan Windsor," der ve geri çekilir. "Akşam görüşürüz."

Dışarı çıkarken Sam'e bakıyorum, gülümsemesi birkaç dakika önce işi sözde tehlikede olan biri için fazla kendini beğenmiş. Neredeyse onu durdurup sormamam gerektiğini bildiğim bir şey soracaktım.

Xavier'in karısı başka kadınlara dans teklif ettiğini biliyor mu? Bana karşı romantik bir ilgisi olmadığını ve bunu sadece benimle alay etmek için yaptığını biliyorum, ama yine de bu doğru görünmüyor.

Dört

SIERRA

Kırmızı ısmarlama *Raven Windsor Couture* elbisem ve aynı tonda rujumla arabadan inerken kalbim hızla çarpıyor. Kalçamın ortasından aşağıya kadar uzanan bir yırtmacı ve muhteşem kesimli bir yakası var. Düşmanımın inine girerken kendime güvenmemi sağlaması gereken bir elbise bu ama nedense sinirlerimi bir türlü yenemiyorum.

Bu akşamki partinin yapılacağı büyük tiyatro salonuna girdiğimde gözlerim açılıyor, saf öfke endişemi alıp götürüyor. Üç katmanlı avizeler ve güzel tavan güllerine kadar her şey tam da hayal ettiğim gibi. *Şu çürümüş bok yığını*. Belli ki hiçbir masraftan kaçınmamış, hayalimi en ince ayrıntısına kadar kopyalamış ve bu yüzden hak etmediği övgülere boğulmuş. *Tanrım, ondan nefret ediyorum.*

Elim hafifçe titreyerek bir bardak tepsiden şampanya alıp sunucuya teşekkür ederken, düşüncelerim

kargaşa. İki yıldan fazla süren bir ateşkesten sonra neden aniden beni tekrar kışkırtıyor ve benden ne aldı? Xavier'i en son yüz yüze gördüğümden bu yana aylar geçti ve son davranışları hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Sebebinin ne olduğunu anlamıyorum ama Xavier Kingston'ı bir sebebi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Sierra Windsor?"

Kafamı kaldırdığımda tanıdık bir adamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Orta uzunluktaki kahverengi kıvırcık saçları bana doğru attığı her adımda biraz daha dalgalanıyor ve gülümsemesi mavi gözlerini aydınlatıyor. "Graham Thorne," diyorum istemsizce gülümseyerek.

Beni kucağına çekerken sırıtıyor, geri çekilmeden önce bir süre sıkıca sarılıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Seni yıllardır görmedim," diyor, sesi hatırladığım kadar nazik.

Graham ve ben, büyükannem ve onun ailesi tarafından sık sık birbirimizin yörüngesine girmeye zorlanan çocukluk arkadaşlarıyız. Ailelerimizin şirketleri sayesinde ikimizin de sonunda emlak sektöründe çalışacağımızı biliyorduk ve bu nedenle arkadaş olmamız şiddetle teşvik edildi. Büyürken gerçekten çok yakındık.

"Yıllarca Akdeniz'de çalışmaya karar veren ben değilim," diyorum ona, ses tonum alaycı. "Beni terk ettiğine inanamıyorum!"

Bana sırıtıyor ve cevap vermeye başlıyor ki odanın üzerine bir sessizlik çöküyor. İçeri kimin girdiğini anlamak için bakmama bile gerek kalmadı. Xavier Kingston'ın insanlar üzerinde her zaman böyle bir etkisi olmuştur ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Graham ve ben ikimiz de dönüyoruz ve onu kolunda Valeria ile odaya girerken gördüğümde kalbim sıkışıyor. Birbirine uyan siyah kıyafetleri içinde birlikte inanılmaz görünüyorlar, her ikisinin aurası da sınıf ve güç yayıyor. Hâlâ bu kadar yakışıklı olmasından, odaya girdiğinde gözlerimi kaçıramamaktan nefret ediyorum. O siyah saçlar, keskin elmacık kemikleri ve dokunmaktan kendimi alamadığım kirli sakalları... Sanırım

Şeytanın cazip bir paket içinde gelmesi mantıklıdır. Masum ruhları kandırmayı kolaylaştırır.

Graham, "Güzelliği onun cazibesini mükemmel bir şekilde tamamlıyor," diyor ve gözlerim taktığı elmas kolyeye odaklanınca şampanya kadehimi sıkıca kavrıyorum. Kendimi tutamadan gözlerim yüzük parmağına kayıyor ve boş olduğunu görünce midemde ağır bir şeyler düğümleniyor. Xavier'in alarm sisteminde açıkça *Bayan Kingston* yazıyordu ve ikisinin de alyans takmaması evlenmedikleri anlamına gelmiyordu. Sadece kimsenin bilmesini istemedikleri anlamına geliyor - henüz.

The Herald'ın yayınladığı makaleyi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum ve seçtiğim avizelerin altında parıldayan mücevherlerini izlerken içimden tam olarak tanımlayamadığım karanlık bir duygu geçiyor. Muhtemelen Xavier'in Laurier'e yaptırdığı mücevherlerden en az biri nişan yüzüğüydü.

Dişlerimi sıkıyorum ve buraya neden geldiğimi düşünmeye başlıyorum, ancak Xavier'in gözlerini üzerimde hissettiğimde olduğum yerde donup kalıyorum. Yürümeyi bırakıyor ve Valeria onun bakışlarını takip ederek omzunun üzerinden bakıyor. Bana o kadar tatlı gülümsüyor ki, ona karşı hissettiğim belli belirsiz ve tamamen mantıksız düşmanlık için anında kendimi suçlu hissediyorum. Xavier'e çok yakından bakmak istemediğim için Graham'a doğru dönmeden önce bir an için başımı eğiyorum.

Graham bana bilerek gülümseyerek, "Sanırım söylentiler doğru," diyor.

"Ne söylentisi?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin bir şekilde soruyorum.

"Xavier ile aranızdaki rekabetin sektörün tanık olduğu en şiddetli rekabet olduğunu."

Gözlerimi deviriyorum ve şampanya bardağımı yere bırakıyorum. "O vicdansız bir pislik," diye mırıldanıyorum. Graham'a tasarım planlarımdan ve etrafımdaki her şeyin nasıl

Bir zamanlar en büyük hayalim bizdik, ama nedense dilimi ısırıyorum.

Kayınbiraderlerim dışında hiç kimse Xavier ve benim yıllar boyunca birbirimize yaptıklarımızdan haberdar değil. Aynı projeler için kıyasıya rekabet ettiğimizi herkes biliyor ama birbirimizi sabote etme girişimlerimizde ne kadar ileri gittiğimizi kimse bilmiyor. İkimizden biri yetkilileri olaya dahil edip rekabetimize kalıcı olarak son verebilecekken neden maskaralıklarımızı hep gizli tuttuğumuzdan bile emin değilim.

"Vicdansız bir pislik, ha?" Graham eğlenmiş görünerek tekrarlıyor. "Görüyorum ki hâlâ eziksin."

Ona öfkeyle bakıyorum ve o da kahkahayı basıyor. "Az önce ne dedin sen?" Gülümsememi bastırarak soruyorum. Graham, yanında her zaman tamamen kendim olabildiğim çok az insandan biri. Windsor soyadı ve beraberinde getirdiği her şey onu hiçbir zaman korkutmadı. Gösteriş ve sahte arkadaşlarla dolu bir dünyada, o her zaman temiz bir nefes olmuştur.

"Oh, hadi ama," diyor gülerek. "O vicdansız olmaktan çok uzak. Adam boş zamanlarının çoğunu okullar, hastaneler ve savunmasızlar için toplu konutlar inşa ederek geçiriyor - hepsi de kendi parasıyla."

İnliyorum ve bir elimi saçlarıma gömüyorum. Kimse onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Herkes onun yardımsever kalbini ve nezaketini görüyor ama bunların hepsinin sahte olduğunu bilmiyorlar. "Xavier Kingston kılık değiştirmiş bir şeytan," diyorum ona, ama Graham'ın gözlerini kocaman açmış bana baktığını fark ediyorum.

"*Sierra*."

Xavier'in sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve omzumun üzerinden baktığımda onun koyu renk gözlerinin, başka tarafa bakmayı zorlaştıran bir yoğunlukla dolu olduğunu görüyorum. Beni gördüğünde her zaman yaptığı gibi gülümsüyor, ifadesi kışkırtma ve eğlencenin bir karışımı. "Şeytanla dans etmek ister misin?"

Yüzümü ona dönerken gözlerimi kısıyorum. *Elbette* onun hakkında kötü konuştuğumu anlayacaktı ve *elbette* görmezden gelmeyecekti. Bana uzattığı eli reddetmek istiyorum ama bunu yaparsam beni buraya getiren sorunun cevabını asla alamayacağım. Benden ne aldı?

Elimi onun elinin üstüne koyarken dişlerimi sıkıyorum, bunu yaparken omurgamdan aşağı akan küçük heyecanı görmezden geliyorum. Xavier'in gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey parlıyor ve beni dans pistine, göğsüne doğru yumuşak bir hareketle çekiyor. "Geleceğinden emin değildim, Kedicik."

Gözlerimi kısıyorum ve bilerek ayak parmaklarına basıyorum. "Bana başka seçenek bırakmadın. Buradayım ve dans pistindeyiz, o yüzden benden ne aldığını söyle."

Birkaç dakikalığına gruba bakıyor ve hemen ardından *Por una Cabeza* çalmaya başlıyor. İkimiz de daha önce pek çok kez yaptığımız gibi tango için pozisyonlarımızı alırken Xavier bana sırıtıyor. Kendimizi aynı resmi etkinliklerde bulduğumuz her seferinde tam olarak bu şarkıyı istiyor ve ona asla itiraf etmesem de, şarkıyı *bizim* şarkımız olarak görmeye başladım.

Dans ederken bana "Her zaman bir seçenek vardır" diyor. Odanın içinde dolaşıyor, bedenlerimiz olması gerekenden çok daha iyi bir şekilde birlikte hareket ediyor. Kısa boylu bir kadın değilim ama onun kollarında kendimi küçücük hissediyorum. "Ve sen beni seçtin."

Bacağım onunkine dolanıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Zorlama ve seçim çok farklı kavramlardır, Xavier. Yine de bunu kavramanın senin için zor olabileceğini anlıyorum."

Birlikte hareket ederken ikimiz de zor nefes alıyoruz, ikimiz de diğerine bakmıyoruz. "Adımı söyleme şeklini hep sevmişimdir."

Gözlerim biraz daha açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Bana ne çaldığını söyle."

Sırıtıyor, gözleri elbisemin üzerinde geziniyor ve göğsümde duruyor. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun, benim sevgili kediciğim, ama bu gece boynun çok çıplak görünüyor."

Kollarında duraklıyorum, midemde sıcak ve karanlık bir şey açılıyor. "Bana böyle bir şey söylememen gerektiğini bilmelisin," diye çıkışıyorum, öfkemi kontrol edemiyorum. Kararlı bir ilişki içinde olmalarına rağmen başka kadınlarla flört eden erkeklere katlanamıyorum. Sadakatsizlikten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Kendime gelerek ondan uzaklaşıyorum. Bunu bana her zaman nasıl yapıyor? En başta onunla dans etmeyi asla kabul etmemeliydim. Onun yanındayken asla kendim olamıyorum. Hiç kimsenin yapamadığı kadar damarıma basıyor. Xavier Kingston'ın beni kızdırmak için doğduğuna ikna oldum.

"Neyi yanlış yaptım?" diye soruyor, sesi yaralı geliyor.

Yaptığı şeyin bu olduğunu çok iyi bildiğimden, görünüşte gerçek olan şaşkınlığı karşısında gözlerimi kısıyorum. Xavier bana asla yalan söylemez ama yine de lafı dolandırır ve beni kandırır. "Ona daha iyi davranmalısın," diyorum ona, ses tonum öfkemi ele veriyor.

"*Kime* daha iyi davranacaksın?" diye soruyor, yüz ifadesi şaşkın. "*Randevun*," diye çıkışıyorum göğsüne bastırırken. "Unut gitsin
Xavier. Benden ne aldığını bilmiyorum ama
Ben ne olduğunu öğrenmeden geri vermeni şiddetle tavsiye ederim, yoksa tasarım planlarımı çalarak ateşkesimizi bozduğun güne pişman olursun."

Sanki onun evcil hayvanıymışım gibi bana sırıtıyor. "İstediğimi elde edene kadar aldıklarımı geri vermeyeceğim Sierra. Bir gün bile erken değil."

Bir an için ona ne istediğini sorasım geliyor ama onunla bu aptalca oyunlara girmemem gerektiğini biliyorum.

Bir daha asla.

Bir daha asla Xavier Kingston'ın tüm düşüncelerimi işgal etmesine izin vermeyeceğim.

Beş

XAVIER

Kardeşlerim ve ebeveynlerimle aylık yönetim kurulu toplantım için aceleyle ofis binama girerken saatime bakıyorum. "Geç kaldın," diyor babam, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.

"Üç saniye önce sen de içeri girmiştin Roger," diye hatırlatıyor annem ve babamdan anında mahcup bir gülümseme alıyor.

Hunter, "Herhalde Sierra'yla uğraşmakla meşguldür," diyor.

Kendime engel olamayarak küçük kardeşime ters ters bakıyorum. *The Herald* Sierra'nın birkaç ay önce onun gece kulübünde görüldüğünü haber yaptığından beri, her fırsatta ondan bahsederek sinirlerimi bozmaya çalışıyor. Doğru olmadığını iddia ediyor ama Sierra'nın onunla birlikte ofisine girdiğini ve ikisinin ne kadar harika bir çift olduğunu yazıp duruyorlar. O aptal gazetenin, tüm ofis binalarını satın alıp dümdüz etmeye ne kadar yaklaştığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Bunu gördün mü anne?" Elijah başını arkamdaki ekrana doğru eğerek soruyor. Bir anda Sierra'yla tango yaparken çekilmiş bir fotoğrafımız beliriyor ve ben inliyorum.

"Çok tatlı," diye cevap veriyor annem, gözleri parlayarak. "Bu harika bir fotoğraf."

"Kız arkadaşınla ne zaman tanışacağız, Xavier?" Babam ekliyor. "Sanki sonsuza dek onun hakkında bir şeyler duyacakmışım gibi hissediyorum."

Zach kahkahayı basıyor ve başını sallıyor. "Sierra Windsor? *Kız arkadaşı* mı? Belki de en çılgın rüyalarında. Ondan *nefret* ediyor."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "O yapmaz
Benden nefret ediyor," diye karşılık veriyorum, sesim zayıf. Cevabım sadece kardeşlerimin daha fazla gülmesine yol açıyor ve annemle babam birbirlerine bakarak her zaman yaptıkları şeyi yapıyor - sessizce iletişim kuruyorlar. Onlardan başka kimsede buna şahit olmadım ama zaman zaman birbirlerinin zihinlerini okuyabildiklerine eminim.

Hunter sırıtarak, "Sana katlanamıyor," diyor. "Yine de benden gayet hoşlanıyor."

"Kapa çeneni," diyorum ona, beni kızdırmasına izin verdiğim için sinirlenerek. Tüm kaynaklarım bana onunla birkaç dakikadan fazla konuşmadığını söylüyor ve onunla karşılaşsa tanıyacağından bile şüpheliyim ama yine de sinirlerimi bozuyor. "Buraya aşk hayatım hakkında mı yoksa şirketimizin performansı hakkında mı konuşmaya geldik?"

"Aşk hayatı biraz abartılı değil mi sizce de?" Elijah şaka yapıyor.

Zach, "Performansınız ya da performans eksikliğiniz hakkında konuşmayı tercih ederim," diye ekliyor.

Babam kahkahasını bastırıyor ve ben de gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Hepiniz çekilmezsiniz."

"Çekilmez mi?" Hunter tekrarlıyor. "Bu kelimeyi sana Sierra mı öğretti?"

Anneme bakıyorum, sessizce yardım için yalvarıyorum ve o da ayağa kalkarken iç çekiyor. "Yeter," diyor, sesi yumuşak ama kararlı. Kardeşlerimin hepsi anında koltuklarında doğruluyor, gülümsemeleri eriyip gidiyor.

"Sen," diyor Zachary'yi göstererek, "bizim adımızı taşıyan bir şehrin belediye başkanısın ve böyle mi davranıyorsun?" Ona sırıtıyorum, beni savunduğu için memnunum. "Ve sen, Elijah. Sen, kelimenin tam anlamıyla, gizli bir istihbarat teşkilatının başındasın ve burada yetkilerini kötüye kullanıp kardeşinin özel ilişkilerini sergiliyorsun." Ekranı işaret ediyor ve Elijah aceleyle dizüstü bilgisayarının bağlantısını kesiyor. "Ya Hunter? Sırf kardeşini kışkırtmak için bu gazetecilerle uğraşmayı bırakıp beste yapmaya ve yeni şarkılar kaydetmeye odaklansan iyi edersin. Yeteneğini o Allah'ın belası kulübünde harcıyorsun ve eğer böyle devam edersen yeteneğini tamamen elinden alacağım."

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyor Zach nefesinin altında. "Annemin en sevdiği çocuğu olmak."

Başımı sallıyorum ve aylık rakamlarımızı görebilmek için dizüstü bilgisayarımı ekrana bağlıyorum. Hepimiz gerçek favori çocuğun kim olduğunu biliyoruz ve o hiçbirimiz değiliz.

"Holdinglerimizde bugüne kadar %13 artış kaydettik," diye açıklamaya başlıyorum. Kardeşlerim ve ben çok farklı işler yapıyor olsak da, tüm farklı girişimlerimiz King Group'un farklı kuruluşlarıdır ve hepimiz doğrudan ebeveynlerimize rapor veririz. Ben tüm gayrimenkullerimizle ilgileniyorum, Zach siyasetle ve ailemizin imajıyla ilgileniyor, Elijah eski bağlarımızdan bazılarını korumaktan ve bunları ailemize yönelik en kötü tehditlerden bazılarını gerçekleşmeden önce ortadan kaldırmak için kullanmaktan sorumlu ve Hunter... şey, aramızda gerçek bir diğer dünya yeteneğine sahip olan tek kişi o. Neden yıllardır gitarını eline almadığı hepimiz için bir muamma ama sonsuza kadar uzak kalamayacağından eminim.

"Hedefimiz yüzde otuzluk bir artış," diye hatırlatıyor babam, bakışları rakamlarımızın üzerinde gezinirken.

Performansımızı incelemeye başladı, her bir kardeşime ve bana öğütler verdi

ve nereye daha fazla yatırım yapması gerektiği konusunda. Bunu hiç söylemedi ama suçluluk duygusu ve kendini suçlamanın onu hala geceleri uyutmadığını biliyorum. Etik ve yasal yollardan gelişmemizi sağlamak için canla başla çalıştı, bir fark yaratacağı umuduyla kendisini ve ailemizi neredeyse bir gecede dönüştürdü.

Toplantı sona erdiğinde annem "Bu ay iyi iş çıkardınız çocuklar," diyor. Normalde annemle babam çabucak ayrılır ve kardeşlerimle arayı kapatırken birkaç kadeh viski içeriz ama bugün annemin onları uğurlama şekline bakılırsa bana söyleyecek bir şeyi olduğu çok açık.

Kardeşlerim odadan çıkarken bana acıyan bakışlar atıyorlar. Onlar da benim kadar iyi biliyorlar ki, ailelerimizin herhangi birimizle konuşmak istemesi asla iyi bir şey değildir. Ne de olsa özel hayatlarımıza nadiren karışırlar ve işlerimizi nasıl yürüttüğümüzle ilgili bir şey söyledikleri tek zaman bu aylık toplantıdır.

Babam kardeşlerimi takip ederek dışarı çıktığında kaşlarımı kaldırıyorum ve birden kendimi yine ergen gibi hissediyorum, yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi. "Ee," diyor annem, kapıyı babamın arkasından iterek kapatırken. Yüzünde aldatıcı bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Sierra Windsor, ha?"

"Hayır," diyorum ayağa kalkarak. "Seninle onun hakkında konuşmayacağım."

Annem kollarını kavuşturup kapıya yaslanıyor ve öylece çıkıp gidemeyeceğimi garantiliyor. "Sanırım gidip onunla kendim konuşabilirim."

Yavaşça oturuyorum. "Bilmek istediğin şey nedir?" Temkinli bir şekilde soruyorum ve annem gülümsüyor.

"Niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum, Xavier. Ben bir zorba yetiştirmedim - ama sen tam olarak öyle görünüyorsun. Kavganız karşılıklı olduğunda ve eğlenceli göründüğünde bunu umursamamıştım, ama şimdi? Onun tasarımlarını aldın ve o partiye girdiğinde yıkılmış görünüyordu. Değer verdiğin bir kadına böyle davranamazsın."

Bunu nasıl bilebilir ki? Ona Sierra'nın kısa bir süre sonra tüm lastiklerimi *patlattığını* söylemek istiyorum ama annemin duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum. "Anne," diye mırıldanıyorum, ellerimi sıkarak. Kardeşlerim ve ben kaç yaşına gelirsek gelelim ya da ne kadar başarılı olursak olalım fark etmiyor. Annemizin hepimizi yeniden beş yaşındaymışız gibi hissettiren bir tarzı var.

"Niyetin Xavier. Eğer onurlu değillerse, Sierra'nın lastiklerinizi kesmesi en azından uğraşmak zorunda kalacağınız şey olacaktır."

"Nasıl..." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. *Elijah*, şüphesiz. Lanet olası ispiyoncu. "Anne," diyorum derin bir nefes alarak. "Eğer işler umduğum gibi giderse, Sierra'yı karım yapmak niyetindeyim."

Altı

SIERRA

Aşk romanımdaki aynı paragrafı tekrar okuyorum ve en sevdiğim hobimi benim için mahvettiği için Xavier'e sessizce lanet okuyorum. Bütün akşam okumaya çalıştım ve bütün akşam boyunca Xavier'in benden ne çaldığını merak etmekten kendimi alamadım. Üç yıl önce onunla ve aptal kan davamızla işimin bittiğine yemin etmiştim ama yine onun entrikalarına bulaştım.

Tasarım planlarımı çaldığında asla misilleme yapmamalıydım ve onun açılış partisine gitmemeliydim. *Kesinlikle* onunla dans etmemeliydim. Vücudunun benimkine karşı hissettiği duyguyu ve mükemmel bir uyum içinde hareket ederken bana bakışını düşündüğümde kalbim biraz daha hızlı atıyor. Birlikte dans ettiğimiz her seferinde bana ondan neden nefret ettiğimi unutturuyor ve sonra o lanet olası ağzını açıyor.

Onun zehirli sözlerini düşündükçe dişlerimi sıkıyorum. O tam bir çapkın, ve ne kadar çapkın olduğunun farkında bile değil.

Valeria'ya karşı saygısızca ya da belki de umurunda değil. Ne de olsa o *Xavier Kingston*, okumuyormuş gibi yaptığım o iğrenç dedikodu dergilerine göre yaşayan en uygun erkeklerden biri.

Fısıldadığı sözler aklıma geldikçe çenemi sıkıyorum ve birdenbire mantıklı geliyorlar. *Göz kamaştırıcı görünüyorsun, benim sevgili kedicigim, ama bu gece boynun çok çıplak görünüyor.* Kitabımı kapattım ve kalbim gardırobuma doğru koşarken çarpmaya başladı, Windsor aile armasına bastırdığımda açılan gizli bir panele doğru, parmak izlerim kaydedildi. Gizli kasama girdiğimde ve en pahalı kolyelerimin hepsinin kayıp olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, vitrinlerde çok farklı tasarımlar sergileniyor.

Bir adım daha yaklaşıp ne olduklarını anladığımda nefesim kesiliyor: daha önce hiç görmediğim, son derece pahalı yedi Laurier tasarımı. Her tasarımın önündeki küçük notları fark ettiğimde midem takla atıyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu da ne böyle?" Kesilmiş bir fidye notuna benzeyen, hepsi biraz farklı boyutlarda ve hepsi sepya kağıda basılmış kağıt parçalarına bakarken mırıldanıyorum. Bunları bir gazeteden mi kesmiş? İlk iki parçayı kaldırıp incelerken elim titriyor. *Sevgili kedicik*, yazıyor ve yazı tipine ve metnin büyüklüğüne bakılırsa, bunu bir romandan kestiğinden şüpheleniyorum.

"Ne kadar barbarca, insanlık dışı bir şey" diye mırıldanıyorum, notta ne yazdığını anlamak için parçaları birleştirmeye başlarken. Bir tür psikopat gibi *kitaplardan* sayfalar kesmiş gibi görünmesi beni o kadar perişan ediyor ki, mesajın ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Sevgili Kedicik, bu kolyeleri her taktığında ellerimin teninde olmasını dilediğimi lütfen bil.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve parmaklarımı boynuma götürüyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Beni *tehdit* mi *ediyor*? Bu kolyeleri takmamı ve onu biraz fazla rahatsız ettiğim için beni boğarak öldürdüğünü hayal etmemi mi istiyor? "Delinin teki," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Onu tamamen delirttim."

Bunun anlamını çözemiyorum. Bana mücevher hediye etmek isteseydi bunu yapardı, gerçi Xavier Kingston'ın *bana* bir hediye verdiğini hayal bile edemiyorum. Hayır, bu bir hediye değil, yoksa mücevherlerimi çalıp o ürkütücü notu bırakmazdı. Not onun el yazısıyla yazılmamış ve imzalı da değil, yani bunu bildirmiş olsam bile, yakın zamanda yaptırdığı söylenen Laurier mücevherleri olması dışında onu işaret eden hiçbir şey yok. Onu iz bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum ve bu hırsızlığı onun üzerine yıkabilsem bile, zarar görmeden çekip gidecektir. Ne de olsa kardeşi belediye başkanı.

Tam olarak neyin envanterini çıkarmaya başladığımda yıprandım.

nedenini anlamaya çalışırken, asla dokunmaması gereken bir parçayı çaldığını fark etti - Raven Ares'le evlendiğinde büyükannemin bana hediye ettiği aile yadigârı bir parçayı. Her Windsor gelinine düğün gününden kısa bir süre sonra yadigâr bir Laurier parçası verilir ama büyükannem benimkini Raven'ınkiyle aynı gün vermişti. Haklı olarak onu bekleyecek kadar sabırlı olamayacağımı düşünmüştü ve ben de aldığımdan beri onu özenle saklıyordum ki Xavier Kingston onu çaldı. "*Lanet* olsun."

Eğer o özel parçayı almamış olsaydı, muhtemelen onun bu dengesiz davranışını görmezden gelirdim. Sonuçta, eşyaların değeri

Bana bıraktığı şey muhtemelen aldığıyla eşleşiyor ya da onu aşıyor. Ama *bu*? Büyükannem bu kadar değerli bir şeyi kaybettiğimi öğrenirse beni hayal kırıklığına uğratır. Kaybolduğunu öğrenmeden önce onu geri almalıyım.

"*Xavier Kingston*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, arabamın anahtarlarını alıp hışımla evden çıkarken. O kolyenin benim için bir anlamı olduğunu biliyor olmalıydı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde biliyor olmalıydı. Bu bir tesadüf olamaz ve beni bu kadar etkilemeye nasıl devam ettiğini anlamıyorum. Beni çileden çıkarmak için hangi düğmelere basacağını nereden biliyor ve ben bunca zaman daha iyi bir insan olmayı denemiş ve *başarmışken* neden peşimden gelmeye devam ediyor?

Aramızda konuşulmayan ateşkes her neyse şimdi sona erdi, kalıcı olarak. Bırakın *evime* girmeyi, Windsor malikanesine girmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama son derece güvenli olması gereken bir kasaya girip büyükannemin bana verdiği bir şeyi almaktan daha iyisini bilmeliydi.

Ofis binasının önüne park ettiğimde öfkeliyim, Xavier'in bilmediğimi düşündüğü özel bir girişe arka taraftan gizlice girerken saf adrenalin içime hücum ediyor. Bir keresinde güvenlik şefimiz Silas Sinclair'e Xavier'in sistemine girip bana giriş kodlarını vermesi için rüşvet vermiştim. Xavier, kendini beğenmiş bir pislik olduğu için onları asla değiştirmez.

Kapının kilidi açıldığında rahat bir nefes alıyorum ve sonunda Xavier'in en güvenli kasasını sakladığı ofisine giden bir asansör bulunan bir koridor ortaya çıkıyor. Mücevherlerimi oraya koymuş olabileceğinden eminim. Asansöre girdiğimde sinirlerim tepeme çıkıyor ve başımı eğiyorum, her zamanki gibi hazırlık yapmadan bu işe giriştiğimi fark ediyorum. Normalde peruk ve kapüşonlu bir tişört giyer, eldiven takar ve hışımla çıktığım tüylü ev terlikleri yerine gerçek ayakkabılar giyerdim. Her zamanki yaramazlık çantamı yanıma alırdım.

Bunun yerine, Xavier hakkındaki bilgim ve asansör kapıları açıldığında Xavier'in ofisinin boş olmadığı düşüncesiyle aniden beni hayal kırıklığına uğratan bir sürü cesaretten başka bir şeyim yok.

Tereddütle ileriye doğru adım attığımda titreyerek nefes veriyorum, aniden beklediğimden çok daha gerginim. Bir tabloyu iterken titriyorum ve tablonun açılarak büyük bir kasayı ortaya çıkarmasını izliyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, kodunun hâlâ aynı olduğunu umarak. 8502, her zamanki gibi. Bu kodu sık sık kullandığı için bir tür manevi değeri olduğundan eminim ama bir türlü çözemedim. Daha kilidi çevirmeye yeni başlamıştım ki alarmlar çalmaya başladı ve panikle arkamı döndüm.

"Kimsin sen!" diye bağırıyor bir devriye görevlisi, el feneriyle odayı aydınlatarak ve ben asansöre doğru koşuyorum a m a kilitli olduğunu görüyorum.

Yedi

XAVIER

"Kedicik," diye mırıldanıyorum, onu tanıdığımdan beri ikinci kez parmaklıklar ardında otururken gözlerinde parlayan ateşe gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. "Gerçekten de dokuz canın olduğunu düşünüyor gibisin, değil mi?"

Bana ters ters bakıyor ve kollarını kavuşturuyor, bunun onu daha da güzel, daha da kışkırtıcı gösterdiğinin farkında değil. Giydiği siyah atletin içinde farkında olmadan göğüslerini yukarı kaldırması görenleri hayrete düşürüyor. Sierra hafifçe somurtarak, "Görüyorum ki böbürlenmeye gelmişsin," diyor.

Sırıtıyorum, elimde değil. "Girmeye çalıştığın yerin *benim* ofisim olduğunun farkındasın, değil mi? Başka kimi arayabilirlerdi ki?"

"Onlardan istediğim gibi *Raven*'ı aramaları gerekirdi."

Alaycı bir şekilde dudak büküyorum ve bunun onu kızdırmasına bayılıyorum. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başlıyor ve yanakları güzelce kızarıyor. "Geçen seferkinden dersini almamışsın.

Ofisime izinsiz girdiğin için ne zaman tutuklandın, değil mi? Hatırlatmamı ister misin, tatlım?"

Nefesi kesiliyor ve ifadesi değişiyor, o akşamdan bahsedince silahsızlanıyor ve biraz utanıyor. O sırada hâlâ ağabeyinin sekreteri olan baldızı Valentina'yla birlikte eve girmişti. Yakalanıp tutuklanmışlar ve Luca Val'i kefaletle serbest bırakmıştı - ama Sierra'nın dehşete düşmesine neden olacak şekilde, küçük kız kardeşini bana bırakmıştı.

"Pek sayılmaz," diyor başka tarafa bakarak. "O gece o zamandan beri pişmanlık duyduğum bir geceydi ve ihtiyacım olan son şey bunu hatırlatmak."

Göğsüm acıyla sıkışıyor ve gülümsemem kayboluyor. Doğru ya. Tabii ki pişman. Yoksa neden kısa bir süre sonra benden uzaklaşsın ki?

"Bırakın onu," diyorum arkamdaki memurlara, garip bir şekilde yenilmiş hissederek. "Ama kelepçeler takılı kalsın."

Sierra'nın gözleri benimkilere kayıyor ve kızarması bana bir şeyler hissettiriyor, daha iyisini bildiğim halde beni biraz umutlandırıyor. "Kendimi senin pençelerinden korumalıyım, tatlım," diyorum ona, yüzündeki öfkeye bayılıyorum.

Öfkesi dalga dalga yanımdan geçip gidiyor, ben de birkaç dakika ona bakıp iç geçiriyorum, kıvrımlarını ve beline kadar inen uzun, siyah saçlarını inceliyorum. Hareket etmediğimi fark edince duraksıyor ve omzunun üzerinden bakıyor, ben de gülümsüyorum, konu ona gelince hiç olmadığım kadar tamamen *boku yemiş* olduğumu fark ediyorum. Onu takip etmem için bir şey söylemesine bile gerek yok ve üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Şehir limuzinimi ve şoförümü bizi beklerken bulduğunda, "Bakıyorum lastiklerini tamir ettirmişsin," diyor ekşiyerek.

Ona arabamın kapısını açarken bir gülümsemeyi ısırıyorum. "İşte tam da bu yüzden yakın zamanda o kelepçelerden kurtulamayacaksın."

Arabama binerken gözlerini deviriyor ve ben de ona katılıyorum, kapıyı arkamızdan kapatırken birbirimize dönük olduğumuzdan emin oluyorum. Sierra ben eğildiğimde sertçe nefes alıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve dudaklarımda kalıyor. Araba hareket edene kadar şaşkınlığımı üzerimden atamıyorum ve onun için emniyet kemerini çekip yerine oturtuyorum. Kızarıyor ve böylece yaralı kalbim iyileşiyor.

Kravatımı gevşetirken sırıtıyorum, kravatı çıkardığımda yüz ifadesinin hafifçe değiştiğini fark ediyorum. Bir an için o muhteşem zümrüt gözlerinde özlem gördüğüme yemin edebilirim ama sonra ifadesi sertleşiyor.

"Haklıydım, değil mi? Mücevherlerimi ofisine saklamışsın." Beni hâlâ çok iyi tanıyor. "Sana bir gerçeği bir gerçekle takas edeceğim. Sen dedi bir şey çok ilginç ne zaman Dans ettik, Kitten. Bana ne demek istediğini söyle, ben de sana Haklı olup olmadığınızı."

Sierra gözlerini kısıyor ve ayağını sevimli tüylü terliğinden çıkarıp göğsüme bastırarak beni koltuğuma doğru iterken başını biraz geriye atıyor. Neden ev kıyafeti denebilecek bir kıyafetle burada olduğunu az çok tahmin edebiliyorum - mücevherlerini nereye koyduğumu anladı ve aceleyle dışarı çıktı. "Ellerimin kelepçeli olması seni zorla konuşturamayacağım anlamına gelmiyor Xavier."

Ayağını yukarı kaydırıp boğazıma hafifçe bastırırken dudağımı ısırıyorum. "Öyle mi?" Mırıldanıyorum, sesim amaçladığımdan daha boğuk çıkıyor.

Bileğini tutup bacağını ısırmak için yüzümü çevirdiğimde Sierra'nın nefesi kesiliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun? Bana bir atıştırmalık sundunuz, ben de bir ısırık alıyorum."

"Xavier!" diye uyarıyor ben tenini emip ayak bileğinin hemen üstünü işaretlerken. "Sen... sen tamamen aklını kaçırmışsın!"

"Bunu yeni bir bilgiymiş gibi söylüyorsun, oysa beni delirten sendin." Sırıtıyorum ve emniyet kemerimi çözüp eğilerek bacağına doğru ilerliyorum, dişlerim yumuşak taytının üzerinde geziniyor.

"Söyle bana, Kedicik. Açılış galasında sana iyi davranmadığımı hissettin mi?"

Önünde diz çöküp bacağını omzuma attığımda nefesi kesiliyor. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Cevap ver bana." Dudaklarım kalçasının üzerinde geziniyor, o da kıpırdanıyor, nefesi kesik kesik geliyor.

"Senin düşünce sürecini asla takip edemiyorum," diye fısıldıyor. "Neden bahsediyorsun, Xavier?"

Kalçalarını kavrıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Beni o dans pistinde bırakmadan önce, sevgilime daha iyi davranmam gerektiğini söylemiştin. Kimden bahsediyordun?"

Tereddüt ediyor, muhteşem gözlerinden tüm arzu akıyor. "*Valeria*." Tüm vücudu geriliyor ve yüzünü pişmanlıkla çeviriyor, sanki ne kadar iç içe olduğumuzu yeni fark etmiş gibi.

İç çekiyorum ve ellerimi belini tutana kadar yukarı kaydırıyorum. "Valeria?" Tekrar ediyorum, yapbozun parçaları yerine oturuyor. "İlginç."

Çenesini sıkıyor, gözleri benimkileri kesiyor. "İlginç mi? *İlginç mi?* Tüm söyleyeceğin bu mu? Sen bir domuzsun, Xavier Kingston. Sence Valeria şu anda bizi görse ne düşünürdü? Ona hiç saygın yok ve onu hak etmiyorsun."

Sierra'nın gözlerinin içine bakarken, "Dehşete düşerdi, orası kesin," diyorum. Öfkeli ve kuşkulu görünüyor, ama bunun altında başka bir şey yatıyor, saklamaya çalıştığı bir şey, *kıskançlığa* çok benzeyen bir şey.

Lanetleneceğim. Sierra'nın benim hakkımda bilmediği önemli bir şey olduğunu sanmıyordum ama yanılmışım. Çok yanılmışım.

Sekiz

SIERRA

Xavier'i oturma odasına kadar takip ederken kalbim deli gibi çarpıyor, ellerim hâlâ arkamdan bağlı. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ona beni bırakmasını söylemeliydim ve o da söylerdi... öyleyse neden söylemedim?

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilsem bile, konu o olduğunda neden bir türlü çekip gidemiyorum? İşte tam da bu yüzden uzun zamandır ondan tamamen uzak duruyorum. Onun etrafında olmak hiç iyi bir şey getirmiyor.

"Burayı benim kadar iyi bildiğine dair bir his var içimde, o yüzden rahatına bak," diyor ve ben kelepçelerimi şıngırdatarak ona hâlâ lanet bir suçlu gibi kelepçeli olduğumu hatırlatıyorum. Bu onu sadece güldürüyor ve bir anlığına ona bakıyorum. Gülümsediğinde ne kadar yakışıklı göründüğünden tamamen ve tamamen nefret ediyorum. Ne *cüretle* gamzeleri olur? Gamzeler sevimli ve nazik insanlar içindir, bu bok parçası için değil.

Ona en pis, en ölümcül bakışlarımı fırlatıyorum ve dramatik bir şekilde kanepesine çöküyorum. "Ah," diyor cevap olarak. "Benim küçük kediciğim kızgın mı? Bana öyle bakınca çok sevimli oluyorsun."

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşılık veriyor mermer sehpanın üzerine oturup bana bakarken. "Bilseydin burada olmazdın."

"Tartışılabilir. Düşünmeden karar vermeye oldukça yatkınım, dolayısıyla şu anki kıyafetim ve kelepçelerim de öyle."

Eğiliyor ve işaret parmağını çenemin altına koyarak beni ona bakmaya zorluyor. "Belki öyle, ama sadece *benimle* ilgili olduğunda."

Koyu renk gözlerine bakıyorum, keşke sözlerini inkar edebilseydim.

Xavier parmağı boynumdan omzumdaki kayışa doğru kayarken sırıtıyor. "Şimdi biraz sohbet edelim, olur mu?"

"Sizinle konuşmalarını sağlamak için sık sık kadınları kelepçelemek zorunda kalıyor musunuz?"

İşaret parmağı kolumdan aşağı kayarken gülümsemesini bastırıyor, dokunuşu tüy gibi hafif. Kalbimin ne kadar hızlı attığını, parmağının tenimde ne kadar sıcak hissettirdiğini bilmiyor. "Sadece sen, Kedicik. Amaç da bu zaten, değil mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum, o da iç geçiriyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Ben kimseyle çıkmıyorum Sierra. Bunu bir an için bile olsa düşünmüş olman delilik."

Saf öfke içime çöküyor. "Biliyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, gerçeklik aniden içime işliyor. "Kelimelerle her zaman kurnazlık yaptın ama bu sefer kendini aştın. Kimseyle *çıkmadığını* biliyorum Xavier."

Bir elini gür saçlarında gezdiriyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Burada neyi kaçırıyorum Sierra?"

"*Bayan Kingston*," diye bağırıyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. "Garajınıza girdiğimde alarm sisteminizde böyle yazıyordu. Evli olduğunu biliyorum Xavier."

Sanki öğreneceğimi hiç düşünmemiş gibi gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ve birden utanç kaplıyor içimi. Ne yapıyorum ben? En son beni kefaletle çıkardığında, kendimi tam burada, onun kanepesinde, dudakları dudaklarımda bulmuştum... İçten içe bunun uygunsuz olduğunu bildiğim halde nasıl tekrar buraya gelebildim, onun aptal oyunlarına eşlik edebildim? Ona Valeria'ya doğru davranmadığını söyledim ama ben de hatalıyım.

Ayağa kalkarken ona "Kelepçeleri çöz," diyorum, midem bulanıyor. "Ben... Ben artık bunu yapamam. Ateşkesimize geri dönmeli, birbirimizi görmezden gelmeliyiz."

Ayağa kalkıyor ve arkama geçiyor, istediğimi yaparken elleri ellerimin üzerinde geziniyor ve bu sırada kalbim acıyla ağrıyor. Kelepçeler çözüldüğü anda ellerimi göğsüme çekip Xavier'den uzaklaşıyorum ama daha bir adım atmıştım ki kollarını arkamdan sarıyor, ön kolu göğsüme bastırıyor ve boştaki eli karnımın üzerinde geziniyor.

"Evli değilim," diyor beni kendine doğru çekerken, sesi alçak ve tehlikeli. "Kimseyle görüşmüyorum, kimseyle çıkmıyorum." Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve ben sakin bir nefes alıyorum. "Oraya eklememi istediğin başka fiiller var mı? Kimseyle romantik bir ilişkim yok, Sierra."

Kucağında dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Tekrar söyle." "Ben evli değilim," diye tekrarlıyor, ses tonu bıkkınlık. "Cidden, Sierra. Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?" Belimi kavrıyor, beni duvara yaslayana kadar geriye doğru götürürken gözlerinde öfke kaynıyor. "Gerçekten bacaklarını omuzlarıma dolayacağımı, yumuşak tenini öpeceğimi, seni kızdıracağımı mı düşündün?"

İkimiz de zor nefes alıyoruz, birbirimizin gözlerine bakarken onun vücut ısısı tenime sızıyor. "Seni hiç düşünmüyorum," diye yalan söylüyorum.

Gözleri parlıyor ve sonra eğilip dudaklarını kulağımın üzerinde gezdiriyor. "Yalancı," diye fısıldıyor, nefesi tenimi gıdıklıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve Xavier beni hissediyor olmalı

ona cevap veriyorum, çünkü gülüyor, sesi boğuk ve çok seksi.

Kulağımın hemen altından öptüğünde dudağımı ısırıyorum ve bilinçsizce başımı eğerek daha iyi erişmesine izin veriyorum. "Her zaman beni düşünüyorsun, Kedicik," diyor dişleri boynumun hassas bir kısmını sıyırırken. "Ne zaman bir etkinliğe katılmaktan son anda vazgeçsen beni düşünüyorsun, çünkü orada olacağımı yeni öğrenmiştin." Eli saçlarıma dolanıyor ve boynumu öpüyor, dokunuşu tüy kadar hafif. "Ne zaman bir emlak ihalesinden çekilsen ya da bir geliştirme teklifini geri çeksen beni düşünüyorsun."

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim de kararlılığım kadar zayıf.

Xavier kıkırdıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor, bakışları şefkatli. "O zaman sana düşünecek bir şey verdiğimden emin olsam iyi olur, hmm?"

Yüzümü kavrıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor, bakışları beni arıyor. Kalbim anında hızlanmaya başlıyor, tüm vücudum gözlerindeki arzuya tepki veriyor. Bana bu şekilde baktığında, tüm mantık ve nedenler ortadan kalkıyor ve beni yapmamam gereken tek şeyi arzulamaya bırakıyor.

Xavier başını eğiyor ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar eğiliyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, özlem beni sersemletiyor, çaresiz bırakıyor. Onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı hafifçe eğiyorum ve dudakları dudaklarıma çarparken inliyor. Dudaklarımı ayırıp öpüşmemizi anında derinleştirdiğinde inliyorum, sanki o da benim kadar bu anın uzun sürmeyeceğinin, bunun yakında düzelteceğimiz bir karar hatası olduğunun farkında.

Xavier belimden tutup beni duvara doğru kaldırmadan önce kalçalarını içime doğru itiyor, ayak bileklerim arkasından kilitlenirken elleri kalçalarıma doğru hareket ediyor. "*Siktir*," diye inliyor, ereksiyonunu benim hissettiğim ihtiyaçla aynı şekilde içime sokuyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve parmaklarım onunkilere dolandığında ağzıma karşı inliyor

Saç. "*Sierra*." Adım dudaklarında bir yakarış, bir dilek, elimde olmadan yerine getirmek istediğim bir dilek.

Ellerim gömleğinin düğmelerinin üzerinde geziniyor ve onları çözmeye başlıyorum, teninin avuçlarıma verdiği hissi seviyorum. Boğazının derinliklerinde inliyor ve ellerini kıçıma kaydırıyor, kalçalarını döndürürken sıkıyor. Zor nefes alıyor ve gömleğini omuzlarından sıyırırken ağzına karşı gülümsüyorum, ancak bir kapı çarpma sesiyle irkiliyorum.

"Xave!" diye sesleniyor bir kadın sesi ve Xavier beni telaşla yere bırakıyor, gözleri panikten kocaman olmuş. Gömleğini kapatıp düğmelerini iliklemek için acele ediyor, her türlü arzunun yerini dehşete benzer bir şey alıyor. Ben daha neler olduğunu tam olarak anlayamadan Valeria elinde bir fırın kabıyla oturma odasına giriyor.

"Sana biraz linguine getirdim ve-" Xavier'in oturma odasında durduğumu fark edince sesi kesildi ve tökezleyerek geri çekilirken gözleri büyüdü, fırın kabı elinden kayarak yerde parçalara ayrıldı ve ayaklarını makarnayla kapladı.

"Valeria!" Xavier ona doğru koşarak bağırıyor, gözleri endişeyle dolup taşıyor. Önünde diz çöküp ayaklarını temizlemek için gömleğini çıkardığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Odadan çıktığımda ikisi de fark etmemiş gibi görünüyor, utanç ve pişmanlık içime çöküyor.

Dokuz

SIERRA

Xavier'in çağrısını bugün on yedinci kez reddediyorum ve işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama her birkaç dakikada bir aklıma dün gece geliyor. Xavier Kingston'ı öperken ne düşünüyordum? Bir an için aklımı kaybetmiş olmalıyım. Telefonum tekrar çaldı ve tamamen kapattım. Dün gece onun arabalarından birini çalıp eve götürdüm ama şoförüm bu sabah geri getirdi, yani onunla konuşmam için hiçbir neden yok.

İçimi çektim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm, kalbim ağırlaştı. Bana kimseyle romantik bir ilişkisi olmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Yıllarca, kelimelerle kurnazlık yapabileceğine gerçekten inandım, ama bana asla yalan söylemedi ve daha iyi bilmeliydim. O hilekâr, şerefsiz bir yalancı ve ben de saf bir aptaldan başka bir şey değilim.

İşte tam da bu yüzden yıllarca ondan uzak durdum, o ilk öpücükten sonra kendimden uzaklaştım. Asla bir başkasını bilerek incitecek türden bir insan olmadım.

ve her halükarda, ucuz bir kaçamak peşinde değilim. Her zaman bundan daha fazlasını istedim.

Her biri eşleri için eşsiz bir şekilde mükemmel olan beş ağabeyimi ve baldızlarımı düşündükçe göğsüm ağrıyor. Ben de *bunu* istiyorum. Onların sahip olduğu türden bir yakınlık istiyorum; bir kişi diğerinin ne düşündüğünü her zaman biliyor, hem de hiç konuşmadan. Kendimi bildim bileli, kendi *sonsuza* dek *mutlu* yaşamımı istedim ve Xavier Kingston'a bulaşmak, buna asla sahip olamayacağımı garantilemenin kesin bir yolu.

Sıranın bana ne zaman geleceğini merak etmeye başladığımda bakışlarım pencereye kayıyor. Tıpkı kardeşlerim gibi ben de büyükannem tarafından ayarlanan bir evliliğin içinde bulacağım kendimi ve merak etmeden duramıyorum... Benim için seçtiği adam beni büyüleyebilecek mi? *Sonunda* Xavier Kingston'ı düşünmeyi bırakmamı sağlayabilecek mi?

"Sierra?" Claire beni düşüncelerimden koparark konuştu. Kafamı kaldırdığımda tatlı asistanımın kapının yanında gergin bir şekilde durduğunu görüyorum. "Bay Graham Thorne sizi görmek istiyor. Ona programının dolu olduğunu söyledim ama burada olduğunu bilmen için ısrar etti."

İstemsizce gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bırak girsin," diyorum ona. "O bir arkadaş, Claire. Lütfen onu onaylı ziyaretçi listeme ekle."

Omuzları rahatlamış bir şekilde sarkıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. Claire uzun yıllardır benimle birlikte ama hâlâ onu ilk işe aldığım zamanki gibi. Dürüst, çalışkan ve sadık. En iyi maaşlı çalışanlarımdan biri ve en çok güvendiğim insanlardan biri, ama hiçbir zaman bunun kafasına girmesine izin vermedi. Onun gibi gerçekten samimi insanlarla karşılaşmanın ne kadar nadir olduğunun farkında olduğundan şüpheliyim. Xavier lanet Kingston'ın aksine.

"Sierra!" Graham kocaman gülümsemesiyle ofisime girerken şöyle diyor.

Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak ona sarılıyorum, keyfim anında yerine geliyor. Bırakmadan önce beni sıkıca kavrıyor ve ben de ona sırıtıyorum. "Seni buraya ne getirdi? Seni beklemiyordum!"

"Korkarım ki bu bir iş," diyor bana, evrak çantasını kaldırarak. "Ailem seninle çalışmam için ısrar ediyor. Görünüşe göre, sektörün devi haline gelmişsiniz."

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum ve bana bir süredir radarımda olan bir alışveriş merkezinin geliştirme planını detaylandıran bir dosya uzatıyor. "Sence bunu ortaklaşa alıp geliştirmeli miyiz?" Klasörü elime alarak sordum. "Sanırım birlikte çalışırsak bunu başarabiliriz, ama şunu bilmelisin ki bu bir arsa-"

"-Xavier Kingston'ın göz koyduğu. Biliyorum." Graham bana gülümsüyor. "İsteseydin bu ihaleyi tek başına kazanabilirdin ama bölge henüz geliştirilmediği için bu yüksek riskli bir satın alma."

Zihnimde sayıları hesaplamaya başlarken başımı sallıyorum. "Emin değilim..." Mırıldanıyorum. Graham bana sormasaydı bunu hiç düşünmezdim bile. O her zaman mantıklı biri olmuştur ve anladığım kadarıyla ailesinin yurt dışındaki varlıklarını herkesin düşündüğünden daha yüksek bir oranda büyütmüş. Artık eve döndüğüne göre burada da harika şeyler yapacağından hiç şüphem yok. Onunla çalışarak fazla bir şey kaybetmeyeceğim ama bu özel proje... Xavier'in ne kadar çok istediğini düşünürsek, dahil olmak istediğimden emin değilim.

"Bence seni yemeğe çıkarayım, böylece davamı anlatırken sana güzel yiyecekler ve içecekler ikram edebilirim."

Çantamı alırken kıkırdıyorum. "Yemek konusunda beni kandırdın," diye itiraf ediyorum. "Ayrıca, seni arayıp hasret gidermek istiyordum ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

"Mükemmel, çünkü ben de The Renegade'e gitmek istiyordum."

Bir adımı kaçırıyorum ve Graham kolunu belime doluyor. "Ne oldu?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum.

Graham kaşlarını çatarak, "Hain," diye tekrarlar.

Yavaşça başımı sallıyorum ve mazeret bildirip bildirmeme konusunda kararsız bir şekilde kapıma doğru ilerliyorum. Bugün yapmak istediğim son şey Xavier'i n en iyi bilinen ve kendisinin de sık sık gittiği restoranını ziyaret etmek ama kendimi açıklamaya çalışmak da istemiyorum. Ayrıca, bunu asla kabul etmeyebilirim ama yemekler gerçekten harika. Menüde en sevdiğim yemeklerin her biri var ve her biri mükemmel bir şekilde yapılıyor. Graham ve ben restorana girerken, "Heyecandan neredeyse vızıldıyorsun," diyorum. Konuşmayı bırakmadı hakkında hepsi ve şeyler o istiyor için dene gelen Ofisimden ayrıldığımız anda, asıl amacının akşam yemeği için dışarı çıkmak olduğundan şüphelenmeye başladım. Bu Graham'ın yapacağı bir şey. O her zaman bir gurme olmuştur ve beni en sevdiğim yemeklerden bazılarıyla tanıştıran da odur. başka türlü asla deneyemeyeceğim yemekler.

"The Renegade'e hoş geldiniz," diyor garsonlardan biri, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Özür dileyerek o n a gülümsüyorum ve isim etiketine bakıyorum. "Rezervasyonumuz yok Jane, ama bizim için iki kişilik bir masanız vardır diye umuyorduk?"

Gülümsemesi biraz kayıyor, gözleri açılıyor. "Bayan. Windsor?" diye soruyor, ses tonu belirsiz.

"Vay canına, ünlüsün demek?" Graham omzunu omzuma vurarak mırıldanıyor. Elimde olmadan yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. Hem tasarımcı hem de süper model olan Raven'ın, hatta ünlü bir konser piyanisti olan diğer baldızım Faye'in aksine ben hiç de tanınmış biri değilim. Ailemin geri kalanı gibi ben de sık sık iş ve dedikodu dergilerinde yer alıyorum ama bir restoranda tanınacak kadar değil.

Jane boğazını temizliyor ve ışıl ışıl gülümsüyor. "Lütfen sizi masanıza götürmeme izin verin," diyor ve ben de bana verdiği tepkiden dolayı biraz şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum.

Graham bizi pencere kenarında, şehre bakan tenha bir masaya götürdüğünde, "Kesinlikle ünlü," diye fısıldıyor.

Yine de baktığım manzara bu değil. Xavier Kingston bizimkinin yanındaki masada otururken, Valeria onun önünde otururken, eli masanın üzerinde Valeria'nın elini örterken nasıl bakabilirdim ki? Valeria'nın söylediği bir şeye gülüyor ve ben gözlerimi ondan ayırıyorum, ona olan nefretim her zamankinden daha fazla alevleniyor.

On

XAVIER

"Xave?" Valeria beni düşüncelerimden koparırcasına konuştu. Ona bakıyorum ve ne söylediğini tamamen kaçırdığımı fark ediyorum. Sierra'yı, bana karşı hissettiklerini ve tadını düşünmeden edemiyordum. Tatlı kediciğimin onu tekrar öpmek için ne kadar *beklediğimden*, kaç kez bunun hayalini kurduğumdan, ne kadar *sabırlı* olduğumdan haberi yok.

"Xavier?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Valeria'ya özür dileyerek gülümsüyorum. "Özür dilerim, V. Dün gece pek uyuyamadım."

Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Sierra'yla konuştun mu?" diye soruyor, ses tonu temkinli.

Pencereden dışarı bakıyorum, restoranımın hemen dışındaki ufuk çizgisini seyrediyorum. "Aramalarımı görmezden geliyor ve nedenini bile bilmiyorum. Ona zaten kimseyle romantik bir ilişkim olmadığını söylemiştim. Sözlerimde hiçbir belirsizlik yoktu. Daha açık ifade edemezdim Valeria. O sadece

Her zaman yaptığı şeyi yaptı - aramızdaki bu şeyden kaçmak için ilk bahaneye atladı."

"Sen tam bir aptalsın," diye çıkışıyor, tatlı kız kardeşimin gözlerinde parlayan saf öfke beni hazırlıksız yakalıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Eylemlerin aksini söylerken sözlerin neden onun için bir şey ifade etsin ki? Onun bakış açısından, ona bekâr olduğunu söyledin, onu öptün ve sonra evine davetsiz ve habersiz giren *başka bir kadına* koştun. Göründüğün kadar aptal olmadığını biliyorum, bu yüzden bana telefonlarını neden görmezden geldiğini anlamadığını söyleme."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyor, V'nin patlamasının beni ne kadar sarstığını belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Kız kardeşimin gözlerinin bir daha böyle parlayacağını hiç düşünmemiştim. Valeria yirmi yaşındayken evi terk etti, ailemizin iş yapma biçimiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve ben onu durdurmak yerine gitmesine izin verdim. İçgüdülerimi takip edip gitmesine engel olsaydım, asla iz bırakmadan kaybolmazdı. Bu benim suçum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu yıllarca aradık, ancak bir gece onu kapımızın önünde bulduk, morarmış ve kırılmıştı, kıyafetleri kan içindeydi. Aylarca konuşmadı ve bugüne kadar hiçbirimiz onun tam olarak nerede tutulduğunu ya da neler yaşadığını bilmiyoruz.

Geri döndüğünden beri çoğunlukla içine kapandı ve kimliğini gizli tutması için ona yardım etmemizi istedi. Korktuğu çok açık ve neyden kaçtığını öğrenene kadar onun isteklerine uyacağız. Beni ne kadar iyi tanıdığını düşündüğümde Sierra'nın Valeria'yı romantik bir ilişki yaşadığım biri olarak düşüneceğini hiç tahmin etmemiştim. Geriye dönüp bakınca mantıklı geliyor sanırım.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Valeria buz gibi bir ses tonuyla soruyor. "Eğer bunun komik olduğunu düşünüyorsan, her şeyi hak ediyorsun.

Sierra sana şimdiye kadar binlerce kez acı çektirdi ve bir sonraki saldırısında sana zerre kadar sempati duymayacağım."

"Bu kadar... enerjik göründüğün için mutluyum. Seninle gurur duyuyorum, anlıyor musun?" Ona kalbimin sızladığını söyledim.

Onu benimle birlikte birkaç yüksek güvenlikli etkinliğe katılmaya ikna edebildim, böylece yavaş yavaş tekrar kalabalıklar içinde olmaya alışacak ve her geçen gün, hepimizin sonsuza dek kaybettiğimizi düşündüğümüz daha fazla parçasını ortaya çıkarıyor. Yine de bir daha herhangi bir şey yüzünden beni tersleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Elini benimkinden çekiyor. "Xave, düz bir çizgide yürüyebilseydim benimle gurur duyardın," diyor alaycı bir ses tonuyla.

Elimde olmadan gülüyorum ve başka tarafa bakıyorum, ancak her yerde tanıyabileceğim parlak zümrüt gözleri fark ediyorum. "Sierra," diye fısıldıyorum.

Arkasını dönüyor ve bizimkinin yanındaki masaya oturuyor, tüm dikkati birlikte olduğu adamda - Graham Thorne. Aramalarımı bu yüzden mi reddediyordu? Valeria ile olan ilişkimi yanlış anladığı için değil de, *onun* Graham Thorne ile olan ilişkisini yanlış anladığım için mi? Partide ona biraz fazla yakın durduğunu ve onunla gülüşme şeklinin biraz fazla samimi göründüğünü düşünmüştüm, ama sadece bir şeyler gördüğümden emindim.

Valeria, "Harekete geçmeden önce düşün," diye ısrar edince çenelerimi açtım. Onlara dik dik baktığımın farkında bile değildim.

"O yanımdayken doğru düşünebileceğimi varsayman büyük cesaret," diye mırıldanıyorum ayağa kalkarken. Masamızla Sierra'nınki arasındaki mesafeyi kapatırken kız kardeşim sesli bir şekilde iç geçiriyor.

"Sierra," diyorum, ses tonum ona karşı hiç hissetmediğim bir k i n l e dolu. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Başını kaldırıp bakıyor, görünüşte ilgisiz ama gözleri onu ele veriyor. Gözlerinde öfke var ama acı da var. Valeria haklıydı. Her şeyi berbat ettim. "*Hayır*," diye cevap veriyor, sesi keskin.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim kırılıyor.

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor ve ateşli gözleri yumuşuyor. İç geçiriyor ve Graham'a tatlı bir gülümseme fırlattıktan sonra sessizce koltuğundan kalkıyor. Beni şaşırtacak şekilde, sessizce beni takip ediyor.

"Ne yapsen ister misin?" o sorar ve an restoran müdürünün ofis kapısı arkamdan kapanıyor. Sesi yorgun geliyor, sesinde her zamanki kışkırtıcılığından eser yok, sanki benimle uğraşmak küçük bir rahatsızlıkmış gibi. Kapalı kapıya yaslanıyor, yüz ifadesi sabırsızlığını ele veriyor, sanki sadede gelmemi istiyor, böylece Graham'a geri dönebilecek. Kör edici bir kıskançlık beni ele geçiriyor ve onu kollarımla kapıya sıkıştırıyorum, aramızda neredeyse bir santim bile yok. "Buraya Graham'la amacın ne?" I Sor, benim ses gergin. "Sen içinde Restoranımda. Bu gece, tüm geceler içinde, benim olacağımı bildiğin zaman burada."

Gözleri onu çileden çıkardığımda olduğu gibi parlıyor ama beklediğim tirat yerine sadece derin bir nefes alıyor, omuzları çöküyor. "Hayır, Xavier," diyor, sesi yumuşak, tonu yenilmiş. "Bu bir tesadüf. Nerede olacağını nasıl bilebilirdim ki?"

İşaret parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Yalnızken hiç bu kadar ölçülü olmazdı. Normalde çoktan durumu tersine çevirmiş ve beni yerime oturtmuş olurdu. Sierra bileğimi kavrıyor ve bir an için elimi iteceğinden emin oluyorum ama o sadece bileğimi yerinde tutuyor, gözlerimiz kilitleniyor.

"Bana neden *onunla* burada olduğunu söyle," diye soruyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, arıyor, ama ne için emin değilim.

Tereddüt ediyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "*Onunla* burada olmanla aynı sebepten, garanti ederim."

"Sadece arkadaşça, tamamen platonik, romantik olmayan Akşam yemeği o zaman?"

Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor ve dudaklarını aralıyor, dilinin ucunda keskin bir karşılık olduğuna şüphe yok, ama sonra ağzını kapatıp başını sallıyor. "Elbette."

"Sierra," diye uyarıyorum. "Konu sen olunca görmezden gelemeyeceğim pek bir şey yok ama aşmaman gereken çizgiler var. İstersen onunla ye, ama sonra *benimle* geliyorsun. Seni eve ben bırakacağım."

Gözleri sadece bir dokunuşla yumuşuyor - benden başka herkes bunu kaçırırdı. Yanağımı hafifçe okşadığında kalbim küt küt atıyor, gözleri onu öptüğümde bana gösterdiği özlemle yüzümde geziniyor. "Xavier," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Göğsümü itiyor ve beni arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaşıyor. "Ben zaten cehennemdeyim," diye fısıldıyorum, onu durdurmaya hakkım olmadığını bilerek.

On bir

SIERRA

Arabamdan inmeden önce elimdeki dosyaya son bir kez bakıyorum, kararımı vermişim. Son birkaç yıldır Xavier'den kaçtığım için kendimi bazı harika iş fırsatlarından mahrum bıraktım.

Müzayedenin yapıldığı binaya girdiğimde Graham "Sierra," diyor. Bana tatlı tatlı gülümsüyor, gözlerinde memnun bir ifade var. "Geleceğinden emin değildim."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Sana söz vermiştim, değil mi?"

Graham başını sallıyor, bakışları araştırıyor. "Sanırım öyle yaptın."

Bu teklifi birlikte hazırladıktan sonra gerçekten bugün gelmeyeceğimi mi düşündü? Beni toplantı odasına doğru götürüyor ve ben onun tepkisini düşünmeden edemiyorum. Xavier'in bir şeyle ilgilendiğini anladığım anda alımlardan uzaklaşarak sektöre nasıl bir sinyal göndermiştim? Kendimi ve dolayısıyla ailemi ve işimi zayıf mı gösterdim?

"Hazır mısın?" Graham kapının önünde duraklayarak sorar.

Kapıdan Xavier'in sesini duyduğumda tereddüt ediyorum, sözleri boğuk. Onunla bir açık artırmada yüz yüze gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve doğrusu o odaya girmek istemiyorum. Artık hiçbir şey eskisi gibi hissettirmezken, onunla eskiden olduğu gibi rekabet etmek istemiyorum. Artık dostça bir rekabet yok - sadece acı ve tam olarak anlayamadığım bir sürü başka duygu var.

"Hazır," diye mırıldanıyorum, kapıyı açıp içeri girmeden önce, Graham yanımda. Odadaki beş kişi de başını kaldırıp bakıyor ve bakışlarının tenimi yaktığını hissetmeme rağmen Xavier'e bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Onun varlığını kabul etmeyi bıraktım ama ondan kaçmayı da bıraktım.

"*Sierra Windsor,*" diyor alışveriş merkezinin inşa edildiği arsanın sahibi Lena. Sesi hem şaşırmış hem de etkilenmiş gibi geliyor ve bana gülümsemesi burada avantajlı olduğumu gösteriyor, ama nedenini tam olarak bilmiyorum. "Bu gelişmeyle ilgilendiğinizi fark etmemiştim."

Graham benim için bir sandalye çekerken ona gülümsüyorum ve oturuyorum. Graham'a bakmadan önce ona "Öyleyim," diyorum. "Öyleyiz."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve sonunda başımı kaldırıp geceleri aklımdan çıkmayan o büyüleyici kahverengi gözlere bakıyorum. "Biz mi?" Xavier tekrarlıyor, sesi öfke dolu.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve cevap verme zahmetine girmeden başka tarafa bakıyorum. Graham ise sırıtarak koltuğunda geriye yaslanıyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor, serçe parmağı benimkine değiyor.

"Sierra ve ben bu projede el ele vermeye karar verdik," diye onaylıyor. "Teklifimiz ortak bir teklif olacak ve her iki kaynağımız da bu gelişmeye aktarılacak."

Xavier sıkılmış çenesiyle ellerimize bakıyor, gözleri hafifçe temas ettikleri yere odaklanıyor. Tanımadığım bir adam ıslık çalıyor, başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

ayaklar. "Bununla rekabet edemem," diyor ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gidiyor. Odaya bir sessizlik çöküyor, ta ki başka bir adam kalkıp dışarı çıkana kadar, sonra bir başkası, odada sadece Xavier, Lena, Graham ve ben kalana kadar.

"Şey," diyor Lena, yüz ifadesi kuşkulu. "Sanırım bu mantıklı. Sonuçta kalmak onların zamanını boşa harcamak olurdu. Ancak, karar artık sadece iki teklife kaldığına göre, geliştirme planlarınızı görmek isterim. Hepinizin bildiği gibi, bu arazi bana babamdan miras kaldı ve onun vizyonunu anlayan biri tarafından geliştirilmesi benim için çok önemli. En yüksek teklifi v e r e n e vermek yerine, planlarınızı duymak isterim."

Başımı sallıyorum ve bu senaryoya hazırlıklı olarak ayağa kalkıyorum. Ne yazık ki Xavier'in de hazır olduğunu biliyorum. İkimiz de basit bir açık artırma olması gereken şeyin bir inanç sınavına dönüştüğü çok fazla durumda bulunduk.

Xavier'in gözleri üzerimdeki bluzun üzerinden kalem eteğime kadar iniyor, sonra tekrar yavaşça yukarı çıkıyor ve bakışları vücudumun her santimini okşuyor. Bunu dikkatimi dağıtmak ve beni oyundan düşürmek için yaptığından şüpheleniyorum, ancak bunun yeterli olduğunu düşünüyorsa fena halde yanılıyor.

Sunumumu yaparken beni dikkatle izliyor, Lena'nın babası hakkında bildiğim her şeyi ve onun isteyeceğini bildiğim, sahip olmamızı sağlayacağım tüm küçük ayrıntıları vurguluyorum. Bunların hepsi Xavier'in sahip olamayacağı bilgiler ve dezavantajlı olduğunu biliyor olmalı. Yüz ifadesi bana bir şeyleri çözmeye çalıştığını söylüyor - neden bu kadar beklenmedik bir şekilde burada olduğumu, şüphesiz. Onu tanıyorsam, zihinsel olarak hâlâ galip gelme ihtimalini hesaplıyor, ama bunun olmasına izin vermem mümkün değil.

Gözleri gururla parlayan Graham'ın yanındaki yerime otururken ona tatlı bir gülümseme atıyorum. Xavier sunumuna başlarken yüzünde çalkantılı bir ifade vardı. "Her zamanki gibi, Bayan Windsor'ın teklifi kapsamlı, iyi yapılandırılmış ve merhum babanızın isteklerine

mükemmel bir şekilde uyarlanmış," diyor,

beni şaşırttı. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da sırıtıyor. "Ancak ben masaya onun sahip olmadığı bir deneyim getiriyorum. Windsor'ların sahip olduğu diğer tek alışveriş merkezi satın aldıkları bir alışveriş merkeziydi, ancak ben onları sıfırdan inşa etme konusunda çok bilgiliyim."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, kollarımı kavuştururken sinirim omurgamdan aşağı akıyor ve ona kendi ilacından tattırmaya karar veriyorum. Gözlerim yavaşça giydiği üç parçalı takım elbisenin üzerinde geziniyor ve kaslı kollarını hiç gizlemediğini incelemek için zaman ayırıyorum. Bir an için, gömleği omuzlarından sarkarken, karın kasları sergilenirken ve gözlerinde saf şehvet varken nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Şiddetli bir özlem içime hücum ediyor ve aniden hafızam o kadar canlı hale geliyor ki neredeyse dudaklarını tekrar dudaklarımda hissedebiliyorum. Titrek bir nefes alıyorum ve gözlerimi kemerine indiriyorum, Xavier'in söylediklerine tamamen odaklanamıyorum.

"Bay Kingston?" Lena söylüyor.

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar onunkilere çevirdiğimde, yanakları pembeleşmiş ve yüzünde sevimli bir silahsızlanma ifadesi ile bana baktığını görüyorum. Son birkaç dakika içinde konuşmayı bırakmış ve bunun farkına bile varmamış olmalı. Onun telaşına karşı bir gülümsemeyi ısırdım. Hak ettiğini buldu.

"Ben..." diye kekeliyor, bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Onu böyle şaşırtmak bana inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor ve tam da bu şekilde, onunla uğraşmayı neden her zaman sevdiğimi hatırlıyorum.

"Projeyi üçünüze de vereceğim," diyor Lena. Hepimiz hemen itiraz etmeye başlıyoruz ama o başını sallıyor. "Bu bir kabul et ya da bırak teklifi."

Xavier gözlerini tavana dikiyor ve iç geçiriyor. O ve ben aynı anda "Bunu alacağız," diyoruz. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdan bir şeyler geçiyor. Graham başını sallayıp elini sandalyemin arkasına doluyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Güven verici bir şekilde gülümsüyor ve onun da hâlâ bizimle olduğunu belirtiyor.

"Harika. Evrakları hazırlatacağım. Bu arada lütfen uyumlu bir plan üzerinde çalışın ve gelecek hafta bana sunun." Ayağa kalktı, hepimize kibarca gülümsedi ve üçümüzü yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Xavier derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce Graham'ın sandalyemin arkasına örttüğü kola bakıyor. "Konuşmamız gerekiyor."

Graham elini omzuma doladığında çenesi titremeye başlıyor. "Gerçekten de öyle," diyor. "Gelecek haftaya kadar yeni bir teklif istiyorsa, hemen üzerinde çalışmaya başlasak iyi olur. Stratejilerimizi aynı hizaya getirmemiz gerekecek."

Xavier saçlarını karıştırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Belgeler imzalanana kadar bu işbirliğinin açığa çıkmasını istemiyorum, bu yüzden toplantımız tamamen gizli bir yerde yapılmalı."

"Şu an gibisi yok," diyor Graham, sesi öncekinden çok daha az dostane. "Yolu göstermenize izin vereceğiz."

On iki

XAVIER

"Senin evin mi, gerçekten mi?" Sierra hem kendisi hem de Graham beni takip ederken mırıldanıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden, seninkini gönüllü olarak vermek ister misin? Özel bir yere ihtiyacımız var ve burası gayet iyi çalışıyor. Bu kadar büyük bir anlaşmanın mürekkebi kuruyana kadar gizli kalması gerektiğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Gözleri güzelce parlıyor ve antreden aşağıya, oturma odama doğru yürümeden önce bana nefret dolu küçük bir bakış fırlatıyor. Nereye gideceğini tam olarak bilmesinin ne kadar anlamlı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Ekşimiş, zoraki gülümsemesine bakılırsa Graham kesinlikle fark etmiş.

Ona sırıtıyorum ve Sierra'yı içeri kadar takip ediyorum. Onunla akşam yemeği yemesini ve bugün onun yanında nasıl davrandığını düşünmeden edemiyorum. Dokunuşları inceydi ama oradaydı ve Sierra kendini geri çekmiyordu.

Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca ne Sierra'nın ne de benim bir ilişkimiz oldu. Onu hiç kimseyle uzaktan yakından flört ederken görmedim ve bir erkek ona biraz fazla yakın davrandığında hemen uzaklaşıp sınırlar koyar, peki neden Graham'ın küçük dokunuşlarının yanına kâr kalmasına izin veriyor? Aralarında bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum ve bu düşünce bana pek de iyi gelmiyor.

Sierra'yı elinde bir kadeh cabernet şarabıyla içki dolabımın yanında dikilirken bulduğumda kaşlarımı kaldırıyor ve memnuniyetle gülümsüyorum. Bana kışkırtıcı bir bakış fırlattı, sanki bu kadar pahalı bir şişe şarabı açtığı için onu azarlamamı bekliyormuş gibi, ama kırmızı şarabı sevmediğimi pek bilmiyor. O şişeyi onun için almıştım, gelme ihtimaline karşı.

Beni kızdırmak için yaptığı bu sevimli girişime karşılık vermediğimde omuzları biraz çöküyor ve kanepeye doğru yürüdüğünde ifadesi sertleşiyor. "Lütfen onu kanepeye düşürme," diyorum ona, sesim yumuşak. Gözlerindeki ifadeden bu gece beni kışkırtmaya çalışmaktan vazgeçmediğini anlayabiliyorum. "Onu benim için annem seçti ve gelip kitap okumayı çok seviyor. Buraya benim için bile gelmediğinden eminim.

- Sadece rahat bir kanepe. Annem temizlik hastasıdır, o yüzden mahvolursa çok üzülür."

Sierra bana bakarken silahsızlanmış gibi görünüyor. "Annen okumayı seviyor mu?"

Gülümsüyorum. "Neredeyse senin kadar."

Bana sanki iki başım varmış gibi bakıyor ve neyi bu kadar şaşırtıcı bulduğunu merak ediyorum - aşk romanlarına olan takıntısını bilmemi mi, yoksa annemle ortak bir yönü olmasını mı? Belki de bir annem olmasına ve cehennemin derinliklerinden gelmemiş olmama şaşırmıştır. "Senin annen Bayan Kingston," diyor, sesi yumuşak, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi ve neyi kastettiğini hemen anlıyorum.

Bayan Kingston Protokolü - Sierra mülklerimden herhangi birine adımını attığı anda yürürlüğe giren bir protokol. Güvenliğimin ne kadar sağlam olduğu ve kaç güvenlik personelinin sahada olduğu ve içeri girdiğinde bilerek uzaklaştığı hakkında hiçbir fikri yok. Bayan Kingston protokolü, hiçbir alarmımı çalıştırmadan istediği her şeyi yapmasına izin veriyor ve içeri girmesi Elijah'ın gününü her zaman güzelleştiriyor. Aylık toplantılarımızda casus kameralarımızın güvenlik görüntülerini tekrar izlemekten daha çok sevdiği bir şey yok. Eğer o yukarı çıkarken devriye gezen hademe olmasaydı, son seferinde mücevherlerini alıp kaçabilirdi.

"Peki, her iki kalkınma planımızı Lena'nın onaylayacağı bir şekilde nasıl birleştirebiliriz?" Graham oturarak soruyor. "Başlangıç noktası olarak, teklifinizin hangi kısımlarının sizin için müzakere edilemez olduğunu bize söyleyin, biz de aynısını yapalım. Fazla zamanımız yok. Bu toplantının sonunda aynı fikirde olmamız gerekiyor." İfadesi dikkatle boş, ama Sierra ile benim aramda bakışlarını fark ediyorum ve ne gördüğünü merak ediyorum.

Sierra başını sallıyor ve Graham'ın yanına oturmadan önce bardağını dikkatlice sehpanın üzerine koyuyor. Kalçası Graham'ın kalçasına değiyor ve Graham'ın omuzları gevşiyor. Burada ne haltlar dönüyor böyle? Kanepem beş kişinin oturabileceği kadar büyük, o zaman neden onun yanına oturmayı tercih etti?

Dizüstü bilgisayarımla karşılarındaki koltuğa oturuyorum ve kendimi bu proje için derlediğim tüm belgeleri gözden geçirmeye zorluyorum. Onlara hangi konuların benim için en önemli olduğunu ve firmamın güçlü yönleri açısından en iyi konumda olduğunu anlatmak için zaman ayırıyorum, ancak Graham kolunu koltuğumun arkasına doladığında ve başparmağı Sierra'nın omzuna dokunduğunda odaklanmak neredeyse imkansız.

Neden bunu yapmaya devam ediyor? Bu uygunsuz ve neden buna izin verdiğini anlamıyorum.

Onu. Ona bu şekilde davranan sayısız erkeğe haddini bildirdiğini gördüm, peki neden onun bunu yapmasını sorun etmiyor? Önceliklerini belirleme sırası onlara geldiğinde bir şey göstermek için dizüstü bilgisayarını ona doğru çeviriyor ve kadın başını sallıyor, başı onunkine çok yakın. "Peki ya bu?" diye soruyor ve kadın ekrana daha yakından bakmak için eğiliyor.

"Emin değilim," diyor ve elini kalçasına koymadan önce bir şeye tıklamak için uzanıyor. Ekranındakileri okumaya başlarken elini orada bırakıyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. Adamın ona küçük şekillerde dokunması bir şey, ama onun da karşılık vermesi başka bir şey.

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi meşgul edecek bir şey olsun diye bile olsa kendime bir bardak viski doldurmak için içki dolabıma doğru yürüyorum. Onları yemekte birlikte gördükten sonra Graham'ın geçmişini araştırdım ve tertemiz çıktı. Daha da kötüsü, aileleri arasındaki derin bağları ve yıllardır süren dostluklarını ortaya çıkardı. Onun eve dönmesini mi bekliyordu? O yurtdışında yaşarken görüşüyorlar mıydı?

Sierra'nın "Koridorun sonunda, sağda olmalı," dediğini duyuyorum ve Graham oturduğu yerden kalkıp misafir banyosuna doğru yürümeden önce bir an geriliyor.

Sierra da ayağa kalktığında viski bardağımı geri deviriyorum, derin zümrüt gözleri merakla dolu bir şekilde bana doğru yürüyor. "Genelde içki içmezsin," diyor gözlerini viski bardağıma dikerek. "Etkinliklerde bile seni çok nadiren içerken görüyorum."

Kardeşleriyle birlikte katıldığım ve onun hiç bilmediği aylık poker gecelerini düşündükçe kendi kendime gülümsüyorum. Windsor kardeşlerle bir gece içmek bütün bir ay için yeterli. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun Sierra."

Kaşlarını kaldırıyor ve bardağını içki dolabımın içindeki tezgâha bırakıyor. Cevabını istemediğim soruları sormamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum

Bir adım öne çıkıp elimi beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "Söyle bana, Kedicik... Neden sana dokunmasına izin veriyorsun?"

Avucunu göğsüme dayıyor, gözleri gözlerimde. Bir an için beni iteceğinden emin oluyorum ama o sadece bana bakıyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Neden yapmayayım?" diye soruyor. "O iyi biri ve beni gerçekten tanıyan ve beni olduğum gibi seven birkaç kişiden biri. Eğer izin verirsem, bir şeyler olabileceğini düşünüyorum."

"Büyükannen eşini seçene kadar kimseyle birlikte olmak istemediğini sanıyordum, çünkü bu sadece zaman kaybı olurdu?"

Gözleri açılıyor ve sonunda onu gerçekten şaşırtmayı başardığım belli oluyor. "Fikrimi değiştirdim," diyor, sesi kararlı. "Artık beklemek istemiyorum. Kendi hikayemi yazacağım ve kendi seçtiğim bir adamla evleneceğim."

On üç

XAVIER

Zane'in gözlemevindeki bahçelerden birine girerken sinsi olmak için elimden geleni yapıyorum, Sierra'ya yakalanmaktan her zaman olduğu gibi hâlâ korkuyorum. Yıllardır kardeşleriyle olan arkadaşlığımı gizledim, her ay katılarak onun hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimi fark ederse buna bir son vermek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Windsor kardeşler farkında olmadan bana ona karşı rekabet avantajı sağladılar ve bana onun çocukluğuyla ilgili kesinlikle bilmemi istemeyeceği sayısız hikaye anlattılar. Yıllar geçtikçe benim için de kardeş oldular ve bunu bilmeleri mümkün olmasa da Valeria'nın yokluğuyla uğraşmak çok zor geldiğinde beni ayakta tutanlar onlardı.

Nasıl bu kadar yakınlaştığımızdan bile emin değilim. Çoğunlukla Dion'un işiydi ama Dion yurtdışına taşındığında beni davet etmeye devam eden Ares oldu. Benim rekabetim bile

Sierra'nın yeni zirvelere ulaşmasıyla birlikte davetler hiç kesilmedi, ta ki sonunda davetlere gerek kalmayana kadar. Acaba o aylık poker gecelerine ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor muydu, kimsenin görmediği bir şeyi mi gördü?

Lex, poker gecelerimiz için icat ettiği portatif poker masasını kurarken, "Geç kaldın," diyor.

"Tuhaf," diyor Ares. "Genelde çok dakik olursun." Zane bana uzun uzun bakıyor ve iç geçiriyor.

"Viski?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve Luca benim için sandalyemi çekiyor. "Kardeşimiz bu sefer ne yaptı?" diye soruyor, sempatik tonu gözlerindeki eğlenceyi azaltmıyor. "Aranızdaki küçük kavganın bittiğini sanıyordum ama gözlerindeki o bakış bana yine çılgınca bir şey yaptığını söylüyor."

Normalde bunu hak etmek için ne yaptığım gibi bazı önemli ayrıntıları atlayarak yaptığı pislikleri onlara anlatırdım ama bugün içimden gelmiyor.

Lex telefonunu Luca'nın yüzüne tutarak, "Bir şey yaptığından şüpheliyim," diyor. "Graham'la şehirde caka satmakla çok meşguldü. Söylemeliyim ki, birlikte oldukça iyi görünüyorlar."

"Lanet olası Graham Thorne," diye mırıldanıyorum viskimi yudumlamadan önce. Sierra tüm aramalarımdan ve iş toplantılarından sonra onunla yalnız kalmak için yaptığım her girişimden kaçıyor ve bu sırada Graham'ın yanında oturup onunla gülmesini izlemek zorunda kalıyorum. İki haftadır böyle ve ben kırılma noktasındayım.

"Sanırım büyükannem buna gerçekten izin verirdi, biliyor musun?" Zane öyle diyor. "Sierra büyükanneme gidip Graham'la evlenmek istediğini söylese, bence büyükannem buna izin verir. Bana yaptıklarından sonra, birbirlerini bu kadar iyi tanıyorken ve açıkça iyi bir eşken Sierra'ya hayır deme riskini almayacaktır."

Saf bir inançsızlıkla onlara bakıyorum. "Nasıl iyi bir eşleşme olabilirler ki?" Ses tonum agresifleşerek soruyorum. "O

onu tanımıyor. Ne zamandan beri aynı sektörde çalışmak birini tanımakla eşdeğer oldu?"

Ares bana gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Onlar çocukluk arkadaşı."

Lex'in ekranındaki fotoğrafa bakıyorum ve içimden saf bir öfke fışkırıyor. Bir restorandan çıkarken yakalanmışlar ve adam bir koluyla kıza sıkıca sarılmış, diğer koluyla da başlarının üzerinde bir şemsiye tutuyor. "Sana çocuk gibi mi görünüyor?" Tersliyorum. "Onu çocukken tanıyordu, ama şimdi kim olduğunu, onu neyin şekillendirdiğini, onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyor."

"Yine de," diyor Luca. "Birbirlerinden hoşlandıkları açık ve evlendikten sonra birbirlerini farklı bir düzeyde tanımaları için bolca zaman var. İki şirketin birleşmesi büyükannemin kriterlerini karşılayacaktır. Bence bunu kabul edecektir."

"Graham'ı çok severim," diyor Lex. "Onun kayınbiraderim olması güzel olurdu." Sonra omzunu benimkine vuruyor. "Fazladan bir poker oyuncumuz olacak, Xave. Ne güzel olur, değil mi?"

"Yer yok," diyorum aptalca. "Bu masa altımız için tasarlandı."

Lex gülümser ve heyecanla başını sallar. "Oh, yeni bir masa tasarlamaya şimdiden başlamam gerektiğini mi düşünüyorsun? Bu harika bir fikir. Bu tür konularda proaktif olmak en iyisi."

Dion, Lex'in omzuna hafifçe vurarak, "Kes şunu," der.

Şaşkınlıkla en iyi arkadaşıma bakıyorum ama o sadece başını sallıyor ve kartları dağıtmaya başlıyor. Ona kız kardeşi hakkında ne hissettiğimi hiç söylemedim ve Sierra ile yıllar boyunca birbirimize nasıl davrandığımızı düşünürsek, muhtemelen bunu hiç beklemezdi.

Neden bu kadar amansız bir rakip olduğumuzdan bile emin değilim, ancak bunun temel nedeninin bilmeden yaptığım bir şey olduğundan eminim. Kısmen, rekabetimizi devam ettirdiğimi düşünüyorum.

Çünkü başka türlü hayatına girmeme izin vermeyeceğini biliyordum ve bu benim için çok ihtiyaç duyduğum bir kaçış sağladı.

Ayrıca, onu tanıdığımdan beri, büyükannesinin eninde sonunda kendisi için seçeceği eşi bekliyordu ve başka kimseyle ilgilenmedi. Ben de bekledim ve büyükannesinin beni dikkate alacağından emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama belki de çok ileri gittim, belki de çok hoşuma giden bu rekabet Sierra için eğlenceli değildi. Belki de benden gerçekten nefret ediyordur ve benim dikkatlice planlanmış eylemlerim onu başka bir adamın kollarına itecektir.

"İyi misin?" Dion soruyor. "Üç tur oynadık ve sen *gör* ya da *pas* dışında tek bir kelime *bile* etmedin."

"Evet, senin neyin var Xavier?" Ares soruyor,
kartlarını yere koyuyor. Bana bazen küçük kardeşlerine baktığı gibi bakıyor, sanki neler olduğunu tam olarak biliyormuş ama ona söylememi bekliyormuş gibi.

Kartlarıma bakıyorum ve onları yere koyup Royal Flush'ımı gösteriyorum. Kazandıklarımı toplamaya bile zahmet etmiyorum. Hayır, istediğim çok daha önemli bir şey var.

"Yıllar boyunca bana borçlu olduğunuz tüm iyilikleri toplamaya hazırım," diyorum. "Her birini, bir kerede."

Ares kollarını kavuşturup arkasına yaslanır, gözlerinde bilmiş bir bakış vardır. "Peki ne istiyorsun, söyle bakalım?"

Derin bir nefes alıyorum, söylemem gerekeni söylersem bu odadan tek parça halinde çıkamama ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyorum ama yine de riske giriyorum. "Kız kardeşinizle evlenmek istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için hepinizin desteğine ihtiyacım var."

Tepki bekliyordum, belki burnum kırılırdı ama onun yerine beş gülümsemeyle karşılaştım. "Tam zamanında," diyor Zane sırıtarak, o ve kardeşleri cüzdanlarına uzanıp tomar tomar para çıkarırken, paralar çoğunlukla Dion ve Ares'in eline geçince şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Luca omuz silkerek, "Hepimiz iyiliklerini toplamanın ne kadar süreceğini merak ediyorduk," diye açıkladı. "Ares bu ay içinde olacağına ve bunları Sierra'nın evliliğini kazanmak için kullanacağına dair bahse girdi. Kaybettim çünkü bunu bir ay önce yapacağını düşünmüştüm ama neyse ki gerekçeni doğru anlamıştım."

"Biliyordun," diye mırıldanıyorum, omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Lex kıkırdıyor ve Luca başını sallıyor. "Xavier, senin bilebileceğinden çok daha uzun zamandır tanışıyoruz," diyor Zane. "Neden seni sürekli poker gecelerimize davet ettiğimizi sanıyordun?"

Lex viski bardağımı dolduruyor ve bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Masadaki o koltuk her zaman senin oldu Xavier. Her zaman da öyle olacak, tabii büyükannemizi ve kız kardeşimizi kazanabilirsen."

"Ve işte sevgili müstakbel kayınbiraderlerim, siz de burada devreye giriyorsunuz."

On dört

XAVIER

Lexington endişeyle, "Lex-board'u getirmeliydim," diyor.

Altımız Anne Windsor'ın evine bakarken Zane de aynı şekilde sinirli bir ses tonuyla, "Kapa çeneni şu lanet tahta konusunda," diye tersliyor.

"Sierra ofiste ve bir toplantıya takılmış durumda, yani en az bir saatimiz var. Windsor Malikânesi'nde olduğunuzu öğrense bile yakın zamanda buraya gelemez," diyor Ares, ses tonu güven verici.

Luca başını sallar. "Büyükannemiz... sert biri. Onun evine girmek bizimkine poker gecesi için gizlice girmekten farklı ve açıkçası bunu Sierra'dan saklayabileceğimizden emin değilim. Eğer bu ona ulaşırsa, çok fena geri tepebilir."

"Ne olursa olsun," diyor Dion. "Arkanızdayız. Yalan söylemeyeceğim, beşimiz bir araya gelsek bile olacakların sonucunu kontrol edemeyiz ama elimizden geleni yapacağız.

olabilir. Asla kabul etmese de, siz ikiniz birbirinizi sabote etmeyi bıraktığınızda Sierra da kendisi olmayı bıraktı. Daha az gülümsedi ve daha çok kitap okumaya başladı, sanki bir kaçışa eskisinden daha çok ihtiyacı varmış gibi. Sen onun içinde kimsenin yapamadığı bir şeyi ortaya çıkarıyorsun Xavier."

Lex elini omzuma koydu. "Siz ikiniz kavga etmeyi bırakana ve Sierra kıvılcımını kaybedene kadar hiçbirimiz senden emin değildik. Nihayetinde, Sierra'nın mutluluğu bizim en çok önemsediğimiz şey ve bunu sana emanet etmeye hazırız."

"Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Dion sırtımı sıvazlıyor ve tehditkâr bir şekilde gülümsüyor. "Eğer bir saniye bile öyle olduğundan şüphe edersem, konuşuruz."

Kelimeler. Dion'u tanırım, kız kardeşine kötü davrandığımı düşünürse çok az konuşur. Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce fark etmediğime biraz şaşırdım. O onların küçük meleği ve başka biri ona bulaşmış olsaydı, bir daha ona bakmamaya yemin edene kadar kendilerini bir depoda bağlı bulurlardı. Ona olan hislerimi bildiklerini anlamalıydım, çünkü her türlü pisliği yapmama izin vermekle kalmayıp beni evlerine de davet etmeye devam ettiler.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şunu," diyorum, sesim sinirlerime ihanet ediyor.

Windsor'ların çocukları bana güven veren bakışlar atıyor ve Anne Windsor'ın evine, oturma odasına doğru ilerliyorlar. "Büyükanne," diyor Ares.

Ayak bileklerini kavuşturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş bir şekilde kanepesinde otururken, yüz ifadesinde en ufak bir şaşkınlık ya da kafa karışıklığı belirtisi olmadan, sadece gülümsüyor. Giydiği krem rengi pantolon takım onun otoritesini daha da arttırıyor ve sonunda onu tanıyan herkesten neden bu kadar saygı gördüğünü anlamaya başlıyorum.

"Xavier Kingston," diyor başını karşısındaki kanepeye doğru eğerek. "Görüyorum ki takviye kuvvet getirmişsin. Oturun çocuklar."

Hepimiz onun sessiz komutuna uyup oturduk. Kararımı verdiğim andan itibaren söyleyeceklerimin provasını yapıyordum ama şimdi zamanı geldiğinde ne diyeceğimi bilemiyordum. "Size bir teklif sunmak için buradayım," diye söze başlıyorum, yanlış bir şey söyleyip Sierra ile tek şansımı sonsuza dek kaybetmekten korkarak.

"Hayır," diyor Anne. "Sevgili torunumu benden çalmak için buradasınız."

Gözlerim açılıyor ve yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Şaşkınlığım belli oluyor olmalı, çünkü gülüyor ve elini uzatıyor. Getirdiğim ve iş planımı detaylandırdığım dosyayı uzatmadan önce ona bir süre uzun uzun bakıyorum.

"Ben... Ben bir birleşme teklif ediyorum," diyorum ona, sesim öncekinden biraz daha az kendinden emin çıkıyor. Beni bu kadar çabuk anlayacağını düşünmemiştim. Onu hazırlıksız yakalayacağımı ve reddedemeyeceği bir teklif yapacağımı düşünmüştüm ama benden birkaç adım önde olduğunu düşünmeye başladım.

"Sektörde daha önce hiç gerçek bir rekabet yaşamamışken, şirketinizi göz ardı edemeyeceğim, torunumun dikkat etmesi gereken bir şirket haline getirebilmenize oldukça şaşırdım. Sektörü neredeyse domine ettikten sonra bile neden bu kadar çabalamaya devam ettiğinizi merak ediyordum" diyor, elindeki belgelerden başını kaldırmadan.

Hay sikeyim. Boğazımı temizledim ve ona başka bir belge uzattım. "Torununuzla evlenmeniz karşılığında bir birleşme teklif ettiğimi varsaymakta haklısınız," diyorum ona. "Bugün buraya her açıdan iyi bir eşleşme olacağına dair sizi temin etmek için geldim. Bu birleşme şirketimizi müthiş bir güce dönüştürecek. Bazı satın almalarımızdaki benzerlik nedeniyle önemli çakışmalar olsa da, çok sayıda sinerji de var. Portföyümde alışveriş merkezleri, eğlence parkları ve havaalanları var -

Windsor Estate'in henüz hakim olmadığı üç alan. Sierra ise çok sayıda konaklama ve konut gayrimenkulüne sahip. Portföylerimiz birbirini tamamlayacaktır."

"Gerçekten de öyle," diyor Anne. "Son üç yılda satın almalarınızda son derece stratejik davrandınız. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden şimdi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tereddüt ediyorum. "Şirketimi sonuna kadar büyüttüm ve inanıyorum ki hem Sierra hem de ben işbirliği yapabilecekken rekabet etmekten yorulduk."

"Belki de öyledir, ama bu durumda teklifin bir evlilik anlaşmasıyla gelmesi gerekmez. Bana doğruyu söyleyin, Bay Kingston. Bunun torunumun daha önce resmi olarak kimseyle çıkmamışken aniden Graham Thorne ile şehirde görülmesiyle bir ilgisi var mı?"

Sierra'nın beş erkek kardeşinin de odada benimle birlikte olduğunun aşırı farkında olarak ona verebileceğim çeşitli cevapları düşünüyorum, hem de kendi aptal isteğimle. "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Lex kıkırdıyor ve el değiştiren paranın sesini tanımak için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmıyor. Pislikler.

"Pekâlâ," diyor Anne, hiç şaşırmadan. "O zaman şuna cevap ver, Xavier Kingston. Torunumu seviyor musun?"

Bir anda her kahkaha ve eğlence yerini sağır edici bir sessizliğe bırakıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Aşk mı bilmiyorum ama ondan başka biriyle evlenmeyi hayal bile edemiyorum."

Birkaç dakika beni düşündü. "Ve sana katlanamadığının farkında mısın?"

İstemsizce geriliyorum ve başımı sallıyorum. Sierra'nın en sevdiği kişi olmadığımı biliyorum ama aramızdaki kimyayı inkar edemez.

Aramızda. Benden hoşlanmıyor olabilir ama beni istiyor ve bu benim için bir sorun değil.

"Ona karşı hissettiklerin, her ne olursa olsun, karşılığında onunkileri alma hakkına sahip olduğun anlamına gelmez," diyor bana, sesi onaylamıyor. "Onu tüm varlığınla sevebilirsin ve o bu duygulara asla karşılık vermeyebilir. Ne olursa olsun onunla evlenmek istiyor musun?"

"İstiyorum." Sierra'nın bana karşı bir şeyler hissetmediğini biliyorum ama yine de onun karım olmasını istiyorum. Eğer bize bir şans verirse, ona kardeşlerinin sahip olduğu türden bir evliliği verebileceğimi göstermek için bir şans istiyorum.

"Peki, üç yıllık evlilikten sonra onu mutlu edemezseniz, gitmesine izin vermeyi kabul ediyor musunuz?"

Tüm vücudum bu soruya tepki veriyor ve *hayır* kelimesi dilimin ucuna kadar geliyor. Ona sahip olup sonra da gitmesine izin verme düşüncesi içime sinmiyor ama gerçekçi olmak gerekirse, üç yıllık evlilikten sonra beni sevmesini sağlayamazsam, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. "Onu özgür bırakırdım, böylece ona veremediğim şeyi bulabilirdi."

Başını sallıyor ama ikna olmuş görünmüyor. "Bu konuda ne düşünüyorsunuz çocuklar?"

Teker teker konuşuyorlar ve verdikleri cevaplarla beni şaşırtıyorlar.

"Onaylıyorum," diyor Ares. "Onu Sierra'nın fark ettiğinden daha iyi tanıyor. Ona ayak uydurabilecek biri varsa, o da odur."

"Ben de onaylıyorum," diyor Luca. "Sierra bunun farkında değil ama onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor. Şimdiye kadar hiç kimse onu diken üstünde tutamamış ya da daha iyisini yapmaya zorlayamamıştı, ama o bunu yapıyor." "Katılıyorum," diyor Dion ve ben de dönüp en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Yıllar boyunca onu sessizce koruduğunu, hiçbir zaman zorbalık yapmadığını ya da kendi gündemini dayatmadığını gördüm. O her zaman teklif edildi onu görünmez destek, asla sallamak

bağımsızlık duygusunu ya da gücünü zayıflatmak ve iş becerisi."

"Ben de onların eşleşmesini onaylama eğilimindeyim," diyor Zane. "Yıllarca birbirlerinin etrafında dans ettiler. Bunun aşk olduğundan emin olmadığını söylüyor ama tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, başka hiçbir şey onun gibi bir adamı ilişkisi olmayan, hatta hoşlanmadığını iddia ettiği bir kadınla bu kadar meşgul edemez."

Lex kıkırdıyor ve bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Benim de onayımı aldı. Sierra'nın gözünü korkutmayacak çok az erkek vardır ama o onlardan biri. Onun yanında, onu gölgede bırakacağından korkmak zorunda kalmadan, sadece kendisi olabilecek. Sierra'nın buna ihtiyacı var - onun güçlü kişiliğini takdir eden birine."

"Pekâlâ," diyor Anne. "Bu durumda, benim de onayımı aldın Xavier."

Omuzlarım rahatlayarak çöküyor ve bana Sierra'yı anımsatan bir şekilde güven verici bir şekilde gülümsüyor, ona bir an çok uzun süre bakıyorum, aniden karşımdaki kadının gelecekteki karım üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark ediyorum.

"Buna iyi tepki vermeyecektir," diyor gülümsemesi kayarak. "Karara tüm gücüyle karşı çıkacaktır ve bir tür boşluk bulacağını hiç sanmıyorum. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur." İç geçiriyor ve omuz hizasındaki saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "En iyisi bu işi bana bırakman Xavier. Kötü adam olmama izin ver, yoksa sana asla şans tanımaz. Hiçbir koşulda bu evliliğin senin fikrin olduğunu bilmesine izin vermemelisin - bunu sana karşı kullanır. Benden gelirse, kabul edecektir."

Tereddütle başımı sallıyorum, aklında ne olduğundan emin değilim ama ifadesinin bela anlamına geldiğinin farkındayım. Ne de olsa, Sierra'nın tamamen delice bir şey yapmadan hemen önceki bakışı tam olarak bu.

On beş

SIERRA

Büyükannemin çikolatalı kurabiyelerinden birini kaparken kalbim göğsüme çarpıyor. Hepimizden bir duyuru için toplanmamızı istemişti ve mutfak tezgahındaki devasa kurabiye dağını düşününce, bunun tam olarak ne hakkında olduğunu bildiğime dair bir his var içimde. Ben daha bir ısırık bile alamadan Raven kurabiyemi elimden kapıp ağzına atabildiği kadar atıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

Burada en az elli tane kurabiye var, o yüzden bunu beni kaçınılmaz olandan uzaklaştırmak için yaptığını biliyorum. "Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok, biliyorsun değil mi?" En son istediğim şey en iyi arkadaşımın kontrol edemeyeceğimiz bir şey için endişelenmesi. O her zaman çok önemser ve bunun onu geceleri uykusuz bırakmasını istemiyorum.

"Nasıl endişelenmem?" diye soruyor kurabiyesinin yarısını bana geri verirken. Bir ısırık almadan önce gülümsemeye zorluyorum, keşke onu rahatlatacak doğru kelimeleri bulabilseydim.

"Nasıl hissediyorsun?" Faye dikkatle soruyor. Küçük, tatlı baldızıma gülümsüyorum, ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Muhtemelen bunu gerçekten anlayan birkaç kişiden biri o - ne de olsa tüm baldızlarım arasında, genç yaşta görücü usulü bir evlilik yapacağını bilen tek kişi o. Koşullarımız çok farklı olsa da, neden kimseyle çıkmak istemediğimi anlıyor. Kaderim zaten mühürlü olduğu için bunun bir önemi yoktu.

Celeste bana güven verici bir bakış atarak, "Bahse girerim gergindir," diyor. "Kim olursa olsun ve ne yaşanırsa yaşansın, şunu bil ki hayatın bir yolu vardır. Olması gereken olur."

Sözlerini ciddiye alarak ona gülümsüyorum. O bilirdi - o ve Zane rakip olarak büyüdüler, birbirlerine aşık oldular, ancak trajik bir şekilde ayrı düştüler ve hiçbirimizin işe yaramayacağını düşündüğümüz görücü usulü bir evliliğe zorlandılar. "Gerçekten öyle umuyorum. İçimde kötü bir his var."

Yeni baldızımız Raya bize katılıyor ve başını sallıyor. "Ne kadar kötü olabilir ki?" diye soruyor. "Büyükannem senin için doğru olmayan biriyle evlenmene asla izin vermezdi."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" Tekrar ediyorum. "Lex kelimenin tam anlamıyla profesörünüz olarak sınıfınıza geldi ve evleneceğinizi bildiğini sakladı."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Yine de işe yaradı, değil mi? Celeste haklı. Olması gereken, olacak."

Büyükanne kollarını kavuşturuyor ve çocuklar Lex'in asla kırbaçlanmayacağını söylediği, ancak Raya'yla evlendiği anda diğer tüm kardeşlerim kadar kötü olduğu konusunda onunla alay etmeyi anında bırakıyorlar. Bu bana istediğimin *bu* olduğunu hatırlatıyor. Bana tapan bir koca ve tüm kardeşlerimin bulduğu türden bir mutluluk. Bunun için çok uzun süre bekledim ve şimdi sıra bende, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar heyecanlıyım.

"Eminim hepiniz bugün sizi neden burada topladığımı tahmin edebiliyorsunuzdur," diyor büyükanne, gözleri hepimizin üzerinde gezinirken

içlerinde bir parça gururla.

Raven omzunu benimkine çarpıyor ve ben de kızarmaktan kendimi alamıyorum. Belki de kızlar haklıydı ve bu harika bir şeyin başlangıcıydı. Uzun zamandır tam da bu anı bekliyordum. Bu ne zaman değişti?

"Sierra, tatlım," diyor büyükannem baldızlarım ve benim için ayırdığı o tatlı ses tonuyla. "Nişanınız kesinleşti."

Derin bir nefes alıyorum ve kalbim huzursuz bir şekilde başımı sallıyorum. "Kim o?" Sesim titreyerek soruyorum.

Büyükanne tereddüt ediyor, ki bu onun karakterine hiç uymuyor. Yere bakıyor ve sonra yüzünü bana dönüyor, ifadesi hiç değişmiyor. "Xavier Kingston'la evleneceksin."

Yüz ifadem yaşadığım dehşeti yansıtıyor olmalı, çünkü erkek kardeşlerimin hepsi benim yüzümden kıkırdıyor ve baldızlarımın bakışlarını üzerlerine çekiyorlar.

"Onun emlak imparatorluğunu bizimkiyle birleştirirsek dünyanın gördüğü en büyük emlak şirketi oluruz" diye açıklıyor ve mantıklı gelse de tam olarak anlayamıyorum. "Aile olarak yaptığımız en büyük birleşme olacak."

Elimdeki kurabiyeyi yere bıraktım ve başımı salladım. "Kesinlikle olmaz," diyorum, içimden saf nefret fışkırıyor. "Xavier'le evlenmeyeceğim. Beni evlatlıktan reddet, büyükanne. Yarın taşınacağım. Bugün bavullarımı toplayabilirim."

Milyon yıl geçse de o çürümüş adamla evlenmem. Onunla ilgili tek iyi şey görünüşü ve bırakın onunla evlenmeyi, şeytanla bile yatarsam lanetlenirim.

"Evleneceksin," diyor Val usulca, beni çok şaşırtarak. "Onunla evleneceksin." İhanet canımı yaktı - tüm baldızlarımın benim tarafımda olmasını bekliyordum.

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye çıkıştım.

"Şey," diyor büyükannem iç çekerek. "Görünüşe bakılırsa, benimki bitmiş olabilir."

Büyükannem mutfak tezgâhından bir dizi kâğıt alıp bana doğru uzatıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Hazır olmadığını biliyorum tatlım," diyor. "Elimden geldiğince uzun süre bekledim, çünkü küçük kızımla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istedim. Ama Sierra, benim zamanım doldu."

Belgeleri açarken ellerim titremeye başlıyor, ne bulacağımdan korkuyorum. Büyükannemin bana hiç bu şekilde baktığını görmemiştim - böylesine pişmanlık ve kalp acısıyla. Kelimeleri tekrar tekrar okuyorum ama ne kadar çok istesem de değişmiyorlar. Gözlerimde yaşlarla başımı kaldırıyorum, kalbim parçalanıyor. "Kolon kanseri mi?" Sesim titreyerek soruyorum. Olamaz. Bu bir oyun mu, beni Xavier'le evlenmeye ikna etmek için bir girişim mi?

"Bu sabah doktora giderken ona eşlik ettim," diye mırıldandı Val. "Beni de yanında getirdi çünkü başka türlü hiçbirimizin ona inanmayacağını düşünüyordu. Bu doğru, Sierra."

Büyükannemin bakışları odada geziniyor, yüzünde tatlı bir gülümseme var. Bize son kezmiş gibi bakıyor, sanki her ayrıntıyı ezberlemek istiyormuş gibi ve bu kalbimi kırıyor.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Lex, sesi kısık ve her zamanki neşesinden yoksun bir şekilde soruyor.

"Yaklaşık bir yıl. Ben yaşlıyım Lex. Zamanımın geldiğini kabul ettim ve kalan birkaç ayımı kemoterapi yüzünden daha da hasta ve halsiz olarak geçirmek istemiyorum. Sorun değil, gerçekten."

Bir yıldır hastaydı ve hiçbirimiz bilmiyor muyduk? Tek başına, sessizce acı çekerek ne kadar şey yaşadı? Gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum, ama yine de dökülüyorlar. Bir uçak kazası ailemizi bizden aldığında o kadar küçüktüm ki onları zar zor hatırlıyorum. Beni büyüten kişi büyükannem ve onu kaybedemem. O benim her şeyim - rol modelim, tek ebeveyn figürüm ve en büyük destekçim. Kimi sevdiğimden emin değilim.

Kurabiyeleri, kahkahaları, haftalık aile yemeklerimiz olmadan bile.

"Ondan nefret ettiğini düşündüğünü biliyorum," diyor büyükanne, sesi anlayışla dolu. "Ama o seni sevilmeyi hak ettiğin gibi sevecek, Sierra. Xavier seni k o r u y a c a k ve ben artık yanında olamadığımda d a senin yanında olmaya devam edecek. Onunla evlenmek istemediğini biliyorum ama tatlım... bu benim son dileğim."

On altı

XAVIER

Bana sundukları slaytı işaret ederek ekibime "Bu tutarsızlığı bana açıklayın" dedim.

CTO'm Farhana hemen öfkeyle yazmaya başladı. "Bu bana doğru görünmüyor" diye onaylıyor.

CFO'm Mitch, Farhana'nın ekranına bakmak için eğiliyor. "İzin verin yeniden hesaplayayım," diyor sesi titreyerek. "Bunun nasıl olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Rakamların bir bakışta doğru olamayacağını fark ettiğimde nasıl oldu da hiçbiriniz bunu fark etmediniz? Size sayısız kez bu projenin ne kadar önemli olduğunu söyledim - özellikle de Windsor Real Estate ve Thorne Developments ile ortak bir proje olduğu için. Bu tür basit hatalar bizi sadece müşterinin önünde değil, aynı zamanda meslektaşlarımızın ve *rakiplerimizin* önünde de kötü gösteriyor. Bu rakamlar çözülene ve bu slaytlar sunulabilir hale gelene kadar kimse bu odadan çıkmayacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, konferans odamın kapıları açıldı. Sam telaşlı bir sesle, "Korkarım girmenize izin veremem," diyor ama müstakbel karımı durdurmak mümkün değil.

Sierra içeri giriyor, güzel gözleri ağlamış gibi kıpkırmızı. Yerimden kalkarken kalbim burkuldu, ima çok açıktı. Nişanlandığımızı öğrendi ve bu konuda sadece mutsuz değil, yıkılmış durumda. İlk defa beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Bu habere iyi tepki vereceğini düşünmemiştim ama bunun onu *üzeceğini* de hiç beklemiyordum.

"Sierra," diyorum, kibarca başımı sallıyorum, ses tonum yumuşak ve temkinli.

Gözleri yönetim kurulu üyelerimin üzerinde geziniyor ve yanakları güzelce pembeleşiyor. "Özür dilerim Bay Kingston," diyor Sam. "Ona beklemesini söyledim ama toplantı beklediğimden uzun sürdü ve o da benim oyalandığımı düşündü-"

"- Onu beklettin mi?" Ses tonumda bir tehlike iması taşıyarak soruyorum. Sierra'yı bekletmemesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerekirdi ama yine de Sierra mesai saatleri içinde ofisime hiç girmedi. Sadece zorla girip ertesi gün bulmam için ortalığı birbirine kattı.

"Xavier," diyor, sesi yorgun ve her zamanki ateşinden yoksun.

"Çık dışarı."

Geri çekiliyor ve hemen yanlış anladığını fark ediyorum. "Konuşmam gerek-"

"- Dışarı çıkın," diye tekrarlıyorum, kurul üyelerime bakarak. "Bayan Windsor ile özel olarak konuşmam gerekiyor. Az önce konuştuğumuz rakamları çözmek için yarına kadar vaktiniz var."

Tüm ekibim rahat bir nefes aldı, şüphesiz bu erteleme için minnettarlardı. Kapı Farhana'nın arkasından kapanıyor ve ben nişanlıma doğru bir adım atıyorum. Önünde durduğumda nefesi kesiliyor, bedenlerimiz arasında bir santimden başka bir şey kalmıyor. Geri adım atacağını düşünmüştüm ama yüz ifadesi hiç değişmeden bana doğru baktı.

"Neden sen olmak zorundaydın ki?" diye fısıldar, sesi acı doludur.

Beni büyükannesiyle konuşmaya ve nişanlılığımızı sona erdirmeye ikna etmeye çalışacağını düşünmüştüm - sessiz bir kabullenme beklemiyordum.

İçimdeki panik duygusunu bastırıyor ve cevabımı fazla düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Neden ben *değil*? Bu birleşme ortak şirketimizi durdurulamaz hale getirecek ve her ne kadar kabul etmek istemeseniz de, birbirimize karşı olmak yerine birbirimizle çalışmamız daha iyi olur."

"İşin uğruna benimle evlenir misin? Xavier, zaten pazar payının yarısından fazlasına sahipsin. Gerek yok-"

"Daha fazlasını istiyorum," diyorum, yanlış anlayacağını çok iyi bilerek. Her zaman öyle yapar.

Bana sırtını dönüyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, yüzü tavana doğru eğilmiş. Onu hiç bu kadar *çaresiz* görmemiştim. Bu onda hoşuma giden bir görüntü değil ve buna sebep olduğum için de nefret ediyorum.

"Seninle evlenirim," diyor, yüzünü bana dönüyor, ifadesi çökmüş. "Büyükannem böyle istiyorsa yaparım ama umarım bunun asla geleneksel bir evlilik olmayacağını biliyorsundur."

Kaşlarımı kaldırdım ve konferans masama yaslandım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ailelerimizin önünde rol yapacağız ve onlara tam olarak görmek istediklerini göstereceğiz, ama kapalı kapılar ardında seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Kalbim ağrımasına rağmen sırıtıyorum. "Bacaklarını bana doladığında, dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hiç de öyle görünmüyordun."

Gözleri parlıyor, alıştığım o ateş zümrüt rengi irislerini ışıldatıyor. Öne doğru bir adım attı ve elini göğsüme koydu, öfkesi yüzünden yayılıyordu. "Eğer evleneceksek, senden bazı kurallara uymanı bekliyorum."

"Hangi kurallar?" Elimi bileğine sarıp yerinde tutarak soruyorum.

"Senden sağduyu bekliyorum. Benimle paylaştığın eve kaçamaklarının girmesine izin verme, aldatırken yakalanma ve evliliğimizden kimseye bahsetme. Eğer büyükannem kardeşlerim için koyduğu kuralları bizim için de koyarsa, sadece üç yıl evli kalmamız gerekecek. Bu üç basit kuralı üç yıl boyunca uygulayabilirsin, değil mi?"

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve başımı sallıyorum, zorlukla kontrol altına aldığım öfke beni ele geçirirken boğazımdan mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Sağduyu mu diyorsun?" Ona doğru uzanıyorum ve belini kavrıyorum, bizi döndürüp masanın üzerine kaldırırken onu hazırlıksız yakalıyorum. Ellerim kalçalarına gidiyor ve bacaklarını ayırıp aralarında durduğumda nefesi kesiliyor, eteği yukarı kalkıyor. "Kingston erkekleri aldatmaz," diyorum ona, sıkıca kavrayarak. "*Tedbirli* olmaya gerek yok, Sierra. Senden başka kimseye bakmayacağım, senden başka kimseye dokunmayacağım. Karım olduğun sürece sana sadık ve vefalı olacağım ve karşılığında da aynısını bekliyorum."

Yüzüme bakıyor ve eminim ki yüzümde bir titreşim görüyorum.

muhteşem gözlerinde umut vardı. "Sen Valeria'dan gerçekten uzak duracakmışsın gibi davranma, ben de Graham'dan uzak duracakmışım gibi davranmayacağım."

Çenemi sıkıyorum, başparmaklarım öfkemi kontrol etmek için onun yumuşak tenini okşuyor. "Onunla aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama artık bitecek. Sakın beni bu konuda sınamaya kalkma. Kendini bulacağın tek yatak *benimki* olacak Sierra."

"Seni asla istemeyeceğim," diye tersliyor. "Milyon yıl geçse bile." Boynunun arkasını avuçluyorum, başparmağım nabız noktasının üzerinde geziniyor. "O zaman bir milyon yıl ve bir gün bekleyeceğim, Kedicik.

Gerekirse sonsuza kadar beklerim, yeter ki *benim* senin olduğum kadar senin de benim olduğunu anla."

"O zaman hiç de değil," diyor, gözlerinde tanıdık olmayan bir şey titreşiyor.

İç çekiyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "O aileden biri," diyorum dikkatlice. "Nasıl göründüğünü anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama sana yemin ederim ki Valeria konusunda tamamen yanılıyorsun. Düşündüğün gibi değil ve açıkçası bu ima bile mide bulandırıcı."

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor, ihanet yüzünün her yerinde yazılı. "Aileni tanıyorum Xavier - her birini. Onları neredeyse on yıldır çeşitli etkinliklerde görüyorum. Beni aptal mı sanıyorsun?"

Bir elimi saçlarının arasından geçirip onu yüzüme bakmaya zorluyorum. "Geçmişi ve bildiğini sandığın her şeyi siktir et," diye çıkışıyorum. "Sahip olmakta ısrar ettiğin her lanet olası yanılgıyı siktir et ve beni dinle. Seni asla ama asla aldatmayacağım. İstesen de istemesen de ben seninim ve sadece seninim Sierra."

On yedi

SIERRA

"Bana kızgın değilsin, değil mi?" Büyükannem, Raven'ın gelinlik butiğindeki bir platformun üzerinde, nişanım daha ilan edilmeden çok önce benim için tasarladığı göz alıcı elbiseyi giyerken soruyor. Daha bitmedi ama şimdiden gördüğüm en güzel elbise.

"Sana asla kızgın olamam büyükanne," diyorum elbisemi göstererek onun için dönerken. Bu sabah ona hastaneye kadar eşlik ettim ve o zamandan beri kalp kırıklığımı saklamaya çalışıyorum. Bu elbise provasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve ağlayarak bunu mahvetmek istemiyorum ama tek düşünebildiğim onu kaybediyor olduğum ve bunun onunla yaşayacağım son anılardan biri olduğu.

Büyükannem gözleri gelinliğimin üzerinde gezinirken gülümsüyor ve bir an için aklım istemeden Xavier'e kayıyor. Beni bu gelinliğin içinde görse ne düşünürdü? Beni öpme şekline bakılırsa

ama Valeria gibi birinin eline su dökemem. Bana sadece ve sadece benim olduğunu söylerken ciddi olabilir miydi? Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim, gelecekten bu kadar korkmamıştım.

"Tatlım," diyor büyükannem. "Her şey yoluna girecek. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Tanıyorum," diye temkinli bir şekilde cevap veriyorum. "Ama sen onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun büyükanne." Raven çizim tabletindeki gelinlik tasarımımdan başını kaldırıp bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama görmezden geliyorum. "Etkinliklerde sergilediği o alçakgönüllü hayırsever kişilik sadece bir sahtekârlık. Acımasız, inatçı ve söylemeye cesaret edersem, *vicdansız* biri."

"Ah," diyor büyükanne, gözleri parlayarak. "Cennette yapılmış bir eşleşme."

Ona bakakaldım ve o da güldü, sesi eskisinden daha zayıftı. Çok zayıflamıştı ve ben bunu fark etmiştim ama önemsememiştim. Şimdi bile, ona eşlik ettiğim tüm hastane randevularına rağmen, tatlı büyükannemin hasta olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Birinin bana bir tedavisi olduğunu ya da bir yanlış anlaşılma olduğunu ve ona yanlış teşhis konulduğunu söylemesini bekliyorum, ama hepsi boşuna.

"*Bana* vicdansız mı diyorsun? Ben onun gibi değilim!"

"Evet, doğru," diye mırıldanıyor Raven daha da fazla iğneyle bana yaklaşırken. Tam konsantrasyon modunda, ama belli ki gelinliğim bile yorumlarını uzak tutmasına yetmiyor. Gözlerimi ona dikiyorum ama o sadece büyükannemin yaptığı gibi gülümsüyor. "Tanrım, seni bu gelinliğin içinde görmek gerçeküstü. Yıllardır bu tasarım üzerinde çalışıyorduk," diye mırıldanıyor pililerle uğraşırken. Tamamen ipekten yapılmış, muhteşem el boncuklarıyla süslenmiş, denizkızı tarzında, tatlı bir kolyesi olan bir elbisede karar kıldık. Hayalimde olduğundan çok daha güzel görünüyor ve Xavier'in üzerinde harcanacak.

Aynaya bakarken kalbim acıyla çarpıyor. Tıpkı okumayı sevdiğim aşk romanlarında olduğu gibi, sonsuza dek mutlu bir hayatım olacaktı. Hikaye kafamda binlerce kez canlandı - büyükannem benim için mükemmel erkeği seçecekti, tıpkı kardeşlerimin her biri için mükemmel eşler bulduğu gibi. Bir süre birbirimizin yanında garip davranırdık ama kısa süre sonra pek çok ortak noktamız olduğunu ve birlikte vakit geçirmekten keyif aldığımızı fark ederdik. Tabii ki aramızda çılgın bir kimya olacaktı.

Aynen böyle, Xavier yine zihnimi ele geçirdi. *Kimya*. En azından bizde fazlasıyla var. Birlikte dans ettiğimiz her anı, kulağıma *Kitten* kelimesini fısıldadığı her anı düşünürken dudağımı ısırıyorum. Ve sonra paylaştığımız iki öpücük ve vücudunun benimkine karşı verdiği his var. Bu durumun iyi yanlarını görmekte zorlanıyorum ama sanırım aramızdaki kimya minnettar olunacak bir şey. Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi - onunla yatmayı planladığımdan değil.

"O seni mutlu edecek," diyor büyükanne, sesi yumuşak, sanki beni ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor.

"Neden o, büyükanne? Bu evliliği sadece şirketini daha da büyütebilmesinin tek yolu olduğu için kabul ettiğinin farkındasın, değil mi? Bu onun için sadece gösterişli bir iş anlaşması. Onda ne bulduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum ama sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz."

Koltuğunda arkasına yaslandı, yüz ifadesi kurnazdı. "Bu onda ne gördüğümle ilgili değil, sende ne gördüğümle ilgili - ve sen, sevgilim, ondan başka kimsede gözün olmadı."

"Ne?"

"Her hafta, her yıl onun sana yaptıklarını anlatarak bizi kaç kez eğlendirdin? İkimiz de biliyoruz ki bu saçma kavgaya kolayca bir son verebilirdin.

Silas'a telefon ettin. Ama bunun yerine daha da gevşediniz, ona boşluklar bıraktınız ve skoru eşit tutmak için ne zaman ona yenilmek isteseniz aptalca hatalar yaptınız."

"Bu doğru değil," diyorum zayıfça, yanaklarım alev alev yanarken.

"Öyle değil mi?" Raven sırtımdaki düğmelerle oynarken söylüyor.

"Rave!" Fısıldayarak bağırıyorum, bu sefer büyükannemin tarafını tutmasına şaşırıyorum. Normalde bir elbiseyi dikerken hiç tepki vermez, tamamen kendi dünyasında yaşar ama bugün bana seslenecek kadar dikkatini toplamış görünüyor.

Büyükannem kıkırdıyor ve kalbim yumuşuyor. Onunla nişanım hakkında her konuşmaya çalıştığımda, Xavier'le evleneceğim düşüncesinden o kadar mutlu görünüyordu ki, ona gerçeği, yani Xavier'in hiç de göründüğü gibi biri olmadığını söylemeye cesaret edemiyordum. Böyle gülümsemeye devam ederse, Xavier'in sadakat vaadinin sahte olduğu ortaya çıksa bile, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum, rolümü oynayacağım.

İstediği başka biriyken, onun karısı olma düşüncesi midemi bulandırıyor. Kendimi bildim bileli kocamın hayatının aşkı, evreninin merkezi olmak istedim. Her zaman duvarlarımı yıkabilecek, ne olursa olsun benimle kalacak biriyle birlikte olmayı hayal ettim. Xavier için bunların hiçbiri olamayacağım ve büyükannem için gülümserken hayallerimin kaybının yasını tutmak zorunda kalmak beklediğimden daha zor olacak.

"Şuradaki elbise," diyor Grams, dikkatimi askıdaki güzel bir zümrüt gece elbisesine çekerek. "Onu yıllık emlak galasında giy. Bu ay değil mi?"

"Oh, ben-" Xavier Valeria'yı da yanında getirmeye başladığından beri galaya katılmadım.

"O senin kocan olacak, Sierra. Ondan kaçmanın bir anlamı yok. Aksine, aynı etkinliklere tekrar katılmaya başlamanı tavsiye ederim. En azından

Onun etrafında olmaya alışın, çünkü onu çok göreceksiniz."

On sekiz

SIERRA

Celeste'in bana gönderdiği düğün planlarına göz atarken iç geçirdim. Planlamaların hiçbirine katılmayı reddettim ama bir ricada bulundum - düğünü ailemin malikânesindeki ayrıntılı labirentin tam ortasında, en yakın ailemizden başka kimse olmadan yapmak. Xavier bunu öğrendiğinde çok kızacak ve bu da benim günümü güzelleştirecek. Görünüşe göre, ne istersek yapmamız için bizi serbest bıraktı ve baldızlarım bunu romantikleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar, hiçbiri onun benden bile daha az umursadığını kabul etmek istemiyor.

Graham ofisime girdiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve masama yaklaşırken iç geçiriyor. "Kaynak tahsisi toplantımızı unuttun mu?"

"Çok özür dilerim," diyorum ona, yerimden kalkmadan önce düğünle ilgili her şeyi hızlıca bir kenara bırakıyorum. "Tamamen aklımdan çıkmış!"

Büyükannemle gittiğim hastane randevuları ve yaklaşan düğünüm nedeniyle projemiz öncelikler listemde üst sıralarda yer almıyor. Ofisimin kapısına bakarken dudağımı ısırıyorum, kalbim Xavier'i tekrar göreceğim düşüncesiyle biraz daha hızlı atıyor, sadece tamamen unuttuğum bir iş toplantısı için olsa bile. Lena ile sözleşmemizi imzaladığımızdan beri ayda sadece bir kez görüşüyoruz, bu yüzden onu ofisinde evliliğimizi konuştuğumuzdan beri görmedim ve teknik olarak nişanlandığımıza göre artık ne bekleyeceğimden çok emin değilim.

"Neyin var?" Graham bana doğru uzanarak soruyor. Saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına itiyor ve anında kendimi suçlu hissediyorum, zihnim Xavier'e öfkeyle attığım yalanları tekrarlıyor. *Valeria'dan gerçekten uzak duracakmışsın gibi davranma, ben de Graham'dan uzak duracakmışım gibi davranmayacağım.* Graham'la aramızda dostluktan başka hiçbir şey yokken bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Sanırım bunu onun sinirlerini bozmak ve kendimi biraz daha az zavallı hissetmek için yaptım.

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söylüyorum. Graham yanağımı okşuyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Ona söylemem gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Xavier Kingston'la evlenmek zorunda kalacağıma inanamıyorum ve bunu kabul etmek bana imkânsız geliyor.

"Nasıl daha iyi yapabilirim?" diye soruyor, sesi yumuşak. Graham ve ben son zamanlarda biraz daha sık takılıyoruz ve ailemden biri olmayan bir arkadaşımın olması çok rahatlatıcı. Bana beni gerçekten görüyormuş gibi bakıyor ve buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Tüm centilmenliğini Valeria'ya saklayan ve bana asla nazik bir söz bile söylemeyen Xavier'den farklı.

Tam cevap vermek üzereyken ofisimin kapısı açılıyor ve Xavier içeri giriyor. Bizi görünce gerildi ve Graham isteksizce elini geri çekti. Birkaç dakika boyunca Xavier ve ben birbirimize baktık, ikimiz de birbirimizin yanında nasıl davranmamız gerektiğinden emin değildik.

Graham'dan bir adım uzaklaşıyorum ve ofisimin köşesindeki kanepeyi işaret ediyorum. "Hadi başlayalım." İçimi çekip bir elimi saçlarımda gezdirdim, bu toplantıyı unuttuğum için kendime kızdım. Hatırlamış olsaydım, iptal edebilirdim. Xavier ile aynı ortamda bulunmaya hazır değilim, özellikle de söylediğim yalanlar aramızda dururken.

Otururken gerginim ve o da yanımdaki koltuğa oturmakta tereddüt etmiyor. Kalçasını benimkine bastırıyor, dizindeki eli kalem eteğimin kenarına sürtünüyor. Biraz uzaklaşıyorum, ama o da benimle birlikte hareket ediyor, ne yaparsam yapayım bedenlerimizin birbirine baskı yapmasını sağlıyor.

"Bütçeyi eşit olarak üçe bölmeyi zaten kabul ettik, ancak şirketlerimiz arasındaki sinerjiden yararlanabilmemiz için her bir firmanın güçlü yönlerinin neler olduğunu belirlememiz gerekiyor," diyorum ve bu toplantıyı bir an önce bitirmeyi umuyorum. Xavier'in sinirlerimi bozmak için can attığını görebiliyorum ve ona bunu yapma fırsatı vermeyeceğim.

Graham ve ben projenin farklı kısımlarını kendi firmalarımıza devretmeye başladığımızda Xavier neredeyse hiç konuşmuyor ve ben onun ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Son birkaç günümü bana söylediği her şeyi analiz ederek ve kendisiyle ne kadar sık çeliştiğine dikkat ederek geçirdim. Bir saniye önce bana kimseyle romantik bir ilişkisi olmadığını söylerken, bir saniye sonra bana sözlerinin yalan olduğunu gösteriyordu. Yıllarca Valeria'ya hizmet ettiğine, uzun gecelerden sonra ayakları ağrıyor diye onu dışarı taşıdığına tanık oldum. Onu medyadan ve kendi yanından özenle uzak tuttu, ailemin ve benim sık sık maruz kaldığımız dedikodu ve iftiralardan korudu. Onu önemsediği çok açık, o zaman neden *benimle* evleniyor?

"Bu gece ikinizin de dikkati dağınık görünüyor," diyor Graham. "Bu tahsis hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Xavier elini saçlarında gezdirerek, "Özür dilerim," diyor. "Yeniden planlayabilir miyiz? Bu gece ne Sierra'nın ne de benim odaklanabileceğimizi sanmıyorum. Önce onunla özel olarak konuşmamız gereken başka bir şey var."

"Özel olarak mı?" Graham tekrarlıyor, gözlerinde bir miktar kızgınlık var.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. "O haklı, Graham. Özür dilerim. Önümüzdeki hafta başında yeniden bir araya gelebilir miyiz?"

İkimizin arasına bakıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. "Evet. Tabii. Elbette." Birkaç dakika bana bakıyor ve ben nasıl açıklayacağımı bilemediğim için ona özür dileyen bir bakış fırlatıyorum. Graham isteksizce dışarı çıkmadan önce iç geçiriyor ve kapı arkasından kapandığında omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Neydi o?" Xavier sorar.

Ona sırtımı dönüyorum ama bileğimden tutup beni kucağına çekiyor. Nefesim kesiliyor ve kucağında doğruluyorum ama gözlerindeki bakışı görünce itirazlarım dilimin ucunda kalıyor. "Neye bulaştım ben Sierra? Neden yüzüne öyle dokunuyordu?"

Elimi göğsüne koyuyorum, kalbi avucumun içinde çılgınca atıyor. "Bir şey olmadı," diye söz veriyorum ona, sesim istediğim kadar kendinden emin değil.

Yüzümü avuçluyor, başparmağını Graham'ın dokunduğu kısmın üzerinde gezdiriyor, sanki dokunuşunun kalıntılarını temizleyeceğine inanıyor. "Belki de yeterince açık olamadım," diyor, sesi yumuşak. "Sen *benimsin*, Sierra Windsor. Benden istediğin kadar kaçabilirsin ama bu evlilikten kaçış yok. Elimden geldiğince sabırlı olmaya çalışıyorum, Kedicik, ama bugün çizgiyi aştın. Sana dokunmasına asla izin vermemeliydin."

Beni kendisiyle yüzleşmeye zorluyor ve çalkantılı kara gözleri beni büyülüyor. "Belki de ailelerimiz için bu rolü sürdürmek o kadar da zor olmayacak. Beni neredeyse kandırıyordun Xavier."

"Sen benim canımı sıkmak için doğmuşsun, değil mi?" diye soruyor, sesi acı dolu.

Sırıtıyorum ve elimi göğsünden yukarı, boynunun arkasına doğru kaydırıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Beni karın yapmadan önce gerçekten iki kez düşünmelisin. Beni mihrapta bırakırsan umurumda olmaz."

Kıkırdıyor, sesi boğuk çıkıyor. "Bunu kaç kez düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Hiçbir fikrim yok."

On dokuz

SIERRA

Raven kendi tasarladığı zümrüt rengi gece elbisesini incelerken, "Muhteşem görünüyorsun," dedi, gülümsemesi buruktu. Büyükannemin hastalığını öğrendiğimizden beri hiçbirimiz gerçek bir gülümsemeyi başaramadık. İşim ve Xavier ile ani nişanlanmam bile dikkatimi dağıtamadı.

Tatlı büyükannemle sadece birkaç ayım kaldığının farkındayım ve bu süreyi onunla kavga ederek geçirmek istemiyorum. Çekip gitmeye niyeti olmadığı açık ve eğer Xavier'le evlenmek onu mutlu edecekse, ben de üzerime düşeni yapacağım. Umarım o da oynar. Büyüleyici gülümsemesinin ardında nasıl bir insan olduğunu öğrenirse bunun ona ne yapacağından emin değilim.

Raven dikkatle, "Madem ikiniz de gidiyorsunuz, birlikte katılmalıydınız," diyor. Benimle birkaç kez Xavier ve nişanımız hakkında konuşmaya çalıştı ve her seferinde onu geri çevirdim. O kadar uzun süre, nişanımızın nasıl olacağını hayal etmiştim ki.

kiminle evleneceğimi öğrenmek isterdim. Raven ve ben onu önce siber olarak takip ederdik, sonra da Celeste'e yaptığımız gibi onu takip ederdik, iyi bir insan olduğundan ve bir tür kaçık olmadığından emin olmak için ve tüm bu deneyim olurdu.

Ama Xavier olduğu için bunların hiçbirini yapmama gerek yok. Onun benim için olmadığını *biliyorum*. İyi bir eşleşme olmadığını biliyorum, hiçbir şekilde ya da biçimde. Raven da bunu biliyor ve yalan söylemek istemediğim tek kişi o. Asla gerçekleşmeyecek tüm romantik hayallerimi bilen en iyi arkadaşımla karşı karşıyayken rol yapmaya devam edemem.

"Bu sadece dedikoduları başlatır ve kimsenin bilmesini istemiyorum. Evliliğimizi bir sır olarak saklamayı planlıyorum ve yapabildiğim anda ondan boşanacağım."

Raven bana parıldayan, bilmiş gözlerle bakıyor. "Göreceğiz."

Oflayıp pufluyorum ve elbisemin kumaşını karıştırıyorum. "*Yapacağım*." "Windsor'lar boşanmaz Sierra," diyor sırıtarak.

"Mümkün olmadığı için değil, kibritler her zaman doğru olduğu için - büyükannem bizi kendi seçimlerimizi yaptığımızı düşünmemiz için kandırmak zorunda kalsa bile."

"Her kuralın bir istisnası vardır," diyorum omuz silkerek.

Gülüyor. "Belki, ama o sen olmayacaksın."

Ona ters ters baktım. "Cidden, sana ne oldu böyle? Benim tarafımda olursun sanmıştım ama olmadın."

Bana doğru uzanıyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Ben her zaman senin yanındayım bebeğim," diyor, samimiyeti yüzünden okunuyor. "Ama yapmayacağım şey, büyükannenin gördüklerini görmüyormuş gibi davranmak. O senin için mükemmel bir eş ve içten içe sen de bunu biliyorsun. Sadece bunu itiraf etmekten, kalbini ortaya koymaktan çok korkuyorsun."

En iyi arkadaşıma bakıyorum, kalbim acıyor. "Unut gitsin," diye mırıldanıyorum, yenilmiş bir halde. "Bu haldeyken seninle konuşmak mümkün değil."

Birini içime almanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. Kendimi bildim bileli, birini sevmenin getireceği nihai acıdan, kaçınılmaz terk edilişten çok korktum. Raven her zaman benim tek gerçek arkadaşım oldu, zaten ailemden olmayan tek kişiye izin verdim. Celeste bile onunla ilk arkadaş olduğumda zaten Zane'in kız arkadaşıydı.

Şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm arkadaşlıklar sığdı, hoşbeşten öteye gidemedi. Kendimi Xavier'e açmayı hayal bile edemiyorum - hakkımda öğrendiği her şeyi sonunda beni yıkmak için cephane olarak kullanacaktır. Eminim Raven da bunu görüyordur?

"Sierra?" Raven beni kapıya doğru götürürken söylüyor. "Partnerinle nasıl iletişim kuracağını öğrenmek zaman alır, özellikle de geçmişiniz varsa. Ona biraz anlayış göster, tamam mı?"

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum ama hissettiğim kırılganlığa engel olamıyorum. Ona güvenme düşüncesi, sadece güvenime ihanet etmesi... Bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

İçimdeki önsezi duygusu beni yıllık emlak yardım müzayedesine kadar takip ediyor ve tam da bu gece gelmenin bir hata olduğuna karar vermişken, odanın diğer ucunda Xavier'i görüyorum. Smokinin içinde inanılmaz görünüyordu ve birkaç dakika boyunca ona öylece baktım, Xavier Kingston'ın kocam olmak üzere olduğunu idrak etmeye çalıştım - eğer büyükannemin dediği olursa, en az üç hafta içinde.

Başını kaldırıp bana bir kez daha bakıyor, gözleri şaşkınlık ve takdirle parlıyor. Bana gönderdiği Laurier parçalarından birini giydiğimi fark edince gülümsüyor ve ben tereddütle ona doğru bir adım atıyorum ki Valeria onun yanında beliriyor.

Kalbim acıyla çarpıyor ve arkamı dönüp kendime biraz zaman ayırmak için tuvalete doğru koşuyorum. Aynada kendimi görmeden kendime bakıyorum - tek görebildiğim Valeria'nın az önce onun kolunu nasıl tuttuğu ve

Gözlerindeki saf şefkatle anında dönüp ona bakışı. Aramızda asla gerçek bir güven ve sadakat olmayacağını bilmeliydim ama küçük bir parçam söylediklerinde ciddi olduğunu, işlerin değişeceğini ve buraya yalnız geleceğini ummuştu. Eğer kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bu yüzden buradayım, Xavier'le evliliğimin neye benzeyeceğini, onun sözünün değerini kendim görmek için.

"Sierra?"

Valeria içeri girdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum; uzun, koyu renkli, dalgalı saçları beline kadar iniyor ve koyu kırmızı gece elbisesinin içindeki görünümünü daha da güzelleştiriyor. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim ve düşündüğümden daha güzel olduğunu itiraf etmek bana acı veriyor. Doğal bir güzelliği var, tıpkı Raven gibi mükemmel görünmek için neredeyse hiç makyaj yapmasına gerek kalmayan türden.

"Sierra'ydı, değil mi? Resmi olarak hiç tanışmadık ama ben Valeria'yım."

Ellerini sıkıyor, görünüşe göre her geçen saniye daha da gerginleşiyor. Faye gibi tatlı ve masum bir hava yayıyor ve Xavier'in onu neden bu kadar koruduğunu kolayca anlayabiliyorum.

"Ben... şey, ben sadece Xavier ve benimle ilgili bazı yanlış anlaşılmaları gidermek istedim."

"Peki bunu neden yapman gerekiyor?" Hoşnutsuzluğumu bir kenara itmek için elimden geleni yaparak soruyorum. Yıllardır ona dair bir şeyler yakalamış, kendi algımdan başka hiçbir şeye dayanmayan bir fikir oluşturmuştum ve şimdi onunla karşı karşıyayım, ondan ne çıkaracağımı bilmiyorum.

"Özür dilerim, önce seni tebrik etmeliydim. Sadece içeri girdiğinde Xavier'e nasıl baktığını ve *beni* gördüğünde yüz ifadenin nasıl düştüğünü gördüm."

O kadar belli etmiş miydim? Daha önce hiç yaşamadığım bir güvensizlik.

Valeria titreyerek gülümsüyor.

"Xavier'in nasıl biri olduğunu bilirim," diyor, "kelimelerle arası pek iyi değildir. Kendi yarattığı bu yüzün arkasına saklanma eğiliminde ve kendini nasıl açıklayacağını bilmediği için senin yanlış anlamana izin vereceğinden endişeleniyorum. Hepsi benim hatam, ama yanlış bir şey söylemekten korkuyor, bu yüzden kendini kaybetmediği sürece hiçbir şey söylemiyor."

Gerginleşip gözlerimi kaçırıyorum, kıskançlığa benzer bir şey pençelerini içime geçiriyor. "Nişanlım için bahaneler uydurmana ihtiyacım yok," diyorum ona, ses tonum amaçladığımdan daha düşmanca. "Onu ne kadar iyi tanıdığınızı ya da ne kadar yakın olduğunuzu göstermenize de gerek yok. Son birkaç yıldır buna bizzat şahit olma zevkini yaşadım."

Bir an için onu inceliyorum, kalbim sızlıyor. Demek Xavier'in tipi bu. Benim tam zıttım. Ondan çok daha uzunum, daha kıvrımlıyım ve kesinlikle onun gibi yumuşak dilli değilim. Ondan uzaklaşırken hayal kırıklığım çaresizlikle karışıyor.

"Hayır, lütfen," diyor. "Yanlış anlıyorsun. Tanrım, öyle demek istemedim... Sadece düşündüm ki..."

Omzumun üzerinden bakıp kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerindeki umutsuz bakışın rol olup olmadığından emin değilim. "Bir dahaki sefere nişanlımla ilgili herhangi bir konuda beni eğitmeye karar verdiğinde iki kez düşünmeni öneririm."

Dışarı çıktığımda tüm vücudum gergin ve Xavier'i tuvaletlerin hemen dışında beklerken bulduğumda adımlarım duraksıyor. Bir an için beni aramaya gelmiş olabileceği aklımdan geçiyor ama sonra bakışları yanımdan geçip kapıda duruyor.

"O içeride," diyorum ona, sesim bir parça acılık taşıyor.

Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor - şüphe ve suçlama ile. "Ona ne yaptın?" diye soruyor, sesi tehditkâr. Benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı.

Kalbim acıyla çarpıyor ve ona bir adım daha yaklaşıyorum, saf öfke damarlarımda dolaşıyor. "Ne düşünüyorsun, Xavier?" diye soruyorum.

Bu kadına kadar hiçbir kadın onda bu tür duygular uyandıramamıştı. Evliliğimiz boyunca bununla mı uğraşmak zorunda kalacağım? Belli ki ondan başka kimsede gözü yok ve bunun neden bu kadar acı verdiğinden emin değilim.

"Xave!" Valeria arkamdan sesleniyor. Anında benden uzaklaşıyor ve ikisini birlikte izlerken tökezleyerek geri çekiliyorum. Ona bakıyor ve rahatlayarak nefes veriyor ve bu davranışı aklımdaki tüm soruları yanıtlıyor, tüm umut kırıntılarını yok ediyor.

"Xavier, eğer sadakat ve bağlılık senin için buysa, bunu istemiyorum." Sesim son birkaç kelimede kesiliyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Yirmi

XAVIER

Raven'ın bana gönderdiği ipek yeleğin üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum ve Sierra'nın, en iyi arkadaşının düğün kıyafetimin onunkiyle uyumlu olması için bana yardım ettiğini öğrendiğinde yüz ifadesinin nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Çok öfkelenirdi ve bu çok güzel bir manzara olurdu.

Yardım müzayedesinden bu yana onunla konuşma fırsatım olmadı ve konuşsam bile ne diyebilirim ki? Yanlış kişiye yanlış bir kelime söylersem Valeria'nın hayatı tehlikeye girebilir ve o da hayatına daha yeni kavuştu.

Düşüncelerim Elijah'ın güvenlik ihlalleri için ayarladığı zil sesiyle bölünüyor ve telefonu açarken kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir?" Silah dolabımın kilidini açmaya başlarken soruyorum.

Elijah kıkırdıyor ve ben anında rahatlıyorum. "Buna inanamayacaksın," diyor.

"Ne?" Kuru bir sesle, acil durum hattını acil olmadığı belli olan bir şey için kullanmasına sinirlendiğimi söylüyorum. "Ne?

Windsor kardeşler az önce sistemimize sızmaya çalıştı. Anladığım kadarıyla Lexington kapılarımızın hemen dışından güvenlik sisteminizi kapatmaya çalışıyor, bu yüzden sadece içeri girmeyi planladıklarını varsayabilirim."

"Hayır," diye mırıldandım. "Çok daha kötü bir şey planlıyorlar." "Öyle mi?"

"Beni götürecekler. Bırak alsınlar."

"İzin vermek mi?" Elijah inanamayarak tekrarlar. "Ne demek bıraksınlar?"

"Hadi ama," diye mırıldandım. "Sanki sen bir tane Valeria'nın bir gün evleneceği adamla sohbet ediyorlar. Sadece bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorlar, eğer kız kardeşlerine iyi davranmazsam her an bana ulaşabileceklerini bildiğimden emin olmak istiyorlar, o yüzden evet, onları içeri alın."

"Bil diye söylüyorum, onlar hakkında yanıldığın ortaya çıkarsa gelip kıçını kurtarmayacağım."

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Ne zaman kurtarılmaya ihtiyacım oldu ki?"

İç çekip aramayı sonlandırıyor ve ben de beklentiyle koltuğuma oturuyorum. Altı dakika sonra kapılarım açılıyor ve ardından gürültülü, aceleci ayak sesleri geliyor. Hakkını vermeliyim, etkili ve hızlılar, çünkü başıma kumaş bir torba geçirip ellerimi arkadan bağlamadan önce onları tam olarak göremiyorum. Gelecekteki kayınbiraderlerime kazara zarar vermemek için içgüdülerime karşı koymaya çalışarak mücadele ediyormuş gibi yapıyorum ve beni sürükleyerek götürüyorlar.

Beni bir araca bindirirken tek kelime etmiyorlar ve içgüdüsel olarak rotayı belirlemeye başlıyorum, ayrıldığımızdan beri geçen süreyi ve her dönüşlerini dikkatle sayıyorum. Beni muhtemelen kendi lanet olası depolarımdan birine götürdüklerini fark ettiğimde kendi kendime sırıtıyorum.

"Zahmet etme," dediğini duyuyorum Dion'un, arabadan indirilip depoya götürüldüğümde, bir sandalyeye itilmeden önce. "Biz olduğumuzu biliyor. Size bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Nereden biliyorsun?" Luca'nın sorduğunu duyuyorum.

"Tek bir soru bile sormadı ve jiujitsu ve Krav Maga'da siyah kuşağı olmasına rağmen kendine özgü hareketlerinden hiçbirini kullanmadı - ki bu iyi bir şey, çünkü birkaç kemiğimizi kırabilirdi."

Kahretsin. Dion beni çok iyi tanıyor. Daha sert direnip bağırmalıydım ya da öyle bir şey yapmalıydım. Lex çantayı kafamdan çekince yüz ifademi nötr tutmak için kendimi zorladım. "Çocuklar," diye mırıldanıyorum, koltuğumda arkama yaslanarak.

Bu depo terk edilmiş gibi görünebilir ama öyle değil ve Elijah'nın bizi kameralardan izlediğini biliyorum. Şimdiye kadar muhtemelen Hunter ve Zach'i, hatta belki annemle babamı da çağırmıştır. Hunter muhtemelen şimdiye kadar patlamış mısır yapmış, Zach de olan biten her şey hakkında yorum yapıyor olurdu. Bu görüntüleri hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak memlere dönüştüreceklerini biliyorum ama ne yapabilirim ki? Müstakbel kayınvalidemi de hayal kırıklığına uğratamam. Umarım annem bir sonraki buluşmamızda bunu tekrar izletmez - utançtan kurtulabileceğimden emin değilim.

"Biraz sohbet edelim," diyor Ares, bir sandalyeyi yaklaştırarak. Bu ses benden başkasına ürkütücü gelebilirdi ve Dion'un yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de korkmadığımı biliyor. Rolümü oynamaya çalışarak biraz çömeliyorum. Kendimi beğenmiş olduğumu ya da endişelerini ve kardeşlerine olan sevgilerini ciddiye almadığımı düşünmelerini istemiyorum.

"Büyükannem bazı kurallar koyacaktır ama biz de koyacağız. Onu istemen konusunda seni desteklemiş olmamız, kız kardeşimizi gözümüz arkada kalmadan teslim edeceğimiz anlamına gelmez. Sana kayıtsız şartsız güvenmiyoruz.

- Konu Sierra'nın mutluluğu olduğunda *kimseye* kayıtsız şartsız güvenmiyoruz."

"Sizden daha azını beklemezdim," diyorum onlara içtenlikle, ancak bahsettikleri kurallar konusunda biraz endişelendiğimi de itiraf etmeden edemiyorum. Sierra şimdiden

İşleri olması gerekenden daha zor hale getirmeye niyetli ve Windsor kardeşlerin evliliğime karışmasını özellikle istemiyorum, ama en azından onları dinleyebilirim.

Zane elimdeki aletleri karıştırıp bir İngiliz anahtarı alıyor ve ben de iç geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. Vücudunda kötü bir kemik yok, bu yüzden bana sunduğu manzara dürüst olmak gerekirse her şeyden daha sevimli. Kız kardeşlerine kötü davrandığım takdirde bu adamların bana ciddi şekilde zarar vereceğinden hiç şüphem yok ama şu anda onlardan korkmama gerek yok.

"Onun özerkliğine saygı duyacaksın," diyor Ares. "Buna bedensel özerkliği de dahil."

Gözlerim açılıyor ve Sierra ile yatmamın ima edilmesine dayanamayarak gözlerimi kaçırıyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum hemen, alınmamaya çalışarak. Onun isteği dışında ona asla dokunmam ve beni ne kadar istediğini bilmelerine gerek yok.

"Ona sadık kalacaksın," diyor Luca. "Sık sık birlikte olduğun o kızın kim olduğunu bilmiyorum ama Sierra'yı aldatırsan bir daha asla bir kadınla yatmayacaksın."

Gözlerim Dion'unkilerle buluşuyor ve o da bana sempatik bir bakış fırlatıyor. Valeria'dan bahsettiğim tek kişi o ve yaklaşık bir yıl öncesine kadar o bile bilmiyordu. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diyor, yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Yıllardır kimseyle yatmadı. Şimdi de ortalıkta dolaşmaya başlayacağını sanmıyorum."

Gözlerim utanç içinde kapanıyor. "Lanet olsun, Dion," diye mırıldandım. Windsor kardeşlere dönüp bakarken iç geçiriyorum, yüzlerinde böylesine hissedilir bir rahatlama bulduğuma şaşırıyorum. Gerçekten de bu konuda endişelenmişler miydi, uzaktan da olsa?

"Ona karşı sabırlı olun," diyor Dion, sesi yumuşak. "Alışmak için zamana ihtiyacı olacak ve biz senin onun için mükemmel olabileceğini düşünsek de o bunu böyle görmeyecek. Onun için zor olacak

Ailesini terk etmesi, ailemizin bir parçası olmaktan her zaman gurur duymuşken birdenbire artık bir Windsor olmaması. Evinizde hoş karşılandığını hissettiğinden emin olun ve ailenizle bağ kurmasına yardımcı olun. Sierra bunu size asla itiraf etmezdi ama anne babamızı çok genç yaşta kaybettiğimiz için her zaman onu sevecek bir kayınvalideye sahip olmayı umardı."

Lex başını sallar. "Duygularına karşılık vermediği ya da senin istediğin şekilde karşılık vermediği için ona kızma. O romantik biri ama güvenmekte yavaş davranıyor ve seni kolayca kabul etmeyebilir. Eğer onu kazanabilirseniz, sizi hayatınızın sonuna kadar sevecektir. Kolay sevmez ama derinden sever."

"Ondan vazgeçme," diye ekliyor Zane, sesi acılı geliyor. "Evlilik kolay değildir Xavier, özellikle de görücü usulü olduğunda. Eğer onunla evleneceksen, zor zamanlarda bile ona bağlı *kal*. Kalbini paramparça etse bile, tüm bu kırık parçaların yine de ona ait olacağına ve bunları tekrar bir araya getirmesi için ona bir şans vereceğine dair bana söz ver."

Onlara bakıyorum ve başımı sallıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var. "Söz veriyorum," diyorum onlara. "Ne pahasına olursa olsun onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ona ve kararlarına her zaman, her şekilde saygı duyacağım." Söylenmeyen imayı duyuyorlar - ne olursa olsun onun mutluluğunu her zaman kendiminkinden üstün tutacağım.

Lex bir çanta kapar ve bir şişe viski çıkarır. "Dürüst olmak gerekirse, onu serbest bırakın," der, sesi yenilmiş gibidir. "Dion haklıydı. Ona abayı yakmış. Ne düşünüyorduk ki?"

Yirmi Bir

SIERRA

Annemle babamın kendi düğün günlerindeki çerçeveli fotoğraflarına bakıyorum, keşke beni bugün gelinliğimin içinde görebilselerdi. Annem bana evlilikle ilgili herhangi bir tavsiyede bulunur muydu ve babam benimle koridorda yürürken gözleri yaşarır mıydı? Xavier'i sert bir şekilde uyarır ve istersem her zaman eve, onun yanına gelebileceğimi söyler miydi?

Titrek bir nefes alıyorum, gözyaşlarımın eşiğinde sallanıyorum. Onları her zamankinden daha çok özlüyorum ve keşke bugün burada benimle olabilselerdi. Belki de olsalardı kalbim bu kadar acımazdı.

"Sierra?"

Celeste'in sesiyle başımı kaldırıyorum ve beş baldızımın birbiriyle uyumlu ısmarlama zümrüt Raven Windsor Couture elbiseleriyle odaya girdiğini görünce dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. Celeste ona verdiğim saç tokasını tutuyor.

Zane ile evlendiğinde gözlerim doldu. O annemindi.

"Bir keresinde bana bunun takana mutluluk getireceğini söylemiştin," diyor bana yaklaşırken, özenle yaptığım saç modelimin içine kaydırırken nazikçe dokunuyor. "Ve öyle de oldu, Sierra. Bana hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir mutluluk getirdi ve şimdi sıra sende."

"Hazır olduğumda geri isteyeceğimi de söylemiştim. Bugün gerçek değil... Bu gerçek değil."

Baldızlarımın hepsi gülümsüyor ve bakışıyorlar. Benim de onlar gibi olacağıma ve bu birlikteliğin hepsinin bulduğu sonsuza dek mutlu sonla sonuçlanacağına inandıkları açık ve ben onlara benim için farklı olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Xavier ve ben farklıyız.

"Bir gün ikinci bir nikah töreni yapsanız bile, bunu her zaman yasal olarak Bayan Kingston olduğunuz gün olarak hatırlayacaksınız. Ayrıca, saç tokasına bugün gelecekte olacağından çok daha fazla ihtiyacın olduğunu iddia ediyorum."

"Bu arada," diyor Val, elinde bir dizi belgeyle öne çıkarak. "Kardeşlerinle birlikte şirketlerimizin %15'ini sana hediye etmeye karar verdik. Bu şekilde bizimle olan bağını asla kaybetmeyeceksin ve her şey cehenneme dönse ve artık Xavier ile paylaşacağın şirketten ayrılmayı seçsen bile, buna sahip olacaksın."

Onlara inanamayarak bakıyorum. Uğruna inanılmaz derecede çok çalıştıkları *milyonları* bana veriyorlar. Artık Windsor olamayacağım için endişelendiğimi nereden bilebilirlerdi ki? Düğüne yaklaştıkça, her şeyin değişeceğini ve kendimden bir parçayı sonsuza dek kaybedeceğimi hissetmeye başladım. Windsor ismimi korumayı önermeye çalıştım ama büyükannem kesinlikle kabul etmedi.

Faye elini nazikçe omzuma koyuyor. "Elbette hepimiz işlerin yoluna girmesini umuyoruz," diyor dikkatle. "Ama bu elimizden gelen her şeyi yapmayacağımız anlamına gelmiyor.

Xavier'den belli bir düzeyde bağımsız kalmanızı sağlayacak güç."

Raven titrek bir şekilde gülümsüyor. "Biz her zaman yanında olacağız Sierra, ama hepimiz biliyoruz ki bizden asla yardım istemeyeceksin, bu yüzden en azından bunu kabul edeceğini umuyoruz - elini uzatıp benimkini tutacak kadar dengeli olana kadar her zaman kendi ayaklarının üzerinde durmanın bir yolu."

"Bence bizi hoş bir şekilde şaşırtabilir, biliyor musun? Bence seni gerçekten önemsiyor," diyor Raya. Bir adım daha yaklaşıyor ve bana üzerinde ünlü Laurier logosu olan bir mücevher kutusu uzatıyor. "Xavier bunu sana vermemi istedi ve bir notla birlikte geldi," diyor sesi yumuşak.

Kutuyu açtığımda içinde, tokası minik mavi elmaslarla süslü, çarpıcı ve paha biçilmez bir elmas gerdanlık bulunca kaşlarımı kaldırıyorum. Notu açarken elim titriyor, kalbim hızla çarpıyor.

Sevgili Kedicik,

Sizi mihrapta bırakmamaya karar verdiğimi bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum, eminim hayal kırıklığına uğramışsınızdır.

İlk hareketinin zamanı geldi. Bu hediyeden çok memnunmuşsun gibi davranacaksın. Bu, evliliğimiz boyunca sana vereceğim hediyelerin ilki olacak ve hiçbir şey ***bana****, evliliğimizin ilk gününde bunu taktığını görmek kadar büyük bir mutluluk veremez.*

koridorda bana doğru geliyor. Bulabildiğim en iyi elmasları seçtim ama yine de senin kadar parlak değiller.

Sunakta bekliyor olacağım; bir milyon yıl ve bir gün, ne gerekiyorsa.

Sonsuza kadar senin,

Xavier

Sonsuza kadar senin mi? Bu bir tehdit mi? Kayınbiraderlerimin kıkırdadığını duyana kadar gülümsediğimi fark etmiyorum bile, notun içeriğini sorgulamaya başlarken ses tonları alaycı. Faye bakmak için eğildiğinde notu göğsüme doğru çekiyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Özellikle mahrem bir şey yok ama yine de özel hissettiriyor.

"Dahası da var," diyor Raven, yüzünde tatlı bir gülümseme, bana başka bir kutu uzatırken, üstüne bir not iliştirmiş. "Bu Xavier'in annesinden."

Duraksadım, irkildim. *Annesi* mi? Onu sadece geçerken görmüştüm ve her zaman heybetli ve korkutucu görünmüştü. Kendisini tamamen ulaşılmaz hissettiren belli bir aurası var ve bana her zaman bulaşmak istemeyeceğiniz biri gibi gelmiştir. Nota uzanırken elim titriyor. Henüz aklıma gelmemişti ki

Kingstons bu düğünle ilgilenmedi ve nedenini merak etmeliydim.

Sevgili Sierra,

Günün sonunda benim gelinim olacaksın ve seni ailemize kabul etmekten daha fazla heyecan duyamazdım. Umarım daha önce ulaşmadığım için üzülmemişsindir - Xavier bana ulaşmayacağıma dair söz verdirdi.

Kutuda annemin düğün günümde bana verdiği bir bileklik bulacaksınız. Bunu 'ödünç bir şey' olarak takmanızı umuyordum, ama lütfen buna mecbur olmadığınızı bilin.

Sonunda seni tanımak için sabırsızlanıyorum Sierra ve her şeyden önce teşekkür ederim.

Benim aptal oğlumla evlendiğin için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Gabriela (gerçi bana anne demeni çok isterim)

"Vay canına," diye fısıldıyorum, onun basit notundan beklediğimden çok daha fazla etkilendiğimi hissediyorum. Faye basit gümüş zinciri takmama yardım ederken titriyorum, üzerinde mavi bir göze benzeyen tek bir minik kolye var.

Raya gülümseyerek, "Kötülüklerden korunmak için," diye açıklıyor. "Muhtemelen seni herhangi bir olumsuzluktan ya da kötü dilekten koruyacağını umuyor."

Kapı açılıp büyükannem içeri girdiğinde kalbim ısınıyor ve gülümsüyorum. Kapının yanında duraklıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Ah, benim küçük kızım," diyor sesi titreyerek. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle büyükanne." "Hazır mısın tatlım?"

Hayır. "Evet," diye cevap veriyorum, onu bugün bu kadar ışıltılı gördüğüm için mutluyum. Teşhisini öğrendiğimden beri onu en sağlıklı gördüğüm an buydu ve bunun için kısmen Xavier'e teşekkür etmeliyim.

Yengelerim, kardeşlerimin labirentin içine inşa ettiği kulübeden, çitlerin arasına gizlenmiş gizli kapılardan çıkarken, Xavier'in yolunu bulmak zorunda kalacağı düşüncesiyle gülümsüyorum.

Büyükannem ne düşündüğümü biliyormuş gibi eğiliyor, omzu omzuma değiyor. "Xavier ve ailesi helikopterle geldi," diyor bana, sesi eğlenerek.

"O *ne*?"

Bir kahkaha patlattı ve elimi tuttu. "Eşini buldun tatlı kız ve onunla evlendiğini görecek kadar yaşayabildiğim için minnettarım."

Yirmi İki

XAVIER

Düğün konuklarımıza göz atarken gergin bir şekilde papyonumu düzeltiyorum. Sierra'nın kardeşleri, onların eşleri ve büyükannesi dışında kimseyi davet etmediği açık. Sadece birkaç sandalye var ve onlar da Windsor'ların çocukları, ailem ve Valeria tarafından kullanılıyor. Kimsenin bizi bilmesini istemiyor ve ben bundan nefret ediyorum. Dion bana kimse her hareketimizi izlemediğinde evliliğimize gerçek bir şans vermenin daha kolay olacağını hatırlatmasaydı, tanıdığım herkesi davet ederdim. Bunun yerine Sierra'nın yolundan gidiyor, yıllardır olduğu gibi sabırlı kalmaya çalışıyorum.

Bir keman çalmaya başlıyor ve Sierra'nın baldızları yüzlerinde güven verici gülümsemelerle koridorda yürüyorlar. Sinirlerim anında geriliyor ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Fikrini değiştirmedi, değil mi? "Sakin ol," diye fısıldıyor Zach. "O burada olacak." Derin bir nefes alıyorum,

Umarım haklıdır. Kaçıp gitmesi ve beni burada bırakıp boşu boşuna onu beklememe neden olması işten bile değil.

Kızların hepsi yerlerini alıyor ve sonunda koridorun sonunda, büyükannesinin kolunda beliriyor. En çılgın hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünüyor ve onu gördüğümde tüm vücudum tepki veriyor. Hay sikeyim. *Karım* olmak üzere olduğuna inanamıyorum. Hangi dünyada benim gibi biri *Sierra Windsor'la* evlenebilir *ki?*

Gözlerimiz kilitleniyor ve o da benim hissettiğim kadar gergin görünüyor.

Gözlerinde kalp kırıklığı. Bugün benim için bir rüya gerçek oldu, ama onun için bunun bir kabustan başka bir şey olmadığı açık. çalışıyor için canlı aracılığıyla. Onu Büyükanne Sierra'nın titriyor el içinde Benim, onu gözler üzerinde torunu.

"Seni seviyorum," diyor Anne, sesi kırılarak. "Ben seni daha çok seviyorum," diye yanıtlıyor Sierra, sesi yumuşak ve acılı.

Yüzünü bana döndüğünde, o güzel gözlerinde kızgınlıktan başka bir şey kalmayana kadar tüm o sevgi akıp gidiyor. Canım yanıyor ama önemli olan tek şey burada benimle olması. "O pençeleri bir kenara bırak, Kedicik," diye mırıldanıyorum, onunla alay ederek. "Yeni oyuncağına kazara zarar vermek istemezsin, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve eğiliyor. "Bunun tesadüfi bir yanı yok Xavier," diye fısıldıyor. "Bu gece hayatta kalırsan şanslısın."

Gülmekten kendimi alamıyorum, kalbim onu yatağıma alma düşüncesiyle çarpıyor. Bu güzel kadının benim olmak üzere olduğunu düşünmek çılgınca.

"Bugün burada Xavier Kingston ve Sierra Windsor'un evliliğine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz," diyor Zach ve nikâhımızı kıymak üzere öne çıkıyor.

Sierra'nın elini sıkıca kavrıyorum ve o da başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ruhani görünüyorsun," diye fısıldıyorum. "O kolye sende hayal ettiğim kadar muhteşem duruyor."

Bu iltifat onu hazırlıksız yakalıyor ve güzelce kızarınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bana bakıyor

Sanki sonunda beni gerçekten görüyor ve bakışları takdirle vücudumda gezinirken sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben de onlarda gördüğüm arzudan memnun bir şekilde usulca kıkırdıyorum. Ondan o kadar etkilenmişim ki Zach'in adımı söylediğini duyana kadar şaşkınlığımı üzerimden atamıyorum.

"Xavier, Sierra'yı bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte fakirlikte, hastalıkta sağlıkta, sahip olmak ve tutmak, sevmek ve beslemek üzere eşin olarak kabul ediyor musun?"

Nefesi kesiliyor ve ben gülümsüyorum, kalbim şefkatle dolup taşıyor. "Seviyorum." Sesimde en ufak bir tereddüt yok. Bu sözleri söylemek için yeterince bekledim.

Elijah sırıtarak yüzüklerimizle öne çıkıyor ve ben de elmas sonsuzluk yüzüğünü alıp parmağına taktığımda Sierra'nın yüzündeki şaşkınlığı fark ediyorum. Evlilik yüzüğünden başka bir şeyle karıştırılabilecek türden bir yüzük değil ve bunu onun elinde görmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor.

Zach Sierra'ya dönüyor ve ben de onun yüzündeki panik ifadesini izliyorum. "Sierra, Xavier'i bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte fakirlikte, hastalıkta sağlıkta, sahip olmak ve tutmak, sevmek ve beslemek üzere yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Gözleri bir parça açılıyor, pişmanlığa benzer bir şey o güzel zümrütleri gölgeliyor. Gözlerini indiriyor ve titrek bir nefes alıyor. "İstiyorum." Bunu o kadar inanarak söylemiyor ama lanet olsun, bu sözleri söylediğini duymak bile onu rahatlatıyor. Elijah'tan kalın altın alyansı alıp parmağıma geçirirken eli titriyor.

"Sizi karı koca ilan etmek benim için bir onurdur. Ailemize hoş geldin Sierra," diyen Zach karımdan tatlı bir gülümseme aldı. "Xavier, şimdi güzel gelinini öpebilirsin."

Sırıtıyorum ve yavaşça ona doğru uzanıyorum, başımı eğerken elim boynunun arkasına dolanıyor, dudaklarım bir an için onunkilerin üzerinde geziniyor. Sierra'nın nefesi kesildi ve gözleri

dudaklarım onunkilerle buluştuğunda kapandı. Bunu hızlı bir öpüşme olarak planlamıştım ama bir dokunuşla tüm iradem k a y b o l d u . Onu kendime doğru çekerek öpüşmemizi derinleştirdim. Güzel karım parmak uçlarına kalkarak karşılık veriyor, dudaklarını benim için ayırırken eli saçlarıma dolanıyor.

Ancak kardeşlerimin kıkırdamalarının farkına varınca geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor ve bedenim arzuyla gümbürdüyor. Sierra da aynı şekilde telaşlı görünüyordu ve ben mutlu bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyordum. İstediği kadar rol yapsın, beni istediği çok açık. Fazla değil ama şimdilik yeterli.

"Bay ve Bayan Kingston, millet!" Zach anons ediyor ve Sierra ailelerimizle yüzleşmeden önce bana utangaçça gülümsüyor ama bu sırada gözlerimi ondan alamıyorum. Valeria'nın annemin yanında oturduğunu görünce gülümsemesinin kayboluşunu, şokun ihanetle karışmasını izliyorum. Gözlerinde o kadar büyük bir kalp kırıklığıyla bana bakıyor ki elimde olmadan elini sıkıyorum.

"Kimseyle romantik bir ilişkim olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Soruyorum.

Yüzünde yıkıma benzer bir ifade beliriyor, sanki ona yalan söylediğimi söylememi bekliyor. "Koşullar değişti," diyorum yüzünü okşarken. "Size aslında evli olduğumu bildirmekten memnuniyet duyuyorum - ve karıma inanılmaz derecede bağlıyım."

Söylediklerime inanıp inanmayacağını bilemiyormuş gibi bana bakıyor ve ben de ona sırıtarak hatalarımı düzelteceğime dair sessizce yemin ediyorum.

Yirmi Üç

SIERRA

Zane ve Celeste'in küçük bir resepsiyon düzenlediğimiz gül bahçesine girerken kalbim ağırlaşıyor. Biz içeri girerken Faye piyano çalmaya başlıyor ve ben gülümsemeye zorlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Az önce imzaladığın kâğıtlar mı?" Xavier elime uzanıp sıkıca tuttu. "Bir ifşa etmeme anlaşması içeriyorlardı."

"Farkındayım," diyorum elimi onun elinden çekmeye çalışarak. "Bunu avukatlarım hazırladı."

Sadece gizemli bir şekilde gülümsüyor ve elimi tutmaya devam ediyor. "I

Büyükannen için iyi bir rol yapmak istediğini söylediğini sanıyordum."

Ondan kurtulma çabalarımı anında durduruyorum ve iç çekiyorum, ona fark etmemiş gibi yaptığı örtülü bir bakış fırlatıyorum. Xavier kıkırdıyor ve eğilerek dudaklarını kulağımın üzerinde gezdiriyor. "Fotoğrafları ve diğer şeyleri nasıl atlatacaksın?

Bırak ilk dansımızı, pasta kesmeyi bile mi? Berbat bir oyuncusunuz Bayan Kingston."

Bana hitap ediş şekliyle kalbim küt küt atıyor. "Ne?" Xavier kulağımın hemen altına sinsice bir öpücük kondurmadan önce fısıldıyor. "Bu ses hoşunuza gitti mi Bayan Kingston?"

Elimi göğsüne koyuyorum, parmak uçlarıma yükselip dudaklarımı kulağına değdirirken onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını fark ediyorum. "Hiç de değil. Azıcık bile heyecanlı görünüyorsam, seni uykunda nasıl öldüreceğimi planladığım içindir. Tercih ettiğin bir yol var mı? Zehir, belki?"

Gülüyor ve ensemi tutuyor, bakışları ısınıyor. "Aslında istiyorum," diyor, bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekerek, dudaklarımız arasında sadece bir santim var. "Kalçalarının arasında boğulmayı çok isterdim."

Nefesim kesiliyor ve bu tepkim onu daha da güldürüyor, alnını alnıma bastırıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Seni telaşlandırmanın yollarını bulmaktan zevk alacağım. Bana dik dik bakarkenki halinden daha güzel olabileceğini düşünmezdim, muhteşem gözlerin parlıyor ve yanakların kızarıyor... ama bu? Evet, bu benim yeni favori eğlencem olacak."

"Sen delisin," diyorum ona, biraz uzaklaşarak.

"Ah bebeğim, daha yarısını bile bilmiyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum, o da biraz doğrulup geri çekiliyor. "Bu çılgınlık mı? Şu anda bize doğru yürüyen annemden öğrendim."

Birden sinirlerim geriliyor ve kendimi Xavier'in elini sıkarken buluyorum. Bana sevecen bir şekilde gülümsüyor ve elimi bırakıyor, onun yerine kolunu bana dolamayı tercih ediyor. "Anne," diyor, ses tonunda bir miktar uyarı var. "Baba."

"Sierra," diyor Xavier'in annesi ve beni anında sımsıkı kucaklıyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Yıllar boyunca senin hakkında çok şey duydum."

Geri çekiliyor ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hepsi yalan, eminim," diyorum ona, gergin bir şekilde gülümseyerek.

"Yani bana yakın zamanda Xavier'in tüm lastiklerini kesmediğini mi söylüyorsun?" Xavier'in babası soruyor.

Başımı sallıyorum ve onlara en masum bakışımı fırlatıyorum. "Lastikleri mi? Onları kesmek nasıl mümkün olabilir ki?"

Annesi bir kahkaha patlatıyor ve elimi tutuyor, taktığım bileziği fark ettiğinde yüzünde onay dolu bir ifade beliriyor. "İçimde ailemize çok iyi uyum sağlayacağına dair bir his var," diyor ve kalbim anında ısınıyor. Xavier'e asla itiraf etmezdim ama evliliğimde hep istediğim şeylerden biri bana kendi kızlarıymışım gibi davranan, sevgi dolu bir kayınvalideydi. Her zaman bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişimdir ve Gabriela'nın bana gülümseme şekli, sadece birkaç yıllığına bile olsa, onunla buna sahip olup olamayacağımı merak etmeme neden oluyor.

Aile üyelerimiz Xavier'in ailesinin arkasında küçük bir sıra oluşturuyor ve kardeşlerimin her biri bana sıkıca sarılırken sırıtıyorum, ardından Xavier'e dönüp elini fazlasıyla kuvvetle sıkıyorum. Çok geçmeden, bizi tebrik edenler kardeşleri oluyor ve her biri Xavier'in sinirlerini bozmak için bana biraz fazla uzun sarılmaktan zevk alıyor.

"Hıyarlık etmeyi bırak Hunter," diyor yumuşak bir kadın sesi ve arkasında Valeria'yı gördüğümde kaşlarımı kaldırıyorum. Hunter beni bırakıyor ve Valeria öne çıkarken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Xavier'in onu davet etmesi bir şey. Düğün gününde gerçekten ortaya çıkması başka bir şey. Onu burada, kardeşimin gözlemevinde görmek bile beni yeni bir öfkeyle dolduruyor.

"Aileye hoş geldin Sierra," diyor endişeyle gülümseyerek. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum ve o da titreyen eliyle saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir ve gerçekten de bir baldızım olacağı için çok heyecanlıyım. Annem ve ben her zaman

Akşam yemeği, ama içimden bir ses sen bizim tarafımızdayken dengeleri değiştirebileceğimizi söylüyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen Xavier'in *kız kardeşi* misin?" O zaman kocama bakıyorum, ne dediğini anlayamıyorum. "Ama senin bir kız kardeşin yok ki."

Elime uzanıyor ve sıkıca sıkıyor, ifadesi okunmuyor. "Biliyorum," diyor, sesi yumuşak. "Sadece onun hakkında bir şey bilmiyorsun. Çok az insan biliyor."

Valeria, "Sana o zaman banyoda söylemeye çalıştım ama iyi idare edemedim ve gerçekten üzgünüm," diyor. "Bana bir şans verirsen bunu telafi etmek isterim. Xavier bana kurabiyeleri sevdiğini söyledi, ben de yemek yapmayı seviyorum..."

"Bu bir randevu," diyorum ona, inanılmaz derecede garip hissederek. Benim kötü bir kız olduğumu düşünüyor olmalı ve nasıl davrandığıma, nasıl tamamen yanlış anladığıma inanamıyorum.

Valeria mutlu bir şekilde sırıtıyor, görünüşe göre geçmişteki davranışımı bana karşı kullanmıyor ve Xavier birleşen ellerimizi dudaklarına götürüyor. "Benimle dans etmek ister misiniz Bayan Kingston?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bu erteleme için minnettarım. Şarkımız çalmaya başladığında "Bana bak," diyor, sesi yumuşak, yalvaran. Tango için pozisyonlarımızı alırken yüzümü kaldırıyorum. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama Valeria'yı bu kadar iyi korumamızın ve medyadan uzak tutmamızın bir nedeni var. Onun kardeşim olduğunu kimse bilmiyor, sadece sen değil."

Her zamanki adımlarımızı takip ederken sessizim, zihnim dönüyor. Onu onunla *evli* olmakla suçladım. Bu imanın bile mide bulandırıcı olduğunu söylemesine şaşmamalı. Sadece dinlemiyordum. Bacağım Xavier'in kalçasına dolanıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Özür dilerim," diyorum ona, sesim kısık. "Asla kimseye söylemem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Beni suçlamadan sadece gülümsüyor. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok - belki benim zavallı lastiklerim hariç."

Ona sırıtıyorum. "Tasarım planlarımı *çalan* adam söylüyor bunu.
Onlar senin aptal lastiklerinden çok daha değerliydi."

Beni etrafında döndürürken gülüyor ve bakışları hararetli bir şekilde bana dalıyor. "Mücevherlerin kadar sanırım."

"Saçmalama. Mücevherlerime paha biçilemez. Lastiklerin değiştirilebilirdi."

Gözleri parıldıyor, içlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. "Sanırım mücevherlerini geri vermemin zamanı geldi, ha?"

"İstediğinizi alana kadar geri vermeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum."

Beni kendine doğru çekiyor, ikimiz de doğruluyoruz.

"Ben yaptım.
Tam olarak istediğimi aldım, Sierra. Seni."

Yirmi Dört

XAVIER

Birlikte gözlemevinden çıkıp bizi bekleyen limuzine doğru yürürken Sierra gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Ona kapıyı açtığımda çok güzel kızarıyor, sadece hafifçe geriliyor, otururken gülümsemesi soluyor. Nedenini ancak ona katıldığımda anlıyorum.

Eşimin karşısında büyükannesi ve annemle babam oturuyor, yüzlerinde gizemli bir gülümseme var. "Bunun anlamı nedir?" Sinirlenerek sordum. Sierra gecenin sonunda gardını indirmiş gibi görünüyordu ama bu üçü her şeyi mahvetti.

Anne sıkıca gülümseyerek, "Evliliğiniz için tebrikler çocuklar," diyor.

Annem başını sallıyor. "Kingston ailesine hoş geldin Sierra.

Roger ve ben sana sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız."

"Gerçekten de öyle," diyor. "Ancak, sizin de farkında olduğunuz gibi, bu

anlaşmalı bir evlilik ve bir iş birleşmesidir. Bu nedenle, bir dizi kuralı da beraberinde getirir."

Kurallar mı? Şaka yapıyor olmalılar. Şimdiye kadar Sierra'dan kurallar dinlemek zorunda kaldım, sonra kardeşlerinden, şimdi de bu mu? Anne tatlı tatlı gülümseyerek, "Bunlar evliliğinize gerçek bir şans vermenizi sağlamak içindir," diye açıklıyor. "Birleşme her iki taraf için de faydalı olsa da, bunu senin mutluluğun pahasına yapmak istemeyiz. Ailen ve ben her ikisine de sahip olabileceğine inanıyoruz - mutluluğuna ve başarılı bir işe, tabii bunun için çalışmaya istekli olursan."

"Size uymanız için sadece birkaç kural vereceğiz," diyor babam. "Her şeyden önce birbirinize sadık olmalısınız. Eğer biriniz yoldan çıkarsa, ikiniz de her şeyinizi kaybedersiniz ve şirketiniz kardeşlerinizin eline geçer."

Çenemi sıkıp sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Sierra'yı aldatacağımı ima etmek bile çok saçma. Benden o kadar da hoşlanmadığını biliyorum ama onu tanıyorum ve o da asla aldatmaz.

"İkincisi," diyor Sierra'nın büyükannesi. "Her gece aynı yatağı paylaşmak zorundasınız ve altı aylık bir süre içinde iki haftadan fazla ayrı kalamazsınız. Ayrı hayatlarınız ya da yatak odalarınız olamaz."

Sierra geriliyor, ama şahsen bu, arkasında durabileceğim bir kural. Evliliğimizden ne bekleyeceğimden emin değildim ve Sierra onu hayır galasında gördüğümden beri benimle özel olarak konuşmayı reddetti. Önümde büyük bir mücadele olacağını düşünmüştüm ama bu işleri kolaylaştırabilirdi.

"Üçüncü ve son kural," diyor annem. "Üç yıllık bir süre boyunca evli kalmalısınız. Bu sürenin sonunda ikinizden biri boşanmak isterse, mal varlığınız ikinizin de imzaladığı evlilik öncesi anlaşmaya göre paylaştırılacak."

Üç yıl... Bu süre onun bana aşık olması için yeterli mi? "Anlaşıldı," diyorum onlara, tedirgin bir şekilde.

Sierra da başını sallıyor, görünüşe göre durumumuz hakkında benim kadar emin değil. "Sierra," diyor büyükannesi. "Sen

Evliliğinize Xavier'in evinde başlayacaksınız ve en az altı ay boyunca orada yaşamanızı bekliyorum. Eğer bundan sonra ikiniz de eski evinizde biraz zaman geçirmek isterseniz, geçirebilirsiniz. Raven eşyalarınızın Xavier'in evine taşınmasını çoktan ayarladı. İhtiyacınız olan her şeyi bulabilirsiniz."

Rahat bir nefes aldım. Eğer büyükannesi Windsor Malikânesi'nde kalmamıza izin verseydi, benimle birlikte olmamak için sayısız neden bulurdu.

"*Ne?*" Pencereden dışarı baktı ve Windsor Malikânesi'nden ayrıldığımızı fark etti. "Ama ben..."

Düğün gecemizi onun evinde geçireceğimizi mi düşündü? Düğünümüz Windsor Malikanesi'nde gerçekleştiği için mantıklı olurdu sanırım ama bu gece kendi yatağımda olmasını tercih ederim.

"İlk üç ay boyunca aile etkinliklerine katılmaktan muafsınız. İkinizin de evliliğinize odaklanmanızı ve birbirinize gerçek bir şans vermenizi istiyorum," diyor annem.

"Bana söz verin," diyor Anne. "İkiniz de. Bu evliliğin yürümesi için aktif olarak çaba göstereceğinize söz verin."

Sierra geriliyor, büyükannesine yalan söylemekten rahatsız olduğu belli. Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştirirken gözlerimin içine bakıyor. "Söz veriyorum," diyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Titrek bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Ben de," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Annemle babam ve büyükannesi birleşmeyi konuşmaya başladığında elini sıkıyorum ve Sierra da elimi sıkıca tutuyor. O manzaranın geçişini izliyor, ben de onu izliyorum, evime yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor.

"Önümüzdeki aylarda birleşmeyi gerçekleştireceğiz, ancak anlaşmanın karmaşıklığı göz önüne alındığında, sadece evrak işlerinin halledilmesi bile birkaç ay sürecek," diye açıklıyor annem kapıdan geçerken ve ben de başımı sallıyorum, birleşmeyi daha az önemsediğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Evimin önüne geldiğimizde babam "Sözünü unutma," diyor ve ben arabadan inip Sierra'ya elimi uzatırken başımı sallıyorum. Tereddütle elimi tutuyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. Ona sırıttığımda gözleri kısılıyor ve onu ayaklarımdan çekip kollarıma aldığımda nefesi kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, öfkeyle.

Onu ön kapıya kadar taşırken kıkırdıyorum. "Rol yapıyorsun. Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi?"

Kollarımda rahatlıyor, görünüşe göre yalanımla yatışmış. Gerçek şu ki, karımı eşikten geçirip evime taşımak istiyorum ama bunu ona söylersem bana izin vermesine imkân yok. Ben yaklaşırken kapı otomatik olarak açılıyor, güvenlik ekibimin izniyle ve onu doğruca evin içine ve yatak odama taşırken sırıtıyorum.

"Beni yere bırak," diyor, sesi alıştığım aynı zehirle dolu.

"İstemiyorum."

"Xavier, yemin ederim seni ısırırım," diye uyarıyor ve dudaklarını boynumda gezdirmek için kollarımın arasında kayıyor.

Dudaklarını boğazımın o kadar hassas bir yerinde hissettiğimde muhtaç bir iniltiyi yutuyorum. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Kedicik."

Ne yaptığının yeni farkına varmış gibi kaskatı kesiliyor ve ben de onu yavaşça yere indirirken gülüyorum, ne kadar güzel kızardığına bayılıyorum. "Nefes kesicisin, bunu biliyor musun?"

Bana inanması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi bakıyor ve ben de ona doğru uzanırken iç çekiyorum. Sierra geri adım atıyor ve arkasını dönüyor, görünüşe göre telaşlanmış. Odamda yürürken onu izliyorum, meraklı bakışları her küçük ayrıntıda geziniyor.

"Buraya daha önce hiç gelmemiş gibi davranıyorsun ama buraya birkaç kez gizlice girdiğini biliyorum." Sertçe başını kaldırdı, bunu bilmeme şaşırmıştı. "Hep merak etmişimdir, biliyor musun? Koridordaki kamera

Odama gizlice girdin ama hiçbir şey ters gitmedi. Peki burada ne yaptın?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye reddediyor, sesi her zamankinden daha tiz çıkıyor. Gardırobuma doğru yürürken sırıtıyorum, ancak şok içinde duraklıyorum. "*Raven*," diye mırıldanıyor, sesi mağdur olmuş gibi çıkıyor.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve odanın yarısının Sierra'nın giysileriyle dolu olduğunu fark ettiğimde bir gülümsemeyi ısırıyorum, bazılarını daha önce giydiğini görmüştüm, bazıları ise yepyeni görünüyordu. Karım eşyalarını karıştırıyor ve pijama olduğunu düşündüğüm kırmızı dantel parçalarını çıkardığında şiddetle kızarıyor. "Bunu nasıl yapabilir?" Sierra homurdanıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve Raven'ın bıraktığı notu okuyorum.

Bir keresinde benim için de benzer bir şey almıştınız ve haklıydınız, bu yüzden en azından karşılık verebilirim. Sonra teşekkür edersin! Seni seviyorum!

NOT. Xavier'in yardımı olmadan gelinliğini hazırlamada iyi şanslar. Arkadaki düğmeleri kendi başına yapamayacağın kadar küçük ve çok sayıda yaptım.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve bana bakarken notu göğsüne çekiyor, gözleri kesinlikle çok güzel parlıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı, Kedicik?"

Yirmi Beş

SIERRA

"Yardıma ihtiyacın var mı, Kedicik?" Xavier soruyor, sesi baştan çıkarma ve eğlencenin eşsiz bir karışımı. Raven'ın notunu buruşturup atıyorum, bunun olacağını tahmin etmediğime şaşırıyorum. Ne de olsa tüm o kurnaz davranışlarını *benden* öğrenmişti.

Kocama ters ters bakıyorum, b u n u kabul etmek istemiyorum.

Aslında, onun yardımına ihtiyacım var. Bunun yerine notu çekmeceye atıp aynaya doğru yürüdüm, kalbim deli gibi çarpıyordu. Ablasının yerine Ares'le evlenmeye zorlandığında Raven'a birkaç açık saçık iç çamaşırı ve gecelik takımı vermiştim. Ona her zaman aşık olmuştu ve duygularının karşılıklı olduğundan o kadar emindim ki, bu *onun* için mükemmel bir plandı. Benim içinse *felaket*, korkunç bir plandı.

Elbisemi değerlendirirken iç geçirdim. Elbisemi giymeme yardım ederken şaşırtıcı derecede neşeliydi, ama *Xavier Kingston*'la evlenme düşüncesiyle o kadar meşguldüm ki işaretleri tamamen kaçırmıştım. Burada kesinlikle

Elbisemi parçalamadığım sürece bu düğmeleri açmam mümkün değil ve o da bunu onun değerli eserlerinden birine asla yapmayacağımı biliyor.

Xavier arkamda beliriyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor, ifadesi okunamıyor. "Sana yardım edeyim," diyor, sesi yumuşak. İlk defa ses tonu alaycı değil, benimle dalga geçiyor gibi de görünmüyor.

Neredeyse belli belirsiz başımı sallıyorum ve ellerini uzun düğme sırasının en üstüne yerleştirirken bana tatlı tatlı gülümsüyor. Sessizce çalışıyor, düğmeleri teker teker açmak için zaman ayırıyor, tenimin daha fazla kısmı ortaya çıktıkça parmakları omurgamı yumuşakça okşuyor. Dokunuşu yumuşak bir ürperti yaratıyor ve bu kadar basit bir hareketten bu kadar etkilendiğim için benimle alay edeceğinden korkarak şiddetle kızarıyorum.

Aynaya bakmak için başımı kaldırıyorum ve keskin elmacık kemiklerinin biraz kızardığını, bakışlarının ısındığını fark ettiğimde kalbim çılgınca atmaya başlıyor. Elbisem çözüldüğünde dudağımı ısırıyorum ve onu göğsümde tutuyorum, gözlerimiz aynada buluşuyor. Xavier eğiliyor ve enseme yumuşak bir öpücük konduruyor, dokunuşu tüy kadar hafif. Nefesim kesiliyor ve geri çekiliyor, dudaklarının kenarları yukarı kalkmış, sanki bir gülümsemeyi bastırıyor.

Yanından hızla geçip Raven'ın bana bıraktığı kırmızı dantelli gecelik yerine onun tişörtlerinden birine uzanıyorum ve Xavier ben banyoda kaybolurken kıkırdıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğime eminim ve bir çift külot ve onun gibi kokan bu tişörtten başka bir şey giymeden dışarı çıkma düşüncesi beni hayal edebileceğimden çok daha fazla telaşlandırıyor. Raven'ın moda kampanyalarına birkaç kez katıldım ve çıplaklık beni gerçekten rahatsız etmiyor, ama nedense bu gece biraz utangaç hissediyorum.

Elimde elbisemle dışarı çıktığımda Xavier, "Sierra," diyor. "Bir kadeh şampanyaya ne dersin?"

Elbisemi köşedeki bir koltuğun üzerine sarkıtıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Şampanya?" P a p y o n u n u , takım elbise ceketini ve kol düğmelerini çoktan çıkardığını fark ederek

soruyorum. Bakışları

Vücudumun üzerinde dolaşıyor ve muhtemelen gülünç derecede yumuşak tişörtünden meme uçlarımın dış hatlarını görebileceği gerçeğinin aşırı farkındayım. Topuzumdaki sayısız iğneyi düşünürsek, saçımın arkasına saklanmamın da kolay bir yolu yok.

"Bir içki alabilirim. Peki ya sen?"

Tereddütle başımı sallıyorum. Yatağına bile bakamayacak kadar gerginim ve nasıl davranmam, ne yapmam ya da söylemem gerektiğinden emin değilim. Gülümsüyor ve başını mutfağa doğru eğiyor, ben de tereddütle onu takip ediyorum. Xavier çıplak ayaklarıma bakıyor ve eğilip beni kollarına almadan önce kaşlarını çatıyor. "Soğuk mermer zeminde çıplak ayakla yürümemelisin," diyor bana sıkıca sarılarak. "Yarın sana terlik alırım."

Ona inanamayarak bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bu gece farklı görünüyor - daha tatlı, daha düşünceli ve bunun bana ne kadar umut verdiğinden nefret ediyorum. Xavier beni nazikçe mutfak tezgâhının üzerine yerleştiriyor ve şarap dolabını karıştırıyor, ta ki en sevdiğim türden, blanc de noir olan pahalı görünümlü bir şişe şampanya çıkarana kadar.

Bana bir bardak uzatıyor ve kendi bardağını kaldırıyor. "Yeni başlangıçlara," diyor, gözleri benimkilerde.

Başımı sallıyorum ve bardağımı onunkine değdiriyorum, kalbim hızla çarpıyor. "İyi bir zevkin var," diye mırıldanıyorum, şampanyanın ne kadar iyi olduğuna şaşırarak.

"Tabii ki biliyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden. "*Seninle* evlendim, değil mi?"

Bu sevimsiz cümleyi duyunca gözümü kırpıştırdım ve kahkahayı patlattım.

ona yardım etmek için. "Bu... bu biraz şirindi."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve ellerini iki yanıma koyarak önümde durmadan önce bardağını yere bırakıyor. "Sevimli olabilirim," diyor, sesi yumuşak. "Benim daha önce hiç görmediğin birçok yönüm var Sierra. Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum ve elimi boynunun arkasına doluyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Sanırım bilmiyorum."

İfadesi düşüyor ve saçıma uzanırken iç çekiyor, saç tokalarımı dikkatlice çıkarmaya başladığında beni şaşırtıyor. Elim göğsüne kayıyor ve o yaklaşıp bacaklarımı ayırarak aralarında dururken elimi orada tutuyorum. "Neden bana onun kız kardeşin olduğunu söylemedin?" Saçlarım yavaşça çözülmeye başlarken soruyorum. "Kimsenin bilmediği bir kız kardeşe sahip olman nasıl mümkün olabilir?"

Saçlarımı okşuyor ve dikkatlice yüzümün etrafına doluyor, dokunuşu o kadar hassas ki onu tanımakta güçlük çekiyorum. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil, Kedicik. Valeria yirmi yaşındayken evi terk etti ve beş yıl sonrasına kadar geri dönmedi. Bir yıl öncesine kadar Dion'un bile ondan haberi yoktu."

"Keşke bana söyleseydiniz," diye fısıldıyorum. Bu sabah gizlilik anlaşmasını imzalayana kadar bana söylemeyi beklemeleri canımı acıtıyor ama aileni korumak istemelerini anlıyorum. Keşke neden bu kadar ileri gittiklerini bilseydim. Valeria Xavier ile etkinliklere katıldığında bile Xavier orada fotoğrafçı olmamasını sağlıyor ve hiçbir gazetede Valeria'nın adı geçmiyor. Böylesine acımasız medya kuruluşlarından gelen bu tür bir sessizliğin bedeli ağır oluyor.

Yüzümü avuçluyor, gözleri kararıyor. "Yapmadığım için biraz memnunum. Eğer öyle olmasaydı, seni kıskanç davranırken asla göremeyecektim."

"Kıskanç mı?" Öfkeyle tekrarladım. "Ben *hiç* kıskanmadım." "Hayır mı?" diye soruyor, işaret parmağını yüzümün altına koyarak.

Çene. "Beni kesinlikle kandırabilirdin."

Yirmi Altı

XAVIER

Karımı biraz daha yakınıma çekiyorum, uykusunda bana sokulmasını, başını göğsüme koymasını ve bacağını kalçama dolamasını seviyorum. Dudağımı ısırıyorum ve usulca kalçasını okşuyorum, ona olan ihtiyacım çok büyük. Biraz kıpırdandığında sikim seğiriyor, burnunu boynuma sürterken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Uyanmaya başladığında gözlerimi kapalı tutuyorum ve vücudum hareketsiz kalıyor, hangi pozisyonda olduğumuzu fark ettiğinde tüm vücudu geriliyor.

Nefes nefese kalıyor ve oturuyor, çarşaflar üzerimden düşüyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve tam baktığı için onu kızdıracakken, parmağının ucunun hafifçe karın kaslarıma dokunduğunu hissediyorum. Kıpırdamadan duruyor, sanki vücudumu daha fazla keşfetmeden önce bunun beni uyandırıp uyandırmayacağını görmeye çalışıyor. Elini göğsüme götürüp parmaklarını yavaşça aşağı indirirken gözlerimi kapalı tutmak için her şeyimi harcıyorum, tüy kadar hafif dokunuşlarıyla beni kızdırmak için zaman ayırıyor. Kalbim

Boxer şortumun bel bandına ulaştığında çılgınca çarpıyor ve tereddütle kaya gibi sert horozumun hatlarına dokunduğunda nefesinin aksadığını duyuyorum. İstemsizce yumuşak bir şekilde inliyorum, başım sadece bir dokunuşla geriye düşüyor ve tıpkı bunun gibi, eli gitmiş oluyor. Çarşafların hışırtısını duyuyorum, ardından banyoya kaçarken yumuşak ayak sesleri geliyor.

Gözlerimi açtığımda sırıtıyorum, oda bomboş. Karımın vücudumdan oldukça hoşlandığını varsaymak oldukça güvenli olurdu. Onu baştan çıkarmak için vücudumu kullanabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Bilseydim, dün gece, o birkaç kadeh şampanyadan sonra kanepede uyuyakalmadan çok önce gömleğimi çıkarırdım. Akşamımız tam olarak olmasını istediğim gibi geçmedi, ama onunla oturmak ve ikimiz de diğerine karşı nerede durduğumuzdan tam olarak emin olmadan ileri geri küçük atışmalar yapmak güzeldi.

Kalkıp misafir banyosuna doğru yürürken iç geçiriyorum, onunla bir an bile kaybetmek istemiyorum. Onu yarın sabah erkenden ofise döneceğini bilecek kadar iyi tanıyorum, bu da bana işinin arkasına saklanmaya başlamadan önce sadece bugün veriyor.

Sierra'yı mutfağımızda yine benim tişörtlerimden birini giymiş halde bulduğumda sırıtıyorum ve ben içeri girdiğimde omzunun üzerinden bakıyor, gözleri yavaşça çıplak göğsümde geziniyor ve gri eşofmanlarıma takılıyor. "Günaydın, sevgili karım."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve o kadar kızarıyor ki kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Günaydın," diyor, sesi biraz nefes nefese geliyor. Bir damla su ıslak saçlarımdan boynuma, oradan da karın kaslarıma doğru akıyor ve o da gözlerini kocaman açarak bu yolculuğu takip ediyor. "Senin... saçların ıslak."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, bana bakışı çok hoşuma gidiyor. Daha önce bana bu şekilde baktığını hiç görmemiştim ve bu yıllardır yaşadığım en heyecan verici şey değilse ne olayım. Ona doğru yürürken ve ayakta dururken kayıtsızca mırıldanıyorum.

Parmaklarım tişörtümün eteklerini okşuyordu. "Görüyorum ki tişörtlerimden hoşlanmaya başlamışsın."

Elimi beline koyuyorum ve omzunun üzerinden ne yaptığına bakıyorum. Tatlı karım, onun için aldığım tüm peynir çeşitlerini ve kesinlikle bana ait olmayan bir tür tuhaf mekanizmayı bir araya getirmiş görünüyor.

"Bu Raven'ın hatası," diyor, ses tonu hoşnutsuz. "Bana hiç rahat kıyafet vermedi. Gönderdiği her şey ya son derece uygunsuz ya da iş kıyafeti." Yüzünü bana dönüyor, sırtı tezgâha dayalı ve gözleri benimkilerde. "Önce sormam gerekirdi, özür dilerim. Bunu giymemde bir sakınca var mı?"

Ellerimi iki yanına koyup onu hapsediyorum. "Hayır dersem, benim için uygunsuz bir şey mi giyeceksin?"

"Xavier," diye uyarıyor. Tatlı kediciğim, ona biraz fazla yaklaştığımda sık sık yaptığı gibi elini göğsüme koyuyor ama bu sefer nefesi kesiliyor ve elini telaşla geri çekiyor.

Kıkırdıyorum ve avucunu tekrar göğsüme koyuyorum, sonra yavaşça karın kaslarıma doğru sürüklüyorum, parmaklarım onunkilerin arasında. "İstediğin kadar dokun bana," diyorum ona, ses tonum alaycı. "Sen benim karımsın Sierra. Tamamen seninim."

"Sanırım senin tişörtlerini giymeyi bırakmalıyım," diyor ve elini biraz isteksizce çekerek. "Belli ki ikimize de yetecek kadar yok."

Tekrar peynirleriyle yüzleşmek için arkasını dönüyor ve çenemi omzuna koyarken kendi kendime gülümsüyorum. "O tişörtü çıkarırsan kesinlikle itiraz etmeyeceğim."

Nefes nefese kalıyor ve ben kıkırdıyorum, geri çekilmediği ya da bana siktirip gitmemi söylemediği için memnunum. Fazla bir şey değil ama ona yakın olmama izin veriyor ve bu birkaç gün önce bana verebileceğinden çok daha fazlası.

"Bu nedir, Kedicik?" Merakla sordum. "Bu lanet bir giyotin mi?"

Gülüyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Lex bunu benim için yaptı," diyor, sesi biraz hoppa geliyor. "Giyotin şeklinde bir peynir dilimleyici."

"Ne kadar keskin?" Parmaklarının ona ne kadar yaklaştığı konusunda endişelenerek soruyorum.

"Neden elini içine sokmuyorsun, o zaman öğrenirsin."

Cihaza uzanıyorum ve Sierra hemen elimi tutup göğsüne götürüyor ve bana doğru dönüyor. "Delirdin mi sen?" diye tersledi. "Ne oluyor Xavier? O bir *bıçak*."

Yüzünü okşuyorum, titrediğini fark ediyorum. "Be
Ne istediğine dikkat et, Kedicik. Senin için yapmayacağım şey yoktur."

Gözlerimin içine bakıyor, sanki ne kadar dengesiz olabileceğimi yeni fark ediyormuş gibi. Sierra benim en kötü halimi gördüğünü sanıyor ama gençliğimde kim olduğum, neler yaptığım hakkında hiçbir fikri yok. Beni iyi tanıdığını sanıyor ama yaşadığımız şehre bizim adımızın verildiğini unutmuşa benziyor çünkü şehri biz kurduk ve demir yumrukla yönettik. Zach şu anda belediye başkanı olabilir ama bu şehri her zaman biz yönettik ve bu her zaman meşru yollarla olmadı.

"Benim yüzümden sakın incinme," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

"O zaman beni dikkatli kullanmanızı öneririm, Bayan. Kingston."

Yirmi Yedi

SIERRA

Bizim için hazırladığım peynirli tostları bitirir bitirmez Xavier, "Hadi," dedi. "Size etrafı göstereyim. Ne de olsa burada yaşayacaksınız."

Ona burayı onun hayal edebileceğinden *çok* daha *iyi* bildiğimi söylememek için dudağımı ısırıyorum. Ortalığı kasıp kavurmak için sayısız kez içeri girdim ve her seferinde, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalandım.

"Buradan başlayalım," diyor beni evindeki ofisine götürürken. "Bu odayı tanıtmaya ihtiyacın olduğundan değil," diyor bana bilmiş bir bakış atarak.

Yüzüm kızarıyor ve olabildiğince masum görünmeye çalışıyorum. Elimi tutup beni masasına götürürken bana sırıtıyor. Başparmağımı masasının kenarındaki neredeyse görünmez bir tarayıcıya bastırıyor ve daha önce hiç giremediğim en üst çekmece açılıyor. Şaşkınlıkla nefesim kesiliyor, merakım neredeyse beni yeniyor. Hep istemişimdir

çünkü evinde pek fazla gizli yer yok.

"Sahip olduğum her şey artık senin de" diyor, sesi yumuşak. "Artık hiçbir şey sana yasak değil."

Xavier elimi bırakıyor ve içindeki belgelere uzanıyor, onları masasının üzerine yayarken hareketleri biraz tereddütlü. "Yeni pasaportunuz, ehliyetiniz ve banka kartlarınız," diyor, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Şuradaki siyah kart benim kredi kartımın bir kopyası ve limiti yok." İtiraz etmek için dudaklarımı aralıyorum, o da sırıtıyor. "Parama ihtiyacın olmadığının farkındayım ama yine de ona erişebilmeni istiyorum. Belki size garip gelebilir ama ben hep karımın benim kartımla istediği her şeyi satın aldığını hayal etmişimdir."

Karta uzanıyorum, Sierra Kingston yazdığını fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. Birden kendimi çok gerçek, çok resmi hissediyorum ve biraz çelişkiye düşmekten kendimi alamıyorum. "Ama karının *ben* olacağımı hiç düşünmemiştin. Bu tür şeyleri benden sonra evleneceğin kadın için saklamalısın. Bu şekilde, hala özel olacak."

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi içimi açıklanamayan bir öfkeyle dolduruyor ve kartı masasına geri koyarken yüz hatlarımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Xavier yüzüme bakıyor, gözleri tam olarak okuyamadığım bir şeyle parıldıyor. "Öyle değil mi?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sadece başını sallıyor ve elime uzanıp beni kendine çekerken gizemli bir şekilde gülümsüyor. Xavier bana spor salonunu, misafir yatak odalarını, havuzu ve spa'yı, medya odasını ve bahçeleri gösteriyor ama bu sırada parmaklarımızı birbirine dolamış olması ve bir kez bile bırakmamış olması dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Muhtemelen itiraz etmeliyim ama garip bir şekilde itiraz etmek istemiyorum. Eli benimkine karşı kocaman geliyor ama garip bir şekilde güven de veriyor.

"Sana en sevdiğim odayı göstereyim," diyor, garajına doğru yürürken yan gözle beni süzüyor. "Gerçi senin orayı *çok iyi* bildiğinin farkındayım."

Gözlerim masumca açılıyor ve akıllıca cevaplarımı saklıyorum

kendi kendime, bana boğuk bir kıkırdama kazandırıyor. "Sana tüm anahtarları nerede bulacağını söylerdim," diyor gözleri kısılmış bir halde tüm anahtarlarının bulunduğu dolaba uzanırken. "Ama sen zaten nerede olduklarını biliyorsun."

Elimi bırakıyor ve kedi şeklinde görünen özel bir anahtara uzanıyor ve anahtarı bana uzattığında kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin," diyor serbest elimi tutmadan önce. el ve çekerek Ben için ve ısmarlama mat Yuvarlak platformdaki siyah süper araba - geçen sefer neredeyse yakalanmama neden olan. Xavier başını yeni plakaya doğru eğiyor üzerinde o, ve I bakış at o geniş gözlü. BAYAN. KINGSTON, şöyle yazıyor. "Lexington bunu sizin için yaptı. Üzerinde Windsor Motors markası yok çünkü gerçekten olmak a türünün tek örneği Araba, Yani onun yerine, o var Logosu iç içe geçmiş S ve K harflerinden oluşuyor. Zırhlı ve kurşun geçirmez." I kaşlarını çattı içinde karışıklık, Zihinsel olarak h e s a p yapıyorum. Nişanımız iki ay önce ilan edildi, ancak kardeşimi ve yaptığı işi herkesten daha iyi tanıyorum ve bu tür bir arabayı yapması en az bir yılını alırdı. Sanırım diğer tüm işlerinin üzerinde bir önceliğe sahip olsaydı bunu daha hızlı yapması imkansız değildi, ama yine de. Ama yine de gerçekten toplanıyor.

"Bunu süremem," diye mırıldanıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. "Medya aklını kaçırır."

Xavier plakaya bakıyor ve iç geçiriyor. "Bir gün," diyor, sesi ancak bir fısıltının üzerinde. Boğazını temizliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Haydi, sana göstermem gereken iki oda daha var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, hepsinin bu olduğundan eminim. Yıllar boyunca onun evinde gizlice dolaşarak saatler geçirdim ve artık başka bir şey

olmadığını biliyorum.

Odalar. Xavier dönüp çıkışa doğru yöneliyor ve ben de içgüdüsel olarak elini tutuyorum. Şaşkınlıkla yere bakıyor ve az önce ne yaptığımı fark ederek elimi hızla tekrar onun elinden çekiyorum. Elimi tutup sıkıca kavrarken gülümsemesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor ve onunla yüzleşemeyerek başka tarafa bakıyorum.

Beni soyunma odamıza doğru götürürken, "Sanırım burayı seveceksin, ama son odayı seveceğin kadar değil," diyor.

Duvardaki panellerden birine bastırdığında nefesim kesiliyor ve panel kayarak açılıyor, benimkine benzer bir gömme kasa ortaya çıkıyor. "Benimkini bulabilmene şaşmamalı," diye homurdanıyorum ve eli omzuma dolanırken kıkırdıyor ve ne kadar lezzetli koktuğunu ve karın kaslarının yakından ne kadar inanılmaz göründüğünü fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu sabah gizlice onlara dokundum ve sanki bir tür transa geçmiş gibiydim. O inleyene kadar ne yaptığımın farkında bile değildim ve o zamandan beri ona tekrar dokunmak istiyordum, vücudunun nasıl hissettiğini hayal ettiğimden emindim.

"İşte burada," diyor, güzelce sergilenmiş sayısız mücevher setinin önünde duraklayarak. "İstediğimi aldığımda bunu sana geri vereceğime söz vermiştim."

Bir adım daha yaklaşıyorum, parmaklarım büyükannemin bana verdiği yadigâr parçanın üzerinde geziniyor, sonra bir an durup diğer her şeyi iyice inceliyorum. Bana hediye ettiği tüm parçalar, çaldığı her şeyle birlikte burada. "Bu parçaları Laurier'den biz nişanlanmadan çok önce almıştın," diye söze başlıyorum, onun düşünce sürecini anlayamadan. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Laurier mücevherlerini seviyorsun, ben de hem seveceğin hem de *beni* düşündürecek bir şey takmanı istedim. Yaptığım başka hiçbir şey seni etkilemedi, ben de bunun etkileyebileceğini düşündüm."

Gözlerimi ona diktim. "Demek en sevdiğim mücevher markasını benim için mahvetmeye çalışıyordun."

Bir kahkaha atıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, bunu yaparken ne kadar seksi göründüğünün farkında değil, tüm gövdesi sergileniyor, eşofmanları kalçalarından aşağı sarkıyor.

Başını odanın sonuna doğru eğdiğinde sergilenen mücevherlere tekrar bakıyorum. Sözde on parça sipariş etmişti ama bana sadece sekizini verdi. Diğer ikisi kimin içindi? Belki annesi ya da Valeria? Alyansımın da Laurier tarafından yapıldığını biliyorum ama o zamanlar sipariş etmiş olamaz, çünkü henüz nişanlı değildik.

"Sanırım burası en sevdiğin oda olabilir," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Evin arka tarafında, yani çok gizli sayılmaz ama başka türlü de ulaşılamıyor." Elimi tutup avucumu arkadaki duvara bastırdığında kaşlarımı kaldırıyorum ve kapı kayarak açılıyor. Xavier beni içeri çekiyor ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kütüphanede bulduğumda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. İki katlı, muhteşem bir spiral merdiveni ve sayamayacağım kadar çok kitabı var. Bazı kitapların sırtlarına hafifçe dokunurken şaşkınlık içindeyim, en azından bazılarının aşk kitapları olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığım artıyor - ve sadece Herhangi bir şey, ama özel veya önce baskılar . en çok . benim Favorilerim.

"Bunlar sende nasıl var?" Xavier'e dönüp soruyorum, ne kadar yakınımda durduğunu fark etmiyorum.

"Onları okudum," diyor, eğilip ön kolunu başımın hemen yanındaki rafa dayıyor. Arkamı rafa yaslayıp gözlerinin içine bakarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Çok bilgilendiriciydiler."

"Onlar mıydı?" Kekeliyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, yüzümü kavrıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Tamamen onu itmek niyetiyle ona uzanıyorum, ama bir şekilde elim arkasına dolanıyor.

boynunda, gözlerim dudaklarında. "Onlardan ne öğrendin?" Sesim arzuyla karışık bir şekilde soruyorum.

Xavier eğiliyor ve başını eğiyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Bu." Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni kitaplığa doğru ittiğinde inliyorum, elim saçlarına dolanıyor. Bu öpücük öncekilerden farklı - dizginlenemez bir çaresizlikle dolu ve ben de bu çaresizliğe karşılık veriyorum.

"Benim olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor alt dudağımı ısırmadan önce, sadece ona açılmam için sessiz bir taleple dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor. Xavier öpüşmemizi derinleştiriyor, kalçalarımı kavrayıp beni kaldırırken elleri açlıkla vücudumda dolaşıyor, bacaklarım anında onun etrafını sarıyor. Ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzına karşı inliyorum ve kalçalarını döndürüyor, elleri giydiğim tişörtün altına kayıyor.

"Bekle," diye fısıldıyorum, ellerinin göğüslerimin altına dolandığını, başparmaklarının alt tarafını okşadığını hissettiğimde geri çekiliyorum. "Dur." Zor nefes alıyorum, düşüncelerim karmakarışık.

Xavier beni dikkatlice yere indiriyor, bakışları yüzümde geziniyor. Saçlarımı dikkatlice yüzümden uzaklaştırırken eli titriyor ve ben her zamankinden daha fazla çelişki hissederek gözlerine bakıyorum. Onunla evlendiğimde neye bulaştığımı bildiğimi sanıyordum - onu herkesten daha iyi tanıdığıma inanıyordum... ama Xavier'in bu versiyonunu tanımıyorum.

Yirmi Sekiz

SIERRA

Akşam saat on sularında arabamı Xavier'in garajının önüne park ederken tereddüt ediyorum, ofiste kalmam gerekenden çok daha uzun süre kalmıştım. Onunla karşılaşma düşüncesi beni daha önce hiç olmadığı kadar geriyor ve bunun Xavier'in son zamanlarda ne kadar tuhaf davrandığı ve güzel kütüphanesinde beni öpme şekliyle ilgisi var.

Kendine o kadar benzemiyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Elimden geldiğince ondan uzak durmaya çalışıyorum ve beni çok şaşırtan bir şekilde bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Bir yanım yaygara koparacağını ve beni gereksiz yere rahatsız edeceğini düşünüyordu ama o sadece içine kapandı. Çoğu gün evli olduğumuzu unutmak işten bile değil, ta ki eve döndüğümde onu yatağımızda üzerinde tişörtü olmadan bulana ve yüz ifadesinde *özlem* olduğuna yemin edebileceğim bir ifade görene kadar.

Onunla geçirdiğim sabahlar daha da kötü. Her sabah bana o kadar sıkı sarılıyor ki, vücudunun bana verdiği his

Benimki beni onun için çaresiz bırakıyor. Birkaç gün içinde kafamı tamamen karıştırmayı başardı ve bundan nefret ediyorum. Onunla evlenerek neye bulaştığımı bildiğimden çok emindim ama daha fazla yanılamazdım.

Arabadan inerken derin bir nefes alıyorum, eve girerken kalbim hızla çarpıyor. Daha önce defalarca girdiğim evde, şimdi burada yaşıyor olmak gerçeküstü ve buna alışabileceğimden emin değilim. Xavier'in yatak odasının kapısına ulaştığımda adımlarım duraksıyor ve onu yatakta otururken buluyorum, çarşaflar çıplak gövdesine dolanmış ve dizüstü bilgisayarı kucağında. Başını kaldırıp gülümsüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kedicik," diye mırıldanıyor.

"Üstlere karşı kişisel kan davan da neyin nesi?" Kendimi onun geniş göğsüne ve güçlü kollarına birkaç bakış atmaktan alıkoyamayarak tersliyorum.

Kıkırdıyor ve başını yatağın başucuna yaslayıp kirpiklerini indirerek bana bakıyor. "Ben her gün gömlek ve kravat giyiyorum, karıcığım. Neden onları evde de giymek isteyeyim ki?"

Karı mı? Dudaklarından dökülen bu kelimeyi duyunca yüzüm ısınıyor ve bakışlarımı ondan ayırıp aceleyle banyoya giriyorum. Duşta zaman geçiriyorum, sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum.

Xavier tişörtlerinden birini giyip içeri girdiğimi görünce gözleri parlıyor ve sırıtıyor. Onunla yatağa girdiğimde yumuşak bir sesle, "Bunlar sende benden çok daha iyi duruyor," diyor.

Bakışlarım onunkilerle kesiliyor ve şaka yapıp yapmadığını, bir şekilde benimle alay edip etmediğini anlamak için elimden geleni yapıyorum ama ciddi görünüyor ve bu hiç mantıklı gelmiyor. Gözlerimi ona dikip kendi dizüstü bilgisayarıma uzanıyorum, bir saat daha çalışmaya kararlıyım ve aptal karın kasları ve tembel sırıtışıyla dikkatimi dağıtmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Xavier ekranıma bakmak için eğilerek, "Yaya trafiğini artırmak için oraya küçük bir kahve dükkânı yerleştirin," diyor.

İlk içgüdüm dizüstü bilgisayarımı kapatmak olsa da direniyorum ve isteksizce haklı olduğunu kabul ediyorum. "Yaya trafiğini nasıl artıracağımı merak ettiğimi nereden bildin?"

Kıkırdıyor ve yaklaşıyor, kolunu yastığımın arkasına doluyor, omuzlarıma dokunacak kadar değil ama anında hiperfarkında olmamı sağlayacak kadar yakın. Ekranıma daha iyi bakmak için daha da eğildiğinde omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor, yan tarafı koluma bastırırken bana karın kaslarının mükemmel bir görüntüsünü veriyor. Vücudunun bu kadar mükemmel olması haksızlık ve bunu fark etmeden edememekten nefret ediyorum.

"Seni tanıyorum," diyor, sesi tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle dolu. Sahiplenme belki de? "Aslında, sanırım bir yemek alanı kurmaya yetecek kadar yeriniz var."

Kaşlarımı kaldırıp yüzümü ona dönüyorum ama ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde olduğum yerde donup kalıyorum. Nefesim kesiliyor ve bakışları ağzıma düşüyor. "Bu çok garip," diye fısıldıyorum. Neredeyse belli belirsiz geriliyor ve ben de yanlış anlamasını istemediğim için hemen düşüncemi tamamlamak zorunda hissediyorum. "Projelerimi senin meraklı gözlerinden ve ellerinden korumaya o kadar alıştım ki bu biraz garip. Genelde projelerimi benden çalmaya çalışıyorsun ve dürüst olmak gerekirse senin katkılarının faydalı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum."

Xavier sırıtarak bana doğru uzanıyor ve midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Saçımın bir tutamını parmağına doluyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Hiçbir projeni çalmadım," diye inkar ediyor ve karşı koyamadığım bir şekilde sırıtıyor.

"Ne?" Sesim amaçladığımdan çok daha boğuk çıkıyor. "Benden hiç proje çalmadın mı? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Saçımı bırakıyor ve parmaklarının ucuyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Hayır. Tek bir tane bile yok."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, öfke yavaş yavaş beni ele geçiriyor. "Seni lanet yalancı," diye çıkışıyorum. "*Artemis* benimdi," diyorum ona, tasarım planlarıyla birlikte benden çaldığı tiyatroyu hatırlatarak. "En iyi iki restoranın *olan Siren* ve *Hain*'in de benim olması gerektiği konusuna hiç girmeyeyim." Yıllar boyunca benden çaldığı her büyük projeyi hatırlamaya çalışarak beynimi zorlarken ona ters ters bakıyorum.

"Onları çalmadım," diyor, bakışları yüzümde gezinirken omuz silkiyor, rahatsız edici derecede seksi gözlerinde bir miktar neşe var. "Olması gereken buydu. Sen bile kaderle savaşamazsın, değil mi?"

"Seni kesinlikle delirmiş öküz kafalı -" Yastığa doğru çığlık atmak istiyorum ama onun yerine başımı çevirip bana sardığı kolunu ısırıyorum.

Xavier kaslarını geriyor ve elini saçlarımın arasına sokarken kahkahayı patlatıyor. Ona bakmak için geri çekiliyorum, keşke onu canını acıtacak kadar sert ısıracak cesaretim olsaydı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Hırlamak üzereyim.

Saçlarımı sıkıca kavrıyor, bana gülümserken nefes alış verişi biraz düzensizleşiyor. "Çok tatlısın, değil mi benim küçük tatlı kediciğim?" Yüzümü kendine yaklaştırıyor, parmaklarının kafa derime değdiğini hissetmek bana komik geliyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyor ve kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. "Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum, sevimli küçük dişlerini mi, yoksa benden başka kimseye göstermediğin pençelerini mi?"

Burnu burnuma değiyor ve istemsizce inliyorum, tüm bedenim arzuyla dolup taşıyor. "Eğer bir şey ısırmak istiyorsan," diye mırıldanıyor, alnı benimkine düşüyor. "Dudaklarımı önerebilir miyim?"

"Sence yapmaz mıyım?" Sadece biraz daha yaklaşarak soruyorum, vücudum adrenalin ve arzunun eşit parçalarıyla uğulduyor.

"Sana meydan okuyorum," diye fısıldıyor kocam ağzıma karşı ve ben de alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırarak teslim oluyorum. Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni öperken inliyor, hızla kontrolü ele alıyor. Öpüşmemizi derinleştirirken ve beni üstüne çekerken hareketleri hem yavaş hem de kararlı, ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor. Beni bu kadar çaresizce istediğini düşünmek sadece kendi arzumu körüklüyor ve dilini benimkine doğru hareket ettirirken inlemekten kendimi alamıyorum.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Kalçalarını oynatmaya başlıyor ve bacaklarımın arasında hissettirdikleri beni çıldırtıyor. İçime bir arzu dalgası hücum ettiğinde nefesim kesiliyor, bir elim saçlarını sararken diğeri göğsünde ve karın kaslarında dolaşmaya başlıyor, çekingenliğim kayboluyor. Elleri tişörtümün altına girdiğinde nefesim kesiliyor, başparmağı külotumun üzerinde geziniyor. Kalçalarım istemsizce ellerine karşı hareket ediyor, ona olan ihtiyacım kendi başına bir hayat sürüyor.

Xavier inliyor ve beni daha sert öpüyor. "Islaksın," diye inliyor ağzıma karşı, kumaşı kenara itip başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken.

Kendime engel olamayarak yüksek sesle inliyorum. "Xavier," diye yalvarıyorum, ağzını tekrar kendime çekerken saçlarını sıkıca kavrıyorum. Klitorisimin etrafında dönerek beni yavaşça orgazma doğru itiyor ve ben dayanamayarak dudaklarına karşı inliyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, bacaklarım titriyor.

Xavier bana bakmak için geri çekiliyor, beni diken üstünde tutarken yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Lütfen ne?" diye soruyor benimle oynayarak. "Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi?" diyor, dokunuşu sertleşip hızlanırken sırıtarak. "Kibarca istersen sana istediğini veririm."

"Çekilmez birisin," diyorum ona, kalçalarımı ellerine daha sert bastırarak, umutsuzca elini sürüyorum. Çok yakınım ve o da bunu biliyor.

"Ve çok güzelsin," diye fısıldıyor, tam da kaslarım kasılmaya, inlemelerim tutarsızlaşmaya başladığında. "*Evet,*" diye inliyor, gözleri arzuyla dolu. "Kocan için gel, Kedicik."

Alnım omzuna düşüyor, içimde dalga dalga yayılan zevk başımı döndürürken nefesim düzensizleşiyor. Xavier yanağımı öpmek için başını çeviriyor, kollarıyla beni sıkıca sararak gerçekliği birkaç dakika daha uzakta tutuyor.

Nefes alışım düzene girerken sırtımı nazikçe okşuyor ve birkaç dakika önce bu kadar cesurken birdenbire başımı kaldırmaya korkuyorum. "Bitirmen gereken bazı işler var, değil mi?" diye fısıldıyor, sanki bana bir çıkış yolu gösteriyor, sanki aniden ne kadar savunmasız hissettiğimi biliyor. Xavier yanağıma bir öpücük daha konduruyor, ben de bakışlarımı kaçırmadan biraz geri çekiliyorum.

Kıkırdıyor ve çenemi çimdikliyor, eğilip beni yavaşça öpmeden önce yüzümü kaldırıyor, yavaşça, yavaşça, geri çekilmeden önce. Gözlerimiz kilitleniyor ve o kadar tatlı gülümsüyor ki, ondan kurtulup dizüstü bilgisayarımı kaparken kızarmaktan kendimi alamıyorum. Benimle alay edeceğini düşünmüştüm ama o sadece yan yatıp bir saat boyunca çalışır gibi yaparak beni izledi, ta ki sonunda nefesi derinleşip uykuya dalana kadar.

Xavier her zaman kafamı karıştırmıştır ama hiçbir zaman bugünlerde olduğu kadar değil. Onunla evli olmaktan son derece mutsuz olacağımı düşünmüştüm ama bunun yerine, içimi yavaş yavaş kesinlikle hissetmemem gereken bir umutla dolduruyor - belki de, sadece belki de, büyükannemin onun hakkında haklı olduğuna dair bir umut.

Yirmi Dokuz

XAVIER

Karım Graham'ın söylediği bir şeye gülerken, kendi lanet konferans odamdaki koltuğumda arkama yaslanıyorum ve tüm bu süre boyunca sessizce onun ölümünü planlıyorum. İşini sabote etmem ve hisse fiyatını düşürmem sadece birkaç günümü alırdı, bu noktada devreye girip düşmanca bir devralmayı kolaylaştırabilirdim. Onu tamamen hissedarlıktan çıkaramam ama elime yeterince hisse geçirebilirsem, onu bu projeden uzaklaştırabilir ve karımdan uzak durmasını sağlayabilirim.

"Bunu hâlâ hatırlıyor olamazsın," diyor Sierra, gözleri neşeyle dolu. "Altı yaşındaydım!"

Belki şantaj daha hızlı olur. Eminim onun hakkında bulabileceğim bir şeyler vardır. Hiç kimse temiz bir geçmişe sahip değildir, en iyi ruhlar bile. Düşmanca bir devralma aylar sürebilir, ama itibarı? Bu birkaç gün içinde mahvolabilir. Kemikleri de öyle.

"Tabii ki hatırlıyorum," diye yanıtlıyor. "Annemin o güne ait çerçevelenmiş fotoğrafları var. Sen ve ben o küçük çocukla

havuz, o aptal banyo ördeği yüzünden kavga."

Toplantımız yirmi dakika önce sona erdi ve ikisi de hâlâ burada oturmuş, Sierra'yla paylaşmadığım anıları yâd ediyorlar ve bu beni mahvediyor. Ben onu neredeyse yirmi yıldır tanıyorum ama o daha uzun süredir tanıyor.

Graham nihayet ayağa kalkıp evraklarını topladığında rahat bir nefes alıyorum. Dün gece her şey mükemmel görünüyordu ama Sierra bugün yüzüme bile bakmadı ve bu çok acı veriyor. Sanki *o* odadayken ben yokmuşum gibi davranıyor.

"Köşede yeni bir bistro var," diyor Graham usulca, sözlerinin sadece onun için olduğu belli. "Henüz öğle yemeği yemediysen gidip bir bakalım mı?"

"Sierra," diye bağırıyorum, sesim artan öfkemi ele veriyor. "Bir dakikan var mı?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarını içime çekiyorum. Graham'ın omzu onunkine değiyor ve eğiliyor, ağzı onun kulağına çok yakın. "Seni beklememi ister misin?"

Onunla yüzleşmek için dönüyor ve kalbimi kesip parçalara ayıran bir şekilde ona gülümsüyor. "Hayır, sorun değil" diyor, sesi yumuşak ve tatlı. "Sonra görüşürüz."

Dışarı çıkarken arkasından bakıyor ve ben de ona doğru yürüyüp işaret parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Bu da neydi böyle Bayan Kingston?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve birkaç dakikalığına tamamen silahsızlanmış görünüyor. "*Neydi* o?" diye soruyor, ses tonu biraz belirsiz.

İleri doğru bir adım atıyorum ve konferans masamın kenarına tüneyene kadar tökezleyerek geri çekiliyor. Ellerimi iki yanına koyarak onu kafeslediğimde Sierra'nın gözleri parlıyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye uyarıyorum onu. "Sana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın.

gözümün önünde başka bir adamla flört ederek paçayı sıyıramazsın."

Kravatımı tutup çekiştiriyor ve beni kendine yaklaştırırken hazırlıksız yakalıyor. En ufak bir korkusu olmadığı açık ve gözlerindeki o bakış öfkemi dindiriyor. "Bunun *flört* olduğunu düşünüyorsan delirmiş olmalısın." Sesi öfkeli ve kızgın geliyor.

Bacaklarının arasında durmak için bacaklarını ayırıyorum, eteği yukarı kalkıyor ve kalçalarını tutup onu kendime doğru çektiğimde Sierra'nın yanakları güzelce kızarıyor. "O zaman neydi? Bana açıkla, çünkü bana sadakat ve bağlılık sözü verdiğini çok net hatırlıyorum."

Karım bacaklarını etrafıma sarıp kravatımı avucunun içine aldığında beni daha da şaşırtıyor. "Buna *anımsama* denir, Xavier. *Arkadaşlarınla* yaptığın bir şey - sen bilmezsin tabii."

"Haklısın," diyorum elimi ensesine koyarak. "Açıkçası bilmiyorum." Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve nefesi kesiliyor. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda, zar zor gizlenmiş bir özlemle doluyor. "Bildiğim tek şey senin benim *karım* olduğun, Sierra Kingston. Sen benimsin ve görünüşe göre bu küçük gerçeği bir kez daha hatırlamaya ihtiyacın var."

Ona karşı sertleştiğimi hissettiğinde nefesi hızlanıyor ve neredeyse belli belirsiz başını eğiyor. "İhtiyacım olan son şey bir *hatırlatma,*" diyor, sesi artık farklı, daha boğuk, içine zehir enjekte etmek için elinden geleni yapmasına rağmen. "Unutmak için elimden geleni yapıyorum."

Kalçalarımı döndürüp sikimi ona daha sert soktuğumda Sierra keskin bir şekilde nefes alıyor. Gözlerinde parlayan arzu apaçık ortada, ama son nefesine kadar bunu inkâr edecek, bunu biliyorum. Başımı eğiyorum, dudaklarım onunkinden sadece bir santim ötede. "Beni çileden çıkarıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Hislerimiz karşılıklı," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, kravatımı sıkıca kavrayıp beni kendine çekmeden önce,

Dudaklarım onunkilere değene kadar. Beni öptüğünde inliyorum, onun eli saçlarımı sararken benimki vücudunun üzerinde geziniyor, sadece kalçalarına yerleşiyor. Dilim dudaklarının üzerinde geziniyor ve o da bana açılıyor, bir eli göğsümde dolaşırken öpüşmemizi derinleştiriyor.

Parmaklarımı bacaklarının arasından geçirdiğimde karımın nefesi kesiliyor ve külotuna dokunurken bana bakmak için bir dokunuşla geri çekiliyor. "Islak," diye mırıldanıyorum, bana bakışı hoşuma gidiyor. "Tıpkı dün geceki gibi. En azından vücudun kime ait olduğunu hatırlıyor, değil mi?"

"Ben sana ait değilim," diye karşılık veriyor, kalçalarını bir dokunuşla öne eğip elimi daha sert iterken bile. İpeksi kumaşı kenara iterken sırıtıyorum, çıplak parmağımın onun sırılsıklam, pürüzsüz amına değdiğini hissetmek beni neredeyse çözüyor. *Hay sikeyim*. Sanki onunla bu deneyimi yaşayabilmek için sonsuza kadar beklemişim gibi geliyor.

O inlerken dudağımı ısırıyorum, gözleri kararıyor. "Neydi o, bebeğim?" Alay ederek soruyorum. "Arzunun sesinden yalanlarını duyamıyorum."

Takım elbisemin yakalarını tutuyor, nefesi kesiliyor. "Tanrım, senden nefret ediyorum," diyor ve bir parmağımı içine sokarken gözlerine bakıyorum, başparmağımı şişmiş klitorisine bastırırken parmağımı içinde kıvırıyorum. O kadar güzel inliyor ki sikim zonklamaya başlıyor, zihnim saf şehvetle bulanıklaşıyor. Bana bunu yapabilen tek kadın o, şimdiye kadar soğukkanlılığımı kaybettiğim tek kadın.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, klitorisinin etrafında dönerek ve asla tam olarak dokunmayarak ona işkence ediyorum. "Benden nefret ediyor olabilirsin ama amın beni çok seviyor. Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi?"

Elini saçlarımda dolaştırıyor ve aramızda sadece bir santim kalana kadar ağzımı kendine çekiyor. "Kapa çeneni," diye fısıldıyor.

Bir parmağımı daha içine sokarken sırıtıyorum, başparmağım sonunda onu en çok ihtiyaç duyduğu yerde okşuyor. "Yap beni," diye homurdanıyorum.

Sierra beni öpüyor, ben onu orgazmın eşiğine doğru iterken kalçaları parmaklarımla birlikte hareket ediyor. Hızımı artırdıkça inlemelerini yutuyorum, dokunuşlarım sertleşiyor. Güzel karım benim için boşalıyor ve çıkardığı sesler... hayatımın geri kalanında fantezilerimde yer alacak.

İç kaslarının kasılması durduğunda ona "Sana böyle bir zevk veremez," diyorum. "Evli olduğumuz sürece sana dokunan tek erkek benim." Parmaklarımı çekip dudaklarıma götürdüğümde şiddetle kızarıyor ve tadını çıkarıyor. "Sen *benimsin*, Sierra Kingston. Hoşuna gitse de gitmese de."

Göğsümü itiyor ve konferans masasından kayıyor, ancak dizleri bükülüyor. Elimi beline sarıp onu kendime doğru çekerken sırıtıyorum ve onu kucağımda tutuyorum. Sierra elini göğsüme koyuyor, gözleri gözlerimde. Bir kez olsun, muhteşem zümrütlerinde zehir yok - bu sefer sadece utangaçlık ve sadece kırılganlık olarak tanımlayabileceğim bir şey var.

"Birlikte öğle yemeği yeme isteğine hayır demek üzereydim," diye mırıldanıyor.

Saçlarını nazikçe yüzünden çekerken kalbim küt küt atıyor. Bunu duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunun farkında mı? Yaptığı her küçük hareketin beni ne kadar etkilediğini, üzerimde ne kadar güç sahibi olduğunu bildiğinden şüpheliyim. "Bekleme," diyorum ona, alnına kalıcı bir öpücük kondurarak. "Geç saate kadar toplantılarım var."

Kendini geri çekiyor, görünüşe göre içinde bulunduğu tatlı sersemlikten sıyrılıyor. Eteğini düzeltirken bana "Sanki yapardım da" diyor, yüzündeki kızarıklık yaratmak istediği etkiyi azaltıyor.

Kıkırdıyorum ve konferans odamdan hışımla çıkarken bana ters ters bakıyor, beni de arkasından bakakalıyorum. Bana ne yaptı böyle? Sanırım sonunda gerçekten aklımı kaybettim.

Otuz

SIERRA

"Kocan nerede?" Haftalık aile yemeğimiz için evine girdiğimde büyükannem soruyor. "Sana aile etkinliklerine katılmaktan muaf olduğunu söylemiştim ama bu akşam gelmek istiyorsan Xavier'i de yanında getirmen gerektiğini de söyledim."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve her zamanki yerime doğru yürürken istemsizce kızarıyorum, masada fazladan bir koltuk daha olduğunu fark ettiğimde kaşlarım kalkıyor. "Gelemeyecek kadar işle meşgul," diye cevap veriyorum parlak bir şekilde sırıtarak.

Raven eğiliyor, omzu benimkine değiyor. "Ona bu akşamki yemekten hiç bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım kendime bir kadeh şarap doldurmadan önce. Son birkaç hafta tam bir kasırga gibiydi ve itiraf etmesem de eve gelip bir akşam kardeşlerimin yanında olmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Hiç bu kadar kafam karışık olmamıştı ve evlendiğimden beri kendimi hiç kendim gibi hissetmemiştim. Xavier'i suçluyorum elbette. Eğer o olmasaydı

Bana gerçekten istediği gibi dokunmaya devam etseydi, bildiğimi sandığım her şeyi ikinci kez tahmin etmezdim.

Arkamdan tanıdık bir sesin "Çok özür dilerim, geciktim" dediğini duyuyorum ve kocam elinde kocaman bir ayçiçeği buketiyle odaya girip yüzünde tatlı bir gülümsemeyle büyükanneme uzatırken şaşkınlıkla bakakalıyorum.

"Sorun değil, tatlım," diye yanıtlıyor, nazikçe elini tutarak. "Her şeye rağmen gelebilmene sevindim. Sierra işle çok meşgul olduğunu söylemişti."

Sonra bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Bakışlarını benden ayırmadan önce sırıttığında kalbim küt küt atıyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım. Ne de olsa beni kendin davet ettin." Ev çalışanlarımızdan biri buketi ondan alıyor ve benim bilmediğim bahislere girdikleri belli olan kardeşlerim para bozdururken kendi aralarında kıs kıs gülüyorlar.

Xavier karşıma oturuyor ve ayağını ayağımın üzerinde hissettiğimde yüzüm ısınıyor. Onu tekmeliyorum ve bileğimi kendi bileğinin arasına sıkıştırırken sırıtıyor. Ne olduğunu belli etmeden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum ve o da hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak büyükannemle mutlu bir şekilde konuşmaya devam ediyor.

"Ee, nasıl geçti?" Başlangıçlar servis edildiğinde Raven sessizce sorar.

Ona ters ters baktım. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, seni hain." Kolunu omzuma dolayarak kıkırdıyor ve başını omzuma yaslayarak eğiliyor. "Öyleyse anlatacak bir şey var? Dökül bakalım." Kardeşlerimin çıkardığı gürültüden onun sesini zar zor duyabiliyorum ve ilk defa Bunun için minnettarım.

Ona her şeyi anlatmadan önce bir an tereddüt ediyorum - kütüphanedeki öpücük, onu ısırışım ve hatta ofisinde olan her şey. Beni dinlerken sırıtıyor, gözlerinde bilmiş bir bakış var.

Evlendiğimizde, evliliğimizin sadece kâğıt üzerinde kalacağına ve evliliğimiz dışında birbirimizle hiçbir şey yapmayacağımıza o kadar karar vermiştim ki

Ailelerimize karşı yükümlülüklerimiz var ama onu görmezden gelmek, ona *karşı* koymak imkânsız. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum ama kendimi tanıyorum ve duygusal bir bağ olmadan biriyle fiziksel olarak yakınlaşabilecek kapasitede değilim."

Bana anlıyormuş gibi bakıyor ama anlaması mümkün değil. "Neden onun açısından duygusal bir bağ olmadığını varsayıyorsun?" diye soruyor.

Xavier'in ayak bileğimi hâlâ tuttuğunun farkında olarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Onu tanıyorum işte," diye mırıldanıyorum, başka nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Yıllardır onu izliyorum ve Valeria'yla çıktığını düşündüğüm zamanlar dışında, hayatında romantik olarak önemsediği bir kadın olduğuna dair bana en ufak bir işaret bile vermedi ve bunun ilk olacağından şüpheliyim.

"Onun sadece bir yönünü bildiğin ve belki de tanıdığın kısımlardan daha fazlası olduğu hiç aklına geldi mi?" İtiraz etmeye başlıyorum, ama o beni susturacak şekilde gülümsüyor. "Evlendiğimizde Ares'i tanıdığımı sanıyordum," diyor, sesi hafifleyerek. "Ama biriyle birlikte yaşamadan, onu en iyi ve en kötü halleriyle görmeden onu gerçekten tanıyamazsın. Şimdiye kadar Xavier'in sana gösterdiklerinden başka bir şey görmedin ve belki de bu bulmacanın sadece küçük bir parçasıdır."

Bana bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bakıyor ve ben de ona inanmak istiyorum. Düğünden beri davranışlarının biraz farklı olduğu doğru ve birden fazla kez onu sandığım kadar iyi tanımadığımı hissettim.

"Ona bir şans ver Sierra. Mutlu olmak için *kendine* bir şans ver. İkimiz de biliyoruz ki o hariç hiçbir erkek senin duvarlarını yıkmaya yaklaşamadı. İstediğin kadar inkar et, ama ikinizin arasında her zaman bir şeyler vardı, o halde neden bu şansı kullanarak bunun ne olduğunu anlamaya çalışmıyorsun?

olabilir mi? Düşüncelerinizi ve eylemlerinizi korkularınızın belirlemesine izin vermeyi bırakın."

Akşam yemeğinden sonra büyükannemin verandasında yürürken, gözlerim üzerimdeki yıldızlı gökyüzünde, sözleri hala zihnimde yankılanıyor. Kendimi bildim bileli kendime ait mutlu bir evliliğim olsun istemişimdir - gerçekten bağ kurabileceğim bir eş, en iyi arkadaşım *ve* kocam olabilecek biri. Xavier ile buna sahip olabilir miydim? Kalbimi tehlikeye atma düşüncesi beni korkutuyor ve bunu asla kabul etmesem de, beni kimsenin yapamayacağı şekilde yok etme gücüne sahip olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar bana bedenimden daha fazlasını istediğine dair hiçbir işaret vermedi ve bana her dokunduğunda hissettirdiklerinden dehşete düşüyorum. Vermek istediğini düşündüğümden daha fazlasını istememe neden oluyor ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Biri takım elbise ceketimi üzerime örttüğünde irkiliyorum. Omuzlarımda dönüp Xavier ile yüz yüze geliyorum. Bana doğru uzanırken iç geçiriyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerim onun üzerinde gezinirken soruyorum. Xavier takım elbise içinde inanılmaz görünüyor, ama günün sonunda kolları sıvalı, kravatı çoktan gitmiş, üst düğmeleri açıkken daha da iyi görünüyor. Raven haklı - onun henüz keşfetmediğim pek çok yönü var ve bulacaklarımdan korkuyorum.

"Kaçmayı bırakmanı bekliyorum," diye cevap veriyor, ifadesi okunmuyor. "Sana söyledim, değil mi? Gerekirse bir milyon yıl ve bir gün beklerim."

Thirty-One

XAVIER

Tanınmış bir emlak hedge fonu yöneticisinin sunduğu teklifi dinlerken sandalyemde arkama yaslanıyorum ve rakamlarını sunarken bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bu tahmini rakamlara *nasıl* ulaştığınıza daha yakından bakmak isterim" diyorum ve o da hemen başını sallıyor içine dalmaya başlar.

Tüm dikkatim ondaydı, ta ki telefonumda Sierra'nın eve yeni geldiğini bildiren bir güvenlik uyarısı görene kadar - Sierra genellikle saat ona kadar eve gelmezken, akşam altıda.

"Özür dilerim," diyorum ayağa kalkarak. "Gitmem gerekiyor. Bir işim çıktı." Ceketime uzanıyorum ve aceleyle üzerime geçiriyorum. Kapıdan çıkarken ona "Sam yeniden planlamak için sizinle temasa geçecek," diyorum.

"Acil bir durum mu var?" Sam konferans odasından çıkarken beni takip ederken yüzündeki endişeyle soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Sadece önceliklerim değişti."

Sam kaşlarını kaldırıyor ve aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Az önce bırakıp gittiğin anlaşma milyonlar değerinde olabilir."

Ofisimden evrak çantamı alıp beni garajıma götüren düğmeye basarken omuz silkiyorum. "Daha fazla paraya ihtiyacım yok," diyorum ona. "Sadece karımla bir şansa ihtiyacım var."

"Sen çocuksun-" diye bağırıyor asansör kapıları kapanırken ve ben dışarı çıkarken sırıtıyorum, eve koşarken tüm vücudum heyecanla gümbürdüyor.

Mutfağa girdiğimde güzel karımı hala iş kıyafetleriyle ocağın başında ve tezgahın üzerinde en az on farklı peynir çeşidiyle bulduğumda kalbim hala çılgınca atıyor.

"Kedicik," diye mırıldanıyorum ona doğru yürürken, garip bir şekilde gergin hissediyorum. Daha önce hiç eve erken gelmemişti ve şimdi onun yanında nasıl davranacağımdan pek emin değilim.

Sierra omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor, yanakları anında pembeleşiyor. "Merhaba," diyor, muhteşem gözlerinde bir parça utangaçlık var.

"Merhaba," diye tekrarlıyorum, omzunun üzerinden yaptığı yemeğe bakarken elim arkadan beline dolanıyor. "Bu peynirli makarna," diye açıklıyor. "Kulağa basit geliyor ama Zane'in benim için hazırladığı bir tarif ve gerçekten sadece gerçekten lezzetli. Bence beğeneceksiniz."

Bu ima karşısında içimden saf bir sevinç geçiyor. "Bana da mı yetecek kadar yapıyorsun?"

Başını sallıyor ve bana doğru dönüyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Düşündüm de belki, bilmiyorum, belki birlikte akşam yemeği yemek güzel olur?"

Elimin tersiyle yanağını hafifçe okşarken gülümsüyorum. "Bunu çok isterim," diyorum ona. "Gidip masayı hazırlayayım."

Ben masayı hazırlamaya ve mumları yakmaya başlarken o da başını sallayıp yemeğine dönüyor ve makarnasıyla iyi gidebilecek bir şarap seçiyor. Sierra biraz telaşlı görünüyor.

Bir servis tabağını dikkatle masaya taşırken, ben de sandalyesini çekerken ona gülümsüyorum.

Ona bir kadeh şarap doldururken "Al, bunu dene," diyorum ve o da bana makarna servis ederken başını sallıyor. Zane'in peynirli makarnanın bu özel versiyonunu ne kadar çok sevdiğiyle övündüğünü duymuştum, bu yüzden benim için yapması biraz gerçeküstü - bunu itiraf edebileceğimden değil, çünkü bilmem gereken bir şey değil.

"Nasıl oldu da bugün yemek yapmaya karar verdin?" Dikkatlice sordum. "Uygulamamız aracılığıyla kahyadan istediğin yemeği talep edebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Güzel değil mi? Özür dilerim... Herkesin peyniri benim kadar sevmediğini unutmuşum. Yapmalıydım-"

Elini tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Mükemmel," diye onu rahatlatıyorum, bunu yanlış ifade ettiğim için kendime kızıyorum. "Aslında bu benim yeni favori yemeğim. Her gün yiyelim."

Muhteşem karım gülüyor ve ben de ona sırıtıyorum. "Bir şey isterseniz, etrafta görmeseniz bile, etrafta çok sayıda çalışan olduğunu bilmenizi istedim."

Başını sallıyor ve ikimiz de bir süre sessizce yiyoruz. "Biliyor musun, seninle bu yemeği yemek bana bir şey hatırlattı. Windsor Emlak'ta çalışmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun? Büyükannem beni eğitiyordu ve ben de ilk büyük projem üzerinde çalışıyordum-"

"-Realiance ile," diye hatırlıyorum, ruh halim anında bozuluyor.

Sierra'nın gözleri açılıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Doğru," diye mırıldanıyor. "O projeyi neden bu kadar canlı hatırlıyorum biliyor musun? Ares'in benim için uçakla getirdiği peynirli sandviçlere oldukça bağımlıydım, ama bir keresinde sen bir nedenle Realiance ofisine uğramıştın ve orada buzdolabında sakladığım bütün peynir bloğumdan kocaman bir ısırık almıştın. Bunun için seni hala affetmedim."

Gözlerinin içine bakıp bunu yaptığımda kendimi ne kadar küçük hissettiğimi hatırladıkça gülmekten kendimi alamıyorum. Milyon yıl geçse de kabul etmezdim ama bunu yapmıştım çünkü Realiance'ın varisine ona da peynirli sandviç yapacağını söylediğini duymuştum. Finanse edilmesine yardım ettiğim proje boyunca onunla flört ettiği açıktı ve o bunun farkında bile değildi. "O zamanlar üniversiteden yeni mezun olmuştun ve çok sıkı çalışıyordun. Şirkette senden daha fazla çalışan kimse olduğunu sanmıyorum."

O günleri çok iyi hatırlıyorum. Onu üniversiteden döndükten sonra ilk kez peynir olayından kısa bir süre önce bir konferansta görmüştüm ve günlerce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini bu kadar güzel bulamayacağıma kendimi ikna etmeye çalışmıştım. Onu yıllardır görmemiştim ve döndüğü andan itibaren görüş alanımdayken bile kafamı çevirdiğimi sanmıyorum.

"Düşünüyorum da, yemeğimi çaldığın tek zaman bu değil. Peynir affedilemezdi ama bir keresinde gerçekten çizgiyi aşmıştın."

Gülümsememi bastırıp başka tarafa bakıyorum, yanaklarım aniden korkunç derecede sıcak hissediyor. "Kurabiye," diye mırıldandım, hâlâ yaptıklarımdan utanıyordum. Onu bir toplantıdan önce koridorda tek başına dururken bulmuştum. Gergin görünüyordu ve sonra çantasına uzanıp bir kurabiye çıkardı. Bir ısırık aldığında çıkardığı inilti yıllarca fantezilerimde önemli bir rol oynadı ve sonrasında yaptığım şey kesinlikle en iyi anlarımdan biri değildi.

"Toplantımın başlamasını beklerken büyükannemin benim için özel olarak yaptığı kurabiyelerden birini huzur içinde yiyordum ve sen yanıma gelip bileğimden tuttun ve kurabiyemden bir ısırık aldın. Sanırım o an her zaman düşman olacağımızı anladım."

O anda aklımdan geçenleri bilseydi ne yapardı diye düşünerek kıkırdıyorum. "Yine de buradasın, Sierra

Kingston. Sizi bilmem ama şahsen benim olmak istediğim başka bir yer yok."

Gözleri bir parça açılıyor ve kızarması beni tamamen şaşırtıyor. "İşte buradayım, en sevdiğim yemeği seninle gönüllü olarak paylaşıyorum."

"Bunun tekrar olması için ne yapmam gerekiyor?" "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek" diye eklemeden önce tereddüt ediyorum.

Kıkırdıyor ve saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Sadece sorman gerekiyor, Xavier. Her gün yemek pişirecek vaktim olmasa da, arada sırada sevdiğin bir şeyler yapmak karından çok şey istemene gerek yok, tabii sen de bu iyiliğe karşılık vermeye hazırsan."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Bunun sesine bayıldım," diye itiraf ediyorum.

"Yemek yapmamı mı?"

"Kendine karım demenden."

Gözlerini kaçırıyor ve telaşla ayağa kalkıyor ama saklamaya çalıştığı gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Tabaklarımıza uzanırken ona "Bırak onu," diyorum ve yerimden kalkıyorum. Bana bakıyor ve bileğinden tutup kendime doğru çekerken sırıtıyorum. "Söylesene Kedicik... bu yemek randevusu, kaçmayı bırakmaya karar vermen mi?"

Elini göğsüme koyuyor, yüz ifadesinden güvensiz olduğu anlaşılıyor. "Ya öyleyse?"

Elimi saçlarının arasından geçirip yüzünü eğerken gözlerinin içine bakıyorum. "O zaman seni öpeceğim, Sierra. Kışkırtmak yok, sırf dudaklarını dudaklarımda hissedebilmek için beni ısırman için seni ayartmak yok-"

Sierra parmak uçlarına kalkıp bir öpücükle önümü kesiyor ve ben onu kendime çekerken inliyorum, ellerim vücudunda geziniyor, ileri doğru adım atıp onu duvara yaslayana kadar geri çekilmeye zorluyorum. "Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Elini ensemden yukarı doğru hareket ettiriyor, parmaklarının uçları hafifçe kafa derimin üzerinden geçiyor. "Artık yok

Bekliyorum," diye nefes alıyor, vücudu günahkâr bir şekilde benimkine doğru hareket ediyor.

"Artık beklemek yok," diye kabul ediyorum onu duvara doğru kaldırırken ve bacaklarını etrafıma sararken eteği yukarı kalkıyor. Sikimi içine soktuğumda inliyor, dudakları tekrar benimkini bulduğunda saçlarımı sıkıca kavrıyor.

"Xavier," diye fısıldıyor, ancak evimizde bir alarm çaldığında kanım donuyor. Karımdan uzaklaşıyorum ve onu yavaşça yere indiriyorum, midem bulanıyor. "O da ne?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

Saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum, daha önce hiç duymadığım bir pişmanlık içimi kaplıyor. Bu, benim gibi birinin onun gibi biriyle birlikte olamayacağının bir hatırlatıcısı mı? Kader, geçmişimin üzerimdeki baskısını asla gevşetmeyeceğini göstermek için mi araya giriyor?

"Gitmem gerek," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Otuz İki

XAVIER

Evimin önüne geldiğimde Elijah'a "İcabına baktım," diyorum, kıyafetlerim ve ellerim benim olmayan kanla lekelenmiş, zihnim uyuşmuş.

"Ortalığı batırdın," diye yakınıyor, arka plandaki tuş sesleri bana zaten sonrasıyla uğraştığını söylüyor. "İşleri daha temiz bir şekilde halledemez miydin?"

İliklerime kadar yorgun bir şekilde evime giriyorum. Olan biten her şeyin görüntüleri kafamda dönüp duruyor ve neredeyse bir tur daha atabilmek için geri dönebilmeyi, o pisliğin acısına kalıcı olarak son vermemiş olmayı diliyorum.

"Bunun için sabrım yoktu." Elijah'a tam olarak ne olduğunu henüz anlatmadım ve en iyisi bunu hiç öğrenmemesi. "Çok daha acımasız olabilirdin."

"Ben olsam her yerde kanıt bırakmazdım," diye karşılık veriyor. "Bunun için çok büyük bir temizlik ekibi gerekecek."

"Umurumda değil, Elijah. Buna değdi, güven bana."

Sierra'nın soyunma odamızın kapısında durduğunu fark ettiğimde duraklıyorum, sırılsıklam olduğum kanı görünce yüzünde saf bir dehşet ifadesi beliriyor. Telefonu kapatmadan önce Elijah'a "Gitmem gerek," diyorum.

Sierra bana doğru bir adım atıyor ama ben onu geçip banyoya giriyorum, midem bulanıyor. Sabahın dördünde neden hâlâ uyanık? *Hay sikeyim*. Beni asla böyle görmemesi gerekiyordu. Tatlı karımın, sandığı gibi bir iş adamı olmadığımı asla öğrenmemesi gerekiyordu ama az önce gördüklerini geri almanın bir yolu yok.

Su nihayet berraklaşana kadar duşun altında duruyorum ve son damla kanı temizlemek için elimden geleni yapıyorum ama ruhumun karanlığını yıkamak mümkün olmuyor. Onun için yeterince iyi olmadığımı, benim için fazla saf, fazla masum olduğunu biliyordum ve yıllarca bu bilgi beni ondan uzak tutmak için yeterli oldu. Bu ne zaman değişti? Ne zaman onun gibi birini gölgelerin içine çekecek kadar bencilleştim?

Üzerimde havludan başka bir şey olmadan soyunma odasına geri döndüğümde kendimden nefret ediyorum ve Sierra elindeki ilk yardım çantasını sıkıca kavrıyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Keşke olsaydım. En azından o zaman kıyafetlerimdeki kanın bana ait olmadığı bu kadar belli olmazdı. "Hayır."

Bir adım öne çıkıp önümde diz çöküyor, gözleri morarmış parmak eklemlerime odaklanıyor. Elime uzandığında ona "Yatağına git Sierra," diyorum. "Bu gece kendimde değilim. Şu anda etrafımda olmamalısın."

Bu gece rol yapacak halim yok. Yorgunum, kırgınım ve onun şefkatinin sadece bir kısmı için çaresizim. Elimden gelse kendimi onun içinde kaybederdim, sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

"Hayır," diyor parmak eklemlerimi dezenfekte etmeye ve bandajlamaya başlarken. "Ben senin karınım, Xavier. Sana yardım etmeme izin ver."

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve ona bakıyorum, melek gibi güzelliğini, muhteşem zümrüt gözlerini alıyorum. O lanet olası bir vizyon ve ben ona uzaktan bile layık değilim. Yıllar geçtikçe unutmuştum. Rekabetimiz gerçekliğimden kaçmamı sağladı, bana bir amaç verdi, beni daha iyi olmaya itti - ama ne için? Günün sonunda, ben hâlâ pahalı takım elbiseler giymiş bir haydutum, o ise neredeyse kraliyet ailesinden.

Keşke onun ışığının bir kısmını çalabilseydim, ikimiz de gölgeler içinde kalana kadar, o ve ben aynı olana kadar... O zaman beni gerçekten görebilecek miydi? Karım sözlerimi duymazdan geliyor ve diğer elime uzanıp onu da dezenfekte ediyor. "Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

O parlak, sapkın gözleriyle başını kaldırıyor ve saf ihtiyaç içime hücum ediyor, düşüncelerim bulanıklaşıyor. "Sana yardım etmeme izin ver," diye tekrarlıyor, sesi yumuşak. "Lütfen, Xavier."

"Yardım etmek ister misin?" Fısıldıyorum, yüzünü avuçluyorum, başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor. "O zaman ağzını iyi kullan. Senden başka her şeyi unuttur bana."

Sanki yüzünün sikime ne kadar yakın olduğunun ve onu görmenin bile beni nasıl etkilediğinin yeni farkına varmış gibi geriliyor. Bana bakarken gözlerinde bir fırtına kopuyor ve merak etmeye başlıyorum, bu gece gördükleri bana bakışını sonsuza dek değiştirecek mi? Sanırım olduğumdan daha iyi bir adammışım gibi davrandığım, onu onurlu biriyle evlendiğine inandırdığım için bunu hak ediyorum. "Sadece git," diyorum ona yüzümü ovuştururken, kalbim ağrıyor. "Çık dışarı. Seni bir daha uyarmayacağım."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum ama hareket etmiyor. Bunun yerine havluma uzanıyor ve onu çekip çıkarıyor, yumuşak, titreyen eli sikimin etrafını sararken beni korkutuyor. İnliyorum ve elimi saçlarının arasına sıkıştırıyorum. "Hangisi?" diye soruyor, sesi öfkeyle karışık, dudaklarını yalarken bile, gözleri bir miktar korkuyla sikimi inceliyor. "Çıkmamı istiyor musun?" diye soruyor, eğilip dilini dibinden yukarı doğru sürüklemeden önce

boğazımı. "Yoksa ağzımı iyi kullanmamı mı istiyorsun?"

Arkamdaki çekmecelere yaslanıyorum, gözlerim onun üzerindeyken onunkiler takdirle vücudumda geziniyor. Ağzını açıp sikimin ucunu diline doladığında gözlerimiz kilitleniyor, ardından emmeye ve hassas çıkıntıları keşfetmeye başlıyor. Mırıldanıyor, beni daha derine götürürken titreşim beni çıldırtıyor.

"Siktir," diye inliyorum, kalçalarımı istemsizce sallıyorum. "*Sierra*," diye inliyorum, ses tonum açıkça yalvarmak yerine bir uyarı niteliğinde.

Biraz geri çekiliyor ve bir patlamayla ağzından çıkmama izin veriyor. "Kullan beni," diyor, gözleri özlemle yanıyor. Karım bana bu gece bir kaçışa ne kadar ihtiyacım olduğunu anlıyormuş gibi bakıyor, sanki başvurduğum kişi olmak istiyormuş gibi ve neredeyse buna inanmama izin veriyorum. "Bana nasıl sevdiğini göster."

"Ne istediğini bilmiyorsun, Kedicik," diye uyarıyorum onu, sikimi tutup başını daha yakına çekerken bile, bedenim ve zihnim çelişiyor.

"İstiyorum," diye söz veriyor, muhtemelen istememesi gerekirken. Onun benim için diz çökmesini kaç kez hayal ettiğimi, buna ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor.

Bir an için çenemi sıkıyorum ve sonra mantığıma karşı gelerek başımı sallıyorum. "Ağzını aç."

Değerli karım söyleneni yapıyor ve ben yavaşça içeri iterken onun istekli gözlerine bakıyorum, biraz geri çekilene kadar, sadece her şeyi tekrar yapmak için yavaşça yüzünü beceriyorum. Beni emiyor, itişlerim hızla daha kontrolsüz, daha hızlı, *daha* sert, *daha derin* hale gelirken dili mükemmel bir şekilde sikişiyor.

"İşte benim kızım," diye inliyorum, ondan başka hiçbir şeye odaklanmadığım için içimde kalan öfke boşalıyor. "Kocanın sikini mükemmel emiyorsun Sierra."

Beni gerçekten ben olduğum için istediği, döktüğüm kana rağmen beni arzuladığı bu fanteziyi yaşamama izin veriyorum. Onun sevgisine, bağlılığına layık olduğumu düşünerek kendimi kandırıyorum. "Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum o daha sert emmeye başladığında, dili beni durmadan tahrik ediyor.

Tüm düşüncelerim kaybolup gidiyor, ta ki ondan ve bana hissettirdiği muhteşem duygudan başka bir şey kalmayana kadar. Sierra bu dünyada bana en kötü kâbuslarımı unutturabilecek tek kişi. Kontrolümü kaybetmeye başladığımda inlemelerim odayı dolduruyor ve o da sanki ona zevk veren benmişim gibi sikimin üzerinde inliyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, başım dönüyor. "Sierra, bebeğim, daha fazla dayanamıyorum...*siktir*."

Ben çekiliyorum, ama o hemen öne eğiliyor, gözlerimiz

Kilitleniyordum. "Hayır, onu bana ver" diyor, beni tekrar ağzına alabildiği kadar derin bir şekilde almadan önce.

Onu öğürtmeden boğazından olabildiğince aşağı iterken inliyorum, ancak neredeyse sonuna kadar geri çekiyorum. "Sen çok iyi bir eşsin," diye fısıldıyorum, sahip olduğumuz her şeyin çözülmesinin eşiğinde olduğumuzu çok iyi biliyorum. Beni diken üstünde tutan bir ritim tutturduğumda mırıldanıyor, onunla bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Elimde olmadan, bunu onunla yaşayabileceğim tek anın bu olduğunu hissediyorum ve o da soğukkanlılığının son kırıntısı da eriyip giderken beni izliyor. "Sierra," diye inliyorum boğazının derinliklerine boşaldığımda ve o da iyi bir kız gibi hepsini yutuyor.

Ağzından çekildiğimde nefes nefese kalmıştı, gözleri arzudan kararmıştı. Duvardaki boy aynasını göstererek, "Yüzünü şu tarafa dön," diye emrediyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Uymadan önce bir an tereddüt ediyor ve ona söylediğim şekilde pozisyon aldığında gülümsüyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum arkasına geçip giydiği tişörtü yavaşça yukarı iterken. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

onu benim kıyafetlerimin içinde görmek beni tahrik ediyor. Bu şekilde vücudunu daha iyi sakladığını sanıyor ama bu beni tahrik etmekten başka bir işe yaramıyor. Ellerim kıçını okşamaya, yoğurmaya, sıkmaya başladığında Sierra'nın nefesi kesiliyor, sonra külotunun askılarını kavrayıp dizlerinin hemen üzerinde bırakarak kalçalarından aşağı çekiyorum. Ne kadar ıslak olduğunu, amının ne kadar şiş ve seksi göründüğünü fark ettiğimde kıkırdıyorum. "Bütün bunlar sadece sikimi emdiğin için mi?"

Aynada yüzünün kızarmasını izliyorum ve sırıtıyorum, tüm bunların benim için olmasından, onun benim olmasından çok mutluyum. "Ne kadar mükemmel, güzel bir amcık," diye fısıldıyorum, eğilip dilimi aşağıya doğru sürüklemeden önce, tadına bakmak istiyorum. Ben klitorisini okşarken inliyor ve arzuya teslim olarak kalçaları hareket etmeye başlıyor. Onunla oynarken "Xavier," diye yalvarıyor, onu kızdırmak için zaman ayırıyorum ve ona istediğini asla tam olarak vermiyorum. Sesi çaresiz geliyor - *benim* için. Klitorisini sertçe emdiğimde "Tanrım," diye inliyor ve aynı anda dilimin üzerine boşalıyor, bacakları titriyor.

Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda ona sırıtıyorum, arzu her düşüncemi yönetiyor. Keşke bana hep böyle baksa, sanki benden başka kimse yokmuş gibi, sanki tek önemsediği benmişim gibi. Sikimi amına dayayıp hafifçe içeri itmeden önce birkaç kez ileri geri sürüklediğimde Sierra'nın nefesi kesiliyor.

Kasılıyor ve ben aynadan onun kocaman gözlerine bakıyorum. Farkına vardım ve geri çekildim. Az önce karıma ne yapmak üzereydim? O bilmediğimi sanıyor ama ben onun hâlâ bakire olduğunun farkındayım. Hayatı boyunca kocasını bekledi ve işte buradayım, neredeyse onu lanet olası bir hayvan gibi lanet olası *yerde* becermek üzereyim.

"Xavier?" diye fısıldıyor, ben uzaklaşıp bir çift eşofman alıp aceleyle giyinirken sesi şaşkınlıkla karışıyor. Ona karşı ne kadar bencil olduğumu düşündükçe midem bulanıyor ve bu beni hasta ediyor.

Sierra dönüp yere diz çöküyor ve o masum gözleriyle bana bakıyor. Ona uzun uzun bakıyorum ve hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir şey yapmadan önce oradan uzaklaşıyorum.

Otuz Üç

XAVIER

Arabayı evimin önüne çekiyorum ve kendimi çelişkili hissederek ön kapıma bakıyorum. Bu hafta üçüncü kez eve geldiğimde kendimi içeri giremez halde buluyorum. Şimdiye kadar Sierra'nın olanları sindirmek için yeterince zamanı olmuştur ve üzerimdeki kan miktarını haklı çıkarmak için birini öldürmüş olmam gerektiğini anlayacak kadar akıllıdır. Onunla yüzleşip gözlerinde dehşet ve korkudan başka bir şey bulamama düşüncesine katlanamıyorum. İçinde var olduğum bilinmezliklerle dolu bu boşluğa umutsuzca tutunuyorum. Schrödinger'in *kedi yavrusuna* dönüşmem çok ironik.

Geri geri giderken iç çekiyorum ve son iki haftadır her gece yaptığım gibi amaçsızca sürmeye devam ediyorum, sonunda farkına bile varmadan en iyi arkadaşımın evinin önüne geliyorum. *Tekrar*. Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı direksiyona koyup başımı üstüne yaslıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Evliliğimizi sonsuza dek mahvettiğimi bilerek karımın gözlerinin içine nasıl bakacağım?

Benim hakkımdaki imajı? Her zaman çürük bir elma olduğumu biliyordum ama konu ona gelince, umutsuzca iyi ve *hak eden* biri olmak istedim. İçimdeki kötülüğü, ailemi korumak için yaptığım şeyleri bilmesini hiç istemedim. Asla anlamayacaktı - o benim gibi yetiştirilmedi, bisiklete binmeyi öğrenmek yerine ateş etmeyi öğrenmedi.

Arabamın kapısı açıldığında irkiliyorum, Dion arabama adım attığında gözlerim açılıyor. "Evimin önüne park ettiğin son üç gece hiçbir şey söylemedim," diyor arkasına yaslanarak. "Konuşmak istememenin ve nereye gideceğinden emin olmamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ama bunu sürdüremezsin. Sierra'yla evde olman gerekirken neden burada evcil hayvanını ezmiş gibi göründüğünü söyle bana."

İç çekiyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyorum.

Geriliyor, endişesini belli etmemek için elinden geleni yapıyor ama ben onu çok iyi tanıyorum. "Ne yaptın sen?"

Koltuğumda arkama yaslanıp camdan dışarı bakıyorum, çelişkili hissediyorum. Dion her zaman konuşabildiğim, yargılanma korkusu olmadan her şeyi söyleyebildiğim tek kişi olmuştu ama şimdi durum farklı. Ona tüm hikayeyi anlatamam. Sierra'yla sert bir şekilde konuştuğumu ve ona hak ettiği özen ve sabırla davranmak yerine yüzünü acımasızca becerdiğimi söyleyemem. Bana onu kullanmamı söyledi ve ben de kullandım.

Kendimi onun içinde kaybettim, birkaç dakikalığına ondan başka her şeyi unuttum. O kadar ileri gitmiştim ki neredeyse bekâretini soyunma odamızın lanet olası zemininde alacaktım. Hiçbir şey söylemedi, beni durdurmadı ama ilk seferimiz bir öfke sarmalında geçseydi bana her zaman içerleyeceğini biliyorum.

"Söyle bana," diyor Dion, sesi yumuşak. "Beni tanıyorsun Xave. Söyleyeceğin hiçbir şeyi yanlış anlamam."

Ellerime bakıyorum, hikâyenin hangi kısımlarını ona anlatabileceğimi ve hangi kısımlarını kendime saklamam gerektiğini belirlemeye çalışırken pişmanlık göğsümün derinliklerine yerleşiyor. "Anonim bir kaynak bana ulaştı ve Valeria'nın hiçbir kardeşin görmemesi gereken bir fotoğrafını gönderdi." Midem bulanıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Onu bir yatağa zincirlemişlerdi. Çok korkunçtu. Ona ne olduğunu bana hiç anlatmadı ama tahmin etmek zor değildi. Ama görmek? Beni parçaladı. Kız kardeşimin ne kadar güçlü olduğuna, bu kadar şeye sessizce katlandığına ve eve döndüğünden beri ne kadar iyi iş çıkardığına inanamıyorum."

Öne doğru eğildim ve derin, sakin bir nefes alırken başımı direksiyona yasladım. Bunu içimden atmam gerekiyordu ve ben bunun farkında bile değildim. "Bana şantaj yapmaya çalıştılar, fotoğrafı medyaya ve onu arayabilecek diğer tüm kaynaklara göndereceklerini söylediler ve hiç kimsenin onun bu kadar özenle kaydettiği ilerlemeyi mahvetmesine izin veremezdim. O piçi buldum ve bir daha asla konuşamayacağından emin oldum, sonra da fotoğraftaki herkesi buldum." İç çekiyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, huzursuzum. "Sierra beni eve kanlar içinde dönerken gördü."

Dion bir an sessiz kalır. "Ben de aynısını yapardım Xavier. Eğer o Sierra olsaydı, aylardır ülkenin her yerinde ceset parçaları buluyor olurlardı."

Esprili bir şekilde gülümsüyorum, nefes alışım bir nebze olsun hafifliyor. "Sierra'ya var olmamasını dilediğim yanlarımı gösterdim ve şimdi onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Cevaplayamayacağım soruları olacak ve eve gittiğimde bana en kötü kabusundan fırlamışım gibi, korktuğu biriymişim gibi bakmasından korkuyorum."

Bir an için sessizliğe gömülür. "Korkmadı, değil mi? Ellerinde kanla içeri girdiğinde bile *senden* korkmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dion gülümser ve başını sallar. "Seni sandığından daha iyi tanıyor Xave, ben de öyle. Onun için bir tehdit oluşturacağını düşünseydim kız kardeşimle evlenmene asla izin vermezdim, bu yüzden yapılması gerekeni yaptığın için kendini hırpalamayı bırak. Faye'e hayatı boyunca fiziksel şiddet uyguladığını öğrendiğimde babasını yakalamama yardım ettiğini unuttun mu? Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım ve bu beni illa ki kötü bir insan yapmaz, değil mi?"

"Bu farklı," demeye çalışıyorum ona. Neden burada olduğumdan bile emin değilim. En iyi arkadaşımın benimle konuşmaya çalışmadan öylece gitmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim. Yardım etmenin, kurtarmanın ötesinde olduğumu kabul etmeyi reddediyor.

Dion omzumu sıkıyor ve ben de yüzümü çevirip ona bakıyorum. "Xave, ona sadece görmek istediğini düşündüğün şeyleri göstererek seni gerçekten tanıma, seni sevme fırsatından mahrum bırakıyordun. Belki de en iyisi bu. Bunu öğrenmesi kaçınılmazdı ve bu tür şeyleri bir an önce öğrenmesi onun için en iyisi."

"Dion, ona her şeyimi göstersem kaçar, bunu sen de biliyorsun. Sadece olmaya çalıştığım kişiyi görmesi gerekiyor, başka bir şey değil."

"Ona biraz kredi ver," diyor, sesi güven verici. "Senin şakacı biri gibi davranmanı hiç istemedi Xavier. Senin her zaman hoşuna giden yönlerin, sinirlerini bozduğunda ve kendini kaybetmene neden olduğunda istemeden ortaya çıkardığın yönlerin oldu."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ona karşı olan hislerimi ne zamandır biliyordu? Ne kadar zamandır ikimizi de izliyordu ve ben bunu nasıl fark edemedim?

"Üzerimde kimin kanı olduğunu sorduğunda ona ne söylemem gerekiyor?" Ona ailemin geçmişinden ve Valeria'nın kayboluşundan bile bahsetmedim. Bilmesini hiç istemedim, birlikte olabileceğimiz bir gelecek inşa etmek için bu kadar çok çalışmışken karanlık geçmişimi görmesini hiç istemedim.

"Ona şu anda cevap veremeyeceğini ama hazır olduğunda vereceğini söyleyeceksin. O senin karın, Xavier. Bir gün, ona izin vermek zorunda kalacaksın, yoksa her zaman seni gerçekten sevip sevmediğini ya da seni gerçekten tanısaydı çekip gider miydi diye merak edeceksin. Güven bana, biliyorum."

Ona bakıyorum, Sierra'yı gerçekten içeri alma düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor ve o da bunu anlamış gibi gülümsüyor. "Xavier, kız kardeşimle evlenme şansına sahip olmak için yıllarca plan yapmadın, sadece ilk engelde pes ettin. Korkularının kararlarını gölgelemesine izin verme ve seçtiğin yolda yürümeye devam et. Bunu senin için başka kimse yapamaz."

"Ben-"

"Oh, kapa çeneni," diye sözümü kesti. "Kendine istediğin kadar yalan söyle, ama bana yalan söylemeye zahmet etme." Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da sırıtıyor. "Evine git," diyor, seçtiği kelimelere rağmen ses tonu nezaketle dolu, "ve sakın geri gelme. Seni en az bir hafta daha görmek istemiyorum. Varlığın beni karımdan uzak tutuyor."

Arabamın kapısını açarken istemsizce gülümsüyorum. "Faye'e beni dışarı attığını söyleyeceğim."

Arabadan inerken gülüyor ve iç çekiyorum, sözleri ön kapısını kapattıktan sonra bile zihnimde yankılanıyor.

Otuz Dört

SIERRA

İşimi bitirirken iç çekiyorum, yalnız kalmak için pek de hevesli değilim. Bütün akşamı Xavier'in nerede olduğunu merak ederek geçireceğimi bildiğim halde güzel kütüphanemiz bile beni eve gitmeye ikna edemiyor. Kıyafetleri kan içinde döndüğünden beri eve neredeyse hiç gelmedi ve benden kaçtığını biliyorum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Rollerimiz tersine dönmüş gibi görünüyor ve ben karmanın bir sürtük olduğunu zor yoldan öğreniyorum. Onun tatlı ve nazik olduğu her anın kıymetini bilmeliydim, çünkü şimdi işler değişti, yatağa yarı çıplak uzanıp dizüstü bilgisayarında çalışırken beni beklediği zamanlara geri dönebilmeyi dileyip duruyorum. O zamanlar *kocam* gibi hissediyordu, şimdi ise eskiden olduğumuz rakiplerden bile daha azız - bir evi paylaşan yabancılarız. Bundan nefret ediyorum ama bana onunla konuşma fırsatı bile vermiyor. Denedim ve başarısız oldum.

Sayısız kez onu bekledim, ama asla sabah üçten önce eve gelmedi ve altıda gitti.

Telefonum çaldığında kalbim küt küt atıyor, ancak arayanın Xavier olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı kaplıyor içimi. Beklentilerim yüzünden anında kendimi hırpalıyorum - sabahları yatağın onun tarafındaki görüntüsü olmasa eve gelip gelmediğini bile bilmeyecektim, o zaman neden birdenbire bana mesaj atsın ki?

Graham: Yarınki toplantıdan sonra yemek yemek ister misin? Denemek istediğim yeni bir restoran buldum.

Graham'la aramızda bir şeyler olduğunu yanlış bir şekilde ima ettiğimi düşünürken dudağımı ısırıyorum. Graham'la yemeğe çıksam Xavier nasıl tepki verirdi? Hiç umursar mıydı? Benden kaçmayı bırakır mıydı?

Çantamı alıp dışarı çıkarken iç geçiriyorum, eve dönerken düşüncelerim karmakarışık. Birkaç kez ailemin güvenlik şefi Silas Sinclair'i arayıp benim için Xavier'i bulup bulamayacağını sormaya yaklaştım. Bu düşünceden tamamen vazgeçmiş değilim ama sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum. Belki aptalca ama onu iyi tanıdığıma inanmak istiyorum ve eminim ki her ne olduysa sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Eninde sonunda bana geri döndüğü sürece ona bunu verebilirim.

Eve girerken huzursuzum, ona duyduğum özlem beni bunaltmaya başlıyor. "Cehenneme kadar yolun var Xavier," diye mırıldanıyorum, ancak yatak odasının kapısında duraklıyorum, onu bulduğumda dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor

Yatakta oturuyordu, çarşaflar beline dolanmıştı ve dizüstü bilgisayarı kucağındaydı.

Başını kaldırıp gülümsüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kedicik," diye mırıldanıyor.

"Evdesin," diye mırıldanıyorum, midemdeki kelebekler çıldırıyor.

Başını yatağın başlığına yaslayıp kirpiklerini indirerek bana bakıyor ve geniş göğsünü ve güçlü kollarını gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Kaç kez onu yatakta böyle otururken hayal etmiştim, ama yatak odamızı boş bulmuştum? "Ben geldim," diye tekrarlıyor, sözleri tutacağını umduğum sessiz bir söz gibi geliyor.

Xavier dizüstü bilgisayarına dönüp bakıyor ve ben de birkaç dakika ona baktıktan sonra kendime gelip banyoya koşuyorum. Çok fazla sorum var ama onu tekrar kendimden uzaklaştırmadan bunları soramayacağımı biliyorum. Belki deliyim ama hak etmeyen hiç kimseyi incitmeyeceğini biliyorum ve ailesi hakkındaki söylentileri duymamış değilim. Yıllar boyunca, Kingston ailesini tehdit eden insanların ortadan kaybolduğunu fark ettim ve bunun her örneğinin sadece bir tesadüf olduğuna inanacak kadar saf değilim. Bilmediğimi sanıyor ama ben kiminle evlendiğimin farkındayım.

Duşta acele etmiyorum, düşüncelerimin dağılmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Beni dışlamasına neden olacak bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyorum. Kelimeleri söylememiş olabilir ama eve neden kıyafetlerinde kanla geldiği hakkında konuşmak istemediğini biliyorum. En azından uzak durmasının nedenlerinden birinin bu olduğundan şüpheleniyorum ve tekrar ortadan kaybolmasına neden olacak bir şey söyleme riskini almak istemiyorum.

Xavier'in soyunma odasına girerken havlumu tutuyorum, gözlerim Raven'ın bana gönderdiği geceliklere takılıyor. Daha fazla düşünemeden kırmızı olanın içine giriyorum. Neredeyse anında pişman oluyorum - çok fazla açık. Tamamen dantel ve ipekten yapılmış ve vücudumun hatlarına yapışıyor.

vücut. Göğüslerimi örten dantelin aslında o kadar da örtmediğinden bahsetmiyorum bile. Onlara hayıflanmak yerine güvensizliğimi bir kenara itip derin bir nefes alıyorum.

Xavier'in yatak odasına geri dönüp bir elimi saçlarımda gezdirirken rahat davranmak için elimden geleni yapıyorum. Kocam başını kaldırıyor, bakışları ısınmış ve elmacık kemikleri biraz kızarmış. Sertçe yutkunuyor, nefes alış verişi düzensiz. Tanrım, bunu özlemişim. Bana bakışını ve daha yeni teslim olmaya başladığımız her şeyi özledim.

"Sorun nedir?" Dizimi yatağın benim tarafıma koyarken masumca soruyorum, gözlerindeki arzuyu fark ettiğimde içim rahatlıyor. Onu başka nasıl rahatlatacağımı, ona sessizce benim için hiçbir şeyin değişmediğini nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Xavier'in gözleri açlıkla vücudumda geziniyor ve ben hızla atan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Hiçbir şey," diyor, sesi şimdi daha sakin geliyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve kesinlikle nefret ettiğim bir şeyi yapıyor - *kibarca* gülümsüyor. Bu beni tamamen çıldırtıyor, çünkü onun gerçek gülümsemesinin neye benzediğini biliyorum ve bu o gülümseme değil.

Tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyor ve belli belirsiz bir reddedilme ve aşağılanma duygusu içimi kaplarken kalbim sıkışıyor. Evde, ama beni hala itiyor - sadece şimdi biraz daha incelikli.

Yanına oturup duvara bakarken dudağımı ısırıyorum, kalbimin neden bu kadar acıdığını anlayamıyorum. Aptalca bir şekilde ikimizin de hiçbir şey olmamış gibi davranacağımızı ve o eve döndüğünde eskisi gibi olacağımızı düşünmüştüm, tıpkı kavgamızı çok ileri götürdüğümüzde sık sık yaptığımız gibi. "Yarın Graham'la görüşmemizden sonra onunla akşam yemeği yiyeceğim," diye yalan söyledim, midemin derinliklerinde karanlık bir şey ortaya çıkıyordu.

Xavier dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve bana dönmeden önce bir kenara koyuyor. "Az önce ne dedin sen?" diye sordu, ses tonu

Tehlikeli bir ipucu taşıyordu.

"Ben-" Tek bir yumuşak hareketle beni üstüne çekiyor, ellerini belime koyarak üzerine oturmamı sağlıyor. Bacaklarımın arasındaki ereksiyonunu hissettiğimde anında şiddetle kızarıyorum, boxer şortu bunu gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

"Evli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye soruyor, sesi gergin. "Ya da sadık kalacağına yemin ettiğini?"

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Bunun gerçek bir evlilik olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Eğer öyle olsaydı, son iki haftadır kim bilir nerede olmak yerine her gece benimle evde olurdun."

Elleri belimden kıçıma doğru kayıyor ve hafifçe sıkıyor. "Oh, bu çok gerçek," diyor, sesi yumuşak. "Pişman olacağın bir şey yapma ve inan bana, eğer başka bir erkekle çıkarsan pişman olursun."

Dizlerimin üzerine kalkıyorum, bunun göğüslerimi onun göz hizasına getirdiğini fark etmiyorum. Çenesini sıkıyor ve ellerini elbisemin altından geçiriyor, elleri belime doğru ilerliyor. "Kim olduğumu unutacak kadar aptal olma Xavier. Kimse bir Windsor'u tehdit ederek paçayı kurtaramaz. Sen bile."

Bizi ters çeviriyor ve ben yatağa düşüyorum, onun vücudu benimkinin üstünde. "Belki öyle, ama artık bir Windsor değilsin, Sierra *Kingston*."

Otuz Beş

SIERRA

Raven: Xavier az önce senin için on gecelik daha sipariş etmeye çalıştı, yani anladığım kadarıyla onları seviyor?

Şok içinde telefonuma bakıyorum ve ona nasıl cevap vereceğimden emin olamadan telefonumu bir kenara koyarken şiddetle kızarıyorum. Dün gece gerçekten kızgın görünüyordu ve bana artık bir Kingston olduğumu söyledikten sonra beni itti ve yatakta tek başıma bıraktı. Tek başıma uykuya daldım ve uyandığımda yatağın onun tarafı hala boştu. Her şeyi berbat ettiğimden ve aramızdaki mesafeyi daha da arttırdığımdan o kadar emindim ki, ama belki de yapmamıştım. Belki de onu kışkırtmakta haklıydım. Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bana sakladığı yönlerini göstermesini istiyorum. Onun sabrını istemiyorum. Soğukkanlılığını kaybettiği kişi ben olmak istiyorum.

Saate bakıyorum ve kiraz kırmızısı rujumu tazeliyorum, Graham ve Xavier'le aylık toplantımı düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyor. Dün geceki tartışmadan sonra Xavier'le yüzleşmenin nasıl bir şey olacağından emin değilim, özellikle de Graham da orada olacağı için, ama nedense bunu dört gözle bekliyorum. Onunla anlaşmazlığa düşmeyi, hiç yanımda olmamasına tercih ederim.

"Sierra?" Claire sesinde panik belirtisi olduğunu söylüyor.

Kafamı kaldırdığımda tatlı asistanımın kapının yanında durduğunu görüyorum, yüzünde endişe okunuyor. "Neyin var?"

Bir adım öne çıkıyor ve yutkunuyor. "Pencereden dışarı bakmak isteyebilirsin."

Ayağa kalkıyorum, ofisimin köşesindeki tavandan tabana pencerelere doğru yürürken ipek eteğim sallanıyor, ancak ofisimin karşısındaki büyük bir reklam panosunda kendi yüzümü buluyorum.

"Her yerdeler," diyor Claire, sesi titreyerek. "Son yirmi dakika içinde *her yere* yayıldıkları bilgisini aldım."

Şok içinde resme bakıyorum.

düğün günü, yanaklarım kızarmış ve gözlerimde şaşırtıcı derecede mutlu bir bakış. "Her yer dediğinde..."

"Ülkedeki bütün reklam panoları. Hepsi sadece senin fotoğrafın, ama hepsinde açıkça gelinlik giyiyorsun. Lobide düzinelerce muhabir var ve onlara ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Onlara bunun Raven Windsor Couture için bir kampanya olduğunu söyle," diyorum, gülümsemekten kendimi alamayarak. Yaptığı numaraya kızmam gerekirdi ama onun yerine garip bir şekilde başım dönüyor. Evlendiğimiz andan itibaren Xavier beni istediğini, bu evliliğin iddia ettiği birleşmeden daha fazlası olduğunu belli etti. Tam bunu anlamaya başlamıştım ki her şey değişti ve her şeyin sonsuza dek değiştiğinden endişelendim. Onu özledim, *bunu* özledim.

Reklam panosuna bakarken pencereye yaslanıyorum, Xavier'in omzumdaki eli hemen hemen görünüyor, eli

Alyans, tanımlanabilen tek ipucu. Bu fotoğrafın tam halini çerçeveletip yatak odamıza koymalıyım.

"Kedicik."

Kocamın sesini duyunca dönüp bakıyorum ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle ofisime giriyor. Haftalardır ilk kez bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve ben sinirli yüz ifademi korumak için mücadele ediyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey, yıllar boyunca alıştığı çılgın, önemsiz rakip ve rekabetimizle birlikte gelen söylenmemiş kurallar. Bu bir rahatlık düzeyi sağladı ve ben bunu başka hiçbir şeye değişmem. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten mutluluk duyarım.

Xavier başını arkasındaki reklam panosuna doğru eğiyor ve kendinden çok memnunmuş gibi kıkırdıyor. "Karım olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordu," diyor.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor ve gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Sanki onun olduğumu unutabilirmişim gibi. "Evliliğimizi bir sır olarak saklamayı kabul ettiğimizi unuttun mu?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Benim vücut dilimi taklit ediyor ama bu sadece kaslarını daha da belirginleştiriyor. Bakışlarım takım elbisesinin üzerinde geziniyor ve aptal zihnim onun altında ne olduğunu düşünmeden edemiyor. Bana karşı nasıl hissettiğini binlerce kez tekrarladığımdan ya da o gece aynanın önünde durmamasını dilediğimden haberi yok.

Xavier sırıtıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bunu asla kabul etmedim Sierra. Bu sözleri söylediğimi hiç duydun mu? Bunu gizlilik anlaşmamızda gördün mü?"

"Ne? Avukatlarımdan kesinlikle bunu da dahil etmelerini istedim." Kaşlarımı çattım, gerçekten kafam karışmıştı.

"İmzalamadan önce kağıtları son bir kez okusaydın iyi olurdu, çünkü bu kesinlikle orada yoktu."

Bana doğru uzanıyor, altın alyansı ışığı yansıtıyor. Onu gördüğümde göğsümde sahiplenmeye benzer bir his beliriyor. Benim aksime o yüzüğünü hiç çıkarmıyor ve ben içten içe onu yüzük takarken görmeyi seviyorum.

Xavier yüzümü kavrıyor, başparmağı alt dudağımın kenarında geziniyor. "Senin yerinde olsaydım Graham'la arama mesafe koyardım. Seni asla incitmem, Kedicik. Öte yandan Graham..."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Soruyorum, içimden öfke fışkırıyor.

Mizahsızca gülümsüyor. "Ondan uzak durduğun sürece sözlerimi istediğin gibi yorumlayabilirsin."

Onunla tartışmak için dudaklarımı aralıyorum ama tek bir kelime bile edemeden ofisimin kapısı açılıyor ve Graham içeri giriyor. Hemen Xavier'den uzaklaşıyorum ve kibar bir gülümseme yapıştırıyorum. "Graham," diyorum ona doğru yürürken. "Konferans odalarından birine gidelim. Orada slaytlara bakmak bizim için daha kolay olacaktır."

Graham benden Xavier'e bakıyor ve beni takip etmeden önce yavaşça başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. Bir şeyin içine girdiğinin farkında mı? Ona Xavier'den bahsetmenin bir yolunu bulmalıyım ama olan biten çok fazla şey var - birleşme, çalkantılı evliliğimiz, büyükannemin hastalığı. Bunlardan bahsetmek imkansız geliyor.

Graham dizüstü bilgisayarını fişe takarken garip bir şekilde sessiz görünüyor, bakışları birkaç saniyede bir yüzümde geziniyor, ardından sandalyesini gereğinden fazla yaklaştırarak hemen yanıma oturmaya karar veren Xavier'e geçiyor. Sinirlerimi bozduğunu düşünüyor ama davranışları güven verici. Şimdi çok daha kendisi gibi görünüyor ve kumar oynayıp onu kışkırtmaya çalıştığım için memnunum.

"Temeli atmaya başladık," diye açıklıyor Graham, hem ilerlemeyi hem de Lena'nın notlarını gözden geçirirken.

Xavier'in elini kalçamda hissettiğimde geriliyorum. İpek eteğimi yavaşça yukarı çekiyor, ta ki elini çıplak kalçama koyana kadar.

başparmağı tembelce daireler çiziyor. Ona bakıyorum ama o dümdüz önüne bakıyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun Sierra?" Graham soruyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Xavier güven verici bir şekilde kalçamı sıkıyor. "Aynı fikirdeyiz," diye yanıtlıyor. "Artan maliyet ve yüksek talep göz önüne alındığında malzemeleri değiştirmek mantıklı, özellikle de yeni malzemeler çok daha sürdürülebilir olduğu için."

Graham'ın gözleri kızgınlıkla parlıyor ve birkaç dakika bana bakıyor ama ben sadece başımı sallayarak onaylıyorum. Xavier'le ilgili endişelerim olabilir ama o asla kötü iş kararları vermez. Bunu ona asla itiraf etmem ama işimiz söz konusu olduğunda ona körü körüne güvenirim.

Graham sözlerini şöyle bitiriyor: "Sierra'nın kendi adına cevap verebilecek kapasitede olduğuna eminim."

Xavier ona sırıtıyor. "Sierra ve ben şirketlerimizi birleştiriyoruz. Kararlarımız ileriye dönük ortak kararlardır, bu yüzden aslında ikimiz adına da konuşuyorum."

Graham gözlerini dikmiş bana bakıyor, ben de hafifçe başımı sallıyorum. Yüz ifadesi düşüyor ve bir adım geri atıyor. "Bir Windsor birleşmesi asla sadece bir birleşme değildir," diyor, sesi acı dolu. "Sanırım tebrikler sırayla?"

Xavier sırıtıyor, eli kalçamdan kayarak omzuma dolanıyor. Graham bana dokunduğu yere bakıyor ve gözleri birkaç dakikalığına kapanıyor. Derin bir nefes alıyor ve dizüstü bilgisayarını kapıp dışarı çıkarken başını sallıyor.

"Graham!" Aceleyle yerimden kalkarak sesleniyorum.

Onu takip etmek için bir adım atıyorum ama Xavier de oturduğu yerden kalkıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Yapma," diyor elimi tutarak. "Onun peşinden gitme, Sierra."

Otuz Altı

XAVIER

O kadar öfkeliyim ki Sierra'yla eve dönerken doğru düzgün düşünemiyorum bile, zihnim durmadan Graham'a bakışını tekrarlıyor. Şoförüm evimizin önüne yanaştığında ikimiz de tek kelime etmiyoruz, gerginlik hissediliyor.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Sierra kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Dönüp karıma bakıyorum ve kravatımı çözüyorum. "Ciddi olamazsın," diye karşılık veriyorum. "Kendimi kızgın hissetmemem için ne yapmam gerekiyor Sierra? *Karım* neredeyse başka bir adamın peşinden koşarken ben orada öylece oturdum."

"O bir arkadaş!" diye bağırıyor ve çantasını yere atıyor. Fuayedeki konsol masası. "Onu takip etmek istedim çünkü bu şekilde öğrenmesini istemiyordum."

"Hayır," diyorum alaycı bir şekilde. "Sana kalsaydı, bunu asla öğrenemezdi. Söyle bana, Sierra. Yapabilseydin bunu ondan sonsuza dek saklar mıydın?"

"İki haftadır neredeyse hiç konuşmadığımız halde neden birdenbire kocam gibi davranmaya başladın? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bana öylece dokunup sonra da yokmuşum gibi davranamazsın!"

İçimi çekiyorum ve bir süre tavana bakıyorum. Elbette haklı, ama aynı zamanda sorumdan kaçıyor. "Bu bir cevap değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun," diyorum ona, sesim tüm mücadelesini kaybederek. "Biliyor musun? Siktir et, Sierra. Siktir et."

Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum ve doğruca soyunma odamıza gidiyorum. Şu anda etrafımda olmak istemeyeceğini düşünmüştüm ama beni takip etmesi beni çok şaşırttı. "Bir cevap mı istiyorsun?" diye soruyor, gömleğimin düğmelerinin yarısını açtığımı fark edince sesi titriyor.

"Aslında," diyorum ona. "Hayır. Umurumda değil, çünkü hiçbir şey fark etmiyor. Asla fark etmez."

"Evet, umursamadığını açıkça belli ettin," diyor, sesi acıyla dolu.

Gömleğim açılıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri parlıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Bana gösterdiği kırılganlık ayaklarımı yerden kesiyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sierra tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor. "Unut gitsin," diyor bana, sesi yumuşak. "Önemli değil."

İç geçiriyor ve uzaklaşmak için dönüyor ama ben onu tutup kendime çekiyorum. "Benden ne istiyorsun?" Acı çekerek sordum. "Sadece söyle, ben de yapacağım."

Parmak uçlarında yükseliyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Hiçbir şey," diye fısıldıyor. "Her şey."

İnliyorum ve onu öpmeden önce saçlarını sıkıca kavrıyorum, kendimi onun içinde kaybediyorum. Yumuşakça inliyor ve bana açılıyor, ben de anında öpüşmemizi derinleştiriyorum, dilim onunkine karışıyor. Tadı çikolata ve tarçın gibi ve bu beni tamamen çılgına çeviriyor.

Onu duvara doğru ittiğimde karımın nefesi kesiliyor, ama bacaklarını kalçalarıma sararken dudaklarını bir saniye bile benimkilerden ayırmıyor. "Kahretsin," diye inliyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum, sanki bu onu öpebileceğim tek zamanmış gibi. Öyle de olabilir. Onunla geçirdiğim her an çok değerli ve beni istediği tek bir saniyeyi bile asla hafife almayacağım. Ne de olsa uzun sürmeyecek.

"Xavier," diye inliyor, dudaklarımı boynuna götürdüğümde elleri gömleğimi itiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Gömleğimden sıyrılıyorum ve üstünü çekiştirerek yukarı itiyorum. Başının üzerinden geçirmeme yardım ediyor ve ben de bir saniyeliğine karıma o seksi siyah dantel sütyeniyle bakıyorum. "Seni görmem gerek," diye fısıldıyorum, arkasına uzanıp sütyeninin kancasını açmadan önce.

Sierra şiddetle kızarıyor ve elini saçlarımın arasına sokarak, ben sütyenini kenara itmeden önce dudaklarımı tekrar kendisine doğru çekiyor ve ben de mutlulukla onu yatağımıza taşırken öpüyorum. Güzel karım onu yatırıp üzerine çıktığımda soluk soluğa kalıyor ve kendimi ön kolumun üzerinde tutuyorum.

Sütyenine uzandığımda gözlerimiz kilitleniyor. Sütyenini çekmeme izin verirken çok savunmasız görünüyor ve bunun nedeni bir muamma, çünkü o yaşayan en güzel kadın. "Muhteşem," diye mırıldanıyorum ağzımı tenine indirirken, meme ucunun dilime karşı sertleşmesine bayılıyorum. Altımda kıvranıyor, elleri kollarımın üzerinde geziniyor, sanki o da vücuduma doyamıyormuş gibi. O altımda kıvranırken ben sersemlemiş bir haldeyim, düşüncelerim sadece onun etrafında dönüyor. Bana bunu yapıyor - beni anın içinde tutuyor, başka hiçbir şey hatırlamamamı sağlıyor.

"Xave," diyor çaresiz bir sesle. Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına götürürken sırıtıyorum, elimi eteğinin altından geçirip parmaklarımın arkasını dantel külotunun üzerinde gezdirdiğimde ağzıma karşı inlemesine bayılıyorum. "Islak," diye mırıldanıyorum neşeyle, kumaşı kenara iterek. "Kocan için ne kadar ıslak olduğuna bak." Onu çok özlemiştim,

kollarımda hissettiklerini, tadını özlemiştim. Ben bile

Son iki haftadır, tam da bu ana kadar kendimi *eksik* hissettiğimi fark ettim.

Ona bakmak için geri çekiliyorum ve bu görüntüsünü hafızama kazıyorum. Eteği belinde, koyu renk meme uçları sertleşmiş ve gözlerinde saf arzu dans ederken burada yatan lanet bir tanrıça gibi görünüyor. Orta parmağımı içine soktuğumda Sierra dudağını ısırıyor, başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor. "Çok sıkısın bebeğim," diye inliyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor.

Elini saçlarımın arasına sokup beni öpüyor ve bu beni tamamen delirtmiyorsa ne olayım. Dilini yavaşça benimkine doluyor, kalçaları elime doğru hareket ediyor, ben bir parmağımı daha içine sokuyorum, başparmağım klitorisine bastırırken g-noktasıyla alay ediyor. Onun benim için çaresiz kalmasına ihtiyacım var, amı damlıyor ve sessizce benim için yalvarıyor.

"Xavier," diye yalvarıyor, ben hızımı artırdıkça, dokunuşum sertleştikçe adımı tekrar tekrar söylüyor.

"Benim için gelmek istiyorsun, değil mi?" Onu diken üstünde tutarken sırıtarak mırıldanıyorum. Tanrım, tam da bu anı kaç kez hayal ettiğimi, en kötü zamanlarda onun düşüncelerinin beni nasıl ayakta tuttuğunu bilmiyor.

Başını sallıyor, dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. "*Lütfen*."

Boştaki elimi saçlarına gömüyorum ve üçüncü parmağımı içine sokuyorum, ne kadar sıkı olduğunu fark ediyorum. "Bana benim olduğunu söyle," diye yalvarıyorum, kelimeleri duymaya ihtiyacım var. Onu hak etmediğimi biliyorum ama ona *ihtiyacım var*.

"Ben seninim," diye inliyor. "Tamamen seninim, Xavier."

Göğsümde bir şeyler kabarıyor ve ona istediğini verip boşalmasını sağlarken karıma gülümsüyorum. Kasları parmaklarımın etrafında kasılıyor ve adımı inlerken gözlerinin kapanma şekli sonsuza dek aklımda yer edecek.

Vücudu gevşiyor ve onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum. Onu o kadar çok özledim ki. O yapmıyor

Bana korkuyla ya da tiksintiyle baktığı düşüncesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini, beni hâlâ istiyor olmasının ne kadar rahatlatıcı olduğunu biliyorum.

Nefes alış verişi düzleştiğinde bizi yan çeviriyorum, o yavaşça sırtımı okşarken bakışlarım yüzünde geziniyor. "Sakın bir an bile seni önemsemediğimi düşünme Sierra. Her zaman aklımdasın. *Her zaman*."

"Yalan söyledim," diyor sesi kırılarak. Yüzümü avuçluyor, Gözlerinde kırılganlık parlıyordu. "Sana Graham'dan uzak duracakmışım gibi davranmayacağımı söylediğimde, sadece seni kışkırtmaya çalışıyordum. Graham ile aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı ve bugün onunla yemeğe çıkmayı asla kabul etmedim. O gerçekten sadece bir arkadaş ve ben senden başka kimseyi istemedim..."

Daha önce hissetmediğim bir rahatlama içime doluyor ve elimi karımın saçlarına gömüp yüzünü kendime çekerek onu öpüyorum.

Otuz Yedi

SIERRA

Xavier elini saçlarımda gezdiriyor, serbest eli vücudumda dolaşırken gözlerimiz kilitleniyor. "Şimdi söyle bana, Kedicik... Yalanların için seni nasıl cezalandırmalıyım?"

Eli tekrar bacaklarımın arasında kaybolduğunda nefesim kesiliyor ve istemsizce inliyorum. "Xavier," diye yalvarıyorum, ne istediğimden emin değilim. Çok hassasım ama bana dokunmayı bırakmasını da istemiyorum. Düşüncelerim puslu, arzu ve gözlerindeki o bakışla bulanık. Onu çok özledim. Ne zaman yalnız uyusam, rüyalarımda bana bu şekilde baktığını görüyordum - sanki tek istediği benmişim gibi.

"Beni kıskandırmak eğlenceli miydi?"

Klitorisimin etrafında daireler çizerken başım geriye düşüyor, tam olarak dokunmuyor ama yine de beni başka bir orgazma yaklaştırıyor. Bu dayanılmaz, sarhoş edici bir şey. "Evet," diyorum ona. "Bayıldım."

Gülüyor ve parmağını içime sokuyor, kahkahasının ne kadar büyüleyici olduğunun, kalbime ne yaptığının tamamen farkında değil.

"Kötü kedi yavrusu," diye mırıldanıyor, g noktama sertçe bastırıyor. İnliyorum ve saçını çekiyorum, huzursuzluğumu belli etmeye çalışıyorum, ama bu sadece onun seksi, karşı konulmaz bir şekilde kıkırdamasına neden oluyor.

"Kötü koca," diye karşılık veriyorum. "Karına böyle sataşman doğru değil."

Elini hareket ettirmeyi bırakıyor, yüzünde kırılganlığa çok benzeyen bir şey beliriyor. "Bana ne dedin?"

Bana yalvarırcasına bakıyor ve o anda sadece ben ve o olduğumuzu biliyorum. Numara yok, oyun yok. Yüzünü avuçluyorum, başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor. "Kocam," diye tekrarlıyorum, sesim titreyerek. "Sen de öyle değil misin?"

Titrek bir nefes alıyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor, gözleri bir an için kapanıyor, sonra başını eğip beni öpüyor. Bu öpücük öncekilerden farklı - yavaş, kasıtlı, sanki vücudunun iletmeye çalıştığı gizli bir mesaj var.

Bacaklarımın arasına diz çöküp eteğime uzandığında karşı koymuyorum. Kalçalarımı onun için kaldırdığımda nefesi kesiliyor ve saniyeler içinde onun yatağında çırılçıplak yatıyorum. Kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim - Xavier Kingston'la evli ve onun için çaresiz, ama hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Pantolonuna uzanıyorum ve çözdüğümde inliyor, ellerim beklentiyle titriyor. Pantolonunu indirdiğimde dizlerinin üzerine çöküyor, koyu renk gözleri arzu ve inançsızlıkla dolu. "Peki ya bu?" diye soruyor, elimi boxer şortunun bel bandına koyarak. Tereddüt ediyorum ve bana gülümsüyor, gözlerinde en ufak bir yargılama belirtisi yok. "Benim için çıkar, bebeğim."

Bana söyleneni yapıyorum ve kocamı soyuyorum. Pantolonunu ve boxer'ını tamamen çıkarmama yardım ederken "Çok itaatkârsın" diyor. Elimi tutup sikinin etrafına sardığında dudağımı ısırıyorum, eli benimkini örtüyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diyor bana ve yanaklarım anında kızarıyor. "Neden her zaman bu kadar iyi olamıyorsun?"

Elimi ileri geri hareket ettiriyor ve ben onu izliyorum, bacaklarımın arasında arzu birikiyor. Elimi hareket ettiren Xavier ama onun da benim merhametime kaldığı çok açık. Bana bir tanrıçaymışım ve o da bana tapıyormuş gibi bakıyor. "Öyle olsaydım, hayatın çok sıkıcı olurdu."

Elimi bırakıyor ama ben hareketlerime devam ediyorum, meme uçlarımı okşamaya başladığında yüzümde memnun bir ifade oluşuyor, hareketleri omurgamın eğilmesine neden oluyor. "Ama belki de bir parça akıl sağlığım kalırdı."

"Seni olduğun gibi seviyorum," diyorum hiç düşünmeden.

Xavier'in gözleri açılıyor ve bana inanmak istiyormuş ama inanamıyormuş gibi bakıyor. Üzerime eğiliyor, bedenimi kendi bedeniyle sarıyor. "Öyle mi?" diye fısıldıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

Ellerimi saçlarına götürüyorum ve bir öpücük için sessiz bir yalvarışla yüzümü eğiyorum, o da anında yerine getiriyor. Aletinin bana doğru bastırıldığını hissettiğimde inliyorum ve istemsizce kalçalarımı oynatmaya başlıyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Xavier ağzıma karşı inliyor, eli kendini hizalamak için aramıza uzanıyor.

"Bana bunu istediğini söyle," diyor, alnı benimkine düşüyor. "Eğer durmamı istiyorsan, bana açıkça söylemen gerek."

Yüzümü biraz eğiyorum ve o da bana bakmak için bir parça geri çekiliyor. "Durma," diyorum kocama. "Seni istiyorum, Xavier." "Tanrım, bu sözleri söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin." Bana doğru kaymaya başladığında başım geriye düşüyor, ucu her hareketinde içeri doğru itiyor. Bu çıldırtıcı bir ritim ve her sığ itişte klitorisime sürtünme şekli, beni germe şeklinin biraz rahatsız edici olduğu gerçeğinden beni uzaklaştırıyor, hatta

Daha içimde bile değilken.

Xavier beni öpüyor, dili benimkine karışıyor, hareketleri zar zor dizginlenen bir arzuyla dolu. "Bu nasıl bir his?" diye soruyor, içime biraz daha girerek.

Dayanamadığımı itiraf etmek istemeyerek inliyorum. Deneyimsiz olduğumu ve biraz korktuğumu bilmesini istemiyorum. "Peki," diyorum ona.

Xavier geri çekilip bana bakıyor, bakışları araştırıyor. Beni itmeden önce alnıma tatlı bir öpücük konduruyor ve ben geriliyorum ama o bacaklarımın arasına diz çöküp kalçalarımı kavrarken güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Benim küçük tatlı yalancım," diye fısıldıyor kalçalarımı kaldırıp sikinin ucunu içime iterken, eli bacaklarımın arasında gezinirken yerinde bırakıyor, klitorisimi okşamaya başlarken yavaşça dokunuyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Sierra. Elimden gelse bile."

Bir parça daha soktuğunda nefesim kesiliyor, başparmağı klitorisimi suç sayılacak bir şekilde okşuyor. Hareketleri yavaş ama kasıtlı, beni yavaşça yeniden inşa ederken gözleri ifademdeki her bir değişimi alıyor, kalçaları hafifçe ileri geri sallanıyor

- Sadece yavaşça içime doğru ilerlemesine yetecek kadar. "Ben... Ben çok yakınım," diye inliyorum.

Sırıtıyor, dokunuşu daha da sertleşiyor. "O zaman benim için gel, benim güzel karım. Seni duymama izin ver."

Bir öncekinden daha yoğun bir orgazm içimde sallanırken omurgam yükseliyor, adı dudaklarımda.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, memnun ve *gururlu* görünüyor. "İstediğin zaman çok iyi bir kız olabiliyorsun."

Yarısına kadar sokmadan önce neredeyse tamamen içimden çıkıyor ve başım geriye düşerken inliyorum, kaslarım onun etrafında geriliyor. Bu çok fazla, çok derin. "Xave," diye yalvarıyorum. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye söz veriyor, başparmağı tekrar klitorisimde. "Her şeyimi alabilirsin bebeğim. Sen benim için yaratılmışsın Sierra."

Ona uzanıyorum, elim boynunun arkasına dolanıyor ve onu kendime çekiyorum, dudaklarına ihtiyacım var. Bana istediğimi veriyor, içime sığ bir şekilde girmeye devam ederken beni yavaşça öpüyor ve neredeyse sonuna kadar çekiyor

İçime girmeden önce, her seferinde biraz daha derine kayıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye söz veriyor, sözleri öpücükler arasında yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Neredeyse oldu, bebeğim."

Geri çekilip içime doğru sonuna kadar iterken alnı benimkine düşüyor. "*Sikeyim. Sierra*," diye inliyor, sesi sayıklıyor gibi. Adımı söyleme şekli rahatsızlığı katlanılabilir hale getiriyor ve ellerim sırtında dolaşırken ona sıkıca sarılıyorum.

Burnunu benimkine sürtüyor, bir, iki kez. "İyi misin?" diye soruyor, sesi şefkatle dolu.

"Evet," diye fısıldıyorum. Hemen hareket etmeye başlayacağını düşünmüştüm ve içimdeki hissine alışmam için bana birkaç dakika verdiği için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyor. Hiç bu kadar gerildiğimi hissetmemiştim, canım da yanmıyor ama aşk romanlarımda anlatıldığı kadar iyi de gelmiyor.

Xavier ön kolunun üzerinde yükseliyor, aramıza uzanıp parmaklarını klitorisime bastırırken gözleri benimkilerde. "Bana bir tane daha verebilir misin bebeğim? Sadece parmaklarıma odaklan."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, o kadar hassas hissediyorum ki zar zor dayanabiliyorum.

"Yapabilirsin," diyor klitorisimi iki parmağının arasına hapsedip hafifçe ileri geri okşarken. Dolaylı dokunuşlar beni çılgına çeviriyor ve kalçalarımı sallamaya başladığımda sırıtıyor, içimde hissettiklerini sevmeye başlıyorum. Küçük hareketlerimin her biri artan arzuma katkıda bulunuyor ve Xavier'in beni izleme şekli de yardımcı olmuyor. Bana sanki şimdiye kadar gördüğü en seksi şeymişim gibi bakıyor, sanki benden ve ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi.

"İşte bu," diye fısıldıyor ben tutarsızca inlemeye başladığımda, bakışları ısınıyor. "İşte benim kızım."

"Xavier," diye inliyorum, bana hissettirdiklerinden bunalmış bir halde. Düzgün düşünemiyorum, düşüncelerim arzuyla bulanıklaştı,

onun tarafından.

"Benim için gel, bebeğim," diyor. "Kocan için gel, Sierra."

Beni uçurumun kenarına itiyor ve boşaldığım anda, tamamen içime girmeden önce neredeyse sonuna kadar geri çekiyor. Bu sefer acıtmıyor ve ben inlediğimde sırıtıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum, beni derin ve yavaş itişlerle içine almaya başladığında yüzlerimiz arasında sadece bir inç var. "Sıra sende," diyorum ona, sesim şehvetle kalınlaşarak. "Benim için boşalmanı görmek istiyorum."

Homurdanıyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Benim ölümüm olacaksın, Sierra Kingston."

Otuz Sekiz

SIERRA

Büyükannemin kurduğu aşevindeki vardiyamızdan önce saç filemi takarken Raven, "Son zamanlarda Xavier konusunda şüphe uyandıracak kadar sessizsin," diyor.

Elimde olmadan kızarıyorum ve Raven anında kıkırdamaya başlıyor. Malzemelerimizi hazırlamaya başladığımızda "Bana her şeyi anlat," diyor. Yardım kuruluşunun istihdam ettiği birkaç kişiyle mutlu bir şekilde sohbet eden büyükanneme bakıyorum ve onu görünce kalbim ısınıyor. İyi durumda gibi görünüyor.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye yalan söylüyorum Raven omzunu omzuma vurduğunda.

"Doğru," diyor, ses tonu alaycı. "Bu, bugün hava cayır cayır yanarken taktığın ipek eşarbı kesinlikle açıklıyor."

"*Peki*." Neden Raven'dan bir şey saklamaya çalıştığımı bile bilmiyorum. "Son birkaç hafta... beklenmedikti."

Temizlediğim sebzeleri doğramaya başlarken "Bu iyi mi kötü mü?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, ses tonum belirsizlikle dolu. "Bir tartışmadan sonra birlikte yattık ve o zamandan beri neredeyse her gece. Yatakta bana davranış şekli gerçek dışı, ama bunun dışında? Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi."

Kıyafetleri kan içinde eve geldikten sonra benden nasıl uzaklaştığını ona anlatmadım ve nedenini öğrenene kadar da anlatamam. Şimdi her şey çok daha iyi ve ilk yattığımızdan beri evden uzak kalmıyor ama yine de aramızda görünmez bir duvar varmış gibi hissediyorum ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Beni asla içeri almayacağından endişelenmeye başlıyorum.

"Onu daha iyi tanıyormuşum gibi hissetmiyorum ve çocukluğu hakkında soru sormaya çalıştığımda susuyor ve sorularımdan kaçıyor gibi görünüyor. Sanki istediği tek şey vücudum ve iş anlaşmamızmış gibi ve sanırım... Bilmiyorum. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Ben sadece... Ona gerçekten daha yakın olmak istiyorum ama onun bunu istediğini sanmıyorum." Başka tarafa bakıyorum ve yeni bir grup sebze alıyorum. "Evlenmeden önce, üç yılımız dolduğunda yollarımızı ayırmaya karar vermiştik," diye itiraf ediyorum. "O yüzden sanırım süremiz dolana kadar benimle eğleniyor olması şaşırtıcı olmamalı."

Raven kıkırdar. "Evet, doğru," diyor. "Xavier Kingston'ın seni bırakmasına imkân yok. O adam şimdiye kadar tanık olduğum en uzun dolandırıcılığı yapıyor."

"Sen neden bahsediyorsun ki?" Mırıldandım.

Bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Ne söylediğine odaklanmayı bırak ve yaptığı şeylere daha fazla dikkat etmeye başla. Herkes sevgisini kelimelerle ifade etmez, ama bu orada olmadığı anlamına gelmez. Sadece nereye bakacağınızı bilmeniz gerekir."

Keşke anlasa diye iç geçiriyorum. Bana olan sonsuz aşkını ilan etmesini beklediğimden değil. Sadece işten daha fazlası hakkında uzun konuşmalar yapmak istiyorum. Sırları olduğu açık ve anladığım kadarıyla bu

sırları paylaşmaya hazır değil.

Ama ben onun hakkında yıllar boyunca öğrendiğim şeylerden daha fazlasını bilmek istiyorum. *Bana* onu şekillendiren şeyleri, umutlarını, hayallerini anlatmasını istiyorum.

"Gördün mü?" diyor, başını kapıya doğru eğerken sırıtarak.

Başımı kaldırdığımda Xavier ve Ares'in birlikte içeri girdiğini görüyorum ve kocamı üç parçalı lacivert takım elbisesi içinde görünce kalbim küt küt atıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bana doğru ilerlerken gülümsüyor.

"Kedicik," diyor, kolu belime dolanıyor. Beni öpmek için eğiliyor, ancak kardeşim boğazını temizliyor. Xavier geriliyor ve onun yerine yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Garip bir şekilde soruyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Zane ve Celeste'nin bu gece gelemeyeceğini duydum, bu yüzden Ares ve ben onların yerini dolduruyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kardeşlerimle bunu bilecek kadar yakınlaştığınızı fark etmemiştim."

İfadesi kapandı ve bir saç filesi ve eldiven giymek için geri çekildi. "Beni işe koyun, Bayan Kingston," der.

Gözlerim yüzünde geziniyor, arıyor, ama ne için, emin değilim. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum, çünkü yüzündeki o dikkatlice boş ifade, ona uzaktan bile olsa kişisel bir soru sorduğum her seferinde takındığı ifadeyle aynı. "Çorbamız için şu havuçları kesmeme yardım edebilirsin, sonra da sırada şu tavuk göğsü parçaları var."

Başını sallayıp hemen işe koyuluyor ve bıçak kullanmada benden çok daha iyi olduğunu fark ettiğimde şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Bu iyi mi?" diye soruyor ve ben şok içinde mükemmel kesilmiş parçalara bakıyorum. Her şey tam olarak aynı genişlikte ve o bunu benim yapabileceğimden çok daha hızlı kesti.

"Bu inanılmaz," diyorum ona ve tatlı bir gülümseme kazanıyorum. "Sebzeleri *böyle* kesmeyi nereden öğrendin?"

Gözlerinin biraz açıldığını fark ettim.

Nefret etmeye başladığım o gülümsemeyi yapıştırıyor - her zaman dünyaya gösterdiği ama bana asla göstermediği gülümsemeyi. "Belki de doğuştan yetenekliyimdir," diyor, sesi hafif.

Soruları geçiştirme şekli o kadar yumuşak ki, bunu bu kadar sık yapmasaydı fark etmezdim. Evlenene kadar bunu yıllardır yaptığını fark etmemiştim, ona ne zaman bir soru sorsam cevap vermek istemiyordu. İş hakkında konuşurken iyi görünüyor, ancak diğer her şey sınır dışı gibi görünüyor ve ben sadece *nedenini* anlamıyorum. Neden beni dışlamak için bu kadar çaba sarf ediyor, sadece geceleri beni yanına çekmek için mi?

Bir süre sessizlik içinde çalışıyoruz, Ares ve Raven'ın kahkahaları benimle alay ediyor. Birlikte yakaladıkları mutluluğu hiçbir zaman kıskanmadım ama bugün kendimi umutsuzca onların sahip olduklarına sahip olmayı dilerken buluyorum.

"Gelecek Cuma boş musun?" Xavier tereddütle soruyor. "Haftaya annemin doğum günü ve genelde birlikte yemek yeriz. Bence gelirsen çok sevinir."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve sıkıca gülümsüyor, sanki bana gerçekten sormak istemiyormuş ama annesi ona sormasını söylemiş gibi. "Gelecek Cuma mı?" Doğum günü çok yakında ve o bundan daha yeni mi bahsediyor?

Başını sallıyor. "Sadece yakın ailemiz olacak ama Siren'i çok seviyor, bu yüzden her yıl tüm restoranı onun için ayırıyorum."

Kocamla yüzleşmek için dönüyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Beni orada istiyor musun?"

Acı çekmiş gibi görünüyor ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra başını sallıyor. "Bence gelirsen çok iyi olur."

Kolay bir evet ya da hayır sorusu olması gereken bir cevap değil ama kabul ediyorum. İçimi çektim ve ayağa kalktım.

parmak uçlarına basarak yanağını öpüyor ve onu hazırlıksız yakalıyor. "O zaman orada olacağım Xavier."

Otuz Dokuz

SIERRA

Kadrana basmadan önce oturma odasında bir ileri bir geri adım atıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Bu kötü bir fikir mi? Belki de Xavier'in işten gelmesini beklemeli ve ona sormalıyım.

"Alo?"

"Merhaba! Ben Sierra. Senin baldızın mı?"

Valeria usulca kıkırdıyor. "Merhaba Sierra," diyor sesi eğlenmiş gibi çıkarak. "Senden haber almak çok güzel ve evlendiğinden bu yana geçen aylar boyunca kardeşimi öldürmediğin için teşekkür ederim."

Gülme sırası bende ve yanaklarım kızarıyor. "Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum. Sözlerim Valeria'nın kıkırdamasına neden oluyor ve evlenmeden önce benimle konuşmaya çalıştığında ona gösterdiğim soğukluktan sonra benden hoşlanmamış gibi görünmemesine sevinerek rahatlıyorum.

"Ben... şey, annen için bir doğum günü hediyesi seçmeye çalışıyorum ve ona ne almam gerektiğini bilip bilmediğini sormak istedim. Sevdiği bir şey var mı?"

"Hmm," diye düşünüyor. "Senden özellikle istediği bir şey var."

İstemsizce gerildim. "Oh?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Kurabiye istiyor! Birkaç yıl önce kurabiyelere olan takıntınızı öğrendiğinden beri, sizin standartlarınıza uygun bir kurabiye yemekle ilgili açıklamalar yapıyor."

Yıllar önce mi? Bu nasıl mümkün olabilir? "Sence ona kendim kurabiye yapsam hoşuna gider mi? Pek hediye sayılmaz ama-"

"Evet!" Valeria anında "Evet" dedi. "Hiçbir şey onu daha mutlu edemez!"

Kendi kendime sırıtıyorum, garip bir şekilde utanıyorum. "Tamam, elimden geleni yapacağım. Şimdi başlarsam herkese yetecek kadar yapabilirim."

"Sierra?" Valeria tereddütle söylüyor.

"Evet?"

"Yanına gelip sana yardım etsem sorun olur mu?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, kalbim ısınıyor. "Elbette," diyorum ona, sesim yumuşak. "Bunu çok isterim."

"Tamam, on dakika içinde orada olurum."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde şaşkınca başımı sallıyorum ve Xavier'in gerçekten ihtiyacım olan her şeye sahip olup olmadığını kontrol etmek için mutfağa giriyorum. Tüm favori aletlerimi bulduğumda şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, göğsümün derinliklerinde karanlık ve çirkin bir şey açılıyor. Xavier tatlı olan hiçbir şeyi sevmez, bu yüzden yemek pişirmesi mümkün değil ve Valeria'nın Kingston yerleşkesinde kendi evi var, o zaman neden tüm bunlara sahip olsun ki? Geçmişte kadınlarla çıkmış olabileceği ve o kadınlardan bazılarını buraya getirmiş olabileceği aklıma gelmemişti. Valeria'ya o kadar takılmıştım ki, onun ve bazı marka elçileri ve iş ortakları hakkındaki diğer tüm söylentileri tamamen göz ardı ettim.

Xavier'in güvenlik görevlilerinden biri Valeria'yı mutfağa götürdüğünde düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Merhaba!" diyor, bakışları yüzümde gezinirken gülümsemesi azalıyor. "Neyin var?"

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Oh, hayır, hiçbir şey yok!" Aletleri ve malzemeleri çıkarmaya başlarken söylüyorum. Yüksek kaliteli vanilya özütü var ama tamamen kapalı ve yepyeni. Bu hiç mantıklı değil.

"Xavier sana ne alacağım diye çok düşünürdü," diyor Valeria, gözlerinde bilmiş bir bakışla. "Hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmak için beni on farklı mağazaya eşlik etmeye zorladı ve tüm personeline ihtiyaç duyabileceğin her şeyi düzenli olarak değiştirmeleri talimatı verildi."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken şiddetle kızarıyorum. "O kadar belli oluyor muyum?"

Kendini mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor ve başını sallıyor. "Hayır, sen Xavier'e çok benziyorsun. Sahiplenici. Çılgın. Umutsuzca aşık."

"Ben-" Neredeyse Xavier'e aşık olduğumu inkâr edecektim ama sonra vazgeçtim. Ailesinin önünde bir çift gibi davranmamız gerekiyordu ve benim gerçekten de baldızım üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışmam gerekiyordu.

"Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin," diyor Valeria, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum ve malzemelerimizi topluyorum. "Bu tarifi bana büyükannem öğretmişti," diye açıklıyorum. "Ama nedense benim kurabiyelerimin tadı hiçbir zaman onunkiler kadar güzel olmuyor. Gizli malzemenin ne olduğunu bulamadım ama benim kurabiyelerim oldukça yakın. Herkese yetecek kadar yapmak için gruplar halinde çalışmamız gerekecek."

Valeria başını sallıyor ve bir süre sessizce birlikte çalışıyoruz. Normalde mutfakta benimle birlikte insanların olmasından hoşlanmam ama o hiç ayak altında dolaşmıyor ve bir şekilde ben daha istemeden neye ihtiyacım olabileceğini tahmin ediyor gibi görünüyor.

"Valeria?" Sesimde biraz belirsizlik var. "O gün tuvalette sana o kadar soğuk davrandığım için özür dilemek istedim."

Sırıtıyor. "Özür dilemene gerek yok. Aksine, tam da görmeyi umduğum şey buydu. Sierra Windsor, kıskançlık dolu ve *nişanlım* kelimelerini sanki senin için gerçekten bir anlam ifade ediyormuş gibi etrafa savuruyor."

Sözlerini yalanlayamadan yere baktım. Gerçekten kıskanmıştım ve böyle hissetmeye hiç hakkım yokken kendimi çok sahiplenici hissetmiştim. Hâlâ da hissetmiyorum.

"Ayrıca Xavier'in kız kardeşi olduğumu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemem gerekiyor."

Hamuru yoğururken ona sessizce "Eminim kendine göre sebeplerin vardır," dedim.

"Biliyorum ve bunları anlamanın önemli olduğunu düşünüyorum," diyor sesi titreyerek. "Sana hikayemi anlatırsam dinler misin?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve Xavier'inkilerin mükemmel bir kopyası olduklarını fark ediyorum. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? "Elbette."

"Kardeşlerim bile sana anlatacağım kadarını bilmiyor ama bence bilmen önemli çünkü bu Xavier'in neden böyle olduğunu, neden kendini ifade etmekte zorlandığını ve duygularını taşana kadar sakladığını açıklayacak. Her nasılsa, onun eski halini ortaya çıkarabilen tek kişi sensin, ama diğer herkesin yanında, o eskiden olduğu kişinin bir kabuğu gibi kalıyor."

Benim için bir fırın tepsisi hazırlarken onu izliyorum. "Çoğu insan ya bilmez ya da unutmuş gibi davranır ama bu kasabayı benim ailem kurdu."

Başımı salladım ve hikayeleri duyduğum için başka tarafa baktım. İnternette araştırmayı denedim ama Kingston'lar hakkında sekiz yıldan daha eskiye dayanan hiçbir bilgi yok. Her zaman buradaydılar ama sanki on yıl öncesine kadar gerçek anlamda var olmamışlar gibi. Dion'un ilk kez

Xavier'i eve getirdim ama Xavier'i tanıdıkça endişelerimi bir kenara bıraktım.

"Kardeşlerimin, olaylara karışmak için çok küçük yaşta olmalarına rağmen, elbiselerinde çürükler ve kanla eve gelmeleri alışılmadık bir durum değildi, ama bu bizim hayatımızdı. Korumamız gereken bir itibarımız ve korumamız gereken bir kasabamız vardı, bu yüzden kurallarımız sorgulandığında bunu düzeltmek kardeşlerime ve babama düşüyordu. Bunların hiçbirine dahil olmak istemedim ve yirmi yaşıma geldiğimde evden kaçtım."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, kalbim onun için kanıyor. Bu kadar şiddet ve korkuyla büyümeyi hayal bile edemiyorum. "Ben de öyle yapardım," diye mırıldanıyorum.

Bana titrek bir gülümseme fırlatıyor. "Değil mi?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Xavier ayrılmadan önce konuştuğum son kişiydi ve ailemize sadakat ile hayal ettiğimiz onurlu bir geleceğe sahip olmak konusunda sürekli tartışıyorduk. Her zaman yaptığımız gibi ikimiz de istemediğimiz şeyler söyledik ama bu sefer özür dileyip barışmak için fırsatımız olmadı." Tepsiyi bir kenara itiyor ve birkaç dakika ona bakıyor. "Oradan ayrıldım ve bir saat içinde, kardeşlerimin bölgemizden kovmaya ve alt etmeye çalıştığı bir insan kaçakçılığı örgütü tarafından yakalandım. Beni beş yıl boyunca esir tuttular ve beş yıl boyunca onları içten dışa doğru parçalamak için elimden geleni yaptım - ve başardım."

Hamuru benden alıyor ve sanki normal bir sohbet ediyormuşuz gibi bir sonraki kurabiye partisi için küçük toplar oluşturmaya başlıyor ve ben de ona bakmamak, duygularımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Yaşadığı her şeyi düşündükçe kalbim sızlıyor ve birdenbire Xavier'in neden onu her zaman bu kadar koruduğunu anlıyorum.

"Ortadan kaybolmam ailemin isteklerimi yerine getirmek için yasal yollara başvurmasına neden oldu. Öldüğümü sanıyorlardı, ama gerçekten kaçmış olma ihtimalime karşı

Eğer istediğim gibi bir aile olurlarsa eve dönecektim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu ama aramaktan asla vazgeçmediler ve birkaç kez beni bulmaya çok yaklaştılar. Her seferinde yeni bir yere götürüldüm ve kardeşlerimin örgüte verdiği tüm zararlar için cezalandırıldım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Kadın başını sallar. "Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye yanıtlıyor. "Sadece bilmeni istedim ki bu olay yüzünden ailem ve ben gizli kalmam konusunda anlaştık. Kaçma girişimlerim sırasında gurur duymadığım şeyler yaptım ve yarım kalan her şeyi tamamlayana kadar kimliğimi peşimden gelebilecek herkesten saklamak istiyorum. Orada bulunduğum süre içinde pek çok düşman edindim ve iyi saklanan bir sır olduğu için hepsi adımı bilmiyordu." Bana titrek bir şekilde gülümsüyor ve ben de onun kim olduğunu insanlara söylemesini nasıl engellediklerini hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum. "Bu yüzden kardeşlerim davetli listesinin çok özel olduğu ve güvenliğin çok sıkı olduğu bazı partilere gelmeme izin veriyorlar ama fotoğrafımın çekilmesine izin vermiyorlar. Yaşamamı ve toplum içinde olmamı istiyorlar ama sadece kontrol edebilecekleri, beni güvende tutabileceklerine inandıkları yerlerde."

Titrek bir şekilde gülümsüyor. "İşte bu yüzden o gün buraya girdiğimde, Xavier'e makarna getirdiğimde size kim olduğumu söylemedim. Xavier'in iki kişiliğe sahip olmasının nedeni de bu: şakacı ve onun altındaki kişi. Bunu asla kabul etmez ama yine yanlış bir şey söyleyeceğinden ve başka birinin incineceğinden korkuyor. Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, olanların kendi hatası olmadığını kabullenemiyor."

Elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Eğer umursamıyor gibi görünüyorsa ya da duyman gereken sözleri söylemiyorsa, lütfen ona karşı sabırlı ol. Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı var. O zamandan beri içeri girmesine izin verdiği tek kişi sensin, hepimizin kaybettiğimizi sandığımız adamı ortaya çıkarabilecek tek kişi sensin."

Kırk

XAVIER

Elbisesini giyerken aynada karıma bakıyorum ve onun benim olduğuna inanamıyorum. Ellerimi beline doladığımda ve boynunu öpmek için eğildiğimde Sierra'nın nefesi kesiliyor. "Xave," diye mırıldanıyor uyarırcasına, bana daha iyi erişebilmek için boynunu eğerken bile.

"Çok güzel görünüyorsun." Onunla geçirdiğim bu son birkaç hafta, mutluluğa en çok yaklaştığım zaman oldu ve bu beni korkutuyor. Ne zaman adımı inlese, gözleri benden başka bir şeyle dolsa, acaba çok şey mi istedim, kendi mutluluğunun peşinden koşmaya hazır olduğunu fark ettiğimde çekip gitmeli miydim diye düşünüyorum.

Onu kütüphanesindeki kanepeye kıvrılmış aşk romanlarını okurken, dudaklarından rastgele çıkan tatlı kıkırdamaları her izlediğimde, ona ne kadar süre sahip olabileceğimi, yanlış bir şey söyleyip onu uzaklaştırmamın ya da onu tehlikeye atmamın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Onun bana göre olmadığını, benim için fazla iyi olduğunu her zaman biliyordum, ama konu ona gelince bencilliğimi asla dizginleyemedim. Ne şekilde olursa olsun her zaman onun ilgisini çekmek için can attım ve şimdi o benim karım olsa bile ona doyamıyorum.

Elbisesinin fermuarını açtığımda Sierra kıkırdıyor ve elbisesi yerde birikirken gözleri arzuyla parlıyor. Yüzünü bana dönüyor ve bir elini saçlarıma gömüyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sen, eğer şanslıysam."

Gülüyor ve eğer bu dünyadaki en iyi ses değilse lanet olsun, onu sadece adımı inletmek üzere olduğum yol takip ediyor. "Geç kalacağız," diyor karım, gömleğimin düğmelerini açarken bile, eli aç bir şekilde tenimde geziniyor.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum onu çevirip tuvalet masasının üzerine eğerken, gözlerimiz aynada kilitleniyor. Bacaklarını ayırıp parmaklarımı aralarından geçirdiğimde nefesi kesiliyor, onu ıslak bulduğumda sikim anında zonklamaya başlıyor. "Bu..." Parmaklarımı dudaklarıma götürüp tadına bakmadan önce mırıldanıyorum. "Tek umursadığım şey bu."

Klitorisinin etrafında dönüp onu acımasızca kızdırdığımda inliyor. "Xavier," diye uyarıyor. "Oyalanacak mısın yoksa karını mı becereceksin?"

Sırıtıyorum, kendisinden bahsediş şeklinden derin bir zevk alıyorum. Kendisine *karım* demesine bayılıyorum. Pantolonumu aceleyle çıkarırken inliyorum, sikimi amına doğru kaydırdığımda inlemesine bayılıyorum. "Bunu istiyor musun, bebeğim?"

"Evet," diye inliyor ve beni daha da yaklaştırmak için kalçalarını sallıyor.

Ucunu içeri itiyorum ve elimi saçlarına dolayarak saçlarına uzanıyorum. Aynada muhteşem görünüyor. O şehvet dolu ifade, göğüslerinin ahşap masaya doğru itilmesi ve o güzel kızarmış yüz.

"Sen nasıl benim oluyorsun?" Bir santim içine kayarak soruyorum.

"Daha fazla," diye talep ediyor.

Etrafına uzanıp klitorisinin etrafında tembel daireler çizmeye başlarken sırıtıyorum. "Sen benim için boşalana kadar olmaz, Kedicik."

Onu en dayanılmaz şekilde sığ bir şekilde becerirken onu orgazma yaklaştırdığım için seksi dudaklarından yumuşak küçük inlemeler kaçıyor. "Xavier," diye yalvarıyor.

"Evet, aşkım?"

"*Lütfen*."

Gülümsüyorum ve ona istediğini veriyorum, parmaklarım daha hızlı, daha sert hareket ediyor. Sierra'nın benim için boşalmasını izlemekten ve o lezzetli iniltilerin her birini hak ettiğimi bilmekten daha heyecan verici bir şey olamaz.

Bacakları titremeye başlıyor ve tam amı kasılmaya, vücudu gücünü kaybetmeye başladığında içine tamamen iterken dudağımı ısırıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve ön kolumla karnına doğru tutuyorum. Onu yavaşça içime alırken başını omzuma yaslıyor, nefes alış verişi düzensiz ve gözleri aynadan bana bakıyor. Hiç bu kadar samimi bir şey yaşamamıştım ve bu aklımı karıştırıyor, bana gerçek olamayacak şeyler hissettiriyor.

Başını eğip beni öpüyor ve bir anda kendimi onun içinde kaybediyorum. Onu sert ve yavaş hamlelerle içime alıyorum ve o da ağzıma karşı inliyor. "Bana ne yapıyorsun?" Ağzına karşı mırıldanıyorum, beni büyülediğinden eminim.

Sierra gülümsüyor ve arkasına uzanıyor, dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına götürürken eli saçlarıma dolanıyor ve onu öpmemi istiyor. Mutlulukla kabul ediyorum ve dilini benimkine dolama şekli beni uçurumun kenarına itiyor. Ben boşaldığımda inlemelerimi yutuyor ve saçlarımı sıkıca kavrıyor ve bu en gerçek dışı deneyim. Milyon yıl geçse de ona doyamayacağım.

"Gerçekten geç kalacağız," diyor bana ondan ayrıldığımda ve ben de utangaç bir şekilde gülümsüyorum. Annemin geç kalmamdan gerçekten nefret ettiğini ona söylemesem iyi olur. Bunun yerine, karımın temizlenmesine ve giyinmesine yardım ediyor, ona dokunmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

"Bunu unutma," diye mırıldanıyorum, evlilik yüzüğünü parmağına takarken. Nadiren takmasından, saklamak istediği biri olmamdan nefret ediyorum. Sadece bu gece için bile olsa, onun gerçekten benim olduğunu hissetmek istiyorum.

Bizi restorana götürürken Sierra elini kalçama koyarak beni şaşırtıyor ve ben de elini tutup ona bir bakış atarken parmaklarımızı birbirine doluyorum. Bir şeyi hem isteyip hem de ondan korktuğum hiç olmamıştı ama ona karşı hissettiğim tam olarak bu. Onunla işleri berbat etmekten korkuyorum ama aynı zamanda gitmesine de izin veremiyorum.

"Geç kaldınız," diyor Hunter içeri girdiğimizde, karıma uzanmadan önce. Hunter ona sarılmadan önce onu geri çekip ters ters bakıyorum ama o sadece gülüyor ve kardeşime sarılmak için beni kenara itiyor.

"Hunter!" diyor heyecanla ve ben de kısık gözlerle ikisini izliyorum. Beni çok şaşırtan bir şekilde Sierra önce Elijah'a, sonra da Zach'e doğru ilerliyor ve en sonunda Valeria'ya sıkıca sarılıp hepsine kendi kardeşiymiş gibi davranıyor. İtibarımızdan dolayı onların yanında çekingen davranacağını düşünmüştüm ama bunun yerine onlara beklenmedik bir nezaketle davranıyor.

Onu ailemle birlikte izlerken kalbim biraz tuhaf hissediyor, anneme yaklaşırken biraz gerginleştiğini fark ediyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum," diyor annem onun elini tutarak.

Sierra utangaç bir şekilde gülümsüyor ve getirdiği küçük çantayı havaya kaldırıyor. "Fazla bir şey değil ama doğum günün için sana biraz kurabiye pişirdim."

Annemin gözleri büyür ve çantayı dikkatle alır. "Sen mi aldın? Benim için mi?"

"Onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum," diyor babam. Geriliyorum, sözlerini yalanlayamıyorum ama itiraf etmeye de pek hazır değilim. "Sen de ona benim annene baktığım gibi bakıyorsun Xavier. Onu sevmekte sorun yok, biliyor musun? Mutlu olmakta sorun yok."

Kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum ama kafamın içinde bana sahip olduğunu bildiğim soruları sorduğunda sahip olduğumuz her şeyin yok olacağını ve bana bir daha asla eskisi gibi bakmayacağını söyleyen o küçük sesi susturmak neredeyse imkansız.

Kırk Bir

SIERRA

"Akşamı büyükannemle geçirmenin senin için sakıncası olmadığına emin misin?" Evinin önüne geldiğimizde sordum.

Xavier gülümsüyor ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Eminim," diye mırıldanıyor, elini saçlarımın arasına sokup beni öpmeden önce. Ona karşı eriyorum ve alnını benimkine değdirirken iç çekiyor. "Aslında," diyor. "Fikrimi değiştirdim. Eve gidip akşamı yatakta geçirmeliyiz."

Gülüyorum ve geri çekiliyorum. "Kesinlikle olmaz."

Beni büyükannemin ön kapısına kadar takip ederken suratını asıyor ve ben de kapının önünde durup yüzümü ona dönüyorum. "Xavier," diyorum tereddütle. "Büyükannem açıkça söylemedi ama onunla her konuştuğumda bizim için oldukça endişelendiğini belli ediyor. Sadece şey olup olmadığını sormak istedim... şey..."

İşaret parmağını çenemin altına koyarak, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz veriyor hemen. "Mükemmel bir koca gibi davranacağım."

Yüzünü kavrıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Numara yapmana gerek yok," diye fısıldıyorum, imanın aramızdaki havada asılı kalmasına izin vererek. Gözleri bir parça açılıyor ve yüzünden geçen kırılganlık beni hazırlıksız yakalıyor. Olmayan şeyleri aramak ve çok fazla şey okuyarak kendimi delirtmek istemiyorum, ama belki de Raven haklıydı ve söylemediği her şeye bu kadar odaklanmak yerine küçük ipuçlarına daha fazla dikkat etmem gerekiyor. "Hadi," diyorum ona, içeri girip doğruca büyükannemin mutfağına giderken ellerimizi birleştiriyoruz.

"Sierra, tatlım," diyor büyükannem, kulaktan kulağa sırıtarak. O kadar zayıflamış ki çok sevdiği önlüğünün içinde yüzüyor ve ona sarılırken kalbim acıyla burkuluyor. Hiç bu kadar kırılgan olmamıştı ve onunla geçireceğim zamanın giderek azaldığının farkındayım.

Ona biraz fazla uzun sarıldığımda iç geçiriyor, onu bırakmak istemiyor. "Biraz kurabiye yapalım mı?" diye soruyor. "Xavier'e tarifimi öğretmek istiyordum."

Geri çekiliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "O mu?" Kocamı işaret ederek soruyorum. "Tarifini öğrenmek için yalvaran benken ona öğretmek mi istiyorsun? Bunu hak etmek için ne yaptı?"

Xavier'e uzanırken sırıtıyor ve Xavier elinin arkasını öpmek için nazikçe elini dudaklarına götürüyor. "İyi misin?" diye soruyor ona, sesi endişeli geliyor. "Torunumla birlikte yaşamak zor olmalı."

Başını salladığında şaşkınlıkla ikisine bakıyorum. "Hiç bu kadar yorgun olmamıştım," diye cevap veriyor, sesi üzgün geliyordu.

Ona yapabildiğim en iğrenç bakışı fırlatıyorum. Hiç bu kadar yorgun *olmamıştı* çünkü uyumama asla izin vermiyor. "Sen..."

Büyükanne kolunu onun beline doladı ve bana baktı
Bana o şekilde baktığında kocama küfretmeye cesaret edemediğim için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bu çok

Haksızlık," diye mırıldandıktan sonra ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm.

Xavier kıkırdıyor ve beni takip ediyor. Etrafımdan dolanıyor, sabunlu ellerimi tutup masaj yaparken sırtımı göğsüne bastırıyor ve kalıntıları kendi ellerini yıkamak için kullanıyor. Başımı eğip ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve o da sırıtarak burnumun ucuna yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra geri çekilip beni yanaklarım alev alev yanarken öylece bırakıyor. Tüm bunlar büyükannem için bir gösteri miydi, yoksa daha fazlası mıydı?

"Nereden başlayacağız?" diye sorar büyükannesine, o da hemen işe koyulur.

"Ona binlerce kez tarifi ondan saklamayacağımı söyledim," diye homurdanarak kocama yakınıyor. "O yaptığında aynı tadı vermemeleri benim suçum değil, değil mi? Bakalım sen yaptığında daha iyi olacak mı?"

Bugün şekerli kurabiye mi yoksa çikolatalı kurabiye mi yapacaklarını tartışmaya başladıklarında kollarımı kavuşturup onlara inanamayarak bakıyorum, ancak ikisini de yapmaya karar veriyorlar. Xavier'in büyükannesinin yanında benim onun ailesinin yanında olduğum kadar garip olacağını düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değil.

Büyükannem Xavier'e bakıp sırıttığında pembe krema yapmaya yeni başlamıştım. "Bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Geçen sefer konuştuğumuz Medjool hurmalarından aldım ve sen haklıydın. Kullandığım hurmalardan çok daha iyiydiler."

Xavier ona tatlı tatlı gülümsüyor ama omzunun hafifçe gerildiğini, sanki Büyükannemin bu konuyu açmasını beklemiyormuş gibi bir an için kaçamak bakışlarla bana baktığını fark ediyorum.

"Randevular mı?" Ben soruyorum. "Ne?"

"Önemli bir şey değil," diyor büyükannem. "Senin için daha sağlıklı brownieler yapmak istediğimi söylemiştim ve Xavier Medjool hurmalarını denememi önerdi."

Bana ne söylediğini hâlâ tam olarak anlayamadığım için başımı eğiyorum. "Bunu ne zaman önerdi?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Geçen haftaydı, değil mi?" diye soruyor Xavier'e. Xavier başını sallıyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Geçen hafta onunla konuştun mu?"

Büyükannem bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve başını sallıyor. "Evet, Sierra. Sen evlendiğinden beri her iki haftada bir beni öğle yemeğine çıkarıyor."

Ne? Kocama bakıyorum ama bakışlarımı kaçırıyor. "Bunu neden bilmiyordum?"

"Artık ben de onun büyükannesiyim," diyor Büyükanne, Xavier'i savunuyor gibi görünerek. "Neredeyse tüm torunlarımı haftada en az bir kez görüyorum."

"Biliyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Keşke bilseydim de ben de katılabilseydim."

Sonra başını kaldırıyor, omuzları gevşiyor. "Bundan bahsetmeliydim," diyor, sesi yumuşak. "Özür dilerim."

Büyükanne kurabiyeleri fırına koyarken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz. "Zamanlayıcı kapandığında beni ara, tamam mı?" diyor. "Bu arada bir telefon görüşmesi yapacağım."

O uzaklaşırken başımı sallıyorum, şüphesiz sadece bizi yalnız bırakmak istiyor. "Neden bana söylemedin?" Soruyorum, sesim yumuşak.

"Hâlâ yapabiliyorken seni yetiştiren kadını tanımak istedim ve benimle zaman geçirmen için onu kullandığımı düşünmeni istemedim - ne de onunla geçirdiğin zamana tecavüz etmek istedim."

"Xavier," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Neden benimle konuşmuyorsun? Neden bana bu tür şeyleri anlatmıyorsun? Ne düşündüğünü anlamaya çalışmaktan, beni dışlıyormuşsun gibi hissetmekten çok yoruldum. *Canım acıyor*. Sana açıkça cevaplamak istemediğin sorular sormayacağım, ama lütfen beni tamamen dışlama."

Bana doğru uzanıyor ve saçlarımı yüzümden çekerken ona bakıyorum, kalbim kanıyor. "Sierra," diyor, sesi acılı geliyor. "Yapmak isteyeceğim en son şey

Sana. Kendimi ifade etmekte pek iyi değilimdir ama söz konusu sen olduğunda sadece iyi niyetli olduğuma dair sana söz veriyorum."

"Dene," diye yalvarıyorum. "Benimle iletişim kurmayı deneyemez misin Xavier? *Lütfen*."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Sen Biliyorum ne sen sormak için. Sen Yapma. istiyorum için yoksun zihnimde neler olup bittiğini biliyorsun, Kedicik."

Elimin tersiyle yanağını yumuşak bir şekilde okşuyorum. "Buna ben karar vereceğim."

Kırk İki

XAVIER

Haftalık toplantımız için Graham'ın ofis binasına girerken kendimi huzursuz hissediyorum. Graham'ı her gördüğümde, Sierra'nın bizi öğrendiğinde ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Kendisine kalsa bunu ona asla söylemeyeceğinden hiç şüphem yok ve bu bana hiç iyi gelmiyor. Bana Sierra'nın onu aradığını ve tepkisi için özür dilediğini, sadece hazırlıksız yakalandığını iddia ettiğini söyledi, ama bundan fazlası vardı. O zamandan beri tüm görüşmelerimizde profesyonel davranıyor, ancak karıma karşı bir şeyler hissettiği açık ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Asistanı beni bir konferans odasına götürürken, "Bay Thorne'un son toplantısı otuz dakika kadar gecikecek, Bay Kingston," dedi. Her ay toplantı yerimizi ofislerimiz arasında değiştiriyoruz ve bu kez ev sahipliği yapma sırası onda. "Bayan Windsor zaten burada."

Bayan Kingston, diye zihnimden düzeltiyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyemediğim için sinirleniyorum. Ben yürürken Sierra ayağa kalktı.

İçeri giriyorum ve giydiği lacivert elbiseye bakarken içimden saf bir sahiplenme duygusu geçiyor. Uzun saçları böyle göğsüne dökülmüşken, elbisesi kıvrımlarına güzelce yapışmışken inanılmaz görünüyor. Karım bana gülümsüyor ve sonra yanımdan geçip Graham'ın asistanının sorduğu bir soruya cevap veriyor - kahve ya da çayla ilgili bir şey, ama benim tek odaklanabildiğim karımın ne kadar muhteşem olduğu. Lanet olsun. Onu istediği için Graham'ı bile suçlayamıyorum. Bir insan ona bakıp da nasıl büyülenmez ki?

Kapı arkamdan kapandığında bana doğru yürüyor, eli anında enseme dolanıyor. "Neye bakıyorsun?" diye soruyor o şakacı, sahte kızgın ses tonuyla, hani şu sadece rakip olduğumuz zamanlarda yapabileceği şeyleri söylerken kullandığı ses tonuyla.

Elimi beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "*Karım*," diye cevap veriyorum ve parmak uçlarına yükselip beni tamamen öpmeden önce dudaklarını bir, iki kez dudaklarıma değdirdiğinde kendime tatlı bir gülümseme kazandırıyorum. Uyluklarının arkası arkasındaki konferans masasına çarpana kadar öne doğru adım atarken inliyorum.

"Xave," diyor uzaklaşarak. "Graham yakında burada olur."

Belinden tutup masanın üzerine kaldırırken sırıtıyorum, sırtı kapıya dönük olacak şekilde konumlandırıyorum. "Duymadın mı? Graham otuz dakika gecikecek," diyorum ona, bacaklarını ayırıp aralarında durmadan önce, dudaklarım onunkileri buluyor.

Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve biraz geri çekiyor, ama sonra teslim olup beni öpüyor, sanki o da bana karşı koyamıyormuş gibi. "Yine de," diyor öpücüklerin arasında. "Belki daha çabuk biter."

"Ne?" Göğsümün derinliklerinde kök salan bir güvensizlik hissiyle soruyorum. "Graham'ın seni *kocanı* öperken görmesinden mi korkuyorsun?" Ondan uzaklaşıp bir adım geri çekiliyorum ve hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımda gezdiriyorum. Hiçbir zaman kendimi

Sierra'nın yanındayken de böyleydim ve evlendiğimizden beri bu değişmedi. Düzgün düşünemiyorum, hayatın diğer her alanında olduğum gibi bağımsız olamıyorum. Yapmamam gereken şeyleri istememe ve yapmama neden oluyor ve bu çıldırtıcı.

Bazen bana öyle bakıyor, sanki ördüğüm her duvarın, yaptığım her yapmacıklığın içini görüyor. "Buraya gel," diyor karım, ses tonu iddialı.

Ona doğru yürürken kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kravatıma uzanıp beni kendine çekerek dudakları dudaklarıma çarpınca beni hazırlıksız yakalıyor. Kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekerken inliyorum, onu eskisinden daha sert öpüyorum, hareketlerim biraz daha az kontrollü.

Dudaklarımı boynuna götürdüğümde inliyor, başı geriye düşüyor. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun," diyor ve ben geri çekilip ona ters ters bakıyorum, ellerim kalçalarına gidiyor.

"Bebeğim, gerçekten kıskandığımda neler olduğunu görmek istemezsin."

Gülümsüyor, gözleri kukuletalı. "Graham'ın bu toplantıdan sonra beni bir şeyler içmeye davet ettiğini söylemeyi unuttum."

Çenemi sıkıyorum ve ellerimi bacaklarından yukarı kaydırırken gözlerinin içine bakıyorum, başparmaklarım taytına sürtünüyor, ne kadar ıslak olduğunu doğrudan hissedebildiğim gerçeğini seviyorum. "Öyle mi? Ona ne söyledin?"

"Ona gitmek istediğimi söyledim."

Bakışlarım onunkilerle kesişirken ellerim olduğu yerde donup kalıyor ve kalbim acıyla burkularak karıma bakıyorum. Söylemesini beklediğim şey bu değildi - hem de hiç. Onu hâlâ istiyor mu? Eğer müdahale etmemiş olsaydım, onunla çıkmaya başlayacaktı ve ben de onunla olan şansımı sonsuza dek kaybedecektim. Onu ve sahip olabileceklerini kaçırdığı için hâlâ pişmanlık duyuyor mu?

"Beni The Renegade'e götürüyor."

Onu, sahibi olduğum bir restoranda kokteyller eşliğinde gülerken hayal ettiğimde kanım kaynamaya başlıyor - en

sevdiği yemekleri ve içecekleri sunan bir restoran, çünkü ben yaptım

Öyle. Tam da onun birlikte olması gereken, benim asla olamayacağım türden bir adam olduğunu bilmek acı veriyor - güçlü ahlakı olan, korku ve sindirme üzerine inşa edilmemiş iyi bir üne sahip, uzun süreli saygın bir aile geçmişi olan biri. Hiçbir erkek beni Graham Throne kadar güvensiz ve tehdit altında hissettirmedi.

Sierra bana çok iyi bildiğim bir şekilde sırıtıyor ve bir anda bütün öfkem uçup gidiyor. Bana sadece beni kızdırmaya çalışırken böyle gülümsüyor. "Küçük yalancı," diye mırıldanıyorum, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Karım yalanlarını anladığım için şok olmuş görünüyor ve yüz ifadesi beni daha da rahatlatıyor. "Şimdi, beni kışkırttığın için seni nasıl cezalandıracağım?" Taytına uzanıp kasıklarından yırtarken soruyorum.

Önündeki sandalyeye oturup onu masanın kenarına çektiğimde Sierra'nın nefesi kesiliyor ve amını göz hizama getiriyorum. "Bana neden yalan söylediğini söyle," diye soruyorum iç uyluğunu öperken, yavaşça ilerliyorum.

Sierra elini saçlarıma gömüyor, nefesi kesiliyor. "Gerçekten kıskandığında neler olduğunu görmek istemediğimi söylemiştin. Görünen o ki, istiyorum."

Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum. Tabii ki öyle. Karım beni kışkırtmak için yaşıyor. "Öğrenmek üzeresin," diye uyarıyorum, külotunu kenara itmeden ve tadına bakmak için dilimi dışarı çıkarmadan önce.

İnlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor ve bacaklarını tutup omuzlarımın üzerine atarken amına doğru inliyorum. "Xavier," diye inliyor ve klitorisine işkence ederken sırıtıyorum, sert, cezalandırıcı vuruşlarla onu yalıyorum. "Oh *Tanrım*."

"Artık seni Tanrı bile kurtaramaz," diye uyarıyorum onu, iki parmağımı içine sokup onu daha da tahrik etmeden önce, dilimle onu orgazmın eşiğine getiriyorum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve yüzümü sikmeye başlıyor, kalçaları

Graham Thorne'un konferans salonunda olduğumuzu umursamadan orgazmını kovalarken kendi kendine hareket ediyor. Hissettiğim güvensizliğin her bir parçasını çözüyor ve o bunun farkında bile değil.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Ona tam olarak istediğini vermek için dilimin ucunu kullanıyorum ve muhteşem karım dilimin her tarafına boşalıyor, inlemeleri dizginlenemiyor. Bunu ona ben yaptım ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Seninle işim bitmedi," diye mırıldanıyorum kemerimi çözmeye başlarken.

Sikimi çıkardığımda Sierra dudağını ısırıyor, amının üzerinde gezdirdiğimde dudaklarından seksi bir inilti çıkıyor. "Seni bu konferans masasının üzerinde becereceğim ve Graham'ı her gördüğünde, ofisinde kocanın sikini nasıl aldığını hatırlayacaksın. Onu görmeyi bile senin için mahvedeceğim."

Başını içeri ittiğimde nefesi kesiliyor, bakışları ısınıyor. "Görüyor musun bebeğim? Aç amının sikimi nasıl yuttuğunu görüyor musun?" Saçlarını tutup yumruğumu sıkarak içine doğru itiyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir vahşetle ona ihtiyaç duyuyorum. "Böyle mükemmel bir amcık ve hepsi *benim*." Geri çekiliyorum, tekrar sertçe içine girerken gözlerim onunkilerde. Yüksek sesle inliyor, bakışları bulanık, sanki doğru düşünemiyor, sanki aklı benden başka bir şeyle dolu - tam da istediğim gibi. "Her bir santimin benim, Sierra Kingston," diye uyarıyorum onu hızlı ve sert darbelerle sikerken, o da hepsini alıyor.

"*Evet,*" diye inliyor, takım elbise ceketimin yakalarını çekiştiriyor, bacakları kalçalarımın etrafında sıkılıyor. "Ama sen de benimsin, Xavier. Sakın bunu unutayım deme."

İnliyorum, alnım onun alnına düşüyor ve masanın hareket etmesini umursamadan onu daha sert kavrıyorum. "Siktir, bebeğim. Böyle şeyler söylediğinde..."

Sanki bana yeterince işkence etmiyormuş gibi, iç kaslarını sıkmaya başlıyor ve boşa kürek çektiğimi anlıyorum. "Kahretsin," diye inliyorum, amcığı sikimin canını sıkarken bir saniye bile dayanamıyorum. Muhteşem karımın derinliklerine boşaldığımda başım omzuna düşüyor ve bana sıkıca sarılıyor, bana böyle sarılmasının beni ne kadar rahatlattığının farkında değil.

İçimi çekerken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, ellerimi bacaklarının arasında gezdirip döllerimi daha derinlerine ittiğimde gözleri açılıyor. "Yırtık taytın ve bacaklarının arasında döllerimle o sandalyede oturmanı istiyorum," diyorum ona, yanımızdaki koridorda duyduğum seslerin farkında olarak. "Graham'a istediğin kadar gülümse bebeğim, ama bunu kime ait olduğunu hatırlayarak yapacaksın."

Şaşırtıcı bir şekilde, karım kemerimi bağlamama yardım ederken bana sadece *muzaffer* olarak tanımlanabilecek bir şekilde sırıtıyor. Graham içeri girmeden birkaç dakika önce oturdu ve ben de onun yanındaki koltuğuma oturdum, vücudum hala devam eden arzuyla titriyordu.

İkimize de uzun uzun bakıyor, bakışları Sierra'nın parlak kırmızı yüzünde kalıyor ve ben de karımın yolundan giderek dizüstü bilgisayarımı açarken sırıtıyorum. Graham toplantıya başlarken söylediği tek bir şeye bile odaklanamıyorum, yüz ifadesinden çok üzgün olduğu anlaşılıyor ve gelen kutumdaki yeni e-postaya bakılırsa tek üzülen ben değilim.

Kimden: Sierra
Windsor Konu: Ben
seninim.

Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmam Xavier. Benimle uzaktan yakından ilgilenen bir adamla asla bir şeyler içmeye gitmem. Pek çok şey olabilirim ama sadakatsizlik ve vefasızlık bu listede yok.

Seni kışkırttığım için özür dilerim ama bana karşı dürüst olmanın tek yolunun bu olduğunu öğrendim. Rekabetimizi neden bu kadar çok sevdiğimi, seni kışkırtmaktan neden hala zevk aldığımı anlamam biraz zaman aldı - çünkü diğer zamanlarda bu garip cepheyi takınıyor, aklından geçenleri söylemeyi ya da bana gerçekten nasıl hissettiğini göstermeyi reddediyorsun.

Bana karşı sabırlı olmanı ya da kelimelerini dikkatli seçmeni istemiyorum. Az önce beni bu konferans masasında beceren adam mı? İstediğim adam o.

Filtrelenmemiş gerçeğini, güvensizliklerini, kıskançlıklarını istiyorum. Kendinle ilgili sevmediğin her şeyi, saklamaya çalıştığın her şeyi istiyorum. Hepinizi istiyorum.
- Sizi siz yapan tüm küçük şeyler, olduğunuz gibi göründüğünüz değil.

Sevgiler,

Karın

Ekranımın üzerinden ona bakıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir belirsizlik var, sanki e-postasının nasıl gideceğinden tam olarak emin değil. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için daha fazla çaba göstermeliyim. Duygusal ihtiyaçlarını karşılamak için küçük entrikalara başvurmak zorunda kalmamalı ve ben açıkça çuvallıyorum, onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Elini tutup dudağıma götürürken iç çekiyorum, arkasını hafifçe öpüyorum ve o da Graham'ın izlediğini hiç umursamıyormuş gibi bana gülümsüyor.

Kırk Üç

SIERRA

"Xavier?" Kanepeden başını kaldırıyor, elindeki kutuya bakarken yüzünde çelişkili bir ifade var. Normalde işten eve geldiğimde beni yarı yolda karşılar ve nefesim kesilene kadar öperdi. Birkaç gündür her zamankinden daha mesafeli davranıyor ve bunun beni içeri almasını istediğimi itiraf etmemle ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Çok fazla şey istediğimi, haddimi aştığımı bilmeliydim.

"Kedicik," diyor, elinde kutuyla ayağa kalkarak. Bana doğru yürürken tereddütlü görünüyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. "Özür dilerim, içeri girdiğini duymadım."

Başımı sallıyorum ve onu öpmek için parmak uçlarıma yükseliyorum, geri çekildiğimde gözlerim elindeki kutuya takılıyor. "Bu nedir ve neden dikkatini benden çalıyor?"

Xavier bana eğlenen bir gülümseme fırlatıyor ve yere bakıyor. "Bana söylediğin şey hakkında düşünüyordum.

Ne düşündüğümü tahmin etmek ve size gösterdiğim özenle seçilmiş versiyonumdan daha fazlasını istemek."

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. "Bu... dürüst olmak gerekirse, bir şey söylediğimi unut," diye mırıldanıyorum, başka tarafa bakarak.

İşaret parmağını nazikçe çenemin altına yerleştiriyor ve beni kendisine dönmeye zorluyor. "Yapma bunu," diyor yalvaran bir ses tonuyla. "Sırf ben karşılayamadım diye ihtiyaçlarını görmezden gelme."

Sözlerine hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben -"

"Bu senin için," diyor kutuyu bana uzatırken. "Bir gün sana neden kelimelerle aramın senin istediğin kadar iyi olmadığını anlatacağım, ama o zamana kadar aramızdaki uçurumu kapatmak için küçük yollar bulacağım. Yeterli olmadığını biliyorum ama lütfen endişelerini duyduğumu ve bunun üzerinde çalıştığımı bil."

"Xavier, için rahat etmediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Düşünmeden konuştum ve o zamandan beri bu sözlerimden pişmanlık duyuyorum."

Yüzümü kavrıyor ve başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sık sık söylediğimiz şeyler pişmanlık sebebidir," diyor, sesi acı tatlı, "ama zor yoldan öğreniyorum ki kelimeler can yaksa da, söylenmeden bıraktığımız kelimeler de aynı derecede derin y a r a l a r açabiliyor. Söylemek istediğim ama söyleyemediğim o kadar çok şey var ki, duyman gereken şeyler ve bu yüzden canın yanıyor." Elini geri çekti ve bana uzattığı kutuya baktım. "Aç onu."

Xavier yayı gevşetirken beni izliyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. Haklı - Valeria bana geçmişlerinden bahsetmeseydi, anlayamazdım ve kendi korkularımın ve güvensizliklerimin bizi ayrı tutmasına izin verirdim. Şu anda olduğundan çok daha fazla acı verirdi.

"Bu..." Bana hediye ettiği kitaba gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum. "Bu imzalı ve kişiselleştirilmiş özel bir ciltli baskı," diye fısıldıyorum hayranlıkla. "Bu versiyon daha çıkmadı bile

henüz." Kenarlarının püskürdüğünü fark ettiğimde nefesim kesiliyor, ancak açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Açıklamalı," diyorum, el yazısını tanıdığımda öfkemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Kitabı elime alıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Nedir bu? Bir savaş ilanı mı?"

"Ne?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. "Ben... Ben bunu seveceğini düşünmüştüm."

Dudağımı ısırıyorum ve kocama gülümsemeye zorlamadan önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. Özel bir baskıyı *kirletti* ve bundan haberi yok.

"Belki de bu iyi bir fikir değildir," diyor, geri almaya çalışıyor ve ben göğsüme bastırarak geri çekiliyorum.

"O benim," dedim ona. "Onu geri alamazsın." Yeni kitabıma dikkatlice bir kez daha bakmadan önce ona şüpheci bir bakış fırlattığımda gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu muhteşem," diyorum ona, sesim titreyerek. Gözleri yüzümde geziniyor ve bu kez ona içtenlikle sırıtıyorum. "Yani bunu okudun mu?"

Başını sallıyor. "Okumaya başladım çünkü kitabı neden sevdiğini bilmek istiyordum ve okurken bana seni hatırlatan tüm bölümlerin altını çizdim. Kenar boşluklarına bazı notlar ekledim, metinden anlaşılmayabilecek bir şeyin bana neden seni düşündürdüğünü sana bildirmek için."

Gölgelerin ve Buzun Laneti'nin yepyeni baskısına göz gezdiriyorum; kitaba tekrar bakıp yeni gözlerle gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Xavier'in bir güzellik ve canavar romantizmi okuduğu düşüncesi sonsuz derecede eğlenceli ve en sevdiğim bölümlerden birini vurguladığını fark *ettiğimde* sırıtmadan edemiyorum - kahramanın *sadece ölüm bizi ayırana kadar seninle olmaya söz verdim* dediği bölüm. *Ben sadece* ölüm *kısmını hızlandırıyordum*, imparatoru kalbinden bıçaklamadan hemen önce, düğün gecelerinde, onun ölümsüz olduğunu fark etmeden.

Kenarlarda şöyle yazıyor: *Sanırım onda ne gördüğünü biliyorum, hikayelerinin bu kadar erken döneminde bile; sende de aynı şeyi görüyorum. Benden korkmayan birini bulmak nadirdir, ama sen hiç korkmadın. Benim korkularım da Felix'inkilerle aynı, bir gün sen de içimdeki canavarı göreceksin ve herkes gibi kaçacaksın.*

Ona bakıyorum ama gözlerini kaçırıyor. "Bunun sana aklımdan geçenleri kendiliğinden söylememle ya da ihtiyacım olan şekilde iletişim kurmayı öğrenmemle aynı şey olmadığını biliyorum, ama bu..."

"Mükemmel," diyorum ona, gözlerimdeki yaşları kırpıştırmak için elimden geleni yaparak. Bunun ne kadar düşünceli olduğuna, ne kadar çaba gerektirdiğine inanamıyorum. Ama daha da önemlisi, onun kendisini bu şekilde gördüğüne inanamıyorum. Kitabı sehpanın üzerine koyuyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Xavier, sen canavar değilsin."

"Keşke olmasaydım," diyor ellerini saçlarıma gömerek. "Ellerimi yıkayıp temizleyebilseydim, temizlerdim Sierra. Senin istediğin gibi bir adam olmak için yapmayacağım şey yok."

"Sadece seni istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece seni istiyorum."

Alnını benimkine dayıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Parmak uçlarıma yükseliyorum ve onu öpüyorum, vücudumu onunkiyle aynı hizaya çekmeden önce boğazının arkasından en yumuşak sesi çıkarmasına bayılıyorum. Beni açlıkla, umutsuzca öpüyor ve ben bir adım öne çıkıyorum, o da geri çekiliyor, ta ki ikimiz de kanepeye yuvarlanana kadar. Üstüne çıktığımda inliyor, bakışları bedenimi okşuyor. "Seni istiyorum, Xavier Kingston. İyi, kötü ve aradaki her şeyi." Ellerim gömleğinin üzerinde geziniyor ve düğmelerini açmaya başlarken gülümsüyorum. "Sana ne kadar çok istediğimi göstermeme izin ver."

Kırk Dört

XAVIER

Ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum ve dışarıdaki sağanak yağmura gülümsüyorum. "Günün geri kalanı için programımı boşalt," diyorum Sam'e. "Ben eve gidiyorum."

"Ne?" diye kekeliyor, tabletini sıkıyor. "Yapamazsınız! Aylardır planlanan bir satın alma toplantınız ve kritik bir saha incelemeniz var."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bugün yapmam gereken daha önemli bir şey var."

Eşyalarımı alıp ofisimden çıkarken Sam bana şaşkınlıkla bakıyor, kalbim sadece bir günlüğüne kendime öncelik verme kararımla rahatlıyor. Uzun zamandır işimin arkasına saklandım ama aynı yolda yürümeye devam edip varış noktamın değişmesini bekleyemem.

Evime girerken garip bir şekilde gerginim, son zamanlarda attığım adımların doğru olup olmadığını ya da beni yoldan çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor.

gri eşofmanlarımı giydim, gövdemi çıplak bıraktım - tam da tatlı karımın sevdiği gibi.

Evindeki kütüphaneye girip mermer şöminemizdeki ateşi yaktıktan sonra rahat bir battaniye alıp köşedeki büyük koltuğun üzerine koyarken aklımda sadece onun düşünceleri var. Odaya bakıp bir an duraksıyorum ve birkaç mum da eklemeye karar veriyorum.

Tam Sierra'nın en sevdiği beyaz çikolatadan sıcak bir çikolata yapmıştım ki kapı açıldı ve kendi kendime gülümsedim. "Oh!" dedi, onu yarı yolda karşıladığımda şok olmuştu. "Eve erken gelmişsin!"

Ona doğru yürürken sırıtıyorum ve işaret parmağımı çenesinin altına yerleştirip öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve parmak uçlarında yükseliyor, eli göğsümde geziniyor, parmakları karın kaslarımda duruyor. "Eve gelip şömine başında kitap okumak için acele edeceğini hissediyordum," diye mırıldanıyorum, onu evimizdeki kütüphaneye götürürken elini tutuyorum. "Bu yüzden sen okurken ben de dizüstü bilgisayarımda çalışırım diye düşündüm."

Sierra onun için ateşi yaktığımı fark ettiğinde nefesi kesiliyor ve yüzünü bana dönüyor. Gözlerindeki o bakış... şefkatten de öte, hayal etmeye cesaret edebileceğimden de öte, hak ettiğimden de öte. "Xavier..."

"Al," diyorum sözünü keserek. "Sana sıcak çikolata yaptım."

Titreyen elleriyle benden alıyor ve bu küçük şeylere bu kadar değer vermesi bana acı veriyor. Bu ona yeterince iyi davranmadığım anlamına geliyor. Buna alışkın olmalıydı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. "Aslında, ben üstümü değiştirirken bunu benim için tutabilir misin?"

Başımı salladım ve Lex'ten onun için yapmasını istediğim küçük elektrikli bardak altlığına doğru eğildim. "Sana bunu aldım," diyorum ona göstererek. "İçkini sıcak tutacak. Okurken unuttuğun için içeceğinin soğumasından nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden bunu sevebileceğini düşündüm."

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor, gözleri özlemle dolu. "İnanılmazsın." Sierra parmak uçlarına kalkıp yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben de onun en sevdiği devasa sandalyeye otururken kendi kendime sırıtıyorum, fincanı elektrikli bardak altlığına güvenli bir şekilde kilitlenmiş.

Ona verdiğim ciltli kitaba bakıyorum, kenarlarına yazdığım her şeyi okuyacağı düşüncesiyle hâlâ biraz gerginim. Bu konuda pek bir şey söylemedi ama bana bakışı ve etrafımdaki davranışları değişti. Karım bir şekilde daha da tatlı biri haline geldi ve sanırım bunun nedeni, duymak istediği kelimeleri söyleyemesem de, bu kelimelerin ona ulaşıyor olması. Yazılı kelimelerin gücünü şimdiye kadar hiç anlamamıştım ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Raven'ın gönderdiği yeni geceliklerden biri olan, hayatımda gördüğüm en seksi geceliği giyerek içeri girdiğinde "Kedicik," diye homurdandım. Çoğunlukla beyaz, üzerinde küçük pembe çiçekler işlenmiş ve karım bunun içinde kesinlikle büyüleyici görünüyor.

"Ne?" diye soruyor masumca, bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Dizini şezlongumuza koyuyor ve kitabını almak için uzanıyor, bana göğüs dekoltesini net bir şekilde gösteriyor ve onu yakalayıp eğmemek için her şeyimi harcıyorum.

Üzerine tırmanıp bacaklarımı açıyor, göğsüme yaslanarak rahatlıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. Mutlu bir şekilde iç çekiyor ve başını öne eğip kitabını açmadan önce boynumu bir, iki kez öpüyor. Görünüşe göre kitabın yarısını bitirmiş ve ona bıraktığım tüm küçük notları okurken burada onunla birlikte oturma fikri biraz sinir bozucu.

Çenemi omzuna koyuyorum ve okuyacağı bir sonraki bölümün ateşli bir bölüm olduğunu fark ettiğimde sırıtıyorum. Kenarlara bıraktığım notları hatırladığımda kalbim anında çarpmaya başlıyor...

Bunu okuduğumda bunun biz olduğumuzu hayal ettim ve merak ediyorum... siz de aynı şeyi yapıyor musunuz? Kahramanlarını hayal ederken gördüğün benim yüzüm mü? Değilse sakın söyleme. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, kıçını taş gibi sert sikime doğru hafifçe sürtüyor. "Her zaman senin yüzün olduğunu hayal ediyorum."

Sözlerinden memnun olarak gülümsüyorum. Ellerim vücudunda gezinmeye başladığında biraz kıpırdanıyor, dokunuşlarım yavaş ve sakin. Meme uçları benim için kolayca sertleştiğinde bir gülümsemeyi ısırıyorum, şeffaf kumaş muhtemelen sadece hisleri artırıyor. "Xave," diyor, sesi çaresizlikle dolu.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve imparator büyülü gölgelerini kullanarak kadın kahramanı orgazmın eşiğine getirirken onunla birlikte okuyorum. Sihirli güçlerim olmayabilir ama karım üzerinde aynı etkiyi yaratmak için onlara ihtiyacım yok.

Diğer elim bacaklarının arasına kayarken meme uçlarıyla oynamaya devam ediyorum ve külot giymediğini fark ettiğimde kıkırdıyorum. "Bunu yapacağımı mı umuyordun?" Orta parmağımı içine sokarken kulağına fısıldıyorum ve klitorisini daire içine almadan önce ıslaklığına buluyorum.

İnliyor ve ben elimde olmadan kitabını biraz kıskanıyorum. Sadece bir sayfadaki birkaç kelime yüzünden mi bu kadar ıslandı? Sierra sayfayı çevirirken inliyor ve iki parmağımı içine sokup g-noktasına bastırırken, aynı anda elimin topuğunu klitorisini okşamak için kullanırken saf arzu içime hücum ediyor.

"Xavier," diye inliyor.

Hemen altından öpmeden önce kulağını ısırıyorum. "Bu doğru bebeğim," diye fısıldıyorum. "Kitabın seni

Islak, ama sana dokunan benim. Seni boşaltacak olan *benim*." Nefes nefese kalmaya başlıyor ama kitabını elinden bırakmıyor, ben de hızımı artırıyorum, onu sınıra getirip orada tutarken düpedüz işkence ediyorum. "Bu amcık bana ait, beni duyuyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "*Evet*. Sen ne kadar benimsen, ben de o kadar seninim Xavier."

Saçlarından tutup öpüyorum ve ona istediğini veriyorum, amının parmaklarımın etrafında kasılmasını seviyorum, inlemeleri öpüşmemizle susturuluyor. Karım bana doğru yığılıyor, nefessiz kalıyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. *Al bakalım, Felix Osiris.* Hayali pislik. Kendisi gerçek bile değilken karımı ıslatmaya nasıl cüret eder? Siktiğimin piçi.

"Ben kitap okurken çalışacağını söylediğini sanıyordum."

"Çalışıyorum," diye karşılık veriyorum tembelce. "Evli olmak zor iş." Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde istemsizce geriliyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, seninle evli olmanın zor bir iş olduğunu kastetmiyorum Sierra. I-"

Karım kitabını bir kenara itip üzerime çıkarak sözümü kesti. Eşofmanlarımı kenara itip sikimi kavrarken gözlerimin içine bakıyor. "*Kahretsin*," diye inliyorum, hizalayıp üstüme doğru alçaldığında, tek bir yumuşak hareketle her yerimi alıyor.

Bana binmeye başladığında kıçını tutuyorum, ellerini saçlarıma gömerken yüzünde güzel bir kızarıklık var. "Zor iş," diyor, "ama sen kolaymış gibi gösteriyorsun, Xave." Sierra kendini neredeyse tamamen aletimden kaldırıyor, üzerime sertçe inmeden önce boğazımdan çaresiz bir inilti çıkarıyor. "Sen benimsin Xavier," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Tereddüt ettiğin her düşünce, yanlış söylediğini düşündüğün her kelime. Hepsini istiyorum - istisnasız."

Saçlarından tutup ağzını kendime çekiyorum ve kendimi onun içinde boğuyorum. Nasıl oldu da bu kadar şanslı olabildim? Bu tür bir şans... uzun sürmez, değil mi?

Kırk Beş

SIERRA

Mimari çizimlerime bakıp kaşlarımı çatıyorum ve tam olarak doğru yapamadığım için sinirlenerek kalemimi sivriltiyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yemek masamızdaki koltuğumda arkama yaslanıyorum.

Xavier yanıma oturmadan önce peynir tabağını yere bırakırken, "Bir bakayım," diyor. Gözlerimi dikip bakıyorum ve o benim resmime uzanırken ben de iki elimle tabağın tamamını kapıyorum.

Füme çedar peynirinden bir ısırık alıp zevkle inlediğimde Xavier kıkırdıyor. "Daha önce hiç kendi aldığım peyniri kıskanmamıştım," diyor ve kalemimi tutarken başını sallıyor. "Bana çok tuhaf şeyler yapıyorsunuz Bayan Kingston."

"Bunu kendine sen yaptın," diye mırıldanıyorum bir kraker kapıp üzerine brie sürerken. "Benimle evlendin, garip tuhaflıklar ve her şey."

Gülüyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey," diye cevap veriyor, sonra tekrar

Çizimlerimi. Çalışmamı analiz ederken onu izliyorum ve sanki ona kolay geliyormuş gibi çok hızlı bir şekilde daha iyi hale getiriyor ve yardım edemem ama ne kadar yetenekli olduğunu biraz kıskanıyorum. Bu kadar uzun süre rakip olmamıza şaşmamalı - ikimiz de fazlasıyla rekabetçiyiz.

Peynirden bir ısırık daha alırken koltuğumda mutlu bir şekilde küçük bir salınım yapıyorum ve Xavier başını yumruğuna dayamış, dirseğini masaya dayamış, o mest olmuş ifadeyle beni izliyor. "Seni Paris'te bunu uçakla getirttiğim restorana götürmem gerekebilir. Yıllardır gitmedim ama sanırım hoşuna gidecektir. Küçük ve şirin bir yer ama Eyfel Kulesi'nin muhteşem bir manzarası, kusursuz bir servis ve yediğim en güzel yemekler var."

Kaşlarımı kaldırıyorum, kıskançlık göğsümde yavaşça ortaya çıkıyor. "Kulağa romantik geliyor," diye mırıldanıyorum ve hemen kiminle gittiğini merak ediyorum. Gülümsemesine bakılırsa, anının iyi bir anı olduğu açık.

Xavier kaşlarını kaldırıyor ve sonra kıkırdıyor. "Bana öyle bakmana gerek yok," diyor, görünüşe göre eğlenerek. "İyi bir arkadaşımla gittim, *erkek* bir *arkadaşımla*. Ailesi Avrupa'daki pek çok şeyle birlikte bu restoran zincirinin de sahibi."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve birdenbire hiçbir arkadaşından bahsetmediğini, hatta geçmişte Fransa'yı ziyaret etmek gibi daha önce bilmediğim şeyler yaptığını fark ediyorum. "Onunla hâlâ arkadaş mısınız?" Dikkatlice sordum.

Xavier biraz geriliyor ama sonra iç çekiyor ve başını sallıyor. "Dion ve Enzo'nun sadece iki gerçek arkadaşım olduğunu söyleyebilirim. Bir gün sizi tanıştıracağım. Sanırım seninle tanışmayı çok ister."

Bana bir şeyler anlatmadan önce hala uzun uzun düşünüyor gibi görünüyor, ancak geçmişinden kesitleri benimle paylaşmaya başladı. Sadece iyi anılar ve büyük ölçüde sansürlenmiş olduklarından şüpheleniyorum, ama gerçekten umursamıyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmeme gerek yok, sadece onun benim için önemli biri olduğunu hissetmek istiyorum.

Sanki güvendiği ve hayatını paylaşmak istediği biriymişim gibi.

Son aylarda ikimiz de bir çift olarak çok büyüdük ve yavaş yavaş birbirimize doğru bebek adımları atmaya başladık. Ona ne zaman çocukluğumla ilgili komik hikayeler anlatsam, bir gün sonra bana kendi hikayesiyle ilgili bir e-posta gönderiyor ve bu şekilde gidip geliyoruz, yavaş yavaş birbirimizi daha önce tanımadığımız şekillerde tanımaya başlıyoruz. Evin etrafında bana küçük notlar bırakıyor ve neredeyse her gün bana küçük hediyeler gönderiyor, sadece ona beni hatırlatan şeyler ve ekinde bir hikaye.

Dün ofisime meyan kökü gönderdi ve yanında da bir zamanlar meyan kökü öğütüp evinde ve ofisinde kahve makinesine koyduğumu hatırlatan bir not bıraktı, çünkü bir şeker fabrikasını satın almak için rekabet ediyorduk ve benim küçük şakamdan sonra meyan kökünü onun için sonsuza dek mahvettiğimi söyleyerek nezaketle çekilmişti. Yazdığı notta, herhangi bir yerde meyan kökü gördüğü her seferinde beni düşündüğünü ve bunun onu her seferinde gülümsettiğini söylüyordu. Hayatına sayamayacağı kadar çok, bilemeyeceğim kadar çok şekilde sızdığımı söyledi.

Aramızdaki bu yeni samimiyet ve birbirimize gösterdiğimiz savunmasızlık bizi daha da yakınlaştırdı ve bunu ona itiraf etmekten korksam da, onunla gerçek bir gelecek görmeye başladım ve onun da görüp görmediğini merak ediyorum.

"Sana hiç sormadım, biliyor musun?" Xavier sonunda tekrar çizimime bakarak konuştu. "Neden emlak işine girmeye karar verdin?"

"Babam yüzünden," diye itiraf ediyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. Annem ve babam hakkında nadiren konuşurum, çünkü ağabeylerimin aksine onlarla hiçbir anım yok. Tek sahip olduğum sayısız pişmanlık, keşke ben yapsaydım dediğim anılar, keşke birlikte çektirseydik dediğim fotoğraflar ve keşke sorabilseydim dediğim sorular. "Resepsiyonumuzu yaptığımız gözlemevini hatırlıyor musun?"

"Zane'in gözlemevi mi?"

Başımı salladım. "Babam bunu annem için inşa ettirdi. Windsor Emlak'ın ilk projelerinden biriydi. Benden önce şirketin dışarıdan bir CEO'su vardı, büyükannem de yönetim kurulu başkanıydı ama bir gün şirketi kendim yönetmek istediğimi hep biliyordum. İnsanların köklerini saldıkları, anılar biriktirdikleri yerler inşa etme fikri... Bana cazip gelen buydu. Peki ya siz?"

Gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Ailem için işlerin inanılmaz derecede zor olduğu bir dönem vardı ve boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir can simidine ihtiyacım vardı ve az önce bahsettiğim arkadaşım Enzo bana bir tane verdi. Benden kendisi için bazı mülklerini yönetmemi istedi ve bu konuda yetenekli olduğumu anlayınca beni emlak işine girmeye itti. Dion da bunu gönülden kabul etti ve ikisi de işleri ayarlamamda ve devam etmemde bana yardımcı oldular. İkisi de bana okulda öğrenemeyeceğim pek çok pratik şey öğretti ve bir şeylerin sıfırdan inşa edilmesini izleme sürecine aşık oldum. Bu bana, yeterince sabırlı olursanız neredeyse her şeyi inşa etmenin mümkün olduğunu hatırlattı - daha iyi bir gelecek kadar zor bir şeyi bile." Sonra bana sırıtıyor. "Sonra sonunda, her adımda bana meydan okuyan bir kız çıktı ve daha önce hiç olmadığı kadar çok aşık oldum. Onunla rekabet etmeyi takıntı haline getirdim ve o da istemeden de olsa şirketimi mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla büyütmeme yardımcı oldu. *O* benim can simidim oldu. Bu inanılmaz güzel, deli dolu kız, tüm hayatımın en önemli noktası oldu. Bana bir amaç verdi ve o bunun farkında bile değil."

Ona bakıyorum, aklımdaki tek soruyu sormaya korkuyorum. Hikayesindeki kıza mı aşık oldu, *bana* mı, yoksa emlakçıya mı daha çok aşık oldu? Cevabını beğenmeyebileceğim sorular sormaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden bunun yerine ona uzanıyorum, elim yüzünü kavrıyor. "Belki

O kız başından beri *sana* aşıktı, her savaşta, her şakada, yaptığın her şeyde senin onun aklında olduğun kadar onun da aklında olmanı sağlıyordu ve belki de bunun farkında değildi."

Burnu benimkine değerken sırıtıyor. "Belki de bunu bilerek yaptım. Belki de ilgisini hak etmediğimi bildiğim halde beni düşünmesini *istedim*."

"Bence aynı fikirde değil," diyorum ona, dudaklarım dudaklarına değiyor ve elim saçlarına dolanıyor. "Bence sen o çılgın kız için eşsiz bir şekilde mükemmel olabilirsin."

Saçlarını sıkıca kavrayıp onu öptüğümde inliyor, kendimi onun içinde, bu anda kaybediyorum. Tanrım, ona çok aşığım ve onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmeye başlıyorum. Başladığımız noktadan çok uzaklara geldik, hepsi birkaç ay içinde ve biliyorum ki... birlikte yazdığımız bu hikaye, tüm zamanların en sevdiğim hikayesi.

Kırk Altı

SIERRA

Telefonumu bugün yüzüncü kez kontrol ederken iç geçiriyorum, ancak *hâlâ* beni bekleyen yeni bir mesaj bulamıyorum. Xavier ve ben son birkaç haftadır gün boyunca birbirimize mesaj atmaya başladık ve evliliğimiz için gösterdiği çaba beklentilerimin çok ötesine geçti. Artık her hafta büyükannemle öğle yemeğinde bana katılıyor ve hatta Raya ile ilgili bir aile olayında bana soru sormadan yardım etti. Belki de kardeşlerimin hepsinin hain olduğunu zor yoldan öğrendiğim o an dışında her şey mükemmeldi.

Xavier'i bir gece gizlice evden çıkarken yakalamıştım ve o kadar şüpheli davranıyordu ki beni aldatıyor olabileceğini düşündüm, bu yüzden planladığım gibi baldızlarımla takılmak yerine onu takip ettim, ancak hayal edebileceğimden daha uzun süredir kardeşlerimle poker gecesine gittiğini öğrendim. Hepsi onun orada olduğunu inkar etmeye çalıştı, ancak tüm yalanları

Lex'in evine girdim. Yıllar boyunca hakkımda gizlice bilgi topladığı için kocamı affettim ama kardeşlerimin affımı kazanmasını kesinlikle kolaylaştırmayacağım. Bunu *sonsuza dek* sağacağım ve onlara acı çektireceğim.

Telefonumu yere bırakırken iç geçiriyorum ama hemen geri alıyorum. Xavier artık güvendiğim ve bağımlı olduğum biri haline geldi, öyle ki birkaç saat boyunca mesajlarına cevap vermemesi beni tamamen tedirgin ediyor.

Bugün sabah erkenden uçağa binmesini gerektiren bir toplantısı olduğunu biliyorum, ancak bana bu akşamki bağış kampanyasına zamanında yetişeceğini söyledi ve endişelenmeden edemiyorum. Güvenlik Şefimi ve çok sevdiğim bir arkadaşımı aramadan önce tereddüt ediyorum.

"Merhaba tatlım," diyor, ilk zil sesinde telefonu açarak. "Söyle bakalım. Senin için ne yapabilirim?"

İstemsizce gülümsüyorum. "Merhaba Silas," diye cevap veriyorum, biraz gergin bir şekilde. Xavier'in Elijah tarafından yönetilen kendi güçlü güvenlik ekibi var ve Silas'la aynı seviyede olduklarını biliyorum ama denemeye değer. Kayınbiraderimi saçma bir istekle aramaktan iyidir. "Merak ediyordum da... kocamın nerede olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

Gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp kızarıyorum. "Senin için öğrenebilirim. Xavier kısa süre önce rahatınız için bazı verilerini benimle paylaşmaya razı oldu, bu yüzden öğrenmem uzun sürmez."

Kaşlarımı kaldırdım. Öyle mi? Kingston'ların gizlilikleri meşhurdur ve şimdi aileye gelin gittiğime göre bunun nedenini anlıyorum. Güvenlikleri benim alışık olduğumdan çok daha sıkı ve Xavier bunu fark etmemem için elinden geleni yapsa da, gittiğim her yerde beni takip eden arabaları ve umutsuzca ortama uyum sağlamaya çalışan ama cüsseleri nedeniyle başarısız olan korumaları gözden kaçırmak zor.

"Jeti yolda," diyor Silas bana. "İnmesi bir saat kadar sürer."

Telefon görüşmesini sonlandırmadan önce Silas'a teşekkür ederken iç geçiriyorum, gözlerim aynadaki yansımamda. Üzerimde Xavier'in görmesini çok istediğim, vücuda oturan krem rengi bir elbise var ve benimkini çaldığında bana verdiği elmas Laurier kolyelerinden biriyle eşleştirdim. Eğer bir saatten önce iniş yapmazsa, toplantıya katılamayacak kadar yorgun olabilir.

Otuz dakika sonra bağış toplantısına tek başıma giderken itiraf etmek istediğimden çok daha fazla üzgünüm. Yılda sadece birkaç tanesine katılıyorum ve bu gerçekten dört gözle beklediğim ilk etkinlikti çünkü Xavier ve benim bir çift olarak birlikte katılacağımızı düşündüğüm ilk etkinlikti.

Balo salonuna girerken dudağımı ısırıyorum, düşüncelerim beni kontrol altına almaya başlıyor. Toplantısını benimle gelmemek için mi bu şekilde ayarlamıştı? Ne de olsa evliliğimiz hâlâ bir sır. Bunu kendimize saklamak benim kararımdı, ama evliliğimiz uzadıkça bu seçimimden daha fazla pişmanlık duymaya başlıyorum.

"Sierra?"

Graham elinde bir kadeh şampanya ile bana doğru yürürken başımı kaldırıp gülümsüyorum. "Graham!"

Hızlı bir yan sarılmayla kolunu belime doluyor ve birlikte dururken tepsiden bir kadeh şampanya aşırıyorum. "Yalnız olmana şaşırdım," diyor.

"Xavier'in ertelenemeyecek bir toplantısı vardı," diyorum ona, ruh halim yeniden bozuluyor.

Başını sallıyor ve sırıtıyor. "Şikayet ettiğimi duymuyorsun. Artık seninle hiç takılamıyorum. Seni özledim, biliyor musun?"

"Birbirimizi iki haftada bir görüyoruz," diyorum gülerek. "Kelimenin tam anlamıyla daimi bir toplantımız var."

Gülümsemesi dalgalanıyor ve başını sallıyor. "Evet, ama aynı şey değil. Eskiden birlikte takılır ve yemek yerdik."

Xavier'le birlikte olduğumuzu fark ettiğinde ofisimden nasıl çıkıp gittiğini hatırlayarak gözlerimi kaçırıyorum. Ertesi gün beni aradı ve o şekilde tepki verdiği için özür

diledi.

Yaptı ve bir daha hiç konuşmadık ama yine de onunla yalnız kalmak bana biraz garip geliyor.

"Bir ara üçümüz birlikte yemek yemeliyiz," diyorum dikkatlice. Fark etmemeye çalıştım ama beni sadece bir arkadaş olarak görmediği açık ve onunla yalnız yemek yemekten rahatsız oluyorum. Bu doğru gelmiyor.

"Birlikte geçirdiğiniz zamanın bir saniyesine bile burnumu soktuğum için kocanızın gazabını göze mi alayım? Xavier Kingston'ın kötü tarafına geçmemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Xavier kocaman bir oyuncak ayı. Onun kötü tarafına geçmek çok zor - inanın bana, denedim."

"Sen de en az onun kadar hayalperestsin," diyor Graham gülerek. "Asla onun kötü tarafına geçemezsin, çünkü o her zaman senin *tarafındaydı*. Sadece sen bunu hiç fark etmedin ve fark eden bizler de onun sana olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu hiç anlamadık."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve şampanya kadehimi alıp elimi tutmadan önce yerine koyarken kıkırdıyor. "Hadi," diyor. "Hadi dans edelim. Kim bilir seninle bir daha dans etme şansım olacak mı?"

Elini tutarken kıkırdıyorum, ancak kocamın odaya girdiğini gördüğümde donup kalıyorum, kolunda hayal meyal tanıdığım güzel bir kadın var. Gelecek vaat eden bir şarkıcı değil miydi? Esmer kadın elini tutmak için kolunu bıraktığında ve onu dans pistine sürüklerken o şımarık ifadelerden birini takındığında şok içinde ona bakıyorum. Ona *izin verirken* hoşgörüyle gülümsüyor ve ben kırmızı görmeye başlarken öfke ve kalp ağrısı hakimiyet için savaşıyor.

Onsuz gelmeyeceğimi mi düşündü? Onunla birlikte katılmayı beklediğim bir etkinliğe bir *eş* getirdiğinde bunu duymayacağımı mı düşündü? Şok olmuş bir halde onlara bakıyorum, gözlerim giydiği smokinin üzerinde geziniyor, sonra da göz kamaştırıcı siyah elbisesi içindeki güzel esmere kayıyor. Uçakta üzerini değiştirmiş olmalı ve bana gelebileceğini bile söylemedi.

Eli beline dolanıyor ve ben bir adım öne çıkıyorum. "Affedersiniz," diyorum Graham'a, bedenim öfkeyle gümbürdüyor. Bir şeyler söylüyor, ama benim dikkatim sadece kocamda.

Kalabalık dağılırken sayısız gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, ta ki Xavier'den sadece birkaç adım uzaklaşana kadar. Elimi koluna koyduğumda başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Araya girdiğim için özür dilerim," diyorum sevgilisine. "Kocamla dans etmeyi dört gözle bekliyordum."

Tatlı tatlı gülümsüyor ve uzaklaşıyor, görünüşe göre hiç alınmamış ya da ondan bahsetme şeklime şaşırmış görünmüyor. Xavier ise ateş saçan gözlerle bana bakıyor. "Kedicik," diye mırıldanıyor beni kollarının arasına alırken. "Biraz cani görünüyorsun. Sanırım bu görünüşünü sevdim."

Ona ters ters bakıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, vücudum onunkiyle aynı hizaya geliyor. Bu medeni bir dans değil - en ufak bir şekilde bile. "Kim o?" Sesim kırılarak soruyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki onunla birlikte olma fikri mantıksızmış gibi, sonra kıkırdıyor. "Sierra, o Calliope, kardeşimin en iyi arkadaşı. Hunter ona çok aşık ama bunu asla kabul etmez ve benim de ona karşı en ufak bir ilgim yok. Ancak senin tepkini çok merak ediyorum." Omuzlarım rahatlayarak çöküyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor, bazen gözlerinde umuda benzer bir parıltı beliriyor. "Beni saklamak istediğini, içeri girer girmez sana bu kadar açık bir şekilde yaklaşmamı istemeyeceğini düşünmüştüm."

"İstemiyorum," diyorum ve yüz ifadesi düşüyor. Aramıza biraz mesafe koyuyor ama ben o mesafeyi kapatıyorum ve elimi saçlarının arasından geçiriyorum. "Seni saklamak istemiyorum Xavier."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve etrafımızdan gelen soluk seslerini duymazdan gelerek onu öpmek için eğildiğimde gülümsüyorum. İnliyor ve anında öpüşmemizi derinleştiriyor, bedenim onunkinin içinde eriyor. Çekildiğimde ikimiz de zor nefes alıyorduk ve o bana baktı

Sanki bu anı hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi. "Sen benimsin, Xavier Kingston," diyorum ona. "Ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Kırk Yedi

SIERRA

Xavier ve benimle ilgili tüm makalelere bakıyorum, her biri Xavier'i yakalayıp öpmeme giden yolun biraz farklı bir anını yakalamış. Tüm yorumlara ve çirkin spekülatif başlıklara bakarken şiddetle kızarıyorum.

Sierra Windsor Xavier Kingston'ın randevusunu sabote ediyor

Sierra Windsor rakibinin başarısından daha fazlasını kıskanıyor

---

Sierra ve Xavier bağış gecesinde karşı karşıya geldi - ama beklediğimiz şekilde değil

---

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Bence bu fotoğraflarda ona bakışım çok az tahmine yer bırakıyor ve hala tam olarak doğru anlayamıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bu gidişle manşetlerde *Sierra kıskançlık krizinde Xavier'i öptü* yazmalıydı. *Sierra ve Xavier'in ilişkilerini açıklamaları* bile bundan daha mantıklı olurdu.

"Kedicik?"

Xavier elinde uçuk pembe Juliet güllerinden oluşan dev bir buketle ofisime girdiğinde şaşkınlıkla irkildim ve ayağa fırladım

- En sevdiğim. Benim hakkımda bu kadar küçük ayrıntıları bilmesi beni şaşırtmamalı. Sevgisini beklenmedik şekillerde gösteriyor ve bunun genellikle bu şekilde olduğunu öğrendim - yaptığım veya söylediğim her küçük şeye dikkat ettiğini kanıtlıyor ve başka birinin unutacağı küçük sözleri hatırlıyor.

"Bunlar muhteşem," diye fısıldıyorum elinden alırken, aniden inanılmaz derecede utandığımı hissediyorum. Bu tür şeylerin benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilmiyor. Bunların hepsi yıllardır hakkında okuduğum ama ona kadar hiç deneyimleyemediğim şeyler.

"Senin kadar muhteşem değil," diyor öpmek için eğilerek. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve parmak uçlarıma yükselerek öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Xavier geri çekildiğinde zor nefes alıyor, alnı benimkine düşüyor. "Saat altı," diye fısıldıyor. "Benimle akşam yemeği yer misin diye merak ediyordum? Eğer hâlâ işle meşgulsen seni bekleyebilirim."

Bana bakmak için geri çekiliyor, ifadesi biraz kararsız, ben de başımı sallıyorum. "Gidelim," diyorum ona, tuhaf bir şekilde gergin. Bana çıkma teklif ediyor, değil mi? Bir süredir

Son birkaç aydır birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz, ama hiç *dışarı* çıkmadık ve bu beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor.

Xavier elimi tutuyor ve beni ofis binamdan arabasına doğru götürürken parmaklarımızı birbirine doluyor, elini sıkarken kendi kendime sırıtıyorum. Etrafımızdaki fısıltıları duyuyorum ama daha az umursayamazdım.

The Siren'in çatısına çıktığımızda kendi kendime "Vay canına," diye fısıldıyorum. Baktığım her yerde Juliet gülü fidanları ve sayısız mum var. Sadece bir masa var ve Xavier beni masaya götürürken sırıtıyor. Benim için sandalyemi çekiyor ve tereddütle oturuyorum. "Bütün bunlar da ne?"

Masanın üzerinden elime uzandı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Sözleri beni anında geriyor ve bir dizi belge çıkardığında içten içe panikliyorum. "Kendimi ifade etme konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun."

Dün gece onu herkesin içinde öpmemden rahatsız olduğunu mu söylemeye çalışıyor? Bunun için beni dava mı edecek? Yapamaz, değil mi? Evliliğimizi sır olarak saklamanın gizlilik anlaşmamızın bir parçası olmadığını söyleyen oydu.

"Aklından çılgınca bir şeyler geçiyor gibi görünüyorsun," diyor, belgeleri bana doğru kaydırırken hafifçe kıkırdıyor ve onların mülk tapuları olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Evlendiğimiz günden beri bunu sana vermek istiyordum ama doğru kelimeleri bulamadım ve yanlış anlayacağından endişelendim."

"Nedir bu?" Yanaklarım pembeleşmiş halde soruyorum.

Çılgınca bir şey düşündüğümü nereden bilebilirdi ki? Ben hiçbir şey söylemeden ne düşündüğümü bilmesi giderek daha yaygın hale geliyor ve aklımı okuduğu her seferinde ona daha da aşık oluyorum.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi ve hangi kelimeleri seçeceğimi uzun uzun düşündüm, ama şimdi burada seninle otururken tek bir tanesini bile hatırlayamıyorum," diyor, sesi biraz titreyerek. Xavier her zaman kendinden emindir ve bu gece onun hakkında ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

Kalbim hızla çarparken tereddütle belgelere uzanıyorum. "Yıllar boyunca tartıştığımız her bir büyük satın almayı bana mı veriyorsun?" Belgeleri gözden geçirerek soruyorum. "Altısını da mı?" Belgeleri dikkatle okurken kaşlarımı çatıyorum. Indus, The Renegade, Artemis, Renaissance, Everest ve hatta The Siren. Kazandığımı sandığım her projeyi bana veriyor, ama o gelip çalıyor. Bunların her birini en ince ayrıntısına kadar tasarlamıştım ve o benim istediğim her şeyi kopyaladı.

Xavier başını sallıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Hani bir keresinde senden hiç proje çalmadığımı söylemiştim de o kadar kızmıştın ki kolumu ısırmıştın ya?" Elimde olmadan gülüyorum. O da bana gülümsüyor, bakışları hayranlıkla dolu. "O zaman sana söylemediğim şey, onların her zaman senin için olduğuydu. Peşinde olduğum şey asla mal mülk değildi."

"O zaman neyin peşindeydiniz?"

Bakışları yüzümde geziniyor. "Sen."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken bir gülümsemeyi ısırıyorum. "*Beni* mi istiyorsun?" Tekrar ediyorum. "Karşılığında bana ne vereceksin?" Gergin bir şekilde soruyorum, söylediklerini yanlış anlama ihtimalime karşı sözleriyle oynamaya çalışıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, gözlerinde samimiyetten başka bir şey yok. "*Her şeyi*."

"Emin misin?" Soruyorum, sesim güvensizlikten kırılıyor parlıyor. "Ya taleplerim çok yüksekse?" "İsteyip de

veremeyeceğim hiçbir şey yok.

sen."

"Ya kalbini istersem?"

Sözlerimin onu şaşırtacağını düşünmüştüm ama o sadece gülümsedi, gözleri sevgiyle dolup taşıyordu. "O zaten senin. Kalbim *her zaman* senin oldu, Sierra. Sana *deliler* gibi aşığım ve hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir aşığım." Xavier elime uzanıyor ve nazikçe sıkıyor.

"Her zaman mı?" Tekrar ediyorum, kalbim umutla doluyor.

Mülk tapularına göz atıyor ve gülümsüyor. "Satın alma sırasına göre, bu altı proje ne anlama geliyor?"

Bu mülklerin edinildiği son sekiz yılı düşündüğümde kaşlarımı çatıyorum. Bunların her birini ne zaman çaldığını sıralayacak olursak...

Siren Indus
Everest
Hain Rönesans
Artemisi

"SIERRA," diye fısıldadım inanamayarak.
ilk harflerin oluşturduğu desen.

Kocam yere bakıyor, elmacık kemikleri kızarmış. "*Her zaman* dediğimde, gerçekten ciddiyim. Benim için her zaman sen oldun. Sana hiçbir zaman nasıl hissettiğimi söylemeye cesaret edemedim, özellikle de sana kendim ve geçmişimle ilgili gerçeği söyleyemediğim zamanlarda."

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyorum ona, kalbim acıyarak. "Mesele asla senin hakkında her şeyi bilmek değildi Xavier. Sadece kendimi bir yabancı gibi hissetmek istemedim. Sana daha yakın hissetmek istedim ve şimdi hissediyorum."

Başını sallıyor. "Dion bir süre önce bana aklımdan çıkmayan bir şey söyledi ve haklıydı. Eğer sana gerçeği söylemezsem, beni sevmen için sana hiçbir zaman dürüst bir şans vermemiş olacağımı ve senden sakladığım yönlerimi öğrendiğinde beni terk etmenden korkacağımı söyledi - ve bu doğru." Xavier bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç çekiyor, yüz ifadesi kederli.

"O mülkler mi? Sana söylemem gereken her şeyi söyledikten sonra hakkımda ne düşünürsen düşün, onlara sahip olmanı istiyorum ama bugün seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

Başımı sallıyorum, kalbim deli gibi atıyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Dinliyorum," diyorum ona, sesim yumuşak.

Xavier'in gözleri birkaç dakikalığına kapanıyor ve yüzünde saf bir teslimiyet ifadesiyle bana bakıyor. "Eve kıyafetlerim kan içinde döndüğüm gece, bir adamın dilini kesmiştim ve birkaç kişiyi de parçalara ayırmıştım."

Midem bulanıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ölmeyi hak ettiler mi?"

Beklediği yanıt hiç de bu değilmiş gibi gözleri açılıyor. "Evet," diyor, biraz kafası karışmış bir sesle.

"Bana nedenini söyle."

"Uzun bir hikâye," diyor bana, "ama duymayı hak ettiğin bir hikâye."

Başımı sallıyorum ve bana ailesinin suç kökenlerini anlatmaya başlıyor, ben de dikkatle dinliyorum. "Ayrılmak istedim," diye itiraf ediyor, "ve bunu isteyen tek kişi ben değildim - Valeria da istiyordu. Bu konuda sık sık tartışırdık, çünkü aslında ayrılmak için cesaretini topluyordu, ama ben ailelerimizi hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemiyordum. Özellikle bir gece her zamanki tartışmamız patlak verdi ve ona sürekli bu konu hakkında konuşmak yerine gitmesini söyledim." Uzaklara bakıyor, gözlerinde saf bir kalp kırıklığı var. "Kapıdan çıkıp gitti ve ben de gidişini izledim. O gece ortadan kayboldu."

Xavier bana geçmişini, sonunda eline geçen fotoğrafı ve bu şantaj girişimine nasıl karşılık verdiğini anlatmaya devam ederken bana zar zor bakabiliyor. "Keşke sana tüm bunların geçmişte kaldığını ve artık daha iyi bir adam olduğumu söyleyebilseydim ama gerçek şu ki pişman değilim ve gerekirse her şeyi yeniden yaparım." Ellerini kavuşturuyor ve yavaşça gözlerini kaldırıyor. "Bunun her şeyi değiştirdiğini anlıyorum Sierra. Bunu hayatımızın geri kalanında senden saklamayı düşündüm ama sonra bunun sadece acı vereceğini fark ettim.

Sonunda aşkımızı yalanlar üzerine kurduğumuzu öğrenirsen çok daha fazla üzülürsün ve ben seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Haklısın," diye mırıldandım. "Bu her şeyi değiştirir."

Yerimden kalktığımda kalbi kırılmış gibi görünüyor, ancak ona doğru yürüdüğümde kaşları çatılıyor. Sandalyesini geri çekiyor, dizimi bacaklarının arasına koyduğumda ve ellerimi omuzlarına koyduğumda gözleri açılıyor.

Xavier bana doğru uzanıyor, ancak gözlerimin içine bakarken ellerini geri çekiyor, yüzünde daha önce onda görmediğim bir ifade var. Kararsız, umutlu ve büyülenmiş görünüyor - hepsi aynı anda. "Evliliğimizi ilan edelim," diyorum ona, sesim titreyerek. "Seni seviyorum Xavier. Her bir parçanı seviyorum, gün ışığını hiç görmemiş olmayı dilediğin parçaların da dahil. Her deneyim, her pişmanlık seni sen yaptı ve ben seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Seni olduğun gibi seviyorum Xavier Kingston ve her zaman da seveceğim."

Kırk Sekiz

SIERRA

Kanepede arkama yaslanıyorum ve sosyal medya kanallarımda basit bir başlıkla bir fotoğraf yayınlarken kendi kendime gülümsüyorum: *Bayan Kingston*. Xavier'in ofisimin önündeki reklam panosuna astığı fotoğrafın aynısı ama bu kez o fotoğraftan kesilip ç ı k a r ı l m a m ı ş .

Xavier kendi fotoğrafını paylaştıktan sonra en tatlı gülümsemesiyle bana bakıyor ve ben de ne seçtiğini merak ederek hemen bakıyorum. Hesabına girip karı koca ilan edilmemizden birkaç dakika sonra öpüştüğümüz bir fotoğrafı paylaştığını gördüğümde yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. Başlığı benimki kadar basit ama çok daha romantik: *Benim. Daima ve Sonsuza Kadar.*

Herkesin şok olmuş tepkilerini izlerken içimden saf bir baş dönmesi geçiyor ve Ares'in şu anda alıyor olması gereken sayısız yorum talebini hayal edebiliyorum. Birkaç dakika sonra Xavier ve ben ayrı ayrı gönderilerde etiketlendiğimizde "Vay canına," diye fısıldıyorum

Kardeşlerimin ve baldızlarımın gönderdiği fotoğrafların hepsinde onlarla birlikte çekilmiş düğün fotoğraflarımız ve sevimli başlıklar vardı.

RavenWindsor: En iyi arkadaşımı paylaşmak isteyeceğim başka kimse yok! İkinizi de sonsuz seviyorum.

ValentinaWindsor: Bu hikaye herkesin hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir devam ediyordu ve ortaya çıkışını izlemeyi çok sevdim. Daha iyi bir son dileyemezdim.

FayeWindsor: Bu ikisi mükemmel bir senfoni ve onlara ailem dediğim için şanslıyım.

CelesteWindsor: Olması gereken her zaman olur ve Xavier ile Sierra kesinlikle olması gereken kişilerdi.

RayaWindsor: Bu ikisi ayrı ayrı harika, ama birbirlerini tamamlama şekilleri? Büyüleyici.

AresWindsor: Tebrikler, ikinize de. Fazladan bir kardeşe sahip olmaktan onur duyuyorum.

Tam zamanında.

DionWindsor: Ailemize resmi olarak hoş geldin demekten mutluluk duyuyorum kardeşim.

Aradım.

LexingtonWindsor: İyi şanslar, dostum. İhtiyacın olacak.

Tüm altyazıları okurken gözyaşlarımdan kahkahalara geçerek dudağımı ısırıyorum ve Xavier bana Hunter ve Zachary'nin gönderilerini gösterirken kolunu bana doluyor.

HunterKing: Tebrikler, ikinize de. Mutluluğunuz en tatlı melodiye sahip.

MayorZach: Kardeşim ve baldızımın nikâhını kıymak bana bahşedilen en büyük onurdu. Aileye hoş geldin, küçük kardeşim.

"Ailemin, Elijah'ın ve Valeria'nın sosyal medyada varlıkları yok," diye açıklıyor ve ben de başımı sallayarak yanağına bir öpücük konduruyorum. Hiç bu kadar sevildiğimi, bu kadar hoş karşılandığımı hissetmemiştim ve bu beni hayal ettiğimden çok daha duygusal hissettiriyor.

Ayarlarıma gidip hem adımı hem de kullanıcı adımı değiştirirken titrek bir nefes alıyorum ve Sierra Kingston kelimelerini görünce sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Siktir," diye inliyor Xavier, beni kucağına çekiyor, sırtım göğsüne yaslanıyor ve kolları beni sarıyor. "Bunun için ne kadar beklediğim hakkında bir fikrin var mı?"

Ona yaslanıyorum, kalbim mutlulukla dolup taşıyor. "Balayına çıkmaya ne dersin?" Bunu önermekten biraz korkarak soruyorum. Şu anki iş yoğunluğumuz göz önüne alındığında ikimizin de fazla zaman ayırmaya gücü yetmez ama onunla bir süre yalnız kalmak istiyorum. "Hep bir gün balayına çıkmayı hayal etmişimdir ve şimdi kaçmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Medyanın bir süre daha üzerimize geleceğine şüphe yok, o yüzden birlikte bir yerlerde saklanabiliriz."

"Sanırım bir fikrim var," diye mırıldanıyor boynuma sokularak. Xavier biraz uzaklaşıp bana bakıyor, yüz ifadesi biraz kararsız. "Enzo'dan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun? Birkaç gün önce nişanlandı ve nişanlısı bunu kutlamak için Malta'da bir parti düzenliyor. Daveti reddedecektim ama-"

"Çok isterim," diyorum ona hemen. Aslında beni Enzo'yla tanıştıracağını hiç düşünmemiştim ve bu şansın elimden kaçmasına izin vermem mümkün değil. Xavier bana kendisi hakkında çok şey anlattı, ama bunun hikâyesinin kısaltılmış bir versiyonu olduğunu biliyorum ve onu şekillendiren tüm deneyimler ve insanlar hakkında daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Ben jeti hazırlayayım," diyor ve çenemi hafifçe sıkıp öpmek için eğiliyor. Yüzünü okşarken iç geçiriyorum, evliliğimizde kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi sanmıyorum.

Xavier beni tutup bizi ters çevirdiğinde kıkırdıyorum, böylece kanepede düz bir şekilde yatıyorum, vücudu benimkinin üstünde. Bazen yaptığı gibi beni inceliyor, sanki benimle ilgili her şeyi hatırlamak istiyormuş gibi ve ben de yumuşak saçlarına hafifçe dokunuyorum. "Bu gerçek, değil mi?"

Başımı salladım. "Şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey."

Titrek bir nefes alıyor ve beni öpmek için eğiliyor, dizi bacaklarımı ayırıyor. Kollarım ona sarılıyor ve beni yavaşça, her dokunuşu yavaş baştan çıkarıcılığının bir parçası olarak öperken vücudu benimkine doğru hareket ederken inliyorum. "Xave," diye yalvarıyorum, eli elbisemin altına girdiğinde ve elini kaldırmaya başladığında bana sırıtıyor, ancak kapı zili ikimizi de ürkütüyor.

Çekiliyor ve kıyafetlerimi toplamama yardım ediyor, ifadesi anında fırtınaya dönüşüyor. "Ailem olmalı," diyor, ayak sesleri takip ederken sesi hiç de memnun değil.

"Xavier! Sierra!"

Ayağa kalkıyorum ve kayınvalidem içeri girdiğinde gülümsüyorum, ardından Valeria geliyor ve bana özür dileyen bir gülümseme fırlatıyor. "Ona seni rahatsız etmemesini söyledim," diyor Valeria, "ama düğün ilanını gördü ve artık senden uzak durmak zorunda olmadığına karar verdi."

Kayınvalidem ellerimi tutuyor, gözleri heyecanla doluyor. "Xavier dırdır edip durdu, ilk aylarınızda sizi

bunaltmamamı söyledi.

Evliliğe alışana kadar uzak durmayı istemeyerek de olsa kabul ettim ve öyle görünüyor ki alışmışsın."

"*Anne*," diye inliyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Annesi yanındayken tüm tavırları değişiyor ve bu çok sevimli.

"Söz veriyorum," diyerek elini sıkıyorum. "Ve kesinlikle uzak durmana gerek yok." Xavier'in benim bilmemi istemediği bir şey söylemesinden korkmuş olması çok daha muhtemel, ama artık en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor.

"Harika! Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Bu hafta bir ara seni dışarı çıkarmama izin verir misin? Seni alışverişe götürmeyi çok isterim."

Kocam bir elini saçlarında gezdiriyor ve Valeria ona eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Gelecek hafta," diyor ve beni kendine çekerek kolunu omuzlarıma doluyor. "Bu hafta Enzo ve Tiffany'nin nişan partisi için onu Malta'ya götürüyorum. Sonrasında da birkaç gün kalacağız."

Valeria'nın gerildiğini fark ediyorum ve şok içinde kardeşine bakarken gözleri açılıyor. "Ne?" diyor, sesi kırılarak.

Ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bildiğini sanıyordum," diyor, sesi yumuşak.

Valeria titreyen elini saçlarında gezdirir, yüz ifadesi kaybolmuştur. "Ben... ben de gelebilir miyim?" Xavier sessizleşir ve Valeria derin bir nefes alır. "Onlara hiç söylemedim Xave. Döndükten sonra kimseye ulaşmadım, onlara bile."

"Valeria," diyor, ses tonunda biraz isteksizlik var. "Güvenli değil. Çok fazla insan olacak ve burası yabancı bir bölge."

"Lütfen," diye yalvarıyor ve Xavier iç çekerek pes ediyor. "Partiye katılmayacağım. Sadece onları daha sonra görmek ve kendim tebrik etmek istiyorum."

"Tamam, ama yirmi dört saat içinde doğruca jete geri götürüleceksiniz."

Kırk Dokuz

SIERRA

Valeria ve Xavier'le birlikte uçağa binerken tamamen tedirginim, bir düzine koruma bize eşlik ediyor. Kendi ailemin bu kadar görünür olmayan güvenlik önlemlerine alışmış olduğum için, "Buna hiç gerek yok," diye mırıldanıyorum.

"O Doğru."Valeria söyler onu Kardeşim, Hatta olarak titreyen eli benimkine kayıyor. "Abartıyorsun, Xave." Bize bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var ve ben iç çekiyorum. V'nin elini sıkıyorum, sessizce onu bırakmaya çağırıyorum. Bazen öyle görünüyor, sanki varlığını kabul etmeyi reddettiği şeytanlarla savaşıyormuş gibi.

Sonunda koltuğumun önünde diz çöküp kemerimi bağlamama yardım ederken, "Dünya senin karım olduğunu öğrendi," diyor. "Bu, sırtına eskisinden daha büyük bir hedef koyuyor. Windsor'lar sık sık paparazziler ve avantaj sağlamaya çalışan iş rakipleri tarafından hedef alınır ama bizim için durum farklı. Ölmemizi isteyen insanlar tarafından hedef alınıyoruz. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Tekrar, Sierra. Özür dilerim. Aşırı gibi göründüğünü biliyorum ama söz veriyorum, bu gerekli."

Başımı sallıyorum ve ona doğru uzanıyorum, elim boynunun arkasına dolanıyor ve eğilip dudaklarımı usulca dudaklarına değdiriyorum. "Anlıyorum," diyorum ona, bana tüm gerçeği kendisi anlattığı için minnettarım. Valeria'nın benimle takılmak için her geldiğinde bana söylediği ufak tefek şeylerden çoğunu çıkarabiliyordum ama bu, kocamın beni oturtup bilmem gereken her şeyi, artan güvenliğin ardındaki her nedeni, şu anda yüzüne kazınmış olan endişeyi anlatmasıyla aynı şey değildi.s

V yanıma oturduğunda Xavier benden uzaklaşıyor ve kardeşi ona döndüğünde iç çekiyor. "Hâlâ gelmen gerektiğini düşünmüyorum," diyor. "Eğer ısrar edersen, kimliğini artık gizli tutamayacağımızı anlamalısın. Fotoğrafınızın çekilmesi ve medyanın kim olduğunuzu öğrenmesi ihtimali var. Sizi arayan herkes hayatta kaldığınız konusunda uyarılacak ve bulduğunuz dokunsal huzur, sizi götürdüğüm etkinlikler? Hepsi sona erecek. Davetli listesi ne kadar iyi düzenlenmiş olursa olsun, artık seni kalabalıklar içinde güvende tutamayacağım."

"Farkındayım," diyor, ses tonu kararlı. "Yıllarımı saklanarak, bıraktığım yarım kalmış işleri tamamlamak için Elijah'la birlikte perde arkasında çalışarak geçirdim ama artık gölgelerde dolaşmayacağım Xavier. Hayatımı geri istiyorum. Neredeyse kaybetmek üzere olduğum hayatımı gerçekten yaşamamak için hayatta kalmak için bu kadar çok savaşmadım."

İfadesi kapanıyor, ama gözlerinde suçluluk duygusuna benzer bir şey titreşiyor ve vücudumdaki her bir hücre kollarımı ona dolamak ve bunun onun hatası olmadığını hatırlatmak için can atarken ona uzanmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Xavier karşımdaki koltuğa oturuyor ve kalkışa hazırlanırken V elime uzanıyor. Parmaklarımızı birbirine doluyorum ve o da başını omzuma koyuyor. Son birkaç aydır yakınlaştık ve en azından her iki ayda bir

Haftalar geçtikçe, kitap ödünç almak ya da yeni bir kurabiye partisi için yalvarmaya geliyor, pişirmeye yardım edeceğine söz veriyor ama daha fırına girmeden kurabiye hamurumun yarısını yiyor.

Bunu itiraf edeceğinden şüpheliyim ama Xavier'le aramızın iyi olması için elinden geleni yaptığını, bana çocukluklarıyla ilgili anlatacağını hiç düşünmediğim hikâyeler anlattığını ve genel olarak hoş karşılandığımı ve dâhil edildiğimi hissettirdiğini biliyorum. O bunu yapmaya başlayana kadar, kendi baldızlarımla alıştığım türden bir kardeşliği ne kadar özlediğimi fark ettim. "Uçmak seni geriyor mu?" Elini sıkıca kavrayarak sordum.

Başını sallar ve iç çeker. "Sorun o değil. Sadece..." Gürültü önleyici kulaklıkları kulaklarını kapatmış, işine dalmış gibi görünen kardeşine bakıyor. "Xavier sana Enzo hakkında ne söyledi?"

Onu inceliyorum, gözlerinde bu kadar acı bulduğuma şaşırıyorum. "Enzo'nun uzun bir petrol patronları soyundan geldiğini ve ailenizin her zaman ne pahasına olursa olsun onların servetlerini ve konumlarını korumalarına yardımcı olduğunu biliyorum. Xave bana bunun her zaman simbiyotik bir ilişki olduğunu söyledi ama Enzo ve Xavier ile işler değişti. Anladığım kadarıyla gerçek dost olmuşlar ve Enzo hepiniz için önünüzdeki gelecekten daha fazlasını istemiş."

"Sana başka bir şey söyledi mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Enzo'dan bahsedilen her şeyi düşünüyorum. "Bana, sen ortadan kaybolmadan önce bile, Enzo'nun sizi yasal olmaya iten kişi olduğunu ve babanın şirketini kurmasına ve yönetmesine yardım ettiğini, işin büyüdüğü her şeyin köklerini attığını söyledi. Sen gittikten sonra, dizginleri gerçekten ele almış ve aileni daha önce faaliyet gösterdikleri gölgelerden çıkarmış gibi görünüyordu."

V yere bakar. "O zaman bilmiyor. Sanırım bu iyi bir şey."

"*Neyi* bilmiyor?"

Gözlerimin içine bakıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Eğer sana söylersem, Xavier'e asla söylemeyeceğine söz verir misin?"

Başımı sallıyorum ve nazikçe elini sıkıyorum. "Elbette. Beş baldızım var - şimdi sen de varsın, altı oldu. Sır tutmaya alışkınım, V."

"Ben kaçırıldığımda Enzo ve ben iki yıldan biraz fazla bir süredir gizlice çıkıyorduk." Kardeşine bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Birkaç hafta önce, iki yıl dönümümüzde onunla kaçmamı istemişti ve ben de ona hayır demiştim çünkü ailemin beni asla affetmeyeceğini düşünüyordum. Bu her zaman pişmanlık duyduğum bir karardı, Xavier'le tartıştıktan sonra evden hışımla çıkıp gitmemden bile daha fazla. Evet demeliydim ve eğer zamanda geriye gidebilseydim, değiştireceğim tek şey bu olurdu."

Şok içinde ona bakıyorum, sözlerini tam olarak anlayamıyorum. "*Ne*? O zaman neden geri döndüğünde ona söylemedin? Belli ki onu hâlâ önemsiyorsun, V. Eğer önemseseydin, o zaman belki -"

Başını iki yana sallıyor. "Söyleyecektim ama o zamana kadar Tiffany'yle bir yıldan fazladır çıkıyordu ve ben çok kızmıştım. Ben sadece... neden o olmak zorundaydı ki?" V, Xavier'in sinirlendiğinde yaptığı gibi çenesini sıkıyor ve ben de tepki vermemek için dudağımı ısırıyorum, hikâyesini bitirmesi ve içini dökmesi için ona alan tanıyorum. "Tiff büyürken benim en iyi arkadaşımdı. Her zaman sahip olmayı dilediğim kız kardeşimdi, ama aynı zamanda Enzo ve beni bilen tek kişiydi, onu ne kadar sevdiğimi bilen tek kişiydi. İhanet canımı yaktı ve umutsuzca tutunduğum tüm umutları yok etti. Beni katlandığım her şeyden daha fazla mahvetti."

Titrek bir nefes alıyor, yüz ifadesi dalgın. "Onlarla yüzleşmeyi düşündüm, bir yıl boyunca her gece kafamda senaryoyu canlandırdım, ama onları gördüğüm tüm fotoğraflarda birlikte mutlu görünüyorlardı ve ben

bensiz daha iyi olacaklarını biliyordu. Ben kırılmıştım, zarar görmüştüm ve o açıkça Enzo'nun hayatında parlayan bir ışık olmuştu. Enzo'yu tanıyorum ve benim için orada olmak zorunda hissedeceğini biliyorum, ama istediğim bu değildi. Ayrıca, nasıl tekrar hayatlarına girip onları riske atabilirdim? Özellikle de Enzo ailemin gölgelerden çıkmasına yardım etmek için ne kadar çok çalıştıktan sonra. Bunu ona yapamazdım."

Valeria pencereden dışarı bakıyor, bakışları kederli. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama ben sadece... Ben sadece onları birlikte görmek ve iyi olmalarını dilemek istedim, böylece sonunda bırakıp hayatıma devam edebilirim. Hâlâ hayatta olduğumu öğrenirse ne olacağını düşünüp durmak ya da geceleri uyanık kalıp hâlâ beni düşünüp düşünmediğini merak etmek istemiyorum."

Kolumu ona doladığımda iç geçiriyorum. Tıpkı benim sonsuza dek mutlu olma fikrime her zaman sadık kaldığım gibi, o da öyle ve onunkinin her yerinde Enzo'nun adı yazıyor.

Elli

SIERRA

Xavier elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştirirken ona gülümsüyorum. Evliliğimizi ilan ettiğimizden beri ilk kez halkın karşısına çıkacağımız ve bunun onun için gerçekten önemli olan bir etkinlik olduğu aklıma gelmemişti. "İyi görünüyor muyum?" Güvensizliğimin ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışarak soruyorum. Yapmak isteyeceğim son şey, beni gerçekten önemsediği biriyle tanıştırırken onu utandırmak olur.

"Mükemmel görünüyorsun," diyor gözleri vücudumda gezinirken. "Valeria'yı bu gece tekrar uçağa bindirmek için sabırsızlanıyorum, böylece tamamen baş başa kalabiliriz."

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarıma yükselip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Biraz daha kalmasına izin verebiliriz," diye mırıldanıyorum. "Benim için sakıncası yok."

Sahil boyunca yürürken gözlerini bana dikiyor. "Sakın deneme bile. Bugünlerde ikinizin işbirliği içinde olduğunuzu biliyorum.

- O uçağa binmesi gerekiyor, Kitten. Bu onun kendisi için.

ve bunu sen de biliyorsun. Burada çok fazla insan var, çok fazla tehdit var."

Suratımı asıyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Peki," diye mırıldandım. "Onu doğum günü için Zane'in özel adasına götüreceğim ve sen davetli değilsin."

Kıkırdıyor ve bana tatlı bir bakış fırlatıyor. "Yanına yeterli güvenlik aldığın sürece benim için sorun yok" diyor ve bana bakışı kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

Sahil kenarındaki muhteşem mekâna girdiğimizde eğlenmiş gibi görünerek, "Gerginsin," diyor. "Seni en son gergin gördüğümden bu yana yıllar geçti. Her zaman korkusuzsun, attığın her adımda kendinden eminsin."

Ona bakıyorum ve şiddetle kızarıyorum. "Gerginim," diye itiraf ediyorum. "Nasıl olmayayım ki? Tuhaf bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden ve kötü bir ilk izlenim bırakacağımdan korkuyorum. Arkadaşlarının benden nefret etmesini ya da senin için yeterince iyi olmadığımı düşünmelerini istemiyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "*Sen* mi? *Benim* için yeterince iyi değil *misin*?" Kocamın dudaklarının kenarlarının yukarı doğru çekildiğini ve yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme oluştuğunu izliyorum. "Sierra, bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Eğer değersiz olan biri varsa, o da kesinlikle benim. Arkadaşlarımın senin hakkında kötü düşünme ihtimali yok."

Yüzümü ona dönüyorum ve zümrüt rengi kravatını hafifçe okşuyorum. Elbiseme mükemmel bir şekilde uyuyor ve bu onun hakkında gizliden gizliye gerçekten sevdiğim küçük şeylerden biri. Her zaman kıyafetlerimizin uyumlu olmasına özen gösterir. "Gerçekten farkında değilsin, değil mi?"

"Neyin farkına varmak?"

"Hayallerimin erkeği olduğunu."

Donup kalıyor, sanki kelimeler tam olarak algılanmamış gibi ve sonra elmacık kemikleri kızararak başka tarafa bakıyor. Yanıtına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ve o da sırıtarak kolunu belime dolayıp beni kendine çekiyor.

"Xavier Kingston - *gülümsüyor* mu?"

İnanılmaz bir sesle başımı kaldırıyorum ve tanımadığım bir adamın ikimize de ancak şefkat olarak tanımlanabilecek bir şeyle baktığını görüyorum.

"Vicenzo Rossi - *nişanlı*," diye cevap veriyor Xavier, erkeklerin genelde yaptığı o tuhaf yan sarılmalardan birini yapmak için arkadaşına sarılmak üzere beni bırakıyor. "Tam zamanıydı." Onu benden başka kimsenin yanında bu kadar neşeli görmemiştim ve onu bu kadar mutlu görünce kalbim mutlulukla dolup taşıyor.

"Biliyorum," diyor yere bakarak. "Tiff'i çok beklettim, bu yüzden büyük bir parti verdim." Demek Enzo bu. Bence Xavier kadar yakışıklı değil ama V'nin neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Yarı uzun dalgalı saçları ve yontulmuş çene hattıyla bir Roma heykeline benziyor.

"Karımla tanış," diyor Xavier, elini omzuma dolayarak. "Sierra Kingston."

Bana hitap etme şekliyle midemdeki kelebekler uçuşuyor ve utangaç bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Seninle tanışmak çok güzel, Enzo. Senin hakkında çok şey duydum."

Gözlerini Xavier'e dikiyor. "Sevgili karına benim hakkımda yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" Xave gülerek soruyor. Enzo bana öyle bir ifadeyle bakıyor ki - *Evet, kocanız bunu* bana *kesinlikle yapardı* ve ben kahkahayı patlattım.

"Xavier! Aman Tanrım, geleceğini düşünmemiştim!" Sarışın bir kadın kocamın kollarına atılıp onu sıkıca kucakladığında gözlerim açılıyor ve elleri kocamın pazularına dolanmış bir şekilde ona baktığında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tiffany," diyor gülümseyerek. "Nişanlandığınız için tebrikler ve beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Ona karşı o kadar sıcak değil ve bu küçük bir şey, ama ondan uzaklaşıp beni çektiğinde bunu güven verici buluyorum.

beni tekrar tanıştırmaya başlamadan önce. Tiffany gülümsüyor ve evliliğimizi kutluyor ama bizi merak ettiği açıktı ve muhtemelen bunu beklemeliydim. Biz onlar gibi nişanlanmadık ve çok sayıda davetlinin olduğu büyük bir düğün yapmadık. Bunu hiç düşünmemiştim ama geriye dönüp baktığımda keşke tüm bunları yaşayabilseydim diyorum.

Xavier'le konuşurken ve çoğunlukla beni görmezden gelirken Tiffany'yi inceliyorum ve ondan hoşlanmamak elimde değil. Bildiklerimden dolayı mı yoksa beni görmezden gelme şeklinden dolayı mı emin değilim. En iyi arkadaşım ölmüş olsa bile onun yaptığını yapmayı hayal edemiyorum ve bilmeden yapmış olsa bile baldızımı incittiği için onu affedemiyorum.

Xavier aniden, "Dans et benimle," diyor ve grup yavaş romantik bir şarkı çalmaya başladığında onunla konuşmasını cümlenin ortasında kesiyor.

Beni dans pistine çekerken gözlerinin içine bakıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Kocam gülümsüyor ve elini ensemden saçlarıma doğru kaydırıyor. "Seni daha çok seviyorum" diyor ve beni öpmek için eğiliyor, okyanus esintisi ve müzik en sevdiğim aşk romanlarından fırlamış bir sahne yaratıyor.

"İşte bu, biliyor musun?" Mırıldanıyorum, nefesim dengesiz. "Sanırım bu gerçek bir sonsuza dek mutlu yaşam."

Xavier kıkırdıyor ve burnumun ucunu öpmeden önce alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hayır bebeğim," diye mırıldanıyor. "Bu sadece başlangıç."

Dans ederken ve gerçekten içmemiz gerekenden daha fazla şampanya içerken kendi dünyamızdayız ve keşke her şey hep böyle olabilse diyorum. Son şarkı çalana kadar dans pistinde kalıyoruz ve o bir kez olsun gözlerini benden ayırmıyor. Ondan beni balayına götürmesini istediğimde bunun doğru bir hareket olduğundan emin değildim ama iyi ki de öyle yapmışım. Buna ihtiyacımız vardı -

İşimiz ve ailelerimiz olmadan tek başımıza geçirdiğimiz zaman dikkatimizi dağıtır.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi alnını benimkine dayıyor ve iç çekiyor. "Sözümüzü tutsak iyi olur," diyor isteksiz bir sesle.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Enzo'nun arkadaşlarıyla bir köşede durduğunu, Tiff'in ise kendi arkadaşlarıyla güldüğünü görüyorum. Xavier korumalarına başıyla selam verirken eli benimkine dolanıyor ve ikisi hemen Enzo ve Tiffany'ye yaklaşıyor. Aynı anda bize bakıyorlar ve Xavier başını sahile doğru eğerken sırıtıyor, şu anda daha fazla personelimizin V'ye eşlik ediyor olması gerekiyor.

"Duyduğuma göre benim için bir sürprizin varmış?" Enzo kolunu Xavier'e dolayarak kocamı kaçırdığını söylüyor. "Ne yaptın sen? Bana bu adayı sen mi aldın?"

Kendime engel olamayarak gülüyorum. Aslında bu Xavier'in yapabileceğini görebileceğim bir şey. "Ne yazık ki bir ülke satın almak pek mümkün değil," diyorum ona, "ama bu sürprizin bundan daha iyi olduğunu iddia edebilirim."

Enzo bana sırıtıyor. "K e n d i m e ait bir adadan daha mı iyi?

Bu oldukça büyük bir söz, Bayan Kingston."

"Zaten birkaç adanız var," diye hatırlatıyor Tiff ona.

"Öyle," diye onaylıyor Xave, "ve karıma öyle gülümseme. Aslında, ona bakma bile."

Tiff gülüyor ve sahile doğru yürürken koluna hafifçe vuruyor. "Nişan partisine katıldığın bir adam için kıskançlık ya da sahiplenme duygusu beslediğine şahit olacağım hiç aklıma gelmezdi Xavier."

"Eğer bu bir ada değilse, ne olabilir?" Enzo soruyor, sesi şakacı. Xavier'i gaza getirmekten hoşlandığı çok açık ve içimde çok iyi anlaşacağımıza dair bir his var.

"Kendin gör," diyorum ona, Valeria'nın korumasının arkasından çıktığını, uzun mavi elbisesinin rüzgârla dalgalandığını gördüğümde sesim titriyor.

Enzo bakışlarımı takip ediyor ve olduğu yerde donup kalıyor, gözlerinde inançsızlık ve özlem hakimiyet mücadelesi verirken ifadesi kırılıyor. "Valeria," diye fısıldıyor, koşmaya başlamadan önce, bir eliyle Valeria'nın yanağını kavrayıp diğer elini saçlarına gömünceye kadar aralarındaki mesafeyi kapatıyor. "Sensin," diyor, sesi kırılarak. "Gerçekten sensin."

Enzo alnını kızın alnına koyuyor ve kız gözyaşlarına boğulurken kolları onun boynuna dolanıyor. Xavier elimi neredeyse acı verecek şekilde sıkıca kavrıyor. "O zamandan beri ilk kez ağlıyor-"

"Geri döndü," diye fısıldıyor Tiff, şok içinde önüne bakarak. Enzo'nun Valeria'yı tutuşunu izlerken yüzünde kalp kırıklığına benzer bir ifade beliriyor ama sonra kendine geliyor ve onlara doğru koşarak kollarını ikisine de doluyor. Buna rağmen Enzo Valeria'yı tutuşunu bir an bile gevşetmiyor.

Elli Bir

XAVIER

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor güzel karım, onu bir yıl önce Enzo'nun doğum günü için aldığım yata götürürken.

"Enzo'nun sahip olduğu adalardan birine," diye cevap veriyorum ona sırıtarak. "Yıllarını harcayıp inşa ettiği ama sonra hiç kullanmadığı özel bir spa ve tatil köyü."

Sierra sessizleşiyor, bakışları dalgın. "Belki de adaya getirmek istediği kimse yoktu."

Daha fazlasını söylememesini umarak gözlerimi kaçırıyorum. Ben kör değilim. Enzo'nun kız kardeşime sarılma şeklini gördüm ve bu bana hiç de dostça ve masumca gelmedi. Ona tüm dilekleri gerçekleşmiş gibi bakıyordu - sanki o bir seraptı ve kaybolmasından korktuğu için ona tutunuyordu. Bu, Valeria'nın nişanlandığını öğrendiğinde verdiği tepkiyi ve genellikle etkinliklerde bana katılması için onu zorlamam gerekirken aniden gelmeye karar vermesini açıklıyordu.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, onu yatın güvertesine doğru götürüyorum, orada çikolata kaplı çilekler ve şampanya bizi bekliyor.

Muhteşem karım soluk soluğa bana doğru dönüyor ve yüzünü en parlak gülümseme aydınlatıyor. "Tanrım, seni çok seviyorum," diyorum hiç düşünmeden ve gözleri biraz daha açılıyor.

Kollarını boynuma sararken mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Seni daha çok seviyorum, Xavier."

Onu kollarıma alıp ön taraftaki kalın minderlere taşıdığımda Sierra kıkırdıyor. Onu nazikçe yatırıyorum ve yanına uzanıyorum, ikimiz de yan dönüp birbirimize bakıyoruz. "Gerçekten mi?" Yüzünü inceleyerek soruyorum. "Yani beni seviyor musun?"

Parmaklarının ucuyla alnımın kıvrımını takip ediyor, sonra parmaklarını elmacık kemiğime doğru kaydırıyor. "Her şeyden çok," diyor yüzümü avuçlayarak. "Asla şüphe duymaman gereken bir şey varsa, o da sana olan aşkımdır Xavier. Bırak bundan fazlasını, senden başka hiç kimse dikkatimi çekmeyi bile başaramadı. Hiç kimse de yakalayamayacak."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım sana söylediğim onca şeyden sonra beni sevebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Bunun bizim sonumuz olacağından emindim ve dürüst olmak gerekirse fikrini değiştirmenden korkuyorum."

"Xave... Valeria bana ailenin geçmişini ve neler yaşadığını anlayabilmem için yeterince şey anlatmıştı. Biliyordum ve aileni koruduğun ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yaptığın için seni asla suçlamam. Benim için önemli olan *güvendi* ve sen bana gerçeği söylediğinde bunu sağladın. Seninle evlendiğimde kim olduğunu biliyordum Xavier. Dedikoduları duymuştum ve en azından bir gerçeklik payı olduğunu biliyordum ama yine de seninle evlendim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da tatlı tatlı gülümsüyor. Biliyordu. Elbette biliyordu. Yavru kedimin özlediği pek bir şey yok ve bunu fark etmeliydim, onun zekasını hafife almamalıydım. "İsteyerek değil."

Gülüyor. "Belki öyle, ama seni sevmek kesinlikle bir seçim. Beni içeri almanı istemek, benden bir şeyler sakladığında canımın yandığını itiraf etmek, bunlar birer seçimdi. Bu benim sahip olabileceğimizi düşündüğüm şey için mücadele etme girişimimdi ve sen zor olsa bile, konfor alanından çıkmanı gerektirse bile ihtiyaçlarımı karşılamak için adım attın. Sana aşık olmak bir seçimdi, Xavier. Asla pişman olmayacağım bir seçim."

Eğiliyorum, dudaklarım onunkilere değiyor ve beni öperken mutlu bir şekilde iç çekiyor, beni daha yakına çekiyor. Üzerine çıktığımda muhteşem karım kıkırdıyor ve elleri vücudumda dolaşmaya başlıyor. "Eğer muhabirlerin o lanet teleskopik lensleriyle bizi kameraya yakalama riski olmasaydı, seni hemen şimdi, burada götürürdüm."

Gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakıyor ve ben onun benim olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama ona sahip olduğum için minnettarlığım asla azalmayacak. "Hep sahilde yapmak istemişimdir," diyor kızararak. "Bu yüzden beni özel bir adaya götüreceğini söylediğinde çok heyecanlandım."

Onu kendimle birlikte yukarı çekerken sırıtıyorum. "Yaklaşık on dakika içinde orada olmalıyız," diyorum ona, sikimin ne kadar sert olduğunu belli etmemeye çalışarak. Onu kumsala yatırma düşüncesi, uzun saçları etrafına yayılmış ve yumuşak bir esinti tenimizi okşuyor... *lanet* olsun.

Sierra bana sadece baştan çıkarıcı olarak tanımlanabilecek bir şekilde bakıyor ve bir çileği ısırdığında sertçe yutkunuyorum. "Bana eziyet etmek için yaşıyorsun, değil mi?" Acı çekerek soruyorum.

Sırıtıyor. "Evet," diye yanıtlıyor hemen. "Benimle evlenmenin seni benim entrikalarımdan kurtaracağını düşünmedin herhalde? Hayır,

Xave. Bu seni benim ana hedefim yaptı. Seni bir *ömür boyu* işkence."

Daha limana yanaşmadan birkaç dakika önce ona uzanıp omuzlarıma attığımda tatlı kediciğim ciyaklıyor. "İşkence mi diyorsun?" Onu yattan çıkarıp ahşap iskeleye taşırken söylüyorum. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir, bebeğim. Madem küstahlaşıyorsun, sana üç kez işkence edeceğim - üç kez, seni boşalmaya yaklaştıracağım, sadece geri çekilip seni yalvarırken bırakacağım."

Karımın nefesi kesildi. "Seni asla affetmeyeceğim," diyor ve ben iskeleden sahile inerken gülüyorum. "Benim önemsiz biri olduğumu unuttun mu? Eğer bunu bana yaparsan, sana bin katıyla geri öderim."

Onu bembeyaz kumsala yatırmadan önce sıkıca kavrıyorum. "Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun," diye fısıldıyorum, gözlerinin öfkeyle parıldamasına bayılıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki sikime karşı koyamıyorsun."

Gözlerini bana dikiyor ve kollarını bana doluyor. "Kapa çeneni," diye tersliyor ve beni kendine çekiyor.

"Yap beni," diye meydan okuyorum ve o da elini saçlarımın arasına sokup beni öperken gülümsemesini engellemek için elinden geleni yapıyor. Milyon yıl geçse de ona doyamayacağım. Elimi elbisesinin altından geçirdiğimde güzel karım inliyor ve gömleğimi çekiştiriyor, hareketlerimiz acil, dizginlenemez.

"*Siktir*," diye inliyorum külot giymediğini fark ettiğimde ve pantolonumun fermuarını açarken bana utangaç bir şekilde gülümsüyor. Parmaklarımı ıslaklığına buladığımda eli sikimin etrafını sarıyor ve parmaklarım klitorisine değdiği anda başı geriye düşerken mest olmuş bir şekilde onu izliyorum. Ona çok aşığım ve daha derine inmenin mümkün olduğunu düşünmesem de, buradaki haftamız sona erdiğinde bir şekilde bunu gerçekleştireceğini biliyorum.

Elli İki

SIERRA

Bilgisayar ekranıma bakarken mutlu bir şekilde gülümsüyorum, aklım başka yerde. Xavier ve ben balayımızdan döndüğümüzden beri hiçbir şeye odaklanamıyorum, zihnim sürekli sahilde, jakuzide, saunada ve bulabildiğimiz her düz yüzeyde nasıl birbirimizin üzerinde olduğumuzu tekrarlıyor. Gecelerimizi kumsalda uzanıp yıldızları izleyerek geçirdik, takımyıldızları bulmak için elimizden geleni yaptık, doğrusu ikimiz de ne aradığımızı bilmiyorduk. Her şeyden ve her şeyden konuştuk ve gerçekten de umduğum her şey ve daha fazlasıydı. Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim, Xavier'in benim için doğru kişi olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Telefonum kocamdan gelen bir aramayla aydınlandığında kalbim küt küt atıyor ve telefonu açarken gülümsüyorum. "Merhaba, Xave."

"Merhaba Kedicik," diyor iç çekerek. "Sana bir sorum var."

"Anlat bana."

"Emekli olmama ne dersin? Sadece... Sonunda hayattaki gerçek tutkumu buldum ve artık emlak işinde olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki, hayattaki gerçek tutkunuz nedir?"

Dramatik bir şekilde tekrar iç çekiyor. "Dilimle seni ne kadar süre sınırda tutabileceğimi ve sana işkence etmeyi bırakmaya karar verdiğimde kaç kez boşalmanı sağlayabileceğimi hesaplıyorum."

"Xavier!" Ofisim boş olmasına rağmen fısıldayarak bağırıyorum.

Kocam kalbimin hızla çarpmasına neden olan seksi bir şekilde gülüyor ve ben de şiddetle kızarıyorum. "Tanrım, şu anda yüzündeki ifadeyi görmek için neler yapmazdım," diye mırıldanıyor. "Seni görmeye gelmeliydim."

"On dakika içinde önemli bir toplantın var ve annen on beş dakika içinde beni ofisimden alacak. Bütün öğleden sonra annenle dışarıda olacağımı bildiğin halde beni sırf dalga geçmek için aradığına inanamıyorum! Şimdi ben..."

"Tamamen açık mı? Günün her saniyesinde beni düşünerek, eve dönene kadar, seni kütüphanendeki en sevdiğin koltuğa yayacağım?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye inliyorum, kalçalarımı sıkarak.

Kıkırdıyor ve bu ses kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Aşkı hep kitaplarda okumuştum ama gerçeğinin daha da iyi olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Okuduğum kitapların gerçekliğin idealize edilmiş versiyonları, gerçek hayatın sadece parçaları olduğundan o kadar emindim ki, ama yanılmışım. Xavier ile hayat, okuduğum tüm aşk romanlarından daha iyi ve en sevdiğim kurgusal kitap erkek arkadaşlarım bile onunla yarışamaz.

"Biliyor muydunuz? Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Bence sen hangi tarafta olduğunu karıştırıyorsun."

"O ukala çeneni kapatmak için neler yapmazdım."

"Eğer yüzüme oturmanı içeriyorsa, ben varım."

"Eğer benimle alay etmeyi bırakmazsan, seni boğacağım. Mezar taşına *amdan ölüm* yazacağım, sakın beni deneme."

Bir kahkaha patlatıyor, sesi kalbimi ısıtıyor. "Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki," diyor bana ve o anda eriyorum. Kelimeler beni etkilemekten asla vazgeçmiyor.

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona, sesim şimdi daha yumuşak. "Seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Seni bu sabah gördüğümü biliyorum ama-"

"- Ben de seni özledim. Birlikte bir hafta geçirmek beni sana zaten bağımlı olduğumdan daha da fazla bağımlı yaptı bebeğim. Kesinlikle yoksunluk belirtileri yaşıyorum."

"Gerçekten mi? Bana semptomlardan bahset, çünkü sanırım ben de aynı şeyden muzdarip olabilirim."

Gülüyor. "Durmaksızın eşinizi düşünmeyi, yaşadığınız anıların hayalini kurmayı, onu tekrar görmek için saniyeleri saymayı, onu aramak ya da mesaj atmak için bir bahane bulmayı ve eşinizin annenizle planladığı alışveriş çılgınlığını iptal edip etmeyeceğini merak etmeyi içeriyor."

Kıkırdıyorum, elimde değil. "Bu kutuların çoğunu işaretledim, ama sonuncusunu değil. Kocam bana sözde limiti olmayan bir kredi kartı verdi ve bunun doğru olup olmadığını kontrol etmeye niyetim var."

"Hmm, bunun sesine bayıldım. Git kendini şımart, kedicik. Ben evde seni bekliyor olacağım. Yatakta. Çıplak."

Tekrar gülüyorum, ancak bir helikopter sesi beni ürkütüyor. "Ah, muhabirler. Helikoptere başvurduklarına inanamıyorum," diyorum Xavier'e, panjurları kapatmak için pencereye doğru yürürken. "Bunu Raven ve Ares'in düğün haberleri çıktığında da yapmışlardı."

"Hayır!" Xavier beni korkutarak bağırıyor. "Pencerelerden uzak dur, Sierra. Zach, yakınlardaki helikopterlere yasak getirdi.

ofisiniz. Onlar muhabir *değil*."

Pencerelerim tekmelenirken ofisimde bir alarm çaldı. "İki adam. Ordu yeşili giysili. Siyah maskeler. Ordu tarzı siyah botlar," diyorum Lex'in beni yıllarca zorladığı adam kaçırma eğitiminin izniyle otomatik pilotta. "Seni seviyorum," diye ekliyorum, onunla bir daha asla konuşma şansım olmayacağını bilerek.

Xavier adımı haykırıyor ve ben de Lexington'ın ya da büyükannemin öğrenmesine izin vermemesi gerektiğini haykırmak üzereyken beni yakalayıp pencereden helikoptere doğru çekiyorlar. Beni yakalayanların elinden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum ama çok hızlılar, çok güçlüler ve bayılmadan önce gördüğüm son şey, düzinelerce korumanın ofisime hücum ettiği, kayınvalidemin de onların çok gerisinde olmadığı, elinde bir silah ve gözlerinde açık bir panik olduğu.

Kendime geldiğimde, boş bir depoda bir sandalyeye bağlıyım, başım çarpıyor ve görüşüm dalgalanıyor. Bana doğru yürüyen adama odaklanmaya çalışırken hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. Maske takmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

- Buradan canlı çıkamayacağımı düşünüyor, yoksa bana yüzünü asla göstermezdi. Kahverengi gözlerini ve grileşen aklarını, alnındaki kalın yara izini ve soluk tenini, üzerine tam oturmayan siyah takım elbisesini ve boynundaki soluk dövmeleri not ediyorum. Benden istedikleri fidye videolarına bir ipucu yerleştirmek amacıyla her şeyi ezberlemek için elimden geleni yapıyorum ama bana yüzünü göstermiş olması gerçeği beni korkutuyor.

"Dur tahmin edeyim?" Mırıldanıyorum. "Terk edilmiş bir depo mu?

Ne klişe ama."

Kendimi dayak yemeye hazırlamıştım ama o sadece güldü ve beni hazırlıksız yakaladı. Sinirlenmesini ve istemeden de olsa bana nerede olduğuma ya da kaç adam olduğuna dair bir ipucu vermesini bekliyordum. "Alıngan. Sende ne bulduğu çok açık."

Derin bir nefes alıyorum, farkına varıyorum. Bu normal bir kaçırma olayı değil. Bir Windsor olduğum ve yüklü bir fidye ödeyebileceğim için peşimde değil, bu da neden maske takmadığını açıklıyor. Peşinde olduğu şey para değil. Bu intikam. Xavier'den.

Önümdeki boş sandalyeye oturdu ve elindeki dosyayı açarken gözleri soğuk ve ölü, ürkütücü bir şekilde gülümsedi. "Burada oturacaksın ve ben sana kocanın işlediği her suçu anlatacağım ve hepsini filme alacağım. Biricik kocan gözlerinde büyüyen tiksintiyi, ona olan sevgi ve saygının azaldığını görecek ve son anlarında onun gibi bir canavarla birlikte olduğun için pişman olduğunu bilerek ölmeni izleyecek."

Paniklememek ve masum bir gülümsemeye zorlamamak için elimden geleni yapıyorum. O bir hikâye anlatıcısı ve onu konuşturmaya devam ettiğim sürece yaşayacağım. Sadece ailemin beni bulmasına yetecek kadar hayatta kalmam gerekiyor ve karşımda oturan ucubenin kimin gazabına uğradığından haberi yok. Mücadele etmesi gerekenler sadece Kingstonlar değil. Windsor'lar da var, Sinclair'ler de şüphesiz onlardan geri kalmayacak. Beni hedef alarak ne kadar büyük bir hata yaptığından haberi yok. Ben Xavier'in karısından çok daha fazlasıyım ve bunu zor yoldan öğrenmek üzere.

"Suçlar mı?" En masum bebek sesimle soruyorum, tıpkı bana öğretildiği gibi rol yapıyorum. "Hayır, sanırım... belki de bir yanlış anlaşılma olmuştur? Kocam çok tatlı bir adamdır."

Bir rulo bant alırken gülüyor ve ağzımı bantlayıp onu iğneleme ve ipucu toplama fırsatından mahrum bıraktığında kalbim sıkışıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?" diye soruyor, bir fotoğrafı kaldırmadan önce, Xavier'in görünüşe göre aletini kestiği bir adamı anlatmaya başlarken gözleri çılgınca parlıyor. Nedenini sadece tahmin edebiliyorum ve o adam onu ilk ben bulmadığım için şanslı.

Elli Üç

XAVIER

"Nefes al," diyor Zach bana, ben Sierra'ya yaptığım her korkunç şeyin anlatıldığı canlı yayına bakarken, onu kaçıran kişinin ürkütücü karışık sesi duyulabiliyor. Videoda tanımlanabilir tek bir ipucu bile yok - sadece net beyaz bir fon ve Sierra bir sandalyeye bağlı, ağzı bantlanmış. "Şehirdeki her polis memuru onu arıyor."

Silas ve karısı canlı yayının nereden geldiğini anlamaya çalışarak hararetle yazarken Dion kolunu bana doluyor ve beni tutuyor.

"Şimdiye kadar terk edilmiş bir depo, iple bağlı üç adam, silahlar, pencereler ve bir esinti için işaretler verdi. Bir süre baygın kaldığını belirtti, bu yüzden bir yarıçap oluşturacak zamanlama tarihimiz yok" diyor Valeria, Sierra'nın her hareketini izleyerek. Bu duruma rağmen son derece sakin kalabilmesi hem hayranlık uyandırıcı hem de dehşet verici.

Sierra, hamile eski kız arkadaşını attığı köprüden benim de attığım bir adamdan bahsederken hafifçe irkildiğinde, "Kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok," diyor, "ya da onları bulduğumda onlara ne yapacağım hakkında."

Bir saat öncesine kadar Valeria'nın Elijah'la düşündüğümden çok daha yakın çalıştığını, esir tutulduğu sırada ezberlediği kişilerin listesini silmek için onunla birlikte görevlere gittiğini öğrendim. İkisi de bana fotoğrafının çekilmesini engellemenin onun güvenliği için tahmin edebileceğimden çok daha önemli olduğunu söylemedi.

"Boş olan bir tane daha var," diye homurdanıyor Ares, Sierra'nın bize vermeye çalıştığı tanımlara uyabileceğini düşündüğümüz depoları eşiyle birlikte işaretlerken, ikisi de Silas Sinclair'in güvenlik personeli ve bizimkilerden oluşan ortak ekipleri yönetirken yüzüne umutsuzluk hakim.

Lex, Raya ve büyükannesi dışında Sierra'yı seven herkes burada, onlar da Sierra'nın kayıp olduğunun farkında değiller. Bu Lex için çok tetikleyici olurdu ve Sierra bunu ondan saklamamı istemekte haklıydı, ama karımı nerede tuttuklarını öğrenebilir mi diye düşünmeden edemiyorum.

"Bu korkunç bir olaydı," diyor onu kaçıran kişi, sesi bozuk. "Sevgili kocan onu karnından vurdu ve kan kaybından ölmesini izledi."

Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, tüm kayınbiraderlerimin de söylenen her şeyi dinlediği gerçeğine odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Artık bana aynı şekilde bakmayan sadece Sierra değil. Ellerimi saçlarıma gömüyorum, kendimi çaresiz hissediyorum.

"Sierra iyi gidiyor. Sakinliğini koruyor," diyor Luca, sesi acımasız. "Nefes alış verişi düzgün görünüyor ve gözleri açık."

Zane gözlerindeki acıya rağmen bana güven verici bir bakış fırlatıyor. "Dikkati bir kez bile dağılmadı. O bize verdi

Bize onun iyi olduğunu bildiren ipuçları veriyor ve bir şey kaçırmış olma ihtimalimize karşı aynı bilgileri sürekli tekrarlıyor. Sakin olman ve kafanı dağıtman gerekiyor çünkü onu bulduğumuzda sana ihtiyacı o l a c a k ."

Raven kolumu nazikçe sıkıyor, gözleri kıpkırmızı. "O haklı," diyor bana, bitmek bilmeyen gözyaşları yüzünden sesi kısılmış bir halde. "Şu anda, listenin ne kadar uzun olduğuna ve sakinliğini ne kadar iyi koruduğuna minnettar olmalıyım."

Ekrana bakarken burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bize güneş ışığı olduğuna dair bir işaret verdi, yani yeraltında olmadığı açık. Nerede olabilir ve neden onu bulamıyoruz?"

Elijah'a bakıyorum, duygularım taşıyor. "Şu ses karıştırma saçmalığını geri al. Bu adamların yaptığı hiçbir şey işe yaramıyor - beslemenin nereden geldiğini bulamadılar, bu adamın bilgi kaynağının ne olabileceğini bulamadılar ve burada öylece oturup bir yarıçap olmadan terk edilmiş depoları kontrol ederek onu bulmayı bekleyemeyiz."

Elijah hemen, "Hallediyorum," dedi.

Hunter bir ileri bir geri adım atıyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Sosyal medya çağrısı yapmayı düşünmeli miyiz? Benim, Raven'ın ve Faye'in izleyicileri arasında, sanırım onu bulmak için kitleleri kullanabiliriz."

Başımı iki yana sallıyorum. "O delinin bunu duyup oyunu erken bitirmeye karar vermesi riskini göze alamam."

"Zach, bana bir şeyler bulmaya yaklaştığını söyle," diye soruyorum Sierra'nın şimdiye kadar bahsettiği kişilerin listesine göz atarken. Zach, Elijah'a aralarında bir bağlantı bulması için yardım ediyor ama ikisi de boş çıkıyor. Çoğu Valeria'yı bulma ya da intikamını alma arayışım sırasında öldürdüğüm insanlar, ama birkaçı yıllar öncesinden rastgele haydutlar. Belirgin bir düzen yok.

"Düşman listeniz çok uzun," diyor Faye, her zamanki tatlı sesi belirsizlikle dolu. Yapmamaya çalıştıklarını biliyorum ama hepsi beni suçluyor, haklı olarak. "Biz gidiyoruz

Sahip oldukları tüm mülkleri ve son hareketlerini kontrol ederek onları tek tek inceledik, ancak şu ana kadar hiçbir şey işaretlenmedi."

Valentina, "Tüm mali durumlarını kontrol ettik," diye ekliyor ama araştırmaya değer bir şey bulamıyorum.

Başımı sallıyorum ve Celeste bana bakıyor. "Gel şuna bir bak," diyor bana. Çevredeki bloklardan erişebildiğimiz görüntüleri inceliyor, helikopteri kaybolmuş gibi görünen açık bir alana kadar takip ediyor. "Bu yansımada, dövmenin bir kısmı görünüyor."

Görüntü o kadar pikselli ki söylemek zor ve sistemlerimiz görüntüyü netleştirmeye çalışırken ona bakıyorum. "Sanırım sesini buldum," diye bağırıyor Elijah. Tam dövmenin görüntüsü netleşirken oynat tuşuna basıyor ve hem kabile dövmesini hem de adamın sesini tanıdığımda midem bulanıyor.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye bağırarak helikopterime doğru koşmaya başladım, pilotum çoktan hazırdı, Dion ve Elijah da peşimdeydi.

Dion uçmaktan gerçekten korkuyor, hatta helikopterde uçaktan bile daha fazla korkuyor ama yanımda kemerini bağlarken irkilmiyor bile. Kızın tutulduğunu düşündüğüm depoya yaklaşırken kalbim gırtlağıma dayanıyor, kızını istismar ettiğini öğrendiğim temizlikçiyi vurduğum depoya.

Pisliklerimizi temizlemekten sorumlu olan pek çok kişiden biriydi ve bir gün kızı bana gelip yardım için yalvarmıştı. Bir dahaki sefere bir alana geldiğinde onu kafasından vurdum ve uzaklaşmadan önce gerçekten öldüğünden emin olmalıydım.

Hâlâ nasıl hayatta olduğunu bilmiyorum ama Sierra'nın başına gelenlerin suçlusunun ben olduğumu biliyorum. Geçmişim bana musallat olmak için geri geldi ve bedelini o ödedi. Silahımı doldurmaya başlarken, "Şu tarlanın üzerinde dur," diye talimat veriyorum. "Vurulacağız

Eğer çok yaklaşırsak aşağıya. Beni indirin, ben de fark edilmeden tarlalarda koşabileyim."

Pilot söyleneni yapıyor ve hem Elijah hem de Dion bana katılıyor. Henüz yolun yarısına gelmiştik ki uzaktaki depo alevler içinde kaldı ve olabildiğince hızlı koşarken düşünebildiğim tek şey o metal koltuğa bağlanmış olan karım.

Elli Dört

SIERRA

Bip sesleri ve yüksek sesli bağırışlarla uyanıyorum, gözlerimi açmaya çalışırken başım acıyla çarpıyor. "O uyandı," diye bir sürü ağlama ve sevinç sesiyle birlikte sonunda anlayabiliyorum.

Kocamın elini elimde hissettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. "Xavier," diye fısıldıyorum, ona bakmak için yüzümü çeviriyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor.

"Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldıyorum, boğazım yanıyor. "Çok fazla duman solumuşsun," diyor Raven bana. "Xavier
seni tam zamanında dışarı taşıdı."

Kayınpederim elini Xavier'in koluna koyuyor, gözleri de bir o kadar rahatlamış. "Artık uyandı," diyor nazikçe. "Uyandığında yaralarına baktıracağına dair bize söz vermiştin."

"Yaralandın mı?" Oturmaya çalışıp başaramayarak soruyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve nedeninden emin değilim. Tek hatırladığım o sürüngenin panikleyip yağ dolu varilleri devirdiği ve sonra da her yeri yaktığı.

"Hayır," diye yalan söylüyor, yüzü biraz fazla solgun, göz bebekleri şişmiş. "Ben iyiyim."

"Seni çıkarmaya çalışırken neredeyse molozların altında kalarak beş kemiğini kırıyordu," diyor Dion, ses tonu acımasız.

Kayınbiraderlerime bakmadan önce kocama dönüp bakıyorum. "Hunter, Elijah, Zach, onu kontrol ettirin."

Başlarını sallayıp harekete geçiyorlar ve Xavier ona uzandıklarında çırpınıyor. "Hayır," diyor panikleyerek. "Şu anda karımı bırakamam. Daha yeni uyandı ve-"

Kayınvalidem elime uzanarak, "Biz onun yanındayız," diyor.

Kayınpederim, "Sen dönene kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz," diye ekliyor ve kardeşleri onu son saniyeye kadar gözlerini benden ayırmadan odadan dışarı sürüklerken güven verici bir şekilde başımı sallıyorum.

"O nasıl?" Başımı Ares'e çevirerek soruyorum. "Kaçırılan sensin," diyor Raven,
sesi öfkeli ve endişeli geliyordu. "Bir hastane yatağında yatıyorsun, Sierra."

"Evet, ama Rave, bu kontrol edildiğim ve tedavi edildiğim anlamına geliyor," diyorum ona, onun yerine Val'e bakarak. Nereden geldiğini anlıyorum ama şu anda endişelendiğim kendim değilim. "Kocam nasıl?"

"Söylemesi zor," diye itiraf ediyor Val, bana ihtiyacım olan gerçeği vererek. "Saf adrenalinle koşuyordu, bu yüzden henüz acı hissetmeye başladığını bile sanmıyorum ama doktorlar ön kolunu, birkaç kaburgasını ve bacağını kırdığını düşünüyor, hepsi de aynı tarafta. Yine de röntgen çekilmesi gerekiyor."

Celeste bana, "Zihinsel olarak pek iyi durumda değil," dedi. "Senin için çok endişeleniyor ve aklı başında değil."

"Tüm güvenlik önlemlerine rağmen sizi kaçırılmaktan koruyamadığı için başarısız olduğunu düşünüyor," diyor Faye, sesi yumuşak. "Silas ve Elijah da dahil olmak üzere herkesi alt ettiler ama Xavier bunu kabullenemiyor gibi görünüyor."

Dion saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor ve iç çekiyor. "Bu onun en büyük korkusunun gerçekleşmesi, Sierra. O adam az önce en kötü kâbusunu yaşadı ve henüz bundan kurtulduğunu sanmıyorum. Senin iyi olduğunu anladığında düzelecektir."

Başımı sallıyorum, kocamın dönmesini beklerken geçen saniyelerden başka bir şeye odaklanamıyorum ve o zaman aklıma geliyor - koridorun sadece birkaç kapı ötesinde ve ben bu kadar endişeliyim. Kaybolduğum saatler boyunca neler yaşamış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Biraz çorba iç," diyor kayınvalidem bana, içinde ev yapımı tavuk çorbası olduğuna şüphe olmayan bir teneke kutu tutarak, Xavier'in hasta olduğunda annesinin ona hep yaptığını söylediği türden.

"Teşekkür ederim anne," diye mırıldanıyorum beni büyük bir sabırla kaşıkla beslerken. Gözleri biraz açılıyor ve bana o kadar tatlı gülümsüyor ki kalbim anında ısınıyor. Bir süredir bunu benden duymak istediğini biliyorum, ama uzun zamandır kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum, evliliğimiz bu kadar geçiciyken ona anne demeye hakkım yokmuş gibi.

Xavier'in babası homurdanıyor, karısına pis bir bakış fırlatırken mutsuz görünüyor ve ben de ona bakıyorum. "Her şey yolunda mı baba?"

Eriyor - ifadesi aydınlanırken omuzlarının nasıl gevşediğini tarif etmenin başka bir yolu yok. "Evet tatlım," diyor, daha önce Dion'un yaptığı gibi saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyor musun? Çok sakin kaldın ve bize çok fazla ipucu verdin."

Titreyerek gülümsüyorum ve çorbamı yudumlamaya devam ediyorum, kalbim Xavier burada olmadan huzursuz. Gözlerindeki o bakış beni endişelendiriyor ve onu görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Bir doktor içeri girip odayı boşaltmalarını istediğinde Raven bana "Yarın tekrar geleceğiz," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum ona.

Raven başını sallar. "Bunu yapacağım," diye söz veriyor. "Gerekirse evde tedavi olman için gereken her şeyi sana sağlayacağız."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Seni az önce terslediğim için özür dilerim."

Raven sadece kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Rollerimiz tersine dönseydi ben de aynısını yapardım. Ben de kendi sağlığım için endişelenmeden önce Ares hakkında bilgi edinmek isterdim, yani anlıyorum. Sadece şimdi iyileşmeye odaklanacağına söz ver."

"Söz veriyorum" diyorum ve o da başını sallayarak tüm aile üyelerimizi dışarı çıkarırken, Xavier vücudunu kaplayan birkaç alçıyla odaya getiriliyor. Ailesi onu görünce ayağa kalkıyor ve bizi yalnız bırakarak dışarı çıkmadan önce ikimize de tatlı tatlı gülümsüyorlar.

"Merhaba, Kedicik," diyor Xavier, benimle birlikte yatağıma uzanıyor, görünüşe göre çektiği acıyı umursamıyor. Yaralanmamış tarafına, bana bakacak şekilde uzanıyor ve ben gözyaşlarına boğulurken başımı nazikçe göğsüne bastırıyorum, şokun etkisi nihayet geçiyor.

"Özür dilerim," diyor, beni tutarken kelimeleri tekrar tekrar söylüyor, hıçkırıklarımın şiddetinden tüm vücudum sarsılıyor.

"Beni bulmana çok sevindim," diyorum ona. "Çok korkmuştum, Xave."

"Ben de," diye fısıldıyor, dudaklarını alnıma bastırarak. "Tanrım, bebeğim. Valeria'nın başına gelenlerin senin de başına gelmesinden ve seni yıllarca ya da sonsuza dek kaybetmekten çok korkuyordum."

"Ama ben buradayım," diyorum ona, hıçkırıklarımı kontrol etmeye çalışarak. "Buradayım Xavier ve iyiyim. Biz iyiyiz."

"Hayır," diyor sesi kırılarak. "Hiç de iyi değilsin, Kedicik. Benimle evli olmasaydın asla yaşamak zorunda kalmayacağın travmatik bir olayı zar zor atlattın. Seni neredeyse kaybediyordum Sierra."

"Ama sen yapmadın," diye fısıldadım. "Ben buradayım, Xave. Beni asla kaybetmeyeceksin."

Bana sıkıca sarılıyor, nefes alış verişi düzensiz ve kalbi avucumun içinde sürekli atıyor. Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyor ve onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Elli Beş

XAVIER

Olabildiğince hızlı koşuyorum, ancak depo asla yaklaşmıyor, beni alevlerin ve yoğun, karanlık dumanın yayılmasını izlemeye zorluyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, bu berrak, tekrar eden kâbustan kaçabilmeyi dileyerek. Tüm gücümle yaklaşmaya çalışıyorum, Sierra'nın çığlıkları havada çınlıyor ve ben umutsuzca tekrar tekrar onun adını haykırıyorum.

Gökyüzü dumanla kararıyor ve yavaş ama emin adımlarla biraz daha yaklaşmaya başlıyorum, ancak depoya girdiğim anda tavan çöküyor, kalın metal parçalar bacaklarımı ve kollarımı deliyor. Bunun beni durdurmasına izin vermiyorum ve arkamda kan izleri bırakarak ilerliyorum, hâlâ umutsuzca yardım çığlıkları atan karıma doğru. "Sierra," diye sesleniyorum, onu bulmaya çalışırken moloz ve yoğun duman, ciğerlerim yanıyor ve görüşüm yüzüyordu.

"Xavier!" diye bağırıyor ve kırmızı elbisesini hemen hemen seçebiliyorum. Ona ulaştığımda hâlâ bir sandalyeye bağlıydı.

Neredeyse tamamen moloz yığınına gömülmüş bir binada oturuyor ve gözlerinde saf bir nefretle bana bakıyor. "Çok geç kaldın," diyor alnından kanlar akarak. "Bunu bana nasıl yapabildin Xavier?"

"Özür dilerim," diyorum ona, umutsuzca üzerini örten moloz parçalarını kaldırmaya çalışıyorum ama daha fazlası düşüyor. "Seni kurtaracağım Sierra. Sadece benim için dayan, tamam mı kedicik?"

Bu umutsuz bir görev ve tüm bu süre boyunca soğuk gözlerinde tek bir sevgi kırıntısı olmadan bana bakıyor, yüzünün her yerinde istifa yazılı. "Beni almalarına izin verdin," diyor, sesi suçlama dolu. "Bunların hepsi senin suçun Xavier. Ölmemin sebebi sensin ve sahip olmam gereken hayatı çaldığın için seni asla affetmeyeceğim."

"Ölmüyorsun," diyorum ona, sözlerim çaresiz bir yalvarış gibiydi. "İyisin bebeğim. İyi olacaksın."

"Beni korumalıydın," diyor, onu sandalyesiyle birlikte dışarı taşıyacak kadar molozu kaldırmayı başarmıştım ki yeni bir yığın daha düştü. "Sana güvenmiştim Xavier."

"Özür dilerim," diye tekrar tekrar söylüyorum. Sierra esprili bir şekilde gülümseyip gözlerimin içine bakarken tavandan bir metal parçası düşüp kalbini deliyor ve ben çığlık atıyorum, kendi kalbim parçalanıyor. O öksürerek kan kusuyor, ben ise umutsuzca onun adını haykırıyorum, ellerimi keskin metalin üzerinde keserek onu çıkarmaya, olanları geri almaya çalışıyorum. "Bunu bana sen yaptın," diyor daha fazla kan öksürerek. "Bu senin suçun."

"Xavier! Uyan!"

Nefesim kesiliyor ve panik atağın eşiğinde yatakta doğruluyorum, ta ki rüyamda giydiği kırmızı elbise yerine benim siyah tişörtlerimden birini giyen karımın yanımda diz çöktüğünü görene kadar. "Yaşıyorsun," diye fısıldıyorum, ona doğru uzanıyorum.

Hemen yaklaşıyor ve üstüme çıkıyor. Yüzümü avuçlayarak, "Ben gayet hayattayım ve iyiyim," diyor. "Bana bak, Xavier." Bana söyleneni yapıyorum, yüzümü kontrol edemiyorum.

nefes alıyorum, kâbusum beni hâlâ pençesinde tutuyor. "Hayattayım, zarar görmedim ve burada seninleyim."

Başımı sallıyorum ve ellerimi vücudunda gezdiriyorum, gerçekten burada benimle olduğuna ve kanaması olmadığına kendim karar vermek istiyorum. "İyisin," diyorum, sesim kırılarak.

Başını sallıyor, alnı benimkine düşüyor. "İyiden de öteyim," diye tekrarlıyor, kendi nefesi sığlaşıyor. "*Sen* iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, arkama yaslanıyorum. yatak başlığımız. O da benimle birlikte hareket ediyor ve ben de bir elimi saçlarına gömüp ona sıkıca sarılıyorum. "O kadar gerçekçiydi ki bebeğim. Seni *ölürken* izledim." Bir haftadan uzun süredir aynı kâbusun farklı varyasyonlarını görüyorum ama çoğu gece onu uyandırmıyorum, çığlıklarım nadiren rüya dünyamdan çıkıyor. Bu gece özellikle kötü bir geceydi ve ben hala neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt etmekte zorlanıyorum. O güne dair anılarım çarpıtılıyor, bazı kısımları kâbuslarımda olup bitenlerle yer değiştiriyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Ben buradayım," diyor Sierra, biraz geri çekilerek Bana. "Beni kurtardın Xavier."

Ellerimi giydiği tişörtün altından geçirip belini kavrıyorum; yumuşak, sıcak tenini hissetmek güven veriyor. Üzerinde yara izi yok, kan yok, sadece uğraşmak zorunda kalmaması gereken sonsuz bir endişe var. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımdan bir dürtü gibi çıkıyor, söyleme ihtiyacım kontrol edilemez.

Sierra elini enseme doluyor, gözleri gözlerimde. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce, "Seni daha çok seviyorum," diyor.

Nefesim kesiliyor, yumruğumu saçlarına götürüp onu öperken gözlerim kapanıyor, ona yeni bir çaresizlikle ihtiyaç duyuyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. *Yaşadığımı* hissetmek için hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Dudaklarını ayırdığımda Sierra inliyor,

benim dil okşamak onun Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, kadar Kalçalarını oynatmaya başlıyor, elleri çıplak göğsümde geziniyor. "Xavier," diye nefes alıyor, boynumu eğip dişleriyle tenimi sıyırırken elini saçlarımın arasına sokuyor. İnliyorum ve başımı yatağın başucuna yaslıyorum, kırık kaburgalarım hareketlerimi acıyla protesto ediyor. Karım tenimi emiyor, beni işaretliyor ve sikim kalkmaya başlıyor. için zonklama."I ihtiyaç Sen," I Kabul et, hissetmek garip bir şekilde

Daha önce hiç olmadığım kadar savunmasızım.

"Bana sahipsin," diyor ve sikimi kurtarmak için aramıza uzanıyor. "Bana her zaman sahip olacaksın, Xavier. Sonsuza dek ve daima."

Külotunu kabaca kenara ittiğinde inliyorum, beni hizaya getirirken onları çıkarma zahmetine bile girmiyor, ucu içeri girene kadar kalçaları hafifçe ileri geri sallanıyor. Ona uzanıp klitorisinin etrafında dönmeye başladığımda başı geriye düşüyor, onu görmeye ihtiyaç duyduğum kadar ona dokunmaya da ihtiyaç duyuyorum. Kalçalarını yavaşça indiriyor, ağırlığını tamamen bırakana kadar beni inç inç alıyor ve ben onun içinde dibe vuruyorum, boğazımdan muhtaç bir inilti kaçıyor.

Sierra bana binmeye başlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bir eli saçlarımda, diğeri göğsümde, sanki kalp atışlarımı hissetmeye ihtiyacı varmış gibi. "Seni seviyorum," diyor ve ben eğilip onu öpüyorum, kendimi onun içinde kaybediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, kalçalarına uzanıp onu neredeyse tamamen üzerimden kaldırdıktan sonra sert ve hızlı bir şekilde indirip kontrolü ele alıyorum. Çok güzel inliyor ve her şeyi tekrar yapmadan önce günlerdir ilk kez gülümsüyorum.

Elli Altı

SIERRA

Kütüphanemizde bir ileri bir geri yürüyorum, gözlerim elimdeki kitap yerine saatte. Son iki haftadır Xavier eve her gün biraz daha geç geliyor, davranışları yavaş yavaş benimle iletişim kurmaya başlamadan önceki haline dönüyor ve bu endişe verici.

Evin her yerinde bulunan hoparlörlerden nihayet eve geldiğini haber veren yumuşak bir zil sesi duyulduğunda gözlerim parlıyor. Her zamanki gibi beni yarı yolda karşılamasını beklerken, onu soyunma odamızda, elleri kravatının üzerinde buluyorum. "Evdesin," diye mırıldanıyorum, ona doğru yürürken.

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Ben geldim," diyor, sesi yumuşak. Ona sırıtıyorum ve onu öpmek için parmak uçlarıma yükseliyorum, ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez beni öpmek için anında bana sarılmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Kravatını çıkarmak için ona uzanarak soruyorum.

"Sadece yorgunum," diyor, gözlerimin içine tam olarak bakmadan. Birkaç haftadır her gece kâbus görüyor ve bunun onun üzerindeki etkisini hayal bile edemiyorum.

"Bence olanlar hakkında bir psikologla konuşmayı düşünmelisin. Ben konuştum ve çok yardımı oldu." İyileştiğimde Celeste'in ısrar ettiği ilk şeylerden biri buydu ve kayınvalidemin artık yanımda olmadan evden çıkmama izin vermediği silahlı korumalar eşliğinde bir hafta boyunca her gün beni oraya götürdü. Xavier'in annesi kendimi güvende hissetmem için elinden geleni yaptı ve ona bunun aşırıya kaçmak olduğunu ve gerçekten iyi olduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bir Windsor olarak, kaçırılma girişimi ya da başarılı bir kaçırma olayından sağ çıkmak için eğitildim ve bana kalırsa bu olaydan yara almadan kurtuldum. Xavier'in bu şekilde görmediğini biliyorum.

"Bu riske atabileceğim bir şey değil," diye itiraf ediyor. "İşlediğim suçları kabul edemem. Terapide bile."

"O zaman konuş benimle," diyorum ona, sesim yumuşak, ellerim göğsüne bastırılmış halde. "Kendini yavaş yavaş benden uzaklaştırdığını hissediyorum Xave. Seni kaybetmekten, o adamın evliliğimiz için harcadığımız onca emeği boşa çıkarmasına izin vermekten korkuyorum. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, çünkü benimle konuşmayı bıraktın ve şimdi eve her zamankinden daha geç geliyorsun..."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp parmaklarımı gömleğinin düğmelerine götürdüğümde iç geçiriyor. Xavier yüzümü hafifçe kavrıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Sanırım gerçeklik beni yakaladı," diyor ve gömleği açıldığında yukarı bakıyorum. "Değiştiğim için geçmişimin artık önemli olmadığını düşündüm. Ellerimdeki kanın sayılmayacağına inanarak kendimi kandırdım, çünkü kanını döktüğüm herkes bunu hak ediyordu. Eğer cehennem varsa, onları o r a y a gönderdim ve dünya daha iyi bir yer oldu.

onun için bir yer. Sierra, buna inanana kadar her gün kendime bunu söyledim."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, eli çeneme kadar iniyor. Xavier başımı kaldırıyor, böylece ona bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Kendi kız kardeşimi koruyamadım, kaçırıldığında onu bulamadım ama bir şekilde seni güvende tutabileceğime inanarak kendimi kandırdım. Seni o kadar çok istedim ki, kim olduğum ve karım olmanın getirdiği riskler hakkında kendime ve *sana* yalan söyledim. Senden o projeleri çalarken, sessizce geleceğimizin istediğim gibi olmasını umarken senden uzak durmamın bir nedeni vardı. En azından o zamanlar sana olan hislerimi saklayacak kadar sağduyuluydum, çünkü içten içe senin ışığa ait olduğunu ve benim hayatımın her zaman gölgeler içinde kalacağını biliyordum."

"Ben *sana* aidim," diyorum gömleğini omuzlarından iterken. "Bunu sana daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: Seni sevmeyi seçtim, Xavier Kingston. İyisiyle, kötüsüyle ve aradaki her şeyiyle. Kim olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum ve yine de seni seçerdim."

Başımın arkasını kavrıyor ve beni daha da yaklaştırıyor, yüz ifadesi saf bir işkenceyi yansıtıyor. "Benim gibi birini nasıl sevebilirsin Sierra? Benim için rol yapmana gerek yok, Kedicik. Orada oturup işlediğim her suçu dinlemek zorunda kalman bana bakış açını değiştirmemiş gibi davranmana gerek yok, ikimiz de neredeyse yanarak ölmenin sebebinin ben olduğumu bildiğimiz halde beni suçlamıyormuş gibi davranmana da gerek yok."

Ona uzanıyorum ve yüzünü tutuyorum, gözlerini gözlerimden ayırmıyorum. "Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmedi," diyorum ona dürüstçe. "Senin kim olduğunu her zaman biliyordum Xavier. Söylentilerin doğru olduğundan emin olmayabilirdim ama doğru olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ve yine de bu beni seninle her şekilde uğraşmaktan alıkoymadı - çünkü seni tanıyorum ve izin vermeyeceğin tek bir şey olmadığını biliyordum.

" Elimi ensesinde gezdiriyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Kendisine yaptıklarını açıkça hak eden başka bir adamın davranışları için seni suçlamıyorum. Geçmişini ve yaptıklarını duymak seni nasıl gördüğümü değiştirmedi Xavier. Bunlar sadece seni şekillendiren şeyler, ama seni tanımlamıyorlar."

Alnını benimkine yaklaştırıyor, nefes alış verişi sığlaşıyor. "Kabuslarım değişmeye başladı," diye itiraf ediyor. "Her lanet olası gece, sana anlatılan uzun listedeki bir başka kişi seni benden alırken, kendi hayatını sonlandırdığım gibi seni de vahşice öldürürken tamamen çaresizim. Artık gelecekten korkmadan, sırf kendi mutluluğunu kovalamana izin vermeyecek kadar bencil olduğum için katlanmak zorunda kaldığın her şeyden pişmanlık duymadan sana bakamıyorum. Senin sahip olman gereken geleceği çaldım Sierra ve bu şimdiye kadar işlediğim en affedilmez suç."

Gözlerindeki acıyı, hak edilmemiş kendinden nefreti gördükçe kalbim acıyla çarpıyor. "Gerçekten affedilemez bulduğum tek şey, tam da birlikte mutluluğu bulmuşken bizden vazgeçmen. Senden başka kimseyle bir gelecek istemiyorum Xavier. Hiç istemedim ve asla istemeyeceğim."

Elli Yedi

SIERRA

Xavier'in evlendiğimizde bana hediye ettiği ısmarlama arabayı garajına park etme zahmetine girmeden ofis binasının önüne park ederken öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Benim için aşırı endişelenmeye başlayan ve artık önümde ve arkamda özel güvenlik ekibim olmadan hiçbir yere gitmeme izin vermeyen kayınvalidemin izniyle iki zırhlı araç bana eşlik ediyor, ekipteki her bir kişi kayınpederim tarafından bizzat incelenmiş ve atanmış.

Yeni kişisel korumam Becky bana kapıyı açıyor ve arabamdan iniyorum, Xavier'in ofis binasına girerken stilettolarım kaldırıma çarpıyor, lobide ilerlerken kafalar dönüyor, korumam da yanımda.

Asansörün kapıları en üst katta açıldığında Sam oturduğu yerden sıçrıyor, sinirleri yüzünden okunuyor. "Bayan Windsor," der, her zaman yaptığı gibi. "Bay Kingston

şu anda bir toplantıda. Özür dilerim." Bunu bana ilk birkaç kez söylediğinde, Xavier'i rahatsız etmek istemediğim ve kendi iş programım nedeniyle uzun süre bekleyemeyeceğim için oradan ayrılmıştım. Yüzüme karşı yalan söylediği aklıma bile gelmemişti.

Önünde duruyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu tekrar denemek ister misin?" Zerre kadar eğlenmeden gülümseyerek soruyorum. "Bana doğru adımla hitap ederek başlamanı öneririm. Size *Bayan Kingston* diyeceğim."

Gözleri büyür. "Bayan Kingston, lütfen-"

Koluna dokunup gülümseyerek sözünü kesiyorum. "Bu daha iyi. İyi işti Sam. Şimdi yolumdan çekileceksin. Asıl soru, bunu gönüllü olarak mı yapacaksın yoksa Becky'nin yardımına mı ihtiyacın olacak?"

Beni geçip korumama bakıyor ve başını eğerek kenara çekiliyor. Omzumun üzerinden bakarak Becky'ye kapıyı korumasını istediğimi sessizce iletiyorum ve o da sertçe başını sallıyor.

Arkamı dönüp kocamın ofisine girdiğimde saçlarım sallanıyor ve onu masasının arkasında otururken buluyorum, kesinlikle bir toplantıda *değil*. "Merhaba Xavier," diyorum şekerli ve tatlı bir sesle, kapısını kapatıp ona doğru yürürken yüzündeki temkinli ifadeye bakarak. Masasının etrafında dolanırken sandalyesini bana doğru çeviriyor ve ayakkabımı kalçalarının arasına, koltuğunun kenarına yerleştiriyorum. "Beni hatırladın mı?" Ayağımı ileriye, kasıklarına doğru kaydırarak soruyorum. "Ben senin *karınım* - Sierra Kingston."

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, etkilenmemiş. "Tam olarak ne yapıyorsun, Kedicik?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Demek kim olduğumu hatırlıyorsun? Komik. Benim bilmediğim bir beyin sarsıntısı geçirdiğinden, hafızanı kaybettiğinden emindim. Neredeyse iki haftadır eve gelmeyi unutmanı başka nasıl açıklayacaksın?"

Enzo'ya ait olan ve benim girme yetkim olmayan yüksek güvenlikli bir yerde kaldığını duydum. İkimiz de Kingston'lara ait herhangi bir mülkte beni uzak tutamayacağını biliyoruz ve benden kasıtlı olarak kaçtığı açık. Davranışları beni söylediğimden çok daha fazla incitiyor ve neden benden bu kadar uzaklaştığını anlamıyorum.

Xavier'in gözleri eskiden olduğu gibi parlıyor, eskiden çılgın davranışlarımı severdi ve buna her zaman hoşuma giden bir delilik seviyesiyle karşılık verirdi, ama sonra o ışık sönüyor ve başka tarafa bakıyor. "Sadece işle meşgulüm," diyor, görünüşe göre bunun kulağa iyi bir bahane gibi gelmemesini umursamıyor.

Yakalandığımdan beri kendinde değildi ve ilk üç hafta boyunca neredeyse her gece adımı haykırarak uyandı, kabusları onu kollarıma çekip iyi olduğuma dair güvence verene kadar üzerindeki etkilerini gevşetmeyi reddediyordu. Geriye dönüp baktığımda, bu kısım idare edilebilirdi. Sonrası çok ama çok daha kötüydü.

Haftalar geçtikçe gözlerimin içine bakamaz hale geldi ve önce ben ona dokunmadıkça, alıştığım sevginin hiçbirini bana göstermiyordu. Eve geldiğimde beni yarı yolda karşılamayı bıraktı, artık eskisi gibi beni görmekten heyecan duymuyor gibiydi ve bana iyi geceler öpücüğü vermeyi bıraktı. Artık ne mesaj atıyor, ne telefon ediyor, ne de elimi tutuyordu, sonunda eve gelmeyi de bıraktı. İki aydır onu yavaş yavaş kaybediyorum ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yok. Onunla bu konuda konuşmanın hiçbir faydası olmadı ve artık ne yapacağımı bilmiyorum. Zaman geçtikçe bu durum beni daha da çileden çıkarıyor.

"Peki," dedim ona. "Şirketi satalım. Seni benden uzak tutacak kadar meşgulsen, sahip olmaya değmez. Sat gitsin."

İfadesi birazcık kırılıyor, gözlerinde kısa bir an için eğlenceye benzer bir şey titreşiyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Başarılı olduğum bir şey varsa, o da ondan bir tepki almaktır ve şimdi buna her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Kocam bana bir yanıt vermediğinde iç çekiyorum. Bunun yerine sadece bana bakıyor, sanki bir şey söylemesine bile gerek kalmadan beni yıpratmanın ve kovalamanın ne kadar süreceğini görmek ister gibi.

Onunla her konuşmaya çalıştığımda, beni bir duvarla konuşuyormuşum gibi hissettirerek susuyor. Bu çileden çıkarıcı ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Onu tanıyorum ve beni her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Xavier istediğim şirketleri satın almak için yıllarını harcadı, onları bana hediye ettiğinde kısaltmalarından biri benim adımı yazsın diye onlara isim verdi. Bunlar ona derinden bağlı bir adamın yapacağı şeyler değil ve ben de bunu unutmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Satmak istemiyor musun?" Bir yanıt beklemeden soruyorum. Oyunumu oynamayı reddediyor ama sonsuza kadar direnemeyeceğini biliyorum. Onunla alay etme konusunda yılların deneyimine sahibim. Bu konuda gerçek işimden daha başarılıyım. "Sorun değil. İş yükünü hafifletmene yardım edeceğim."

Masasının kenarına oturup yüzümü ona dönerken tatlı bir gülümseme atıyorum yüzüme, arkama yaslanırken ellerimi arkama koyuyorum, elbisemin kumaşı göğüslerimin üzerinde uzanırken meme uçlarımın hatlarını görebilmesi gerektiğini çok iyi biliyorum. Bugün onun için şık giyinmiştim, giydiğim dar, kısa siyah elbisenin altına iç çamaşırı giymediğimden emin oldum. "Bana sadece sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle Xave, ben de yapayım. Kibarca istersen *çok* yardımcı olabilirim."

Xavier'in gözleri göğsüme odaklanıyor ve ben de onun çenesini sıkıp pencereden dışarı bakmasını izliyorum. Reddedilmenin acısı yüzüme sertçe çarpıyor ve yere bakıyorum,

Kendime olan güvenim bir anlığına sarsıldı. Daha önce hiç bir erkeği baştan çıkarmaya çalışmamıştım ve bunda başarısız olduğum çok açık. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama onun ilgisini çekmek için yanıp tutuşuyorum ve kendimi aptal durumuna düşürmek pahasına da olsa vazgeçmek istemiyorum. Şimdiye kadar başka hiçbir şey işe yaramadı.

Dudağımı ısırıyorum ve taktik değiştirmeye karar verip masasından kayıyorum ve ona sırtımı dönüp masasının üzerine eğilerek faresine uzanıyorum. Hareketlerim elbisemin yukarı kalkmasına neden oluyor ve kendimi teşhir etme düşüncesiyle kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Kendimi öyle bir açıya getirdim ki kıçım neredeyse tam yüzüne bakıyor ve biraz daha eğilirsem bu elbisenin altına tek bir şey giymediğimi fark edecek.

"Seni bu kadar meşgul eden ne üzerinde çalışıyorsun?" Gördüğüm hiçbir şeyi kaydetmeden belgelerini tıklarken sesim titreyerek soruyorum. Çok gerginim, boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve o sessiz kaldıkça ben de içeri girerken duyduğum güveni kaybediyorum. Bugünkü davranışlarımın onu sersemleteceğini düşünmüştüm ama tek başardığım kendimi küçük düşürmek oldu.

Titrek bir nefes alıyorum ve buradan gururum paramparça olmuş bir şekilde çıkmak zorunda kalacağımı kabullenmeye başlıyorum. İlk evlendiğimizde de beni içeri almamıştı ama en azından o zaman bedeninin konuşmasına izin vermişti. Onu baştan çıkarmaya çalışırsam belki en azından o yönünü geri kazanabileceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Kendi çekiciliğimi gözümde fazla büyütmüşüm.

Üzerime çöken yenilgiyle doğrulmaya başlıyorum ki sesi aramızdaki havayı dolduruyor. "Stanley projesi," diye homurdanıyor ve beni tekrar aşağı iterken elini belime koyuyor. Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim, boştaki eliyle kalçamı kavrayıp başparmağıyla kıçımın kıvrımını okşarken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Ayağıyla bacaklarımı ayırıp elbisemi daha da yukarı kaldırdığında nefesim kesiliyor. Keskin nefes alışı omurgamda bir heyecan yaratıyor ve omurgamı eğiyorum

Kıçımı tuttuğunda, başparmakları istediğim yere o kadar yakın ki, yardım edemiyorum ama kıvranıyorum. Sıcak nefesini tenimde hissettiğimde inliyorum ve dilini aşağıya doğru sürüklemeden önce amımı yumuşakça öpmeden önce kıkırdıyor.

Dilinin ucuyla klitorisimin etrafında dönerken, vücudum hakkında öğrendiği her şeyi beni yakınlaştırmak için kullanırken adını inliyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var, Xavier." Sanırım ikimiz de bahsettiğimin sadece onun vücudu olmadığını biliyoruz ve kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Sözlerime iki parmağını içime sokup kıvırarak karşılık veriyor ve beni daha sert bir şekilde kucaklıyor, hareketleri daha sert. Başım dönmeye başladığında inlemelerim ofisini dolduruyor ve ben boşaldığımda inliyor, bacaklarım titriyor ve alnım sert ahşap masasına bastırılıyor.

Elbisemi tekrar aşağı çektiğinde hâlâ nefes nefeseyim ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "İstediğini aldın," diyor, sesi sert, beklediğim tutkudan yoksun. "Şimdi git, Sierra. Yapacak işlerim var."

Masasını iterken kalbim acıyla çarpıyor, doğrulup ona dönmeden önce yaralarımı sarmak için bir an ayırıyorum. "Sen de öyle," diyorum ona, sesim kırılarak. "Bana zarar vermek istedin ve verdin de. Bu kadar ileri gitmene gerek yoktu Xavier. Sadece gözlerimin içine bak ve artık beni istemediğini söyle."

Sözlerimi yalanlamıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. Sessizliğinin bana söyleyebileceği her şeyden daha derin olduğunu zor yoldan öğreniyorum ve Tanrım, bu *acıtıyor*. "Evde olacağım, bekliyorum," diyorum ona, sesim ancak fısıltıyı aşıyor ondan uzaklaşırken. "Gerekirse bir milyon yıl ve bir gün beklerim Xavier." Kapısına ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve onu pencereden dışarı bakarken buluyorum, sanki ben bakmaya bile değmezmişim gibi. "Bekleyeceğim, çünkü seni hâlâ istiyorum ve seni hâlâ seviyorum. Şu anda bana davranış şeklin bile bunu değiştirmeyecek."

Elli Sekiz

SIERRA

Xavier'in ailesinin evinin önüne geldiğimde iç çekiyorum, arabamda birkaç dakika otururken kalbim sızlıyor, tek düşünebildiğim Xavier'in bu sabah yaptığı, birleşmemizi duyurduğu ve benimle evlenmesinin tek sebebinin bu olduğunu ağır bir dille ima ettiği röportajken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Tekrar tekrar izledim ve her seferinde biraz daha acı veriyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum - bir sinyal gönderiyor, dünyaya beni kendisine ulaşmak için kullanılabilecek uygun bir hedef olacak kadar önemsemediğini söylüyor.

Titrek bir nefes alıp arkama yaslanıyorum, kendimi gülümsemeye ve rol yapmaya ikna etmeye çalışıyorum, ancak yolcu kapısı açıldığında irkiliyorum. Kayınpederim binerken gülümsüyor, üç parçalı takım elbisesi belli belirsiz tanıdık geliyor. "Annem Xavier'e aldığın takımı beğendi," diye açıklıyor beni takım elbiseye bakarken bulduğunda. "O yüzden bana da aynısından aldı, Elijah,

Hunter ve Zach. Ona çocukların aynı kıyafetleri giymek için çok büyük olduklarını söyleyemedim."

Titreyerek gülümsedim. "Ne yapıyorsun baba?"

"Küçük kızımla oturuyorum," diye cevap veriyor. "İstemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz ama burada tek başına oturmanı istemiyorum."

Gözlerim dolmaya başlıyor ve onları bastırmaya çalışırken dudağımı sertçe ısırıyorum. "Acı çekmekten çok yoruldum," diyorum ona, yüzümü ellerimin arasına gömerek. Haftada birkaç kez akşam yemeğine geliyordum, sırf eskiden mutlu anılarla dolu olan bir evde yalnız kalmamak için - yavaş yavaş yerini yalnızlık ve hayal kırıklığına bırakan anılar.

Eve, kardeşlerimin yanına dönmek istiyorum ama biliyorum ki eskisinden daha sık gidemem, yoksa benim için endişelenirler ve evliliğimin dağıldığını kimseye itiraf edemiyorum ve denediğim hiçbir şey onu bir arada tutmama yardımcı olmuyor.

Babam bana kullanamayacağım kadar güzel bir mendil uzatıyor ve ben kaybedeceğim her şeyi düşünerek daha da çok ağlamaya başlıyorum. Sadece hayatımın aşkını değil, sahip olacağımı hiç düşünmediğim ebeveynlerimi de. "Oh, Sierra," diyor, sesi yumuşak ve acılı. "Bana ne yapmak istediğini söyle, tatlım. Şu aptal oğlumun izini sürüp onu dinlemeye zorlayalım mı?"

"Bunu denedim," diyorum ona, hüngür hüngür ağlayarak. Gitmeden önce onunla evde bir düzine kez konuşmayı denedim. Sonra yine ofisinde ve sayısız kez kendi ofisimde, asla kaçırmayacağını bildiğim toplantılardan sonra. Ona onu özlediğimi, acı çektiğimi söyledim ama sanki beni duymuyor gibiydi. "Yardıma ihtiyacı var baba. Ben ona ulaşamıyorum ama belki başka biri ulaşabilir."

Bana bakışından onun da denediğini anlıyorum ve bakışlarımı kaçırarak kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Tatlım, eğer onu yardım almaya zorlayabilseydim, zorlardım. Ben

Onu bir psikologla bir odaya kilitlemekten daha iyisi olamaz, ama bu onu konuşturmayacaktır."

Gözyaşlarımı silip sakinleştirici bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Uzun zamandır kendim gibi hissetmemiştim ve kendimi zayıf, kırılabilir hissetmekten yoruldum. "Hadi içeri girelim," diyorum sonunda, sesim kısık.

Babam sadece gülümsüyor. "Emin misin? Eğer istersen Elijah'a büyük bir ekran ve projektör kurdurabilirim, böylece arabadan film izleyebiliriz. Burada istediğin kadar oturabiliriz Sierra."

"Bunu gerçekten benim için yapar mısın?"

Sırıtıyor ve saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Annem ve ben bunu Valeria için sayısız kez yaptık ve senin için de seve seve yaparız. Uzun bir süre boyunca, bir yere gitmeye kararlı bir şekilde hazırlanır, ancak arabada oturur, ayrılamayacak kadar bunalırdı. Biz de burada onunla birlikte otururduk."

Ellerime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu bir gün yapabilir miyiz?" Ona soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor hemen. "Ne zaman istersen, tatlım." Kendimi bildim bileli, hala ailem olsaydı nasıl olurdu diye merak etmişimdir ve artık merak etmeme gerek yok - artık bir çocuk kalbimi kırdığında bir baba tarafından teselli edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bu senaryodaki çocuk onun oğlu olsa bile.

"Gidelim," diyorum, sesim biraz daha kararlı, biraz daha az kırgın çıkıyor.

Birlikte ön kapıya doğru yürürken, "Aslında seni önceden uyarmak için dışarı çıktım," diyor. "Annem senin için küçük bir sürpriz hazırladı. Tam olarak normal olmadığını düşündüğüm ama seni daha iyi hissettireceği konusunda ısrar ettiği bir şey." Elimi ön kapıdaki tarayıcıya bastırırken kaşlarımı kaldırıyorum ve kapı açılıyor. "Ben... şey, nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Kendiniz görmeniz gerekecek."

Valeria'nın elleriyle taze makarna yaptığı ve kayınvalidemin de makarnaları kestiği mutfağa kadar onu takip ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

O kadar sevmeye başladım ki artık her hafta benim için yaptığı makarna için taze otlar. "Oh, Sierra, tatlım, işte buradasın," diyor annem bana gülümseyerek, bir avuç ince kıyılmış maydanozu alıp yere atmadan önce. Sonra yere bakıyor ve ben de ne yaptığını anlamak için mutfak adasının etrafından dolaşıyorum, ancak Raven'ın ablası Hannah'yı elleri ve dizleri üzerinde, elinde bir diş fırçasıyla buluyorum. "Birkaç noktayı atlamışsın," diyor annem, sesi alıştığımdan çok daha sert. "Temizle şunu."

Ares ve Raven'a yıllarca eziyet eden kadının diş fırçasıyla yerleri fırçalamasını şok içinde izliyorum ve bunun beni çok daha iyi hissettirmediğini söylersem yalan olur. Ares, onlara yaptıklarına misilleme olarak onu hizmetçi olarak çalışmaya zorladığından bahsetmişti ama gönderildiği yerin Kingston'lar olduğunu tamamen unutmuştum. Evlerimizde çalışanları çok nadiren görüyorum ve ben bakmadığım zamanlarda işler halloluyor gibi görünüyor, bu yüzden Hannah'ya kardeşime ve tatlı Raven'ıma yaşattıklarının bedelini ödetiyor olabileceğim aklıma gelmemişti. Eğer o olmasaydı, Ares ve Raven uzun yıllar sürecek mutluluklarını kaçırmayacaklardı ve Raven bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde tasarımlarının sokaklarda yanışını izlemek zorunda kalmayacaktı.

Annem bana tatlı tatlı gülümseyerek, "Bugünlerde yetkin personel bulamıyoruz," diyor.

Tezgâhtaki un artıklarına bakıp onları silkeleyerek yeri daha da kötü bir hale getirdiğimde içimi saf bir hırçınlık kaplıyor. "Gerçekten de öyle," diye cevap veriyorum. Hannah başını bile kaldırmıyor, belli ki benimle yüzleşemiyor ve tüm kibrinin yok olduğunu görmenin beni daha da sevindirdiğinin farkında değil. Eskiden yaşayan en ünlü aktrislerden biriydi ama şimdi yüzünü kaldırıp gözlerimin içine bile bakamıyor.

Yemek boyunca yere bir şeyler atmaya devam ettiğim için annem hiçbir şey söylemiyor, Valeria da

Baba. Yine de yere bir şeyler atarken bana katılıyorlar, sonunda biraz daha iyi hissediyorum, kalbimdeki zehirin bir kısmı yok oluyor.

Valeria yemekten sonra "Hadi," dedi. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Kaşlarımı kaldırıp onu yukarı kadar takip ediyorum, merakım beni yeniyor. Son birkaç haftadır buraya çok sık geldim ama hiç üst kata çıkmamıştım. Buna hiç ihtiyaç duymadım. "Hepimiz burada büyüdük ve hepimiz taşınmış olsak da annem bizde kalmak isteyebileceğimiz ihtimaline karşı yatak odalarımıza dokunmadı."

Kapılardan birini açıyor ve ben de onu takip ederek içeri giriyorum, ancak duvarda Xavier'in bana gülümsediği, Dion'un solunda ve Enzo'nun sağında durduğu çerçeveli fotoğrafı görünce donup kalıyorum. "Burası Xavier'in yatak odası."

Başını sallayıp elimi tutuyor ve isteksizliğimi tamamen görmezden gelerek beni yatağa çekiyor. Valeria Xavier'in yatağına tırmanıyor ve ben onun yanına oturana kadar elimi çekiyor, yüz ifadesi bana direnmenin bir anlamı olmadığını söylüyor. Öne doğru eğilip yatağın altındaki bir şeye uzanarak eski, yıpranmış bir karton kutu çıkardığında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum.

"V," diye mırıldandım. "Bu özel bir şeye benziyor." İhtiyacım olan son şey, benden önce gelen tüm kızları ya da daha kötüsü, kaçan kızı, asla dışlamayacağı ve terk etmeyeceği kızı öğrenmek.

"Sadece bak," diyor, ters çevirerek içindekilerin yatağın üzerine düşmesine izin veriyor. "Lütfen, Sierra."

Önümdeki her bir şeyi tanıdığımda kalbim küt küt atıyor ve üniversiteden yeni mezun olduğumda katıldığım bir emlak konferansının buruşturulmuş eski biletine uzandığımda ellerim titriyor. Onu orada gördüğümü ve ona merhaba deme düşüncesinden çok korktuğumu hatırlıyorum, çünkü onu neredeyse beş yıldır görmediğim için en iyi arkadaşının küçük kız kardeşini hatırlayacağını bile düşünmemiştim. Konserden sonra sahnenin etrafında dolandım.

Sunumunu izlerken sırıttı, beni ismimle selamladı, başaracağım her şeye tanık olmayı dört gözle beklediğini ve değerli bir rakip olacağımdan hiç şüphesi olmadığını söyledi.

Valentina'nın bir keresinde bana verdiği pembe kalemi elime aldığımda dudağımı ısırıyorum, kalemi ona fırlattığımı hatırlıyorum çünkü bana ilgilenmemesi gereken küçük bir proje için yaptığım sunumun berbat olduğunu söylemişti. Konferanstan sadece birkaç ay sonraydı ve bana sunumumdaki tüm yanlışları sert bir tonla anlatmıştı. Bunun için ondan nefret ettim, ama sözlerini ciddiye aldım ve bu sayede yarıştığım bir sonraki projeyi kazandım.

"Bütün bunlara nasıl sahip olabiliyor?" Yıllar boyunca bir toplantıda ya da konferansta her yan yana oturduğumuzda birbirimize verip veriştirdiğimiz, üzerinde nefret dolu şeyler yazılı birkaç küçük yırtık kâğıt parçasına uzanarak soruyorum. Her biri farklı yıllara ait olan mesajları okurken gülüyorum.

Kravatın çok çirkin.

Slayt sunumunuzdaki neon renk kadar çirkin değil.

Kalçalarındaki bantlara bayıldım. Çoraplarını tutuyorlar mı?

Onları görebiliyor musun?

Bu odadaki her erkek gibi sen de her seferinde elini kaldırıp slaytlarındaki şeyleri işaret ediyorsun. Lazer işaretleyici kullan ya da takım elbise ceketimi giy. Gerekirse kollarını yukarı çek ve buna moda de.

Eğer bir daha kurabiyelerime dokunursan, seni öldürürüm. Bunu kasıtlı cinayetin kanıtı olarak saklıyorum. Ben ciddiyim, Xavier. Bu hiç komik değil.

Tamam, özür dilerim,

Kitten. ^-^ Kitten?????

Kahveniz, o projeyi kaybettiğinizde yüzünüzde beliren ifade kadar acı mı?

Canın cehenneme.

Umarım bir gün, Kitten.

?????

Berbatsın.

Bana tadına bakmamı mı öneriyorsun,

Kedicik? Ne teklif ediyorsun?

Boş ver.

Bu adam tam bir aptal. Neden sana öyle bakıyor?

Kim, Tim mi? Bence tatlı biri.

Şakalarını dinlemek acı verici. Öldür beni şimdi. Wdym?

Bence çok komik.

Birazcık bile komik değil. Siktir et onu ve aptal şakalarını.

Yapmalı mıyım?

Bilmiyorum, kardeşine sorayım.

Yapma! Sadece şaka yapıyorum.

Yapmayacağım. Seni onun yakınında yakalamama izin verme. Tanrım, senden nefret ediyorum.

Şu anda senden de pek hoşlanmıyorum, Kedicik.

Rahatsız görünüyorsun. Sende böyle görünmeyi seviyorum. Daha sık giy.

Yanımdaki kadın bacağıma dokunup duruyor.

Sonuncusunu hatırlarken dudağımı ısırdım. Çok sonraya kadar fark etmemiştim ama elini tutup gereğinden fazla kuvvetle sıkarken ve Xavier'in bacağından fırlatırken pervasızca uzanıp gözlerinin içine baktığımda aklımı kaçırmış olmalıydım. Kıkırdadı ve elimi tuttu, avuç içimi güçlü kalçasına yerleştirdi, oturduğumuz sunumun geri kalanı boyunca eli benimkini örttü. Xavier'in kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğunu ve benim bile bundan muaf olmadığımı kendime ilk kez o zaman isteksizce itiraf etmiştim.

"Bunları neden saklasın ki?"

"Çünkü çok uzun bir süre boyunca, senden sahip olabileceği tek şeyin bu olduğunu, sahip olmayı hak ettiği tek şeyin bu olduğunu düşündü." Valeria derin bir nefes aldı ve ellerime uzandı. "Senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen Sierra. Lütfen kardeşimden vazgeçme."

Elini sıkarken iç çektim. "Bunu planlamıyordum."

Elli Dokuz

SIERRA

Büyükannemin evinin önüne geldiğimde Xavier'i arabasının kaputuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde bulduğumda tüm vücudum geriliyor. Onun için aldığım takım elbiselerden birini giyiyor ve üzerinde bu kadar güzel durması hiç adil değil. Arabamdan inerken kalbim deli gibi çarpıyor ve yanına gittiğimde doğruldu, kolları yana düştü.

"Buradasın."

Başını salladı. "Gelmemi sen istedin." "Ben de senden eve gelmeni istedim."

Xavier başka tarafa bakar ve iç çeker. "Sanırım bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı."

Başımı sallıyorum, kalbim sıkışıyor. "Doğru. Ne zaman oldu ki?" Esprili bir şekilde gülümseyip ondan bir adım uzaklaşıyorum ama o belimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ne kadar güzel koktuğunu, bana karşı ne kadar harika hissettirdiğini fark etmemeye çalışarak soruyorum.

Xavier elini saçlarıma doluyor, ben de içgüdüsel olarak avucumu göğsüne koyuyorum ve ne kadar hızlı attığını fark ediyorum. "Büyükannen pencerenin yanında duruyor," diyor alnını benimkine yaklaştırarak.

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ve acıyı gizlemek için gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Onun için rol yaptığın için teşekkür ederim," diyorum ona, nefesim düzensiz. Birbirimizi öpecek kadar yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bunu sandığımdan da fazla özlemiştim. "Senin için endişeleniyor. Ona bir kayak gezisinde birkaç kemiğini kırdığını söyledim ama birkaç hafta boyunca bana katılmayınca şüphelenmeye başladı. Bensiz iki haftada bir onu görmeye gittiğini fark etmedim ve sonunda konuşamadım. Rahatsızlık için özür dilerim."

Büyükannemi bensiz görmeye devam ettiğini bilmek acı veriyor. Artık sadece beni istemediğini daha açık ifade edemezdi. "Hiç sorun değil," diyor yüzümü avuçlayarak. Düşünmeden dokunuşuna eğiliyorum ve az önce ne yaptığımı fark ettiğimde geriliyorum, ama geri çekilmeye fırsat bulamadan saçlarımı sıkıca kavrıyor. "Benim için rol yap, Kedicik. Büyükanneni endişelendirmene gerek yok. Bizim sorunlarımız bizim sorunlarımızdır ve onu etkilememelidir, özellikle de sağlığı göz önüne alındığında."

İçimi çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, başımı eskiden yaptığım gibi göğsüne koyuyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve birkaç dakikalığına aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak çok kolay oluyor.

O günden beri onu ofisinde neredeyse hiç görmedim ve o zamandan beri yaptığımız her telefon konuşması veya toplantı soğuk ve kişiliksiz hissettirdi. Ne zaman ona sadece bir iş ortağı olarak değil, iş yerindeki kocam olarak davrandığımı uzaktan da olsa belli etsem, yüz ifadesi düşüyordu ve sonunda, ona istemediğim duyguları dayatıyormuşum gibi hissetmeye dayanamayarak denemeyi bıraktım.

O zamandan beri birkaç kez ya onun ailesinin ya da benim ailemin yanına gittik, ama her seferinde odanın diğer tarafında, şüphe çekmeden benden olabildiğince uzakta olmanın yollarını buldu. Parlak gülümsemeler taklit etmeyi ve kırmızı gözleri saklamayı öğrendim ve yavaş ama emin adımlarla yalnız uyumaya alıştım.

"Hadi içeri girelim," diyorum, onu itiyorum, gözlerim ayaklarımda büyükannemin ön kapısına doğru dönüyorum, ancak elimi tutup parmaklarımızı birbirine dolayınca irkiliyorum. Birleşen ellerimize bakıyorum, o beni çekerken kalbim acıyla çarpıyor.

İçeri girdiğimizde büyükanneme gülümsüyorum ve o da bizi birlikte gördüğü için rahatlamış görünüyor, bakışları aramızda dolaşıyor. "Merhaba büyükanne!" Sesime olabildiğince heyecan katarak mırıldanıyorum ve ona doğru koşup sıkıca sarılıyorum. Bugünlerde ne kadar zayıfladığını, ne kadar hastalıklı göründüğünü fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Yenilmez göründüğü zamanları hatırlıyorum, hayatımda yerinden oynatılamaz bir kaya gibiydi ve ben bunu kanıksamıştım. Her zaman orada olacağını, en zorlu fırtınalarda kollarının bana sığınak olacağını sanırdım. Rollerimiz ne zaman tersine döndü?

"Xavier," diyor dudak bükerek. "İkiniz için de endişelenmeye başlamıştım, biliyor musun? Evimin önünde küçük tatlı kızıma ne kadar ahlaksızca davrandığınıza bakılırsa boşunaymış gibi görünüyor."

Kıkırdıyor, bu ses bana o kadar yabancı geliyor ki, bize yaklaşırken ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. "Özür dilerim," diyor büyükanneme ve kolunu uzatmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor.

Xavier'in yardım teklifine alışkınmış gibi kabul ediyor ve ben de onları birlikte izliyor, ne kadar yakın olduklarını, Xavier'in onu ne kadar önemsediğini fark ediyorum. Xavier mutfak adasındaki sandalyesine oturmasına yardım ediyor ve bugünlerde ne kadar kolay yorulduğunu görmek bana acı veriyor. "Senin hakkında yanılmadığıma sevindim," diyor yüzünü avuçlayarak. Xavier geriliyor, gözleri açılıyor ve ben onun tepkisine

şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. "Ne zaman

Bana gelip Sierra ile evlenmene izin vermem için yalvardığında, planlarımı bozduğun için neredeyse hayır diyecektim. Eğer torunlarım senin kararının arkasında durduklarını söylemeselerdi, beni ikna edemezlerdi."

"Ne?"

Büyükannem bana gülümsüyor, gözlerinde o eski kurnaz bakış. Artık solmuş ve yıpranmış görünüyor, ama hala orada. "Benim için bir şey yapar mısın, tatlı kızım?"

Başımı salladım ve elini uzattım, az önce sorumu geçiştirdiğinin farkındaydım. "Elbette."

"Geceyi burada geçirin, ikiniz de. Fazla gecem kaldığını sanmıyorum, Sierra. İkinizle aynı çatı altında bir gece daha geçirmek istiyorum, sadece kendi kalbimi rahatlatmak için. İzin verin bu gece sizinle birkaç saat oturayım, yarın da size kahvaltı hazırlayayım. Mutlu olduğunuzu, bensiz de iyi olacağınızı kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Olmayacağım," diyorum ona, sesim titreyerek. "Beni bırakamazsın büyükanne. Sensiz iyi olamam." Gözlerim yaşlarla doluyor ve ben ağlamamak için elimden geleni yaparken Xavier beni kollarına çekiyor. Ona sarılıyorum ve o da başımın arkasını kavrıyor, burnumu boynuna bastırıyor.

"Geceyi burada geçireceğiz," diyor büyükanneme ve bana sıkıca sarılıyor. "Ama sadece böyle şeyler söylemeyeceğine söz verirsen. Kalbimi kırıyorsun, büyükanne."

"Peki," diyor ve ben Xavier'den biraz uzaklaşıyorum, bizi izlediğinin farkındayım. O da öyle olmalı çünkü yüzümü kavrıyor, bakışları sanki aylardır ilk kez beni gerçekten görüyormuş gibi üzerimde geziniyor. Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondururken gözlerinin içine bakıyorum ve yeniden gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Altmış

XAVIER

Sierra büyükannesine iyi geceler öpücüğü verirken sessiz ve ikimiz de yatılı hemşirelerinden birinin ona nazikçe yatağına kadar eşlik etmesini izliyoruz. Sierra, büyükannesinin yatak odasının kapısı kapandığında bana dönerek, "Bu gece için teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten minnettarım."

Sesi çok kibar, çok mesafeli geliyor. Bu hak ettiğimden fazlası ve bunu biliyorum. "Dediğim gibi, hiç rahatsızlık vermedi." Aksine, bu günlerde olabildiğince mükemmele yakındı, çünkü rol yapma çabalarımız aynı zamanda tekrarlayan istilacı düşüncelerimi susturmamı sağladı.

Sierra başıyla merdivenleri işaret ediyor ve ben de kalbim acıyla sıkışarak sessizce onu takip ediyorum. Yorgun görünüyordu ve keşke eve girmeden önce yaptığım gibi onu tekrar kollarıma alabilseydim. Başını göğsüme yaslaması, her kâbusla, her bakma çabasıyla yavaş yavaş yıkılan umutları yeniden inşa ederdi.

ve şu anki gerçekliğimizi görüyorum, zihnimin bana dayattığı potansiyel gelecekleri değil.

Sadece bir prensesin odası olarak tanımlanabilecek bir yere girdiğimizde dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekiliyor ve etrafına bakarken utangaç görünüyor, görünüşe göre yeni gözlerle görüyor. "Eminim alışık olduğun gibi değildir ama sadece bir gece için."

Etrafıma bakıyorum, pelüş halıları, lila ve pembe tonlarını ve alıştığımdan çok daha küçük olan beyaz dört direkli yatağı inceliyorum. "Çok şirin," diyorum kravatımı çözerek.

"Sana kardeşlerimin kıyafetlerinden getireyim. Sanırım beden olarak en çok Ares'e benziyorsun, değil mi? Raven her türlü senaryoya hazırlıklı olmayı sever, o yüzden burada hepimize yetecek kadar kıyafet bulundurur, çoğu da yepyeni. Sana bir şeyler bulabilirim."

Başımı sallıyorum ve ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum ama o bana karşılık vermiyor ve kalbim paramparça olmuş bir halde onun uzaklaşmasını izliyorum. Başıma gelen en iyi şeyi kaybettiğimi bilerek burada durmak beni öldürüyor. Onun gülümsemesini ne kadar çok istediğimi, saçlarının kokusunu ne kadar özlediğimi bilmiyor. Ne zaman ona hislerimi anlatmaya çalışsam, onun o sandalyeye bağlı, kanlar içinde, *ölürkenki* görüntüsü *gözümün* önüne geliyor ve kelimeler uçup gidiyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yatak odasına bakmak için dönüyorum, ancak şifonyerinin yanında duraklıyorum. Her tarafa dağılmış Graham ile fotoğraflarını bulduğumda kalbim acıyla çarpıyor. Bazılarında çocuk, bazılarında ise flört eden gençler gibi görünüyorlar. Balo fotoğrafı gibi görünen bir tanesini elime aldığımda dudağımı sertçe ısırıyorum, ikisi de aynı kıyafetleri giymişler. Toplantılar sırasında tekrar yakınlaşmalarına dikkat etmemeye çalıştım ve onu güldürdüğünde fark etmemeye çalıştım, kendime bunu fazla düşündüğümü söyledim, ama belki de öyle değildi. Belki de en başta onu hiç hak etmeyen birini beklemekten yorulmuştu.

"Al bakalım," diyor Sierra ve ben arkamı dönüyorum, fotoğraf elimden kayıp gidiyor. Fotoğrafa şöyle bir baktı, bana bir havlu ve kıyafet verirken yüz ifadesi okunamıyordu, hepsi hala plastik ambalajındaydı. Ne beklediğimden emin değilim ama fotoğrafı eline alıp nostaljik bir gülümsemeyle bakacağını, sonra da iç çekerek fotoğraflarını bir çekmeceye saklayacağını düşünmemiştim. Hiçbir bahane üretmiyor, bana hiçbir açıklama yapmıyor ve artık onlara hakkım olmadığını bilmek çok acı veriyor.

Ona ihtiyacı olanı veremezsem beni sevmeyeceğini biliyordum ve kendimi buna hazırladığımı, bununla barıştığımı sanıyordum, o zaman neden bu kadar acıtıyor? Titrek bir nefes alıp onun banyosuna doğru yürüyorum, düşüncelerim karmakarışık.

Üzerimde bana çok dar gelen yepyeni bir çift RWC boxer'la dışarı çıktığımda Sierra'nın yatak odası boştu ve yatağına girmeden önce bel bandını çekerken iç geçirdim. Benim olmayan büyük siyah bir tişörtle içeri girdiğinde şaşırmış görünüyor, belli ki farklı bir tuvaleti kullanmış. Gözleri göğsümde ve karın kaslarımda geziniyor ve onu baştan çıkarmak için yatakta bu şekilde beklediğim sayısız zamanı hatırlıyorum.

"Sanırım pijamalar uymadı," diyor başka tarafa bakarak. Bir zamanlar o farkına bile varmadan gözlerini kaçırırdı ve yanakları o kadar güzel kızarırdı ki, isteksiz arzusu tüm yüzüne yazılırdı. Onun tarafından arzulanmak hayatımın en önemli anlarından biriydi ve keşke bu deneyimin tadını daha fazla çıkarabilseydim.

Sierra benimle birlikte yatağa giriyor, kolu koluma değdiğinde vücudu geriliyor. "Özür dilerim," diyor, aramızda biraz boşluk yaratmaya çalışıyor ve başarısız oluyor, oysa her zaman yaptığı gibi dönüp başını göğsüme koymasını isterdim. "Buranın hep çok büyük bir yatak olduğunu düşünmüştüm ama sen-" Dudaklarını kapatıyor ve iç çekiyor. "Yatağın kendi tarafımda kalmaya çalışacağım ama uykumda sizi rahatsız edecek bir şey yaparsam beni uyandırın."

"Ne gibi?" Yüzümü ona dönmek için yan dönerek soruyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor, aşağı inmeden önce ağzımın üzerinde duruyor. "Mesela uykumda yanlışlıkla sana sarılırsam ya da herhangi bir yerine dokunursam-" Boğazını temizliyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Sadece bu durumdan faydalandığımı düşünmeni istemiyorum. Burada olmak istemediğini biliyorum."

Bilmediği, asla bilemeyeceği o kadar çok şey var ki. "Burada olmak istiyorum," diyorum ona, sesim yumuşak, kelimelerim bilinçli bir düşünce olmadan ortaya çıkıyor.

"Doğru," diyor, dönüp uzanarak ışıkları kapatmadan önce bir süre beni inceliyor.

Arkama yaslanıyorum, omzunun omzuma yaslanma hissi, düzenli nefes alışının sesi ve şampuanının tatlı kokusu beni rahatlatıyor. Sierra biraz yana kayıyor, belli ki bana dokunmadan rahat etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor ve ben umutsuzca aramızdaki şeylerin değişmemiş olmasını diliyorum.

"Buraya gel," diyorum, kolumu ona doluyorum ve her zaman uyuduğu gibi onu yarı üstüme çekiyorum. Başı göğsüme yatana kadar biraz hareket ettiğimde nefesi kesiliyor ve onu tekrar bu kadar yakınımda hissetmek büyük bir heyecan değil mi?

"Bu... bu iyi mi?" diye fısıldıyor.

Mırıldanıyorum ve elimi beline doluyorum, tişörtünün yukarı kalktığını fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. "Bu küçük bir yatak Sierra. Her zaman yaptığımız gibi uyuyalım." Biraz daha kayıyor, biraz daha yaklaşıyor ve eskiden yaptığı gibi bacağını üzerime attığında dudağımı ısırıyorum. Taş gibi sert olduğumu fark ettiği anda inanılmaz derecede hareketsizleşiyor ama bacağını çekmiyor. Bir an tereddüt ediyorum, sonra kalçasını kavrıyorum ve kâbuslarım beni ele geçirmeden önce hayalini kurduğum şekilde ona sarılıyorum.

Biraz kıpırdanıyor, burnu boğazıma değiyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. "Bu tişört," diye mırıldanıyorum,

Elimi sırtına, altına doğru kaydırdım. "Kimin bu?" İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, üzülmek için garip bir şey ama benim tişörtlerimi giymesi her zaman aramızdaki bir şeydi ve kollarımda yatarken başka bir erkeğin tişörtünü giymesi düşüncesi beklediğimden daha fazla acı veriyor - kardeşlerinden birinin olsa bile.

Benimle alay etmesini ya da cevap vermeyi reddetmesini bekliyordum ama sadece iç geçirdi. "Dion'un."

"Kumaş çok sert. Onu çıkarmalısın," diyorum düşünmeden ve lanet olası çenemi kapalı tutamadığım ve kıskançlığımı uzak tutamadığım için anında kendimi azarlıyorum. Sözlerimi duymazdan gelmeyi seçtiğinden emin olduğum anda göğsümü itip diz çöküyor ve elimi tutup Dion'un tişörtünün etek ucuna yerleştiriyor. Bana bakıyor ve gözlerindeki sessiz yakarışı, *umudu* görmezden gelebilmem mümkün değil.

Ayağa kalktığımda dudağını ısırıyor, kumaşı yukarı iterken gözlerimiz kilitleniyor. Sierra kollarını benim için kaldırıyor ve tişörtünü başının üzerine çektiğimde nefesim kesiliyor, gözlerim onun mükemmel vücudunda geziniyor. Karım bana gözlerinde çok fazla kırılganlıkla bakıyor ve bu benim için dayanamayacağım kadar fazla.

Elimi saçlarına geçirip onu tutarken inliyorum, onu aşağı iterken vücudunu kendi vücudumla kaplıyorum. Dudaklarım onunkilerle buluşmadan önce nefes nefese kalıyor ve sonra o da beni öpüyor, bir eli saçlarımı sararken diğeri sırtımda geziniyor.

"Tanrım, Sierra," diye inliyorum, dudaklarımı boynuna götürüyorum, kendimi tutamıyorum. Hassas tenini emip onu benim olarak işaretlediğimde inliyor. Çocukça ama göğsüne doğru inip her şeyi tekrar yaparken kendime engel olamıyorum ve bu gecenin açık kanıtlarını bırakıyorum.

Meme ucunu emdiğimde "Bunu özledim," diye nefes alıyor, ağzımı iterken omurgası kamburlaşıyor

Daha sert. Sabırsızım, çaresizim ve külotuna uzanıp onu çıkarmak istediğimde hevesle kalçalarını benim için kaldırıyor.

"Bana bunun hâlâ benim olduğunu söyle," diye fısıldıyorum tekrar üzerine çıkıp aramıza girdiğimde, parmaklarım amının üzerinde geziniyor.

"Her zaman," diye inliyor ve ben de onu klitorisiyle alay ederek ödüllendiriyorum, ne kadar çabuk ıslandığını, elimi nasıl ıslattığını seviyorum. Kalçalarını elime karşı hareket ettiriyor, hareketleri çaresizlikle renkleniyor ve bu beni tamamen çılgına çeviriyor. Onu yaklaştırıyorum ve sonra kendime en muhtaç küçük iniltiyi kazandırarak geri çekiliyorum.

Boxerımı aceleyle aşağı itiyorum ve sikimi amına doğru sürüklediğimde başı geriye düşüyor, onun hissi beni neredeyse çözüyor. "*Evet,*" diye ısrar ediyor ve dudaklarım onu bulurken bir miktar içeri itiyorum, sadece tekrar dışarı çekiyorum, bu sırada sikimi klitorisinin üzerinde sürüklüyorum. Onu bu şekilde kızdırmaya devam ediyorum, her seferinde biraz daha derine itiyorum ve birkaç dakika içinde onu nefes nefese bıraktım, kasları zonklayan horozumun etrafında esniyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "*Lütfen*."

Nefes alış verişi hızlanmaya ve bacakları titremeye başlayana kadar hızımı artırıp klitorisine daha sert bastırarak onu daha derine götürürken inliyor ve öpüyorum. "İşte bu bebeğim," diye fısıldıyorum ağzına karşı, vazgeçmeden. "Kocan için gel, Kitten."

Onu sınırın ötesine ittiğimde yüksek sesle inliyor. "*Xavier*," diye yalvarıyor ve onu sert, derin vuruşlarla beceriyorum, yatağı duvara çarparken kontrolüm kayıyor, tekrar tekrar, içine derin, *derin* boşaldığımda adı dudaklarımda. "*Siktir*," diye inliyorum, onun üstüne yığılırken başım dönüyor, vücudum ter içinde kalıyor.

Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor, ben de dudaklarımı boynuna bastırıyorum, kalbim hala hızlı atıyor. İstediğimden daha uzun süre birlikte yatıyoruz, tek bir parçam bile onu bırakmaya hazır değil.

"Xavier?" diyor sonunda, sesi uykulu geliyor. "Büyükannemden benimle evlenmesini istediğin doğru mu?"

Cevabımı düşünürken derin ve sakin bir nefes alıyorum, sonra da doğruyu söylemeye karar veriyorum. "Evet."

"Pişman mısın?"

Altmış Bir

SIERRA

Bilgisayar ekranıma bakıyorum, geçen hafta sonu yaşadıklarımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Xavier benimle evlendiğine pişman olup olmadığını sorduğumda soruma cevap vermedi ama bana dokunuş şekli kaybettiğim umudu yeniden canlandırdı ve boynumdaki ipek eşarba uzanırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Büyükannemle kahvaltıya oturduğumuzda yüzüm pancar gibi kızarmıştı, kalçalarım morarmıştı ve amım sayısız kez yaptığımız için acıyordu, yoğunluğu eşsizdi. Sanki bana bir daha dokunamayacağından korkuyor gibiydi, sanki şımarmaması gerektiğini biliyordu ve bu bana bir şeyi çok açık bir şekilde gösterdi. Beni hâlâ seviyordu. Benden neden uzaklaştığını yanlış anladığımı ve belki de bana olan sevgisini kaybetmeye başladığını düşünmeye başlamıştım ama birlikte geçirdiğimiz o gece yanıldığımı kanıtladı.

Büyükannem bize şöyle bir baktı ve sırıttı, gözleri aylardır görmediği bir şekilde parladı. Kaldığımız için teşekkür etti ve birlikte ne kadar mutlu olduğumuzu görmenin beni rahatlattığını söyledi. Onun görüp de benim göremediğim ne var diye merak ettim, çünkü gerçekten mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu unutmaya başlamıştım. Hâlâ bu evliliğin yürümesini isteyen tek kişi olmaktan, onun beni korkularından üstün tutmasını beklemekten yorulmuştum.

Telefonuma uzanıp mesajlarıma tıklarken iç geçiriyorum. Geçen hafta sonundan beri onunla konuşmadım ve gönderdiğim her mesaj cevapsız kaldı, her arama görmezden gelindi ve Tanrım, bu acı veriyor. Keşke o gece beni öpmeseydi, bana dokunmasaydı da hiçbir şeyin değişmediğini görüp umutlanmasaydım.

Bundan sonra nereye gideceğiz? Sadece sabırlı olmam gerektiğini, olanlardan sonra hem bedenini hem de zihnini iyileştirmesi gerektiğini düşündüm. Bunun onu tetiklediğini, ona Valeria'yı kaybettiğini hatırlattığını biliyordum ve gerçekten tek ihtiyacının zaman olduğunu düşündüm ama kalbimin daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin değilim.

"Bayan Kingston?"

Becky ofisime girdiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum, her zamanki ifadesiz yüzünde endişe okunuyor. "Sorun nedir?" Anında alarma geçerek soruyorum. Olanların ardından Elijah sık sık kullandığım tüm mülklerin camlarını yok edilmesi neredeyse imkânsız bir türle değiştirtti ve kullandığım tek araba Xavier'in bana verdiği zırhlı araba. Silas bana çıkarılamayan yeni bir bileklik verdi ve artık insani olarak mümkün olduğunca güvende olduğumdan eminim, ancak bu tüm sevdiklerimin de güvende olduğu anlamına gelmiyor.

"Ben... Sizi hemen hastaneye götürmeliyim hanımefendi."

Telaşla ayağa kalkıyorum, midem bulanıyor. "Ne oldu?" Çantamı kaptığım gibi soruyorum ve vücudum titreyerek otomatik pilotta hareket etmeye başlıyorum.

"Büyükannen," diyor yumuşak bir sesle. "Acilen hastaneye yatırıldı."

Becky beni binadan çıkarıp bizi bekleyen bir arabaya bindirirken dudağımı sertçe ısırıyorum. "Belediye Başkanı Kingston yolları bizim için temizledi. Yakında orada olacağız," diyor Becky kapıyı kapatmadan önce.

Xavier'i ararken paniğe kapılmamak için nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum, ancak aramam birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor. Tekrar deniyorum, tekrar deniyorum, tekrar deniyorum, ta ki hastane görünene kadar. "Lütfen, Xavier. Lütfen hastaneye gel. Ben büyükannen ve sana ihtiyacım var. Ne olduğunu bilmiyorum ama korkuyorum Xave. Bunu hissedebiliyorum. Bir şeyler ters gidiyor ve ben... Tanrım, sana gerçekten ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam. Lütfen. *Lütfen*."

Becky bana kapıyı açtığında derin bir nefes alıyorum ve aramayı sonlandırıyorum, birkaç koruma zaten girişte bekliyor. Şu anda Xavier'in elini elimde tutmak, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen yatıştırıcı, güven verici sesini duymak için dünyaları verirdim.

Ares ve Raven'ı koridorda, büyükanneme tahsis edilen odanın önünde dururken bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sierra," diyor Ares, sesi kırılıyor ve sertçe yutkunup gözleri yaşarınca olduğum yerde donup kalıyorum. Dudağımı sertçe ısırıyorum, kan çekiyor ve o da yere bakıyor, gözleri kapanıyor. "O gitti."

Başımı sallıyorum, tökezlerken bacaklarım güç kaybediyor. Raven beni yakalıyor ve kollarını bana doluyor, ben dağılırken beni sıkıca tutuyor, bir hıçkırık boğazımı yırtıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Organları iflas etmeye başladı ve her şey çok çabuk oldu," diyor gözyaşları arasında. "Biz de buraya zamanında gelemedik."

En iyi arkadaşıma sarılıyorum, o beni nazikçe odaya doğru yönlendirirken kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor,

ama hazır değilim. Onu göremiyorum, bunu kabullenemiyorum. "Onu geçen hafta sonu gördüm," diye ağlıyorum. "O iyi. O *iyi*."

Ares kollarını ikimize doluyor ve tutunuyor
Sıkıca. "Acı çekiyordu Sierra," diyor sesi kısık bir şekilde. "Artık huzur içinde."

Dion, Faye, Lex ve Raya geldiğinde başımı kaldırıyorum. Bize şöyle bir bakıyorlar ve yüz ifadeleri benimki gibi düşüyor, yüzlerinden inançsızlık geçiyor. "Zane, Celeste, Luca ve Val odadalar," diyor Ares. "Biz de vedalaşmak için içeri gireceğiz."

Raven elimi sıkıp beni odaya götürdüğünde midem bulanıyor, başım ağrıyor ve görüşüm bulanıyor. Nefes almak için elimden geleni yapıyorum ama odada yeterince hava yok ve büyükannemin yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, içimden ağlarken elim yavaşça onunkini kaplıyor. Uyuyor gibi görünüyor ama elleri alıştığımdan biraz daha soğuk ve nedenini anlayamasam da pek de kendisi gibi görünmüyor.

Neden bir yabancı gibi hissettiğini çok sonraları anlayabildim. Ruhu çoktan gitmişti ve kalbimi de benimle birlikte alıp götürmüştü.

Altmış İki

XAVIER

"Lütfen bir şey söyle," diye yalvarıyorum karımın soyunma odamızdaki aynada yansımasına bakarken, gözleri bu sabah kendisine teslim edilen siyah matem elbisesinin üzerinde geziniyor.

Uçağımdan indiğim ve sesli mesajını dinlediğim andan itibaren olduğu gibi beni görmezden geliyor, uçağı geri döndürüp eve koşarken onu hemen geri aradım. Oraya çok geç vardım ve o çoktan hastaneden çıkmıştı. Onu kütüphanemizde buldum, gözleri donuk bir şekilde şömineye bakıyordu.

Sierra titreyen elleriyle rujuna uzanıyor ve makyajını tazeliyor ama kederi gözlerinin kızarıklığından ve altındaki torbalardan belli oluyor. Her gece yanımda ağlayarak uyurken ona sarılmama izin vermedi, elini tutmama bile izin vermedi. Annem olmasaydı, günlerdir hiçbir şey yememiş olacaktı ve duşa girmesine yardım eden de Raven'dı. Hayır.

Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, bana güvenmiyor ve bunun için sadece kendimi suçluyorum.

"Gitmemiz gerek," diyor sonunda. "Büyükannem geç kalmamdan hoşlanmıyor."

Elini uzattım ama dışarı çıkarken kollarını kendine doladı ve ben de kalbim karmakarışık bir halde onun peşinden gittim. Sierra, annemle babamı ve Valeria da dahil olmak üzere tüm kardeşlerimi evinin önünde park etmiş halde bulunca şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Bugün hepsi siyah araba tercih etmişler ve sabırla arabanın önünde durmuş Sierra'yı bekliyorlar. Onlara şöyle bir bakıp yüzünü birkaç dakikalığına ellerinin arasına gömüyor ve omuzlarını düzeltmek ve soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yaparken ben de sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu kez, kolumu ona doladığımda ve arabamıza kadar ona rehberlik ettiğimde geri çekilmiyor.

"Kardeşleriniz kendi güvenliğimizin ve polis eskortunun hemen arkasında olacak," diye açıklıyorum alayın başlayacağı Windsor Malikânesi'ne giderken. Anne Windsor'ın cenaze töreni yılın en güvenli ama bir o kadar da yüksek riskli etkinliklerinden biri. Pek çok siyasetçi, kraliyet mensubu ve neredeyse her sektörden iş adamı, hepimizin derin saygı duyduğu bu kadını onurlandırmak için buraya geldi. Çoğu kendi özel güvenliğini getirdi, ancak şehir de bunun için tamamen kapatıldı, polis ve silahlı kuvvetler yüksek alarmdaydı.

Sierra cenaze arabasının Windsor kapılarından geçişini izlerken pencereden dışarı bakıyor, Windsor ev çalışanları açık kapıların iki yanında durmuş, Anne'in son bir kez gidişini gözyaşları içinde izliyorlar. Cenaze arabasını Ares ve Raven'ın arabası, ardından Luca ve Valentina'nın, Dion ve Faye'in, Zane ve Celeste'in, Lexington ve Raya'nın, sonra da biz, annem, babam ve kardeşlerim takip ediyor. Bugünün her bölümü dikkatle planlanmıştı, güvenlik kimin hangi araba olduğunun ve hatta hepimizin hangi hızda sürmesi gerektiğinin farkındaydı. Mezarlığa giden yolların siyah yas kıyafetleri giymiş insanlarla dolu olması beni çok şaşırttı.

Sierra, "Bu insanların bazılarını Büyükannemin kurduğu ya da desteklediği hayır kurumlarından tanıyorum ama çoğu Windsor çalışanı," diyor sesi titreyerek. Windsor'lar bugün tüm çalışanlarına izin verdiler ama hiçbirinin çalışanlarından bugün burada olmalarını istemediğini biliyorum, bu yüzden hepsini burada görmek kalbimi ısıtıyor.

Şoförümüz arabayı durdurduğunda ve güvenlik görevlimiz bize kapıyı açmak için yaklaştığında Sierra'ya "O çok seviliyordu," diyorum. Dışarı çıkıp karıma elimi uzatıyorum ve o da elimi tutmadan önce tereddüt ediyor. Teselliye her şeyden çok ihtiyacı olduğu şu anda bile artık istediği kişinin ben olmadığımı bilmek acı veriyor.

Ön sıradaki yerlerimize götürülürken kolumu karıma doluyorum, yüzlerce insan zaten açık havada bekliyor. Kayınbiraderleriyle birlikte oturuyoruz ve kardeşleri tabutu içeri taşırken karım titrek bir nefes alıyor. Raven kolunu Sierra'ya doluyor ve tören başlarken eşim başını Raven'ın omzuna koyuyor.

Neredeyse tanrılar da ağlıyormuş gibi, yağmur yağmaya başlıyor ve biz arkamıza yaslanıp Ares'in kalabalığa seslenişini dinlerken her yerde siyah şemsiyeler yükseliyor, hepimize Anneanne Anne hakkında hikayeler anlatmadan önce onlara teşekkür ediyor - onların versiyonu, dünyanın bildiği değil. Anne ve babalarını bir uçak kazasında kaybettikten sonra onunla birlikte büyüdüklerini ve kayıplarını onlara asla hissettirmemek için elinden geleni yaptığını anlatıyor. Sierra'nın kasvetinin bir kısmı, kurabiyeler için yapılan ateşli kavgalardan ve birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ailelerinin büyükannelerinin sevgisinin ve değerlerinin bir kanıtı olduğundan ve bunu asla hafife almayacaklarından bahsetmeye başladığında ortadan kalkıyor. Tüm bunlar olurken karımı izliyorum, keşke onun acısını alıp tek başıma taşıyabilseydim.

Bir rahip onun yerini alırken Ares titriyor ve ben de göğsüm ağrıyarak sakin bir nefes alıyorum. Öğle yemeklerimizi ve evliliğimiz hakkında hiç de ince olmayan yollardan bilgi edinmeye çalışmasını özleyeceğim. Kurabiyelerini özleyeceğim.

İşle o kadar meşgul olduğumu fark ettiğinde her zaman benim için hazırladığı tavsiyeyi aklımdan çıkaramıyorum.

Özellikle son birkaç haftadır, bana yağmurdan sonra her zaman güneş ışığı olduğunu ve daha iyi günlerin anılarına tutunmam gerektiğini hatırlatıp durdu. Nasıl oldu bilmiyorum ama zor günler geçirdiğimi biliyordu ama ne beni bu konuda konuşmaya zorladı ne de iyi olmadığım ve dolayısıyla Sierra'ya zarar verdiğim için bana kızgın göründü. Bana söylediği son şey, torununun mutluluğunu bana emanet ettiği için pişman olmadığıydı ve rahip hepimizin ayağa kalkmasını isterken, yapacağım son şey olsa bile bundan *asla* pişman olmayacağına dair sessizce yemin ediyorum. Ne pahasına olursa olsun onu yeniden mutlu etmenin, yeniden gülümsetmenin bir yolunu bulacağım.

Tabut indirilirken Sierra "Hayır, *lütfen*" diyor ve hepimizden üstüne çiçek atmamız istendiğinde donup kalıyor.

"Hadi yavrum," diye mırıldanıyorum, kardeşlerini takip ederken kolumu ona doluyorum. Sierra kırmızı bir gülü o kadar sıkı kavrıyor ki avuç içleri dikenlerden kanamaya başlıyor, parmaklarından kan akıyor.

Elini tabutun üzerinde tutarken onu izliyorum, gülü tutuşunu gevşettiğinde yüz ifadesi buruşuyor. Bacakları titriyor ve dizlerinin üzerine düşerken onu yakalıyorum, bugün ilk kez boğazını yırtan bir hıçkırık. Onu kendime çekiyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarılıyorum ve bu sırada keşke olanları - onun kaçırılmasını, büyükannesinin ölümünü, hepsini - geri alabilecek güce sahip olsaydım diyorum. Onun mutlu olduğu zamanlara geri dönmek için yapamayacağım şey yok.

Altmış Üç

XAVIER

"Ne yapıyorsun sen?" Sierra sakin bir şekilde kıyafetlerini askılardan indirip katladıktan sonra açık bir valize yerleştirirken panikle soruyorum.

Cenazeden sonra bizi eve bıraktım ve kütüphanesindeki en sevdiği sandalyede saatlerce oturduktan sonra aniden telefonuna uzandı ve ayağa kalktı. Birkaç dakika sonra soyunma odamıza girdi, yüz ifadesi okunamıyordu. "Ben gidiyorum" dedi, ses tonunda hiçbir duygu yoktu.

"Ne demek istiyorsun?" Ellerini tutup kendime doğru çekerken içimi bir panik kaplıyor. "Burası senin evin, Kedicik. *Bizim evimiz*"

Kaşlarını kaldırıyor ve mizahsızca gülümsüyor. "Öyle mi? Beni kandırabilirdin."

Karım ellerini avuçlarımdan çekip toplanmaya devam ediyor, ben de bavuluna uzanıp içine koyduğu her şeyi açmaya başlıyorum, zihnim karmakarışık. Bilmiyorum.

Ne yapacağımı, buna hakkım olmadığını bildiğim halde gitmesini nasıl engelleyeceğimi. Büyükannesi için kaldı ve artık bana katlanmak için hiçbir nedeni yok. Bunun için onu suçlayamam bile. Midem bulanıyor ve görmek istemediğim görüntüler zihnimden geçerken başım çarpmaya başlıyor, kalbim karşı çıksa bile neden gitmesine izin vermem gerektiğini hatırlatıyor.

Bavulunu boşalttığımda bana "Kes şunu," diyor, sesi teslimiyetle dolu. "Dur artık, Xavier."

Önünde diz çöküyorum, ellerine uzanırken iki dizimin üzerine çöküyorum, kendimi kötü hissediyorum. "Beni bırakma" diye yalvarıyorum, tam o sırada evimizden gelen yumuşak bir çan sesi ailemin varlığını haber veriyor. Yine de ne karımdan başımı çeviriyorum ne de ayağa kalkıyorum. "Seni seviyorum Sierra. Her şeyden çok," diyorum ona, sesim titreyerek. "Öyle hissetmediğimi biliyorum ama yemin ederim bu doğru. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, Kedicik. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama lütfen, lütfen bunu düzeltmeme izin ver. Lütfen senin için orada olmama izin ver."

"Artık çok geç," diye yanıtlıyor, sesi yumuşak. "Yanımda olmadın Xavier ve ben... yoruldum. Sadece çok yorgunum. Bana acıdığın için mi buradasın diye düşünecek halim yok ve içinde boğulduğum kederin üstüne bir de sana her baktığımda hissettiğim acıyla başa çıkamıyorum."

Raven ve Celeste, annem ve Valeria'yı da yanlarına alarak soyunma odamıza girdiklerinde omzumun üzerinden bakıyor ve ellerini ellerimden çekerken iç geçiriyor. Raven bana bakıyor, az önce boşalttığım bavula uzanırken gözlerinde b i r parça şefkat var.

"Bunu yapma," diye yalvarıyorum, kızlar Sierra'nın toplanmasına yardım etmeye başlarken o ve ben birbirimize bakıyoruz. "Lütfen Sierra," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Önümde diz çöküyor, elleri titreyerek yüzümü kavrıyor. Gözlerim kapanıyor ve nefesim kesiliyor.

yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Şu anda yalnız kalamıyorum Xavier... ve seninleyken de böyle hissediyorum, sen buradayken bile."

Kızlar eşyalarını dışarı taşımaya başladığında ayağa kalkıyor, uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor ve beni burada, pişmanlık dolu bir odada oturur halde bırakıyor.

Annem elini omzuma koyarken iç geçiriyor ve ben ona bakıyorum, kalbim sızlıyor. "Anne," diye mırıldanıyorum, sesim kırılıyor. "Ne yapacağım ben?"

"Ona nasıl davrandığını ve onun için gelmediğin her seferinde davranışlarınla ona ne söylediğini uzun uzun düşünmelisin Xavier. O senin yanında durdu, senin ve evliliğiniz için savaştı ve sen de ona olanları anlatmak ve üstesinden gelmek için onunla birlikte çalışmak yerine onu kendinden uzaklaştırarak bunun karşılığını ödedin. Bu ikiniz için de korkunç bir deneyimdi ve geride bıraktığınızı düşündüğünüz korku ve travmaları neden tetiklediğini anlıyorum, ama mesele şu Xavier... Sierra'nın neye ihtiyacı olduğuna sen karar veremezsin. Ne o zaman, ne de şimdi. Bunu sadece o belirleyebilir. Onu kendinden uzaklaştırmak ona değil *sana* hizmet etti ve bunu ne kadar erken fark edersen, verdiğin zararı o kadar erken düzeltmeye başlayabilirsin, tabii çok geç olmadıysa."

Valeria, ben denerken yere düşen tişörtlerden birini tekmeliyor.

Sierra'nın paketlediklerini açmak için ona baktığımda gözlerinde saf bir nefretle bana baktığını gördüm. "Neredeyse hayatına mal olacakken bile seninle birlikte olmaya karar verdiğinde onun seçimlerine saygı duymalıydın. Evlendiği kişiden korkup kaçması gereken kişi oydu ama o senin yanında durdu ve sen bunu hak etmedin."

"Valeria," diye azarlıyor annem ama o başını sallıyor.

"Hayır," diye tersliyor. "Birinin bunu söylemesi gerekiyor ve bu ben de olabilirim. Beni derin bir hayal kırıklığına uğrattın Xavier. Yaptıkların yüzünden hayatımı kaybedersem seni asla ama asla affetmeyeceğim.

Yengem. Ona ne yaşatırsan yaşat, asla tereddüt etmedi, ama sen gelmediğinde ağlamak için bir bahanesi olsun diye geceleri izlemek için hüzünlü filmler seçerken onunla birlikte oturan bendim. Senin yokluğunda çalışıp kendini açlıktan öldürmek yerine bir şeyler yesin diye onu akşam yemeği için anne ve babasının evine sürükleyen bendim. Basına evliliğinizin bir iş anlaşması olduğunu söyledikten sonra senden vazgeçmemesi için ona yalvardığımı biliyor muydun? Onu incittiğin için suratına bir yumruk atmam gerekirken ellerini tuttum ve ona yalvardım. Sana bir tokat atıp aklını başına getirmeliydim."

Bana doğru bir adım atıyor ve annem kolundan tutarak onu uyaran bir bakış fırlatıyor. "Biz sorunlarımızı şiddetle çözmeyiz. Artık değil," diye hatırlatıyor bana beni hor görüyormuş gibi bakan kız kardeşime, sanki yanlış yaptığım kişi kendisiymiş gibi.

"Bunu düzelteceğim," diye söz veriyorum, düzeltebilmem için Tanrı'ya dua ediyorum, Sierra'nın bana hatalarımı düzeltme şansı vermesi için. "Ne gerekiyorsa yapacağım, yemin ederim."

Altmış Dört

SIERRA

Lex'in bana hediye ettiği robotlardan birinden gelen güvenlik bildiriminin sesiyle başımı kaldırıyorum, garip küçük yüzü bana Xavier'in evimin önünde, arabasının kaputunda oturduğunu gösteren bir video akışına dönüşüyor.

Her gün geliyor ve ben onu içeri almayı reddetsem de o gelmekten vazgeçmiyor. Her gün bana küçük hediyeler bırakıyor - açmaya cesaret edemediğim daha fazla açıklamalı kitap, sayısız Juliet gülü, sevmeye başladığım Fransız restoranından güzelce paketlenmiş bir peynir tabağı ve beni özlediğini ve sevdiğini söyleyen kısa mesajlar içeren sonsuz sayıda küçük not.

Her nasılsa onu izlediğimi biliyor gibi görünüyor, çünkü başını kaldırıp kameraya doğru bakıyor ve o yıkıcı yakışıklılığıyla gülümsüyor, ev yapımı kurabiyeler olduğu anlaşılan şeffaf bir poşeti ve üzerinde "**BUNLARI SİZİN İÇİN YAPTIM"** yazan büyük bir tabelayı tutuyor. **BİR DAKİKA ZAMANINIZA KARŞILIK TAKAS EDECEĞİM**

KURABİYE. Başka bir tabelaya uzanıp onu kaldırırken şaşkınlıkla izliyorum. **EĞER ISTEMIYORSAN ONLARI YERIM.**

Çantaya uzanıp bir kurabiye aldığında kaşlarımı çatıyorum, sonra büyük bir parça ısırıyor ve bana verdiği diğer şeyler gibi onları da bana bırakmayacağını belli ediyor. Onu izlerken iç çekiyorum, aşık olduğum adama geri döndüğü için garip bir şekilde minnettarım ama aynı zamanda bu konuda acı hissediyorum. Bunu sadece ben gittiğim için yapıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ve elindekinin kıymetini elden gidene kadar bilmeyen birine geri dönemem. Tüm bunlar sona erdiğinde beni yine hafife alacak ve bir dahaki sefere bu kalp ağrısından kurtulamayacağım. Yeterli olmadığımı hissetmek beni mahvetti ve kendime olan saygımın sarsılmasına, kalbimin kırılmasına neden oldu.

Ön kapıyı açtığımda Xavier şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve yüz ifadesi uyuşmuş kalbimi hareketlendiriyor, bir anlığına da olsa yeniden atmasını sağlıyor. Bana gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyor, sanki beni görmek bile onu büyülüyor. Göz göze geldiğimizde yüzünü kaçırmasına o kadar alışmışım ki, o ana kapılıp birkaç saniye ona bakıyorum. "İçeri gel," diyorum ona, geri adım atarak. "Konuşmamız gerek."

Arabasından inip beni takip etmeden önce tereddüt ediyor, bakışları yüzümü incelerken araştırıyor. Oturma odasına girdiğimizde "Sierra," diyor ve adımı söyleme şekli yüzümü ona dönmeme neden oluyor. Adımı böyle söylediğini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum, sanki sadece bir rahatsızlık değilmişim gibi. "Senin için."

Kurabiyeleri ondan alıyorum ve onlara bakıyorum, kalbim acıyor. Benim yanımda olmaya çalıştığı çok açık, ama çok az, çok geç gibi geliyor. "Xavier," diyorum, sesim eskiden onun adını söylerken gösterdiğim şefkatten yoksun. Hiç hissetmemiştim

çok yorgun, çok pişmanlık dolu. Keşke hiç evlenmeseydik, hiç aşık olmasaydık. En azından o zaman, beni kederimden uzaklaştıracak bir rekabetimiz olurdu.

Bir adım öne çıkıyor, saçlarımı yüzümden çekerken hareketleri tereddütlü. Bana bu şekilde dokunmayı bırakmıştı ve bu tür bir yakınlığı yeniden kazanmak için ne kadar beklemem gerektiğini merak ettiğim bir zaman vardı, ama geçen zamanın acımasız olduğunu ve yaşadığımız anların gerçekten türünün tek örneği olduğunu zor yoldan öğrendim. Kaybedilen şey yeniden kazanılamaz, sadece kopyalanabilir, her yeni an asla tam olarak aynı değildir, asla tam olarak yeterli değildir.

Bir adım geri çekiliyorum, elini göğsüne götürüyor, yüzünde bir yılgınlık ve pişmanlık ifadesi beliriyor. "Sorun ne?" diye soruyor, sesi yumuşak, yatıştırıcı.

Yere bakıyorum ve sehpamın üzerindeki dosyaya göz atıyorum, dosyayı ona uzatırken kalbim ağırlaşıyor. "Buna bir son verelim."

Dosyayı açıp boşanma kâğıtlarına bakarken elleri titriyor, başını kaldırıp bana bakarken gözlerinde inançsızlık titreşiyor. "Ne?"

"Bir keresinde bana sırf sen standartlarımı karşılayamadın diye standartlarımı düşürmememem gerektiğini söylemiştin ve ben de sonunda sözlerini ciddiye alıyorum. Korkularına ve güvensizliklerine benden daha fazla bağlı olan birinden daha iyisini beklemekten bıktım. Beni kendine aşık ettin, sadece beni uzaklaştırmak ve aşkımın ortaya çıkmaya değmediğini, uğruna savaşmaya değmediğini göstermek için. Beni inşa ettin, sadece sahip olduğumuzu düşündüğüm temelleri sarsmak için ve dağılmamı izleme nezaketini bile göstermedin. Yine de, bu durumdan kurtulacağına, sahip olduğumuz şeyin her şeye değdiğini anlayacağına inanıyordum - her riske, bana uyanmak için katlanmak zorunda kaldığın her kabusa. Emindim Xavier, çünkü başından beri seninle birlikte olmak için ölümü göze almaya hazırdım."

Xavier kâğıtları yere bırakıyor ve bana doğru uzanırken kâğıtların yere saçılmasını izliyorum.

Yüzüme baktı. "Haklısın," diyor, sesi yumuşak. "Seni hayal kırıklığına uğrattım Sierra. İyi ya da kötü yanında olacağıma söz verdim ama işler zorlaştığında kaçtım. Seni dışladım, birlikte başardığımız tüm zor işleri geri aldım, tek yapmak istediğim seni sevmekken seni tekrar tekrar incittim. İnkâr etmiyorum Sierra, mazeret de üretmeyeceğim. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Ama sana yemin ederim, artık kaçmayacağım. Lütfen-"

"-Çok geç," diyorum ona, bahanelerini, boş vaatlerini duymak istemiyorum. "Geçmişinin bıraktığı yaraları iyileştirmek istemeyen biriyle birlikte olmayı reddediyorum. Haklısın Xavier. Ben daha iyisini hak ediyorum."

Gözleri acıyla parlıyor ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyor. "O zaman daha iyi olacağım," diyor bana, bakışları değişmeden. "O kağıtları imzalamayacağım. Gitmene asla izin vermeyeceğim, Sierra. Uğruna savaşmaya değer olduğunu sana göstereceğim ve affını kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gerekirse bir milyon yıl ve bir gün boyunca, her gün deneyeceğim."

Altmış Beş

SIERRA

Beklediğimden çok daha geç biten bir toplantıdan sonra evimin önüne geldiğimde iki arabanın park ettiğini görünce kaşlarımı kaldırıyorum - her zamanki gibi Xavier'in ve ailesinin limuzini.

Xavier arabasının kaputunu itiyor, arabamın kapısına uzanıp üç haftadır her gün yaptığı gibi kapıyı benim için açarken yüzünde fırtınalı bir ifade var. "Merhaba, Kedicik," diyor, gülümsüyor ama bu gülümseme bugün gözlerine pek ulaşmıyor. "Çok güzel görünüyorsun." Gözleri kırmızı elbisemin üzerinde açlıkla geziniyor ve kalbimin ona yeniden tepki vermeye başlamasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hala kağıtları imzalamamış gibi görünüyorsun."

Bana bir çanta uzatırken iç geçiriyor, özlemi yüzünden okunuyor. "Bugün sana şekerli kurabiyeler yaptım. Üzerlerini de süsledim. Umarım beğenirsin."

Kurabiyeleri isteksizce alıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, bir izleyicimiz olduğunun farkındayım. Ben sadece

Limuzinin kapısı açıldığında ona arkamı dönmüştüm ve omzumun üzerinden baktığımda Xavier'in üç erkek kardeşinin, Valeria'nın ve ailesinin dışarı çıktığını gördüm.

"Sierra!" Valeria gülümseyerek bana doğru koşuyor ve sıkıca sarılıyor. Zach saçımı okşuyor, Hunter yanağımdan öpüyor ve Elijah bana hızlıca sarılıyor, dördü de Xavier orada durup onları izlemiyormuş gibi davranıyor.

"Merhaba tatlım," diyor annem babama market poşeti gibi görünen bir şey uzatırken, sonra bana sıkıca sarılıyor, beni ön kapıya doğru çekerken kolu omuzlarıma dolanıyor. Babam en azından Xavier'in yanından geçip gitmeden önce homurdanarak onun varlığını kabul ediyor ve hepsi onu orada öylece bırakıyor.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Onları içeri alırken kafam karışmış bir şekilde sordum. Çocuklar hemen Lex'in bana verdiği robotla oynamaya başladılar ve ondan kendilerine mutfağı göstermesini istediler.

Robotum Lola ondan market poşetini alıp onunla birlikte ilerlediğinde babamın nefesi kesiliyor. "Bu ne tür bir iğrençlik?" diye soruyor ve ben de yüzündeki dehşet ifadesi karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Valeria, "Size yemek pişirmek için buradayız," diye açıklıyor. Hunter omzunun üzerinden bakarak, "Evet," diyor. "Sen

Bir süredir eve gelmedin, bu yüzden arabanın bozulup bozulmadığından emin olamadık."

"Aramadın, bu kesin. Telefon planının hala aktif olup olmadığını kontrol etmem gerekti ve öyle, bu yüzden bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim," diye ekliyor Elijah.

Zach sadece kıkırdıyor ve bana tatlı bir gülümseme fırlatıyor. "Hepimiz seni özledik," diyor babamın getirdikleri yiyecekleri yerleştirmesine yardım ederken, onlar ellerini yıkayıp iş bölümü yapmaya başlamadan önce, ben şok içinde etrafa bakarken.

"En sevdiklerinizden birini yapıyoruz - Cacio e Pepe," diye açıklıyor annem.

Elijah Parmigiana ile uğraşırken Zach Pecorino rendelemeye başlar. Babam taze makarna yapmak için

malzemeleri topluyor

Hunter salata malzemelerini doğramaya başlarken, annem de bir diğer favorim olan Parmigiana di Melanzane'yi yapmaya başlamış gibi görünüyor. Öte yandan Valeria, benim çok sevdiğim bir şişe kırmızı şarabı elinde tutuyor ve bana, anneme ve kendisine kadehler doldururken sırıtıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, her zaman yaptığı gibi kendini mutfak tezgahımın üzerine kaldırırken.

Şarabımı yudumluyorum ve birkaç dakika kadehime bakıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Keder dalgalar halinde gelip geçiyor ve ben sık sık büyükannemin artık burada olmadığını unutuyorum, ta ki onu aramak için telefonumu elime alana ya da haftalık aile yemeğimiz için hazırlanmaya başlayıp evine gittiğimde ailemi sessizce bir arada otururken bulana kadar, hiçbirimiz geleneği bırakmak istemiyoruz. Xavier'in yokluğu hakkında bir şey söylemediler ama her gece evimin önünde beklediğini, bunun için poker gecesi de dahil olmak üzere diğer tüm taahhütlerini yerine getirdiğini biliyorlar.

Evrakları hazırladığımda boşanmak istediğimden o kadar emindim ki Xavier'in beni iddia ettiği gibi sevmediğine ikna olmuştum. Deliriyormuşum gibi hissediyordum, bizimle ilgili anılarım tam olarak doğru değilmiş gibi, çünkü benden uzaklaşan adamla aşık olduğum adamı uzlaştırmakta zorlanıyordum. Xavier'in kâğıtları hemen imzalayacağından, sadece büyükannemin hatırı için benimle kaldığından emindim ama o hâlâ burada, haftalar sonra ortaya çıkmaya devam ediyor. Her gece saatlerce bekliyor, yatak odamın ışıkları sönene kadar hiç gitmiyor. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum ve kendimi etkilenmiş hissediyorum.

"İyi olmamak sorun değil," diyor Valeria. "İyileşmek zaman alır, Sierra."

Başımı salladım ve şarabımdan bir yudum aldım. "Sanırım ben de tam olarak bunu yapıyorum." Kaybettiğim insanları farklı şekillerde iyileştirmek için elimden geleni yapıyorum. Ölülerin yasını tutmak neredeyse daha kolay, çünkü sonlu ve sadece en iyisine tutunabiliyorum

anılar. Bir ilişkinin kaybının yasını tutmak, keşkelerle yüzleşmek, bunun benim yaptığım bir şey olup olmadığını ve bana sonsuza dek söz verdiği halde benden vazgeçmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etmek daha zor. Ona olan bağlılığımdan şüphe etmesine asla izin vermedim, yokluğunun beni incittiğini açıkça belirttim ve buna rağmen, özenle inşa ettiğimiz her şeyi - güvenimizi, mutluluğumuzu, aramızdaki yakınlığı ve hatta uğruna savaştığımız açık iletişimi - yok etmeye devam etti.

"Yemek hazır," diye bağırıyor babam ve bir bakıyorum ki annem çoktan sofrayı kurmuş. Yardım etmem gerekirdi, ama bunun yerine burada oturup kendi düşüncelerimde kayboldum.

Masaya yaklaşırken tuhaf bir şekilde gerginim, sonsuza dek ailem olacağını düşündüğüm insanların yüzlerine bakarken kalbim acıyor. "Bu Xavier hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek," diyorum dikkatlice. "Onun da akşam yemeğine katılmasını istemiyorum."

Annem şaşırmış görünüyor. "Güzel," diyor. "O davetli değil ve biz de senin fikrini değiştirmek için burada değiliz Sierra. Sadece seni sevdiğimiz için buradayız."

Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum ama gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyorum. Bir gün, Xavier sonunda yeniden evlendiğinde, hepsi başka bir kadını bu şekilde sevecek ve onları da kaybetme düşüncesi kalbimden geriye kalanları kırıyor.

Valeria kolunu bana doluyor ve beni kendine çekerek sıkıca sarılıyor. "Ağlama," diye yalvarıyor. "Seni daha iyi hissettirmek için buradayız, ağlatmak için değil."

Gözyaşlarımın arasından gülümseyip kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum ve hepsi bana anlayışlı gülümsemeler atıyor, sanki bir şekilde ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorlarmış gibi yemeğe devam ediyorlar. Makarnadan büyük bir ısırık aldığımda Zach bana gülüyor, gözyaşlarım hala yüzümden akıyor ve Hunter tabağıma bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Yemek ister misin?

Peynirli makarna ister misin?" diye soruyor ve bir anda yeniden gülümsemeye başlıyorum.

Yemekten sonra ortalığı toplarken parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyorlar ve annem oturma odasında tuttuğum masa oyunlarından biriyle yanıma gelirken bana sırıtıyor, belli ki henüz eve gitmeye hiç niyeti yok ve bunun için minnettarım. Bir şekilde, onların bu kadar çabuk gitmelerine hazır olmadığımı biliyor olmalıydı.

"Bu nedir?" Elijah, Xavier'in bana yaptığı kurabiye paketini tutarak soruyor. Üzerinde pembe ve beyaz renklerde bir X ve bir S harfi olan kurabiyelerden birini tutup ikiye böldükten sonra omuz silkişini izliyorum. Bir an için Xavier'in kardeşinin bunu yaptığını görseydi yüzünün nasıl görüneceğini hayal ediyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum, kalbim haftalardır ilk kez biraz daha hafiflemiş hissediyor.

Altmış Altı

XAVIER

Sierra'nın ofis binasına girdiğimde kalbim hızla çarpıyor ve diğerlerinde olduğu gibi bugünkü toplantıyı da neden iptal etmediğini anlamaya çalışıyorum. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyorum ve bunun benimle bir toplantıda olmaktan artık etkilenmediği anlamına gelmesinden k o r k m a k t a n kendimi alamıyorum.

İki ay boyunca her gün kapısının önüne gittim, ona el yazısıyla yazılmış küçük notlar, onu ve en güzel anılarımızı hatırlatan küçük hediyeler verdim, kalbini yumuşatmayı umdum ama o hala ifadesiz bir şekilde bana b a k ı y o r ve her gün bana kağıtları imzalamamı hatırlatıyor, başka bir şey söylemiyor.

Umudumu kaybetmeye başlıyorum ve onu taciz ettiğimden, sevgi gösterilerimin gerçekten istenmediğinden ve sadece beni hayatından çıkarmak istediğinden endişelenmeye başlıyorum. Çizgiyi nereye çekmeliyim? Nihayetinde tek istediğim onun mutlu olması ve hayatındaki varlığımın tam tersi bir etki yarattığını görmeye başlıyorum.

Derin bir nefes alıp cesaretimi toplayarak konferans salonuna giriyorum, ancak onu masanın kenarına tünemiş, Graham'a gülümserken bulduğumda donup kalıyorum, Graham da ona ancak samimi olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakıyor. Umutsuzca özlediğim gülümsemesini gördüğüme sevinirken bile kalbim acıyla daralıyor.

Kapıya doğru dönüyor ve beni gördüğünde gözlerinde bir şaşkınlık beliriyor, sanki gerçekten burada olmamı beklemiyormuş gibi ve o zaman aklıma geliyor. Bu toplantıları iptal etmiyordu. Davet edilmeyen sadece bendim. "Xavier," diyor, masayı iterken yüzü düşüyor ve neredeyse tökezliyor. Graham'ın kolunu fazlasıyla tanıdık bir şekilde karımın beline dolamasını izliyorum ve karım ayağa kalktığında ona gülümsüyor, Graham'ın dokunuşu birkaç dakika sürüyor, sonra yerine oturduğunda kayboluyor.

Sierra'nın yanına otururken öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparak onlara "Umarım geç kalmamışımdır," diyorum.

Graham dizüstü bilgisayarına uzanıp fişe takarken "Hiç de değil" diye cevap veriyor, burada olmamdan rahatsız olduğu belli. Bu toplantıları birlikte mi yapıyorlardı, sadece ikisi mi? Eve her geç gelişinde onunla birlikte miydi? Elijah bana onun hakkında bir şey söylemeyi reddetti ve güvenlik bilgilerine erişimimi kesecek kadar ileri gitti. Sebebi bu muydu? Görmemem gereken bir şeyi görmemi engellemeye mi çalışıyordu?

Graham proje yöneticisinin karşılaştığı bazı zorlukları bize anlatmaya başladığında titrek bir nefes alıyorum ve Sierra sunumu boyunca ona bakıyor, görünüşe göre büyülenmiş. Bir kez olsun bana bakmıyor ve bu beni kahrediyor çünkü eskiden bana bu şekilde baktığını hatırlıyorum. İkimizin de aynı odada olduğu zamanları hatırlıyorum, rekabet ettiğimiz ya da birlikte çalıştığımız kaç kişi olursa olsun, sanki başka kimse yokmuş gibi olurdu.

O adamı izliyor, ama ben de onu izliyorum, gözlerim yüzünde geziniyor, sonra vücuduna geçiyor. Giydiği kısa lacivert elbiseyi fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Onu giyerken beni hiç düşündü mü? Onu Graham'ın konferans masasının üstünde bu elbiseyle becerdiğimi hatırlıyor muydu?

Not defterini açıp bir kalem aldığında bakışlarım ellerine kayarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir süredir alyansını takmıyordu ve bu kesinlikle Graham'ın fark edeceği türden bir şeydi. Ona ayrıldığımızı söyledi mi? Beni terk edip kendi evine taşındığını? Benden boşanmak istediğini biliyor mu?

Kalemine uzanıp defterini yaklaştırırken dikkatini çekmek için yanıp tutuşuyorum ama bana sadece bir an için bakıyor, Graham'a sanki gerçekten ilgisini çekecek bir şey söylüyormuş gibi bakarken hareketlerimi görmezden geliyor, oysa ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Bu toplantılar formaliteden ibaret. Daha önce bilmediğimiz bir şeyi asla burada öğrenmeyiz.

Bu elbise favorilerimden biri. Muhteşem görünüyorsun.

Sayfanın kenarına bıraktığım nota bir göz atıyor, bakışları öylece kalıyor. Tepkisinin o günü hatırlayıp hatırlamadığını ele vereceğinden çok emindim ama yüz ifadesi okunmuyor. Gözlerini kaçırdığında dudağımı ısırıyorum ve sayfaya başka bir şey karalıyorum.

Seni konferans masasında becerdiğimi biliyor mu?

Bu sefer gözleri açılıyor ve sonunda bana bakıyor. Ona sırıtıyorum, sonunda dikkatini çektiğim için memnunum, ama sonra yere bakıyor ve defterini kapatıyor, benden uzaklaşmadan önce yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir şey beliriyor, neredeyse benimle yüzleşemiyor gibi. Ellerime, alyansıma bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O bakış... ne anlama geliyordu? Midem sıkışıyor ve zihnim benimle dalga geçmeye başladığında bir nefes çekiyorum. Ellerim titremeye başlıyor ve onları sıkmadan önce masanın altına götürüyorum, nefes alışım hızlanıyor. Neden bana öyle bakıyordu? Bugün o elbiseyi *onun* için giydiği için miydi? Kesinlikle benim için değildi, çünkü bugün beni burada görmeyi beklemiyordu.

Bundan çok daha kötü bir şey miydi? Onunla yatıyor muydu? En azından birkaç kez, neredeyse gece yarısına kadar eve gelmemişti ve aptalca bir şekilde kardeşleriyle ya da eşleriyle birlikte olduğunu düşünmüştüm, oysa başka biriyle yemeğe çıkmış olabileceğini düşünmeliydim. Başka biriyle eve gitmiş ve gece geç saatlere kadar kendi yatağına dönmemiş olabilir.

Adamın söylediği bir şeye gülümserken ona tekrar bakıyorum ve ben artık yapamazken onun bunu yapabilmesi beni öldürüyor. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken sakin bir nefes alıyorum ve aklıma bir zamanlar bana söylediği bir şey geliyor, evlenme teklif etmek için büyükannesine gitmeden hemen önce. "*Artık beklemek istemiyorum. Kendi hikayemi yazacağım ve kendi seçtiğim bir adamla evleneceğim.*"

Onun seçtiği adam asla ben olmadım.

Bu oydu.

Toplantı sona erdiğinde koltuğumda arkama yaslanıyorum ve kadın yerinden kalkıp ona doğru yürüyor. Kendi aralarında mırıldanıyorlar ve sanki ben burada değilmişim gibi, sanki o hâlâ yasal olarak karım değilmiş gibi akşam yemeği planlarını tartışmalarını dinlerken kalbim acıyla çarpıyor.

"Sierra," diyorum, sesim yumuşak. "Seninle konuşabilir miyim?"

Bana baktı ve o zaman anladım. Daha önce de benzer bir durum yaşamıştık ve ona benim önümde başka bir erkekle flört etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa deli olduğunu söylemiş, sonra da benim olduğunu hatırlatmıştım. Bugün öpeceği kişi ben değilim. Bacaklarının arasından kayacak, ıslak ve muhtaç olduğu için onunla alay edecek olan benim parmaklarım değil.

Ona restoranda buluşacaklarını söylüyor ve adam ona tatlı bir gülümseme atıyor, gözleri birkaç dakikalığına kilitleniyor, sanki benim eskiden yaptığım gibi sessizce onun iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Sierra onun gidişini görmeye dayanamıyormuş gibi uzaklaşmasını izliyor ve acı hızla dayanılmaz hale geliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, az önce ona gösterdiği tatlılığın hiçbirini bana göstermeden.

Karıma bakıyorum, her zaman sevdiğim o güzel gözlerini, yıllardır hayalini kurduğum dudaklarını ve burnunun ucunu hafifçe yukarı kaldırışını gözümün önüne getiriyorum. "Hiç şansım var mı?"

Bakışlarını kaçırıyor, gözleri defterine kayıyor ve bir süre orada kalıyor. "Evrakları imzala," diyor, her zaman sevdiğim o muhteşem gözleri duygudan tamamen yoksun.

Altmış Yedi

SIERRA

Graham, kız arkadaşı ve birkaç arkadaşıyla yediğim akşam yemeğinden sonra eve döndüğümde garaj yolumu boş bulduğumda kalbim sıkışıyor. Xavier bu gece burada olmadığı için rahatlamış olmalıydım ama yine de arabamdan inerken bir kayıp duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum. Gelmeyi bırakmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Ön kapıya doğru yürürken bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, ancak beni bekleyen siyah bir kutu bulduğumda duraklıyorum, üzerinde altın bir kurdele var. El yazısını ve ismimdeki S harfini kıvırma şeklini tanıdığımda kalbim acımaya başlıyor.

Onu oturma odama taşırken ellerim titriyor, tüm içgüdülerim içindekilerin beni zaten incittiğinden daha fazla inciteceğini söylüyor. Kurdeleyi gevşetip kapağı kaldırdığımda nefesimi tutuyorum, boşanma kâğıtlarına bakarken midem sıkışıyor. Onlara uzanırken titriyorum, hareketlerim yavaş, isteksiz, onları gözden geçirirken. Onları imzaladı. İmzalayacağını hiç düşünmemiştim.

Parmağımı imzasının üzerinde gezdiriyorum, kalbim acıyla çarpıyor. İstediğimi sandığım şey buydu, ancak bana hiçbir sevinç, hiçbir rahatlama getirmiyor. Umduğum gibi temiz bir ayrılık ya da yeni bir başlangıç gibi hissettirmiyor. Sadece daha önce hissettiğim her şeyden çok daha kötü bir kalp kırıklığı gibi geliyor.

Belgeler için çok büyük olan kutuya tekrar bakarken dudağımı ısırıyorum, içinde başka bir şey olduğunu fark ettiğimde kaşlarım kalkıyor. İçindeki kitaba uzandığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor, kapağında yapışkan bir not var.

Evrakları dosyalamadan önce bunu okuyun.

Sonsuza kadar senin,

XK

Kapağa daha yakından bakmak için notu çekiyorum ve başlığı okuduğumda gözlerim açılıyor. *Bizim Hikâyemiz.* Elle ciltlenmiş gibi görünüyor, kapak resmi Xavier'in düğün günümüzde benimle yaptığı bir resim. Kapağın dokulu, *elle boyanmış*, çok iyi tanıdığım bir tarzda olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Bunu İlham Perisi çizmiş. Bu nasıl mümkün olabilir? The Muse en çok sokak sanatıyla tanınan anonim bir ressam ve yıllardır büyük bir hayranıyım. Bir keresinde Xavier'e keşke kitap kapakları da yapsalar demiştim.

Güldü ve bana hayatta kitaplara olan sevgimle ilişkilendiremeyeceğim hiçbir şey olmadığını söyledi.

Kanepeye oturup kitabı dikkatlice açtığımda kalbim hızla çarpıyor, ön taraftaki son sayfaların da İlham Perisi tarafından çizilmiş çarpıcı bir sanat eseri içerdiğini fark ettiğimde şok geçiriyorum. Siren'de birlikte oturduğumuz, Juliet gülleriyle çevrili, iki sayfaya yayılmış resme bakıyorum. O geceyi çok iyi hatırlıyorum ve birden fazla kez o ana, mutlu olduğumuz ve birbirimize yaptığımız en kötü şeyin aptalca şakalar yapmak ve birbirimizden projeler çalmak olduğu ana dönebilmeyi diledim.

Sayfayı çevirip ithafı okurken elim titriyor. *Karım için, hayatımın aşkı.* Farkına vardığımda gözlerim açılıyor ve sayfayı çeviriyorum. Bunu Xavier *yazmış*. Okumaya başlarken titreyerek nefes alıyorum.

Seni ilk sevmeye başladığımda seninle hiç tanışmamış olduğumu öğrendiğinde şaşıracaksın ama bu doğru. Kabul ediyorum, sana 'aşık' değildim, ama yine de aşktı. Her şey yanlışlıkla açtığım bir paket ve içinde el yazısıyla yazılmış tatlı bir mektup ve oda arkadaşım Dion Windsor için gönderilmiş tek bir kurabiye ile başladı.

Tatlı küçük kız kardeşi ona bir mektup göndermiş ve onu çok özlediğini, eğer eve dönerse çok sevdiği kurabiyelerinden birini vermeye hazır olduğunu söylemişti. O zaman kendi kendime, Dion Windsor'un yaşayan en şanslı adam olduğunu düşünmüştüm. Eğer o mektup olmasaydı, mesafemi korumaya devam edebilir, ömür boyu sürecek bir arkadaşlığı kaçırabilirdim - sonunda beni hayatımın aşkına götürecek olan aynı arkadaşlığı.

Sayfaları okudukça mest oluyorum, öğreniyorum ki Dion, yatılı okulda geçirdikleri yıllar boyunca tüm kurabiyelerini Xavier'e verdi ve her yeni kurabiye aldığında, Dion Xavier'e benden ve beraberindeki mektubun içeriğinden bahsederdi. *Sadece o zaman*

Genelde kasvetli olan Dion bunun yerine parlıyordu ve ben o meçhul kızı, başka hiçbir şey yapmazken onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğu için seviyordum. Sanırım senin ne kadar özel olduğunu ilk o zaman anladım Sierra.

O yılın sonlarında Dion onu eve getirdiğinde benimle ilk kez yüz yüze tanıştığında ne kadar şaşırdığını okudum. *Ben daha çocuktum ama sen çok küçüktün, kendi küçük kız kardeşimle aynı yaştaydın ve benden hemen hoşlanmamış gibiydin. Kendi kendime senin sağduyulu biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Öte yandan ben, senin çok sevimli olduğunu düşünüyordum.*

Kendi kendime gülümsüyorum, ancak okumaya devam edip yıllar sonra Dion'un Xavier'den üniversiteden ayrıldıktan sonra bana ve kardeşlerimize göz kulak olmasını istediğini öğrendiğimde kalbim acıyla daralıyor. *Ben eve dönerken Dion yurtdışında kaldı ve ben de benden isteneni yaptım, yıllarca birkaç ayda bir seni ve kardeşlerini kontrol ettim. Arada sırada onlarla poker gecelerine katılmaya başlamıştım, çünkü kısmen tatlı küçük kız kardeşimin iz bırakmadan kaybolduğu gerçeğiyle başa çıkmayı kolaylaştırıyorlardı, kısmen de iyi olduklarından emin olmak için. Sen üniversiteden eve dönene kadar aniden her ay katılmaya ilgi duymaya başladım. O zamana kadar güvenlik ekibim sana göz kulak oluyordu - ta ki sen konferans salonuna girene ve ben gerçekten neye uğradığımı şaşırana kadar. O zümrüt gözlerini tanıdım ama seninle ilgili diğer her şey değişmişti ve sen hayatımda gördüğüm en güzel kadındın. Kendimi çok kötü hissettim; en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydin, benden altı yaş küçüktün ve göz kulak olmaya yemin ettiğim biriydin, bu yüzden uzak durmak için elimden geleni yaptım ve Tanrım, bir konuda başarısız olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.*

Kariyerimin o ilk birkaç ayını onun bakış açısından okumak iç açıcı. Düşündüğüm her şey

sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Beni şaşırtan bir kısımda duraklıyorum. *O sabah, beni her zaman ürküten bir CEO ile toplantınız olduğunu öğrenmiştim ve endişeden hasta olmuştum, bu yüzden sizinkinden önce bir toplantı ayarladığımdan emin oldum, böylece daha sonra kalabilirdim. Bir kez daha kaderimi belirleyecek olanın bir kurabiye olduğunu kim bilebilirdi ki? Koridorda dikiliyordun, toplantını beklerken gergin görünüyordun ve ben de tam sana doğru yürüyecektim ki çantandan bir kurabiye alıp ısırdın. Tanrım, inleme şeklin Sierra... Günahkârcaydı ve sana yaklaştığımda doğru düşünemiyordum, seni bu hale getiren kurabiyenin ne kadar iyi olabileceğini bilmem gerekiyordu. Bileğini tuttum ve kurabiyenden bir ısırık aldım ve böylece en nefret ettiğin listenin başına geçtim.*

O günü düşündükçe kendi kendime gülüyorum. Bunu bilerek, beni kızdırmak için yaptığından çok emindim ve haklıydı da - bu yüzden onu düşmanım olarak görüyordum. Onun yanında daha şımarık davranmaya başlamıştım, onu her gördüğümde ona ters ters bakıyordum ve o da bana her seferinde gülümsüyordu, bu da beni daha da kızdırıyordu. Her fırsatta çalışmalarımı eleştirmeye başlaması da işe yaramadı ve o zamanlar bana kendi tarzında akıl hocalığı yaptığını fark etmemiştim. Yaşadığımız her bir etkileşimi onun bakış açısından okurken, hikayemizin benim deneyimlediğimden farklı bir şekilde ortaya çıkışını izlerken kendi kendime gülümsüyorum.

Ondan sonra uzak kalamadım. Kendime, seninle her dalga geçtiğimde sadece kardeşine verdiğim sözü tuttuğumu, seni sektörün en kötü yanlarından korurken sessizce sana şirket kapılarını açtığımı söyledim ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Bir toplantı sırasında karaladığımız her kâğıt parçasında, her kafa tokuşturduğumuzda ve uğruna yarıştığımız her projede sana aşık oluyordum. Benim için yaratılmadığını biliyordum - ben sadece kardeşinin en iyi arkadaşı değildim, aynı zamanda istemediğim karanlık bir

geçmişim vardı.

Ama yıllar geçtikçe ve ben kendimi yenilemeye başladıkça, belki bir gün senin sevebileceğin biri olabileceğimi düşünmeye başladım.

Okumaya devam ederken bacaklarımı altıma çekiyorum. Benden çaldığı projeler hakkında ve gerçekten üstün o l d u ğ u m u düşündüğümde bir şeylerin yanıma kalmasına nasıl izin v e r d i ğ i hakkında. İlk kez onun evine girerken neredeyse nasıl yakalandığımı okuduğumda nefesim kesiliyor. *Geriye dönüp baktığımda, o anlara çok değer verdiğimi görüyorum. Evlerime girdiğin videoları kaç kez tekrar izlediğimi bilemezsin, sadece ortalığı kasıp kavururken gülümsemeni görmek için. Yepyeni ofisimin yan tarafına grafiiti püskürtürken neredeyse yakalandığınız o ilk seferden sonra Bayan Kingston Protokolü'nü oluşturdum - herhangi bir Kingston mülkünde istediğiniz zaman istediğiniz her şeyi yapmanıza izin veren bir güvenlik protokolü. Tüm güvenlik personelimiz, varlığından bile haberdar olmadığınız kameralarda sizi tanıyacak şekilde eğitilmişti ve sizi her gördüklerinde hareketlerinizi takip ederek asla alarm vermemenizi ve yakalanmamanızı sağlıyorlardı. Protokol yedi yılı aşkın bir süre içinde sadece iki kez başarısız oldu; bir kez Valentina seninle birlikte olduğu ve seninle aynı yetkilere sahip olmadığı için, bir kez de protokolü etkinleştirdiğin sırada bir muhafız çoktan devriyeye çıkmıştı ve sen onu gafil avlamıştın. Protokole bu ismi vermek kibirdi ve bunu biliyordum ama o zamanlar bile konu sen olunca kendime engel olamıyordum. Öğrenebileceğini düşündüğüm bir şey değildi, bu yüzden bir zararı yoktu, değil mi?*

Kardeşlerimi onu davet etmemeye zorlamamak ve böylece benim hakkımdaki bilgi kaynağını kesmemek için poker gecelerine gizlice girip bunu benden sakladığını okumaya devam ederken saatler geçiyor. Birlikte ilk tango dansımızı ve sonunda istemeden de olsa birbirimizden uzaklaşmaya başladığımızı hissettiğini okuduğumda sırıtıyorum.

Valeria eve döndü, onun güvenliğine ve kendisine yönelik tehditleri ortadan kaldırmaya odaklanmıştı. *O zaman hatırlamıştım, ben asla birlikte olunacak türden bir adam değildim, ama rol yapmaya devam ettim, olabileceğimi düşünerek kendimi kandırmaya devam ettim.* Kıskandığımdan hiç şüphelenmedi bile. Onu Valeria'yla ilk görüşümden sonra ofisine gönderilen bir koku bombasını hak edecek ne yaptığını anlamaya çalışarak yazdığı birkaç sayfaya ve sonunda en iyisinin bu olduğuna karar vererek beni kendimden uzak tutmaya çalışmasına bakılırsa, bu onun aklına bile gelmemişti.

Büyükanneme ve nihayetinde evliliğimize yaklaşımını okurken kalbim göğsümde çarpıyor. Ona aşık olmaya başladığımda buna nasıl inanamadığını okumak çok özel. Bu gerçek dışı bir deneyim ve ben alındıktan sonra kurtulamadığı korkuları, bitmek bilmeyen kabusları ve uyandığında kendini aklından çıkaramayışını, kalbimi kırdığını söylediğimde bile korkunun onu gün boyunca içine çektiğini okumak çok daha fazla acı veriyor. Yazdıkları, zihnini kontrol etmek için elinden geleni yaptığını, ancak sürekli olarak başarısız olduğunu hissettiğini açıkça ortaya koyuyor. Ne kadar acı çektiğini ve kâbusları yüzünden bana bakamadığını, sanki beni yavaş yavaş boğuyormuş, hayatım onun yüzünden tükeniyormuş gibi hissettiğini okumak acı veriyor. *Bunun doğru olmadığını, hepsinin kafamda olduğunu biliyordum, ama sana işlerin ne kadar kötüye gittiğini söyleyemeyecek kadar korkuyor ve utanıyordum, çünkü söylersem seni sonsuza dek kaybedeceğimden çok emindim. Eninde sonunda iyileşeceğimi ve her şeyin hiç değişmemiş gibi olacağını düşündüm. İronik, değil mi? Bizi buraya getiren tam da bu düşünce süreciydi. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir kez daha yanlış bir şey söylemekten ve Valeria'ya yaptığım gibi seni riske atmaktan korkmaya başladım, çünkü bu sadece*

artık mantıksız bir korkuydu, bu olası bir ihtimaldi ve senin hayatın asla riske atacağım bir şey değildi.

Titreyerek nefes alıyorum ve devam ederken ağlamamak için elimden geleni yapıyorum

Mücadelelerini, büyükannemin cenazesini, boşanma belgelerini, işleri yoluna koyma umuduyla her gün evime gelmeye başlamasını, her gün kendi korkularıyla savaşmasını, sonunda kendimi bugünü ve toplantı sırasında hissettiklerini okurken buldum. Ona bakmamak için o kadar uğraşıyordum ki odaklanamıyordum ve Graham'a bile bakmıyordum. Onun arkasındaki ekrana bakmaya çalışıyordum. Yüzümde gördüğünü sandığı suçluluk duygusunu düşündüm ve ne olduğunu anladığımda iç çektim. Yazdığı not bana Graham'ın yakınlardaki bir bistroya gitmek istediği ve Xavier'in kıskandığı o günü hatırlatmıştı. Kocamın akşam yemeği planlarımı öğrenmesinden ve yanlış anlamasından endişe ediyordum ki öyle de oldu.

Son sayfaya geldiğimde garip bir şekilde korkuyorum, hikayenin bitmesini istemiyorum ve ne bulacağımdan emin değilim. *Bu hikaye... 've sonsuza dek mutlu yaşadılar' sözleriyle biteceğinden emin olduğum bir hikaye, ama bunun yerine, her zaman kaçan sen olacaksın. Mesele şu ki, daha çok çabalamalıydım, sevdiğim tek kadından asla vazgeçmemeliydim... ama sen bana baktığın gibi başka bir adama bakmaya başladığında başka ne yapabilirdim? Tek istediğim senin mutluluğun, benimkine mal olsa bile. Kendi seçtiğin adamla mutlu olmayı hak ediyorsun ve ben asla yoluna çıkmamalıydım. Bencilliğim sana çok pahalıya mal oldu ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama şunu yapabilirim - yapmam gereken en zor şey olsa da, bir milyon yıl ve bir gün boyunca pişmanlık duyacak olsam da gitmene izin vereceğim.*

Seni seviyorum, Sierra. Hayatımda ilk kez gerçek mutluluğu yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Eğer son bulmasaydı. Senden asla pişman olmayacağım, Kitten. Sen her zaman başıma gelen en güzel şey olacaksın.

Altmış Sekiz

XAVIER

Arkamda topuk sesleri duyduğumda iç çekiyorum ve annemin son bir haftadır her gün yaptığı gibi, duş alıp yemek yiyene kadar beni azarlamak için oturma odama girmesini bekliyorum. "Seni zahmetten kurtardım," diyorum, kalkıp onunla yüzleşmeyi reddederek. "Kısa süre önce duş aldım ve bugün bir şeyler yedim. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama yaptığımı hatırlıyorum, o yüzden lütfen bugün beni rahat bırak." Duştan çıktığımdan beri burada oturuyordum, nedense giyinecek ya da başka bir şey yapacak enerjim yoktu.

Evimdeki her şey bana Sierra'yı hatırlatıyor - özellikle de sabunum ve bu bana çok fazla geliyordu. Benimle duşa girdiği ve vücudunu sabunladığım, vücudunu iyice temizliyormuş gibi yaparken ona müstehcen bir şekilde dokunduğum zamanları hatırladıkça orada duruyordum. Kahkahaları iniltiye dönüşene kadar kıkırdardı ve sonra adımı solurdu.

Gel. Bu deneyimi bir daha asla yaşayamayacağımı bilmek dayanılmayacak kadar fazlaydı ve duştan çıkıp üzerimde havlumdan başka bir şey olmadan kanepeye oturdum, vücudum hala ıslaktı.

"Yapabilirim... Eğer şimdi uygun bir zaman değilse başka bir gün gelebilirim. Özür dilerim, aramalıydım."

Telaşla ayağa kalkıyorum ve zihnimin bana oyun oynadığından emin bir şekilde arkamı dönüyorum. "Sierra."

Titreyerek gülümsüyor, bakışları vücudumda gezinirken tenimin hala ne kadar ıslak olduğunu görüyor, yanakları kızarıyor. Gözleri boynumdan göğsüme ve karın kaslarıma doğru akan bir su damlasını takip edip havlumun üzerinde kaybolana kadar orada öylece donup kalıyorum.

Karım kanepenin etrafında yürüyor ve gözlerim elinde tuttuğu, onun için yazdığım kitaba takılıyor. "Bunu iade etmeye geldim" diyor, kitaba bakarak.

Kalbim acıyla burkuluyor ve bakışlarını takip ederken zorlukla yutkunuyorum. Hikâyenin bir bölümünü atlamıştım - sadece bir bölümünü. Yazmaya başlamıştım çünkü evlilik yıldönümümüzde tekrar evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Son birkaç sayfa, kitabı ona nasıl vereceğimi ve okurken onu nasıl izleyeceğimi, okurken tüm gülümsemelerini ve küçük ciyaklamalarını zihinsel olarak nasıl belgeleyeceğimi anlatacaktı ki bunu yapmayı gerçekten çok seviyorum. Onunla birlikte kütüphanemizde otururdum, ta ki benim onun önünde nasıl diz çöktüğümü okuduğu bölüme gelene kadar ve bunun asla gerçekleşmediğini bildiği için kaşlarını çatardı ve sonra bunu gerçek hayatta yaptığımda nefesi kesilirdi. Ona şöyle derdim: 'Bu hikayenin şu anda sona erme şekli kurgusal, ancak bunu gerçeğimiz haline getirmekten başka bir şey istemiyorum. Okuduğunuz kahramanlarla kıyaslanamayacağımı biliyorum ama en çılgın hayallerinizi gerçekleştirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim'. Hepsini ezberlemiştim, söyleyeceklerim üzerinde aylarca çalışmıştım. Bu onun yeni favori kitabı, *bizim hikayemiz* olacaktı.

en sevdiği şeydi. Şimdi ise elinde tutmak bile istemediği bir şey.

Sözsüzce ona uzanıyorum, ama onu göğsüne çekerek ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Sonu berbattı," diyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Ben de yeniden yazdım."

"Ne?"

Bana uzatırken elleri titriyor ve ne bulacağımdan korkarak birkaç saniye bakıyorum. Bu anı uzatmak istiyorum, umutsuzca burada kalabilmeyi diliyorum Sonsuza dek, içinde ve Bilinmiyor, nerede I Yapma. var Gerçekten bittiğimizi kabul etmek için. "Oku şunu," diye fısıldıyor. Kitabı isteksizce çevirip açıyorum ve boş bıraktığım son birkaç sayfaya geliyorum. Son *cümlemin* altında, onun el yazısıyla şöyle *yazıyor*: *Bizim Hikayemiz böyle bitmiyor. Bu sadece hayatımızın bir kesiti, bir çift olarak üstesinden gelmemiz gereken ilk gerçek zorluk. Birbirimizi anlayamadık, verdiğimiz sözlere rağmen iletişim kuramadık ama bundan ders çıkaracağız, değil mi? Bu kitap bunun kanıtıdır, sen ve ben birlikte ne kadar ilerlemiştik, eforlarımızın boşa gitmesine izin vermeden önce Atık.*

İşte buradayım, size alternatif bir son öneriyorum. Hikayemiz rotasından saptı, ama ya onu birlikte yeniden yazarsak? Seni hâlâ seviyorum Xavier Kingston ve sen hâlâ istediğim, sevdiğim tek erkeksin. Bu tür bir aşk uğruna savaşmaya değer, bu yüzden işte buradayım, bana karşı savunmasız olmaya, ikimizin de neden olduğu acıyı kabul etmeye ve benimle iyileşmeye başlamaya istekli olup olmadığını soruyorum.

Sonuçta, 'Sonsuza Dek Mutlu' bir an değil, her gün tekrar tekrar yapmamız gereken bir seçimdir. Birbirimize verdiğimiz bir taahhüt, mutluluk için çalışmaya devam etme, onu asla hafife almama ya da korkularımız ve güvensizliklerimiz uğruna ondan vazgeçmeme sözüdür.

Yeminlerimizi tutalım, Xavier. Verdiğimiz sözleri onurlandıralım. Bu sonu birlikte yeniden yazalım.

"Sonunda biraz boşluk bıraktım," diyor sesi kırılıyor. "Belki bir gün, birkaç cümle ekleyebiliriz." Karım gözlerinde büyük bir umutla bana bakıyor ve ben kitabı bırakıp ona uzanırken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Elimi saçlarının arasından geçirip onu kendime çektiğimde nefesi kesiliyor, alnım alnına düşüyor, kolları boynuma dolanıyor. "Sonumuzu yeniden yazmak için yapmayacağım şey yok," diyorum ona, sesim kırılarak. "Seni çok seviyorum Sierra. Seninle bir şans daha yakalamak için yapmayacağım *şey* yok."

Eli ensemden yukarı, saçlarıma doğru ilerliyor ve sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor. Onu kendime doğru çekerken inliyorum, tadının ve hissinin tadını çıkarıyorum. Bunu bir daha asla hafife almayacağım. Onu asla terk etmeyeceğim. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum dudaklarına, burada kollarımda olduğu için minnettarım. Onun mutluluğunu sağlamak için yapmayacağım hiçbir şey yok, haklı çıktığından emin olmak için yapmayacağım hiçbir şey yok ve bu hikayemizdeki sadece bir dönemeç olacak, ders alacağımız ve asla tekrarlamayacağımız bir dönemeç.

Altmış Dokuz

SIERRA

Xavier'in terapi seansını bitirmesini beklerken arabamda arkama yaslandım, gözlerim e-okuyucuma yapışmıştı. Elimde *Bizim Hikâyemiz'le* onun evine gittiğimde ne bekleyeceğimden emin değildim. Onun sözlerini okuduktan sonra, bir şansı daha hak ettiğimizi biliyordum ama bunun pratikte ne anlama geleceğinden emin değildim. Söylediğimiz ve söz verdiğimiz ama yerine getirmediğimiz şeylerden biri mi olacaktı? Kısa bir süreliğine her şey yolunda gidecek, ancak zaman kötücül lanetini savuracak, konfor alanlarımıza geri dönerken bize taahhütlerimizi unutturacak mıydı?

Güvenmekten korkuyordum ve Xavier tüm korkularımın yanlış olduğunu kanıtladı. Daha önce bana bağlı olduğunu düşünmüştüm ama eve geldiğim andan itibaren davranışları tüm beklentilerimi aştı. Geçmişinden kalan bazı yaraların üstesinden gelmek için terapiye gitmeye karar verdi ve ben de onu haftada bir kez terapiye götürüyorum.

Bir saat arabada kitabımla oturduktan sonra beni yemeğe çıkarıyor.

Seansları sırasında tam olarak dürüst olamasa da, terapi onun için umduğumdan daha iyi çalışıyor ve Elijah'ın geçen ay Valeria'ya yönelik bir saldırıyı neredeyse engelleyemediği zaman sarmal olmamasına yardımcı oldu. Büyükannemin cenazesinden sonra saklanmayı bıraktı, orada yoğun bir şekilde fotoğraflandı ve beklendiği gibi, bu hepimize yönelik şiddet girişimlerinin artmasıyla sonuçlandı. Yakın zamana kadar bilmiyordum ama saklandığı yıllar boyunca Valeria, tutsak olduğu süre boyunca hakkında bilgi edindiği her suç örgütünü ortadan kaldırmış ve her seferinde arkasında bir Maça Kızı oyun kartı bırakmış. Düşmanlarının listesi tüm kardeşlerininkinin toplamından daha uzun ama o bundan hiç etkilenmemiş görünüyor.

Telefonum çalıyor ve Valeria'nın adı ekranımda belirince şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Ben de tam seni düşünüyordum," diyorum ona, kendi kendime sırıtarak.

"Sierra," diyor, sesi acımasız. "Bana yardım etmen gerek." Ayağa kalktım, anında alarm durumuna geçtim. "Ne oldu?" Koşarak sordum. a tanısal üzerinde vetablet I taşımak Her yerde, tüm güvenlik önlemlerimizi sağlam bulduk.

Xavier aylarca beni eğitti, nasıl ateş edileceğini öğretti ve fitness seviyemin ve dövüş becerilerimin onun rahat edeceği bir seviyede kalmasını sağladı. Terapiye gidiyor ama karşılığında benden asla çaresiz olmadığımdan emin olmamı ve en azından kaçırılmayı önleme derslerimde öğretilenlerin ötesinde kendimi savunabilmemi istedi. Ona olan bağlılığımı göstermek için bu görevi çok ciddiye aldım ve aylarımı her türlü güvenlik protokolünü öğrenmek, Krav Maga öğrenmek ve silah taşıma ve kullanma konusunda rahat olmak için harcadım.

"Enzo, Kingston Enterprises'ın yarısını satın alıyor. On dakika öncesine kadar bana söylenmemişti ve çoktan evrakları hazırlamışlar. Elijah beni dinlemiyor ve

operasyonlara daha fazla odaklanabilmek için işi yönetmeyi bırakmaktan çok mutlu olduğunu söyleyip duruyor. Bana yardım etmelisin Sierra. Benim için Xavier ile konuşmalısın. Eğer o belgeleri imzalarlarsa, Enzo benim patronum olacak ve ben... Ben onunla çalışamam. Ben... Ben yapamam."

Onu dinlerken kaşlarımı çatıyorum. Kingston Enterprises bizim özel istihbarat şirketimiz ve Elijah ile Valeria çoğunlukla kayıt dışı olarak devlet kurumlarıyla çalışıyor. Orada çalışan insanların çoğu kâğıt üzerinde bile yok ve Valeria orada çalışmıyor olsaydı Enzo'nun bu işe bulaşmak istemesine şaşırırdım. "Bu konuyu Xavier ile konuşacağım, tamam mı?"

Xavier arabaya doğru yürürken bana teşekkür ediyor ve tam kapıyı açtığı sırada aramayı sonlandırıyorum. "Kimdi o?" diye soruyor, öpmek için eğilerek.

Elimi boynunun arkasına doluyorum ve birkaç dakikalığına öpüşmemizde kendimi kaybediyorum, kalbim anında hızlanmaya başlıyor. Hâlâ içimde kelebekler uçuşuyor ve bana dokunduğu anda zamanın durmasına neden oluyor.

"Valeria," diye yanıtlıyorum, dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurmadan önce. "Seninle Enzo'nun Kingston Enterprises'da büyük bir hisse almaya çalışması hakkında konuşmam gerekiyordu."

Yüz ifadesi kapanıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Bu iyi bir ortaklık," diyor. "Enzo işleri büyütme konusunda son derece yetenekli ve açıkçası Elijah bununla ilgilenmiyor. Saha ajanı olmak istiyor ama dizginleri tam olarak güvenmediğimiz birine teslim edemeyiz. Bunun için zamanım yok ve Valeria da bu pozisyon için hazır değil, zaten hiç istemedi de."

Bizi neredeyse her hafta gittiğimiz Siren'e götürürken başımı sallıyorum. Valeria, Enzo'nun nişan partisinden sonra çok değişti, hem de çok hızlı bir şekilde. Çok daha neşeli oldu ve annemin birden fazla kez onun nasıl yeniden kendisi olduğunu söylediğini duydum. Buna tam olarak neyin sebep olduğundan emin değilim ama Enzo ile bir ilgisi olduğunu biliyorum. "Bence bu harika bir fikir," diye mırıldanıyorum. Bu bana ihanet gibi geliyor.

Çünkü beni yardım için aradığında bunu söyleyeceğimi hayal etmediğini biliyorum, ama sanırım ona ihtiyacı var - bildiğinden, kabul etmek istediğinden daha fazla. Onu nişan partisinde görmek onun için bir kapanış değildi. Bu başka bir şeydi, kelimelere dökemediğim bir şey.

Xavier arabadan inip etrafından dolaşarak bana kapıyı açarken gülümsüyor. "Öyle," diye beni rahatlatıyor, içeri girip her zamanki masamıza doğru ilerlerken parmaklarımızı birbirine doluyor.

Oturduğumuzda "Kitabın nasıl?" diye soruyor.

Ona terapi seanslarını hiç sormuyorum, çünkü bunun özel olduğunu düşünüyorum ve gitmesi benim için yeterli. Bunun yerine Xavier'le öğle tatilimizi okuduğum kitaplar hakkında konuşarak geçiriyoruz ve her hafta bana en sevdiğim sahneleri soruyor, sonra da hafta boyunca onları yeniden canlandırmak için küçük yollar buluyor. Beni gerçekten böyle dinlediğini bilmek, küçük hayallerimi gerçeğe dönüştürecek kadar önemsediğini bilmek heyecan verici.

"Pekâlâ," diye anlatmaya başlıyorum ve o da sanki ona hayatında duyduğu en sürükleyici hikâyeyi anlatıyormuşum gibi eğilip beni izliyor ve kalbim deli gibi çarpıyor. Bu adama çok aşığım ve onun karısı olacağım kesinlikle gerçek dışı.

"Yani doğru anladıysam, kahramanımız ev sahibi onu evden atmakla tehdit ettiğinde kiraladığı daireyi satın mı aldı? Yani artık orada kalabilir mi? Ama onun satın aldığını bilmiyor mu?"

Heyecanla başımı sallıyorum ve Xavier kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum. Neden tüm binayı satın almadı ki? Yan daireye taşınabilirdi ve böylece onu her gün görebilirdi. Ayrıca o zaman daha önce bahsettiğin gürültü şikayetlerinden de kurtulurdu, çünkü artık sinir bozucu komşular olmayacaktı."

Ona göz kırpıyorum. "Bu... bu sadece..." Başımı salladım ve kahkahayı patlattım. "Biliyor musun, hayatım boyunca kimsenin okuduğum kahramanlar gibi olamayacağından korktum ve sanırım bu doğru." Gerildi, yüz ifadesi

düşüyor. "Sen *daha* iyisin Xavier. Hayallerimin gerçekleşmesinden daha fazlasısın - standardı yükselttin ve korkarım sonsuza dek şımaracağım."

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi nazikçe öpüyor. "Güzel," diyor bana, gözleri parlayarak. "Çünkü seni şımartmayı seviyorum."

Yetmiş

XAVIER

Karım özel jetimizin penceresinden dışarı bakarken heyecanla "Nereye gittiğimizi bana ne zaman söyleyeceksin?" diye soruyor.

Onu izlerken kalbim ısınıyor ve bana bakıp gülümsediğinde içimden minnettarlık akıyor. O çok güzel, çok değerli ve bir şekilde tamamen benim. Bu gerçeküstü ve bunca zaman sonra bile onun benim karım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Bütün gün biraz tuhaf davrandın," diye ekliyor, kollarını kavuşturup beni süzerken gözlerini bana dikiyor. "Önce beni erkenden uyandırıyorsun, sonra Raven'ın benim için hazırladığı iddia edilen bavulla beni uçağa sürüklüyorsun ve nereye gittiğimizi bile söylemiyorsun."

Uçak alçalmaya başlarken sırıtıyorum ve elini uzatıyorum. "Her zaman içimi görüyorsun, değil mi?" Kimse beni onun kadar iyi tanımıyor.

Hayatımda sadece bana ait olan, açıklama yapmak zorunda kalmadan ne düşündüğümü anlayan tek kişi. "Seni küçük bir ada inzivasına götürüyorum."

Nefes nefese kalıyor ve elimi daha sıkı kavrıyor. "Enzo'nun adasına geri mi dönüyoruz? Tanrım, oraya bayılmıştım."

Başımı salladım. "Sen çok sevmiş göründüğün için kendimize bir tane aldım. Ayrıca, Enzo zaten o ada konusunda tuhaf davranıyor. Bana sadece karısı için olduğunu ve başka kimse için olmadığını söyledi, oysa geçen sefer böyle bir sorun yoktu. Henüz evli bile değil, o yüzden neden böyle davrandığını bilmiyorum."

Sierra'nın gözleri parlıyor ve gülüyor. "Muhtemelen en iyisi bu," diyor gözleri üzerimde gezinirken. "Tatile gittiğimizde hep çok stresli oluyorsun. Kendimize ait, son derece güvenli olduğunu bildiğimiz bir yerimiz olmasını tercih ederim, böylece gerçekten dinlenebilirsin. Bilinmeyen yerlerde asla tam olarak rahatlayamıyorsun."

Gözlerinde yargılama yok, suçlama yok ve bunun için onu seviyorum. "Sana bir sürprizim var," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Yoksa neden bütün sabah entrikalar çeviresin ki?"

Elimde olmadan kıkırdıyorum, o da sırıtarak eğiliyor ve elini saçlarımın arasından geçirerek dudaklarımı dudaklarına çekiyor. Onu öperken inliyorum, onu hissetmek hoşuma gidiyor. Onu öpmeye, onunla birlikte olmaya doyacağımı hiç sanmıyorum. İkimiz de arkamıza yaslanırken gülümsüyorum, yere inerken gözlerim onunkilerde. O benim hayatımın ışığı, hayatımın aşkı ve ben her geçen gün ona biraz daha aşık oluyorum.

Jetten inip kendi pistimize çıktığımızda Sierra'nın nefesi kesiliyor. "Bu inanılmaz," diyor etrafına bakarken ve etrafımızda kilometrelerce uzanan masmavi suları görünce. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen elime uzanıp beni kendine çekerken çok mutlu görünüyor ve beni nereye götürmek isterse bu kadını dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi biliyorum.

Tatil konağımıza yaklaşırken ona "Sana göstermek istediğim bir şey var," diyorum. Sierra omzunun üzerinden bakıyor, gözleri merakla dolu.

Gülümsemek için elimden geleni yapıyorum ama evin arkasındaki taş patikadan sahile doğru ilerlerken o kadar gerginim ki. Ellerim nemli ve onun da bunu hissettiğini biliyorum ama neyse ki beni takip ederken hiçbir şey söylemiyor.

Kumsaldaki dev taş kitabı gördüğünde nefes alış verişi biraz titriyor, üzeri boyanmadan önce üzerine yazılar kazınmış. Bizim Hikayemiz'in bir kopyası, kitabın bizim versiyonunda olmayan bir sayfaya kadar açılmış - *henüz*.

Sierra bana baktığında gözleri yaşarıyor ve sanırım başına gelecekleri biliyor. "Daha sağlam bir planım vardı," diyorum önünde durduğumuzda ona. "Ama sonra sen elimi tuttun ve her şeye heyecanla bakmaya başladın ve ben de bir saniye daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım."

Benden sol sayfanın arka planında yer alan ve benim diz çökmüş olduğum resme bakıyor ve üzerinde büyük harflerle yazılmış *Yeni Bir Bölüm Başlatalım* yazısını okuduğunda gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyor.

"Sierra," diyorum, elini uzatıyorum ve geri çekiliyorum. dikkatini çekti. Ona gülümsüyorum, kalbim mutlulukla dolup taşıyor. "Her gün, senin çok sevdiğin romantik kahramanlara karşı hayatım için savaşıyorum." Bir kahkaha patlatıyor, gözyaşları kuruyor. "Ve bu değerli bir mücadele, Kedicik. Sen dünyayı hak ediyorsun ve hiçbir şey beni sana bunu vermeye çalışmaktan daha fazla mutlu edemez. Hayata bakış açımı değiştirdin, olabileceğimi düşündüğümden daha iyi bir insan olmamı sağladın ve sana layık olma arayışımda kendimi, yaralarımı ve her şeyimi sevmeyi öğrenmeye başladım - bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştüm. Senin yaptığın bu, biliyor musun? Dokunduğun her şeyi daha iyi hale getiriyorsun. Her küçük gülüşünle beni binlerce kez kurtardın,

Bir toplantıda defterin kenarına karalanan her not. Her küçük eylem beni doğru yolda tuttu - beni buraya getiren yolda."

Elini sıkıca kavrıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Onunla zaten evliyim ve her nasılsa burada dururken hâlâ dehşete kapılıyorum. "Hikâyemizin hiçbir kısmından pişman değilim, çünkü birlikte yazdığımız her bir sayfa bizi biz yaptı ve umduğumdan daha güçlü kıldı. Ancak, yeniden yapabileceğim bir şey varsa, o da bu olurdu..."

Tek dizimin üzerine çöküp ondan sakladığım yüzük kutusuna uzandığımda nefesi kesiliyor. Beceriksizce açtığımda burnunu çekiyor ve bir zamanlar bir müzayededen aldığım, medyanın yıllardır hakkında haber yaptığı ve alıcısının kim olacağını düşündüğü pembe elması tam o anda tanıdığını fark ediyorum.

Her zaman bir evlenme teklifinin ve nişan yüzüğünün hayalini kurduğunu biliyorum. Büyükannesinin onayını aldıktan sonra ona evlenme teklif etmeliydim, böylece bu fırsatı kaçırmak zorunda kalmazdı. "Umarım çok geç değildir," diyorum gergin bir şekilde, kalbim göğsümde çarpıyor. "Sierra, sen benim hayatımın aşkısın ve eğer izin verirsen, kaçırdığımız her şeyi telafi etmek isterim. Eğer izin verirsen, sana her gün hikâyemin kahramanı olduğunu göstereceğim... Sierra Kingston, benimle evlenir misin - kendi seçtiğimiz bir yerde, arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte yeminlerimizi ederken?"

"Evet," diyor, gözünden bir damla yaş akarken. "Evet. Binlerce kez evet. Daha fazlasını istemezdim Xavier."

Yetmiş Bir

SIERRA

Aynaya bakıp gelinliğimi incelerken kalbim buruk bir şekilde acıyor. Raven onu benim için değiştirdi, straplez yaptı, çok daha uzun, çıkarılabilir bir trenle belden bağladı. Onu giymek bu sefer farklı hissettiriyor. Çoğunlukla aynı elbise ama bugün kendimi gerçekten bir gelin gibi hissediyorum. Keşke büyükannem ve ailem de bugün burada olup hayatımın aşkıyla evlendiğimi görebilselerdi.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor Raven içeri girerken. "Önceden de güzeldi ama değişiklikler çok... *romantik* görünüyor."

Ona sırıtıyorum. "Her şeyi sana borçluyum," diyorum ona içtenlikle.

"Hayallerimdeki elbiseyi yarattığın için teşekkür ederim, Rave. İki kez."

Bana gülümsüyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. İlk seferinde toplamıştım ama bugün gevşek ve dalgalı. "Bu gerçek bir onur. Ayrıca, Xavier'in reklam panolarıyla yaptığı maskaralıklar sayesinde bekleme listem üç yıla çıktı.

uzun." Yaptığı şeyi hatırladıkça gülüyorum, omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor.

Raven bir an için yere bakıyor ve ben de bakışlarını takip ederek elinde bir zarf olduğunu fark ediyorum. "Bu az önce büyükannemin avukatı tarafından teslim edildi."

Merakla zarfı ondan alırken kaşlarımı kaldırıyorum, büyükannemin el yazısını tanıyınca gözlerim açılıyor. Zarfı açıp büyükannemden bana yazılmış bir mektup bulduğumda titriyorum.

Sevgili Sierra,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, kardeşlerinizin izinden gidiyorsunuz ve bir kez daha Xavier Kingston'la evlenmek üzeresiniz - bu kez kendi seçiminizle. İnanılmaz derecede güzel göründüğünden hiç şüphem yok ve tıpkı geçen seferki gibi Xavier gözlerini bir saniye bile senden alamayacak.

Bunu sana hiç söylemedim ama eşleşmen Raven ve Ares evlenmeden çok önce belirlenmişti. Kariyerine ilk karışmaya başladığında Xavier'in olacağını biliyordum, dikkatini çekemeyecek kadar küçük projelerle sessizce ilgileniyordu. Sen farkına bile varmadan sana rehberlik etmek ve seni korumak için gereğinden fazla zaman harcadı.

O zaman anlamıştım - bu adam sonunda benim değerli torunumla evlenecek olan adamdı; senin için yaptığı her şeyin karşılığında hiçbir şey istemeyen, hatta takdir bile etmeyen biri. Her zaman senin geliştiğini görmekten mutlu oldu ve sana karşı asla sabırsızlanmadı, asla ilginden fazlasını talep etmedi.

Xavier'in ailesiyle bir toplantı ayarlamıştım ki, beş kardeşinle birlikte evime geldi ve seninle evlenmem için bana yalvarmaya başladı. Seninle evlenme isteğini bir birleşmeyle gizlemişti ama o zaman bile yüzünde açık bir sevgi ve bağlılık vardı. Bu sevgi hiç sarsılmadı - ikiniz de umutsuzca mücadele etmiyormuş gibi davrandığınızda, bana rol yapmak için büyük çaba sarf ettiğinizde bile. O zaman bile, ikinizin de gözlerindeki acıya tanık olduğumda, birbirinize geri dönmenin yolunu bulacağınızı biliyordum. O zaman onun da seni en az benim kadar sevdiğini biliyordum.

Lütfen birlikte mutlu ol Sierra. Mucizelerle dolu, pişmanlıklardan yoksun ve sevgiyle dolup taşan bir hayat yaşa. Daha azını hak etmiyorsun, tatlı çocuğum.

Tüm sevgimle, her zaman, Büyükanne

Mektubu göğsüme doğru çekip sakin bir nefes alıyorum, içimi rahatlatan bir şey oluyor. Uzun zamandır büyükannemi düşünmek bile beni ağlatıyordu, ama bugün yüzüme acı tatlı bir gülümseme getiriyor. "Haklıydın büyükanne," diye fısıldıyorum, bir yerlerde, bir şekilde beni duyduğundan eminim. Birdenbire onun parfümünün kokusunu aldığıma emin oluyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırıyorum ve kayınpederim içeri giriyor, beni görünce donup kalıyor. Erkek kardeşlerimin hepsi benimle kimin yürüyeceği konusunda kıyasıya kavga etmişlerdi ama ben içlerinden birini seçip diğerlerini üzmek yerine, kendi babam olarak gördüğüm ve hayatımın sonuna kadar babam olacak adamı seçtim.

Oğlu beni üzdüğünde arabamda benimle birlikte oturan, kendi oğlunu dışarıda bırakıp bana taze makarna yapmak için mutfağıma giren adamla aynı koridorda yürümek bana doğru geldi. Boşanmak istediğimde bile bana kendi kızı gibi davrandı ve gelecek ne getirirse getirsin bunun asla değişmeyeceğini biliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun tatlım," diyor ve kolunu bana uzatırken gururla gülümsüyor. "Hazır mısın?"

"Hayır dersem ne yaparsın?"

"Elbette jeti hazırlardım. Annemin her zaman bir çıkış planı vardır." Bir kahkaha patlattım ve o da gözlerini bana dikti. "Bunu söylediğimi Xavier'e söylemesen iyi olur. Son zamanlarda biraz hırçınlaştı, kayırmacılık yaptığımızı ve seni ondan daha çok sevdiğimizi iddia ediyor. Annem bunun doğru olduğunu kabul etmemi sert bir şekilde tavsiye etti."

"Dudaklarım mühürlü, söz veriyorum," diyorum ona, inanılmaz derecede sevildiğimi hissederek. Her zaman ailemin nasıl olacağını merak etmişimdir ve bana da aynı şekilde davranacaklarına dair bir his var içimde. Kayınvalidem her zaman birlikte yaşamak zorunda kalacağımı düşündüğüm bir boşluğu doldurdu ve onlara sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım.

Babam beni Celeste'in düğünümüz için tüm sevdiklerimizi uçurduğumuz özel adamızda benim için yarattığı koridora doğru yönlendirirken kalbim mutlulukla dolup taşıyor. Sahili bir peri masalına dönüştürdü, sahildeki taş kitabı törenin fonuna dönüştürdü, yok edilmekten kurtardığı kağıtları her yerde dekorasyon olarak kullandı. Hayal edebileceğim her şey ve daha fazlası. Hiç bu kadar sevildiğimi ya da hayattaki yerimi gerçekten bulduğumu hissetmemiştim.

Faye piyano çalmaya başlıyor, koridorun başına geldiğimizde derin bir nefes alıyorum ve koridorun sonunda duran Xavier'i gördüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve yüz ifadesi buruşup gözlerinde yaşlar birikince gülümsemem biraz titriyor. Onu daha önce hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum ve ben de kendi gözlerimdeki yaşlara engel olamıyorum.

Ben ona doğru yürürken titrek bir nefes alıyor, kendini toparlıyor ve ikimiz de kardeşlerimizin kıs kıs gülüşlerini görmezden geliyoruz, sanki tatlı kocamın beni görünce ağlayıp ağlamayacağına dair bahse girmişler gibi her yerde para alışverişi yapılıyor. Bunun bedelini çok ağır ödeyecekler ama henüz bilmiyorlar.

"Vay canına," diye fısıldıyor babası elimi onun elinin içine koyduğunda. "Seninle iki kez evleneceğime inanamıyorum. Görünüyorsun... vay canına."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor hemen, elimi sıkıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Acaba burada şanslı olanın kendisi olmadığını biliyor mu? *Benim*. Zach töreni başlatırken Xavier gülümsüyor ve ben burada onunla birlikte, sevdiklerimizle çevrili bir şekilde dururken, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun burada başladığını fark ediyorum.

Sonsöz

XAVIER

"Nasıl hissediyorsun?" Enzo'nun adasında uçaktan inerken soruyorum. İstediğimden çok daha geç kalıyoruz ve umarım kız kardeşim düğününe neredeyse geç kaldığımızı asla öğrenmez.

Sierra yüzünde saf bir öfkeyle bana bakıyor. "Bunların hepsi senin suçun," diye tersliyor ve derin bir nefes alarak adımlarının ortasında duraklıyor.

"Özür dilerim, Kedicik," diyorum ona. "Ben çok kötüyüm. Berbat, gerçekten."

"Öylesin," diye onaylıyor ve ben de eğilip onu kollarıma alırken gülümsüyorum. Valeria'nın nedimesi olarak gitmesi gereken malikâneye götürürken iç çekiyor ve başını omzuma yaslıyor. "Sanırım ölüyorum, Xave. Her an ölebilirim."

Onu ön kapıdan birkaç adım ötede yavaşça yere indirirken gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. "Ölmüyorsun," diye söz veriyorum ona, artık buna alışmıştım. "Bence iyi olacaksın."

"İyi olmayacağım," diye ısrar ediyor, yüzü solgun ve gözleri çaresizlikle dolu. "Bunu yedi ay daha yapamam."

Omuzlarını hafifçe okşarken sırıtıyorum; gök mavisi nedime elbisesine, dalgalı saçlarına ve o güzel ışıltısına bakıyorum. "Sabah bulantıları sonsuza dek sürmeyecek," diye söz veriyorum ona sevdiği zencefilli şekerlerden birini uzatırken. Artık nane şekeri ile birlikte her zaman yanımda bulunduruyorum, çünkü hangisini isteyeceğinden asla emin olamıyorum.

Sierra onu benden alıyor ve diline değdiğinde mutlu bir şekilde iç çekiyor, parmaklarını kravatımın üzerinde gezdirirken vücudu biraz rahatlıyor. Elbisesiyle aynı renkte ve bana bakarken gülümsüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Umarım bir DILF olmayı dört gözle bekliyorsundur."

Bir kahkaha patlattım ve alnımı onun alnına koydum, hala ona her zaman olduğum kadar aşığım, ama belki şimdi daha da fazla. Evliliğimiz ikinci düğün törenimizden bu yana daha da güçlendi ve birbirimize olan bağlılığımız konusunda çok bilinçli davrandık. İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu, ancak her fırtınayı birlikte atlattık ve zor zamanlar geçirdiğimizde birbirimize yaslanmayı öğrendik. Bana çok fazla lütuf gösterdi ve geçmişin bıraktığı bazı yaraların üstesinden gelmeye çalışırken yanımda durdu, yüklerim her gün biraz daha hafifledi, ta ki bir gün omuzlarımdaki ağırlık kalkana kadar. Onu ne kadar takdir ettiğimi, bana her gün ne kadar güç verdiğini ve onunla paylaştığım için hayatımın ne kadar daha iyi olduğunu bildiğinden emin oluyorum ve her nasılsa, hala ikimizden daha iyi bir anlaşma yaptığını düşünüyor gibi görünüyor. Ama yine de, o her zaman biraz deli olmuştur, bu yüzden bu beni şaşırtmamalı.

Karımı Valeria'nın odasının önünde bırakmadan önce alnından öpüyorum, tatlı küçük kız kardeşimin sonsuza dek mutlu olacağı düşüncesiyle kalbim bir parça sızlıyor.

Onu kaybetmediğimizi biliyorum ama yine de sağdıçlık görevimi yerine getirmek için Enzo'nun odasına giderken biraz kasvetli hissetmekten kendimi alamıyorum.

İçeri girdiğimde onu oturmuş, kardeşlerimi ve babamı önünde durmuş, silahları kılıflarında açıkça görünür halde bulduğumda iç geçiriyorum. Enzo onlara gülümsüyor, en ufak bir korkusu yok ve ben başımı sallıyorum. "Bu adam *Valeria*'yla evlenmeyi seçti," diye hatırlatıyorum onlara. "Belli ki ne korku duygusu ne de kendini koruma becerisi var. Onu korkutmaya çalışmak okyanusa bir damla su atmak gibi bir şey."

Bana minnettar bir gülümseme fırlatıyor ve ben de kendi aralarında homurdanan Elijah ve babamı geçip onun önünde duruyorum. "Dürüst olmak gerekirse Enzo, eğer seni kendi isteği dışında onunla evlenmeye zorluyorsa, iki kere göz kırp. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım." Gözlerini olabildiğince kocaman açıyor ve ben de kıkırdamadan edemiyorum.

Ayağa kalkıyor, bir elini saçlarında gezdirirken gülümsemesi biraz soluyor. "On yıldan uzun bir süredir bu anı bekliyordum, ancak bir şekilde, şimdi nihayet buraya geldik, onu hayal kırıklığına uğratacağımdan ve onu mutlu edemeyeceğimden korkuyorum."

Onu odadan çıkarıp mihraba doğru götürürken elimi omzuna koyuyorum ve kız kardeşim beni öldürmesin diye onu programa uydurmak için elimden geleni yapıyorum. "Anlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Sierra ile evlendiğimde ben de aynı şekilde hissettim - iki seferde de. Sanki tüm hayatın boyunca bu anı beklemişsin ve sonra birden orada durmuş, sahip olduğun her şey için yeterince iyi olup olmadığını, bunu hak edip etmediğini ve bizimki gibi harika kadınlarla birlikte olmak için gerekenlere sahip olup olmadığını merak ediyorsun. Ben de öyleydim Enzo." Sözlerime umutsuzca tutunuyormuş gibi bakıyor bana. "Sana evlenmeden önce bana söylenmesini istediğim bir şey söyleyeceğim," diyorum ve bir an duraklıyorum. "Onu en az birkaç kez hayal kırıklığına uğratacaksın. Biriyle bütün bir ömrü paylaştığında bu kaçınılmazdır, Enzo. Her şey her zaman mükemmel olmayacak.

Önemli olan hatalarınızla nasıl başa çıktığınız ve onlardan ders alıp almadığınızdır. İkiniz de zaman zaman çuvallayacaksınız, ancak bu her gerçekleştiğinde birlikte daha da güçleneceksiniz."

Sierra'yla birlikte olmak bana bunu öğretti. Eskiden evliliğin nihai bir hedef olduğunu, benimle evlenmesini sağlayabilirsem onu sonsuza kadar elimde tutabileceğimi düşünürdüm ve keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Biriyle her gün birlikte olma hakkını kazanmalısınız, ona değer verdiğinizi, onu sevdiğinizi ve 'Evet' dedikten çok sonra bile onu *seçtiğinizi* gösteren küçük yollarla.

Bana bakıyor ve başını sallıyor, sinirleri yüzünden okunuyor. "Onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yanındaki yerimi alırken ona gülümsüyorum, bakışlarım kalabalığın üzerinde geziniyor. "Biliyorum," diyorum ona. "Onun için mükemmel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onun yavaş yavaş yakalanmadan önceki haline dönüşmesini izledim, çünkü ondan vazgeçmeyi reddetti. Eğer o olmasaydı, kız kardeşimi sonsuza dek kaybedebilirdim. Enzo bana inanamayarak bakıyor ve müzik çalmaya başladığında gülümsüyorum. Önüne bakarken geriliyor ve elimde olmadan onunla dalga geçiyorum. "Bekle, aklıma geldi de, bu sabah uçağıma binmedi. Umarım buraya gelmenin yolunu bulmuştur."

O panikliyor ve ben ifadesiz bir şekilde önüme bakıyorum, ta ki karım koridorda yürüyene kadar ve işte tam o anda büyüleniyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben mutlulukla iç çekiyorum, sessizce kız kardeşimin bizim sahip olduklarımıza sahip olması için dua ederken aynı zamanda nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ediyorum.

Sierra bana gülümsüyor ve ben hayatımın aşkına bakarken içimi bir huzur kaplıyor, ona her zaman olduğu gibi hala aşığım. Her nasılsa, aşkımız her geçen gün daha da güçleniyor ve hikâyemizi birlikte yazmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum, sonsuza dek mutlu sonumuz hiç bitmeyecek.

Xavier ve Sierra'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Aşağıdaki bonus sahnelere erişmek için buraya tıklayın: silinmiş baharatlı bir sahne, Sierra'nın Xavier'i kardeşleriyle poker gecesinde yakalaması, Sierra'nın bekarlığa veda partisi, Büyükannenin ikinci düğün günlerinde Xavier'e yazdığı mektup ve daha fazlası.

Sırada İlham Perisi'nin hikâyesini anlatmak için sabırsızlanıyorum: Mine for a Moment, bir kardeşin en iyi arkadaşının işyeri romantizmi. Bol endişeli ve baharatlı bir yasak aşk romanı ve 15 Ekim'de okumanız için sabırsızlanıyorum!

Xavier'in kardeşleri de 2025'in sonlarında kendi serilerine kavuşacak ve Valeria'nın kitabı şimdiden ön siparişe açıldı.

Content Warnings

Bu kitap birçok hassas konu içermektedir ve okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir. İçerik uyarılarının kapsamlı olmayan bir listesini lütfen yazarın web sitesinde bulabilirsiniz: www.catharinamaura.com/warnings

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.